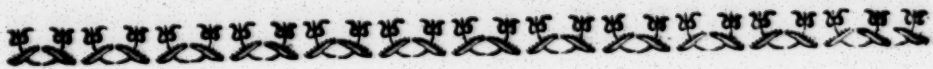

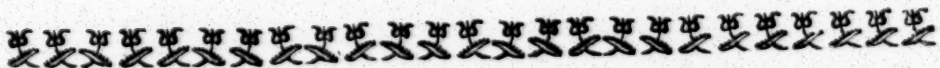
Nicholson

S E L E C T A

E X

P O E T I S G R A E C I S.

1

S E L E C T A

E X

HOMERI ODYSS.
HESIO DO,
THEOCRITO,
CALLIMACHO,
APOLLONIO
RHOD.
TYRTÆO,
SAPPHONE,

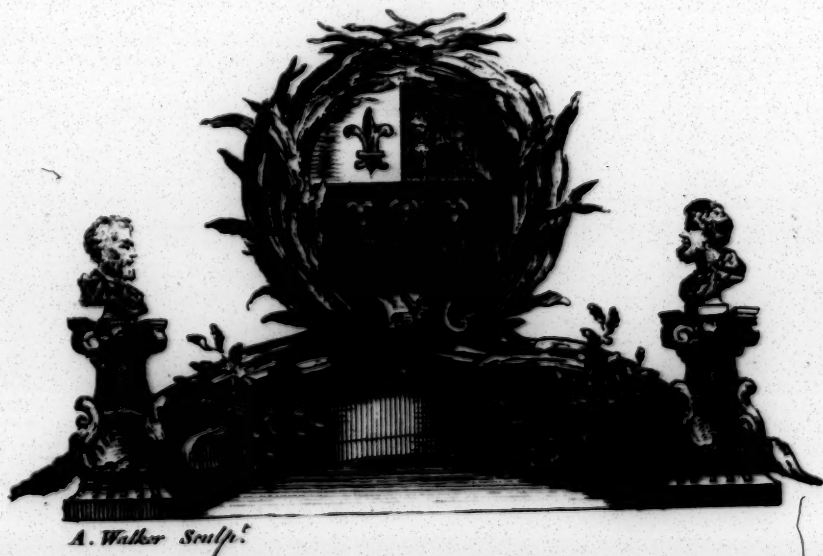
ERINNA,
MIMNERMO,
SOLONE,
SIMONIDE,
THEOGNIDE,
XENOPHANE,
IONE,
PINDARO,

EURIPIDE,
BACCHYLIDE,
CRITIA,
CALLISTRATO,
BIONE,
MOSCHO,
MUSÆO.

CUM VULGATA VERSIONE EMENDATA,
AC VARIIS PARTIM SCHOLIASTARUM GRÆCORUM,
PARTIM DOCTORUM RECENTIORUM NOTIS.

IN USUM

REGIÆ SCHOLÆ ETONENSIS.

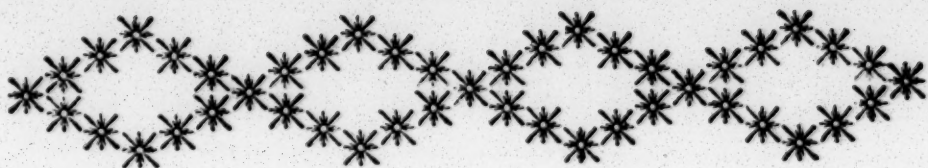

A. Walker Sculp.

ETONÆ: TYPIS J. POTE;
VENEUNT ETIAM LONDINI, APUD T. POTE.

MDCC LXII.

11 JAN 1961

LECTORI

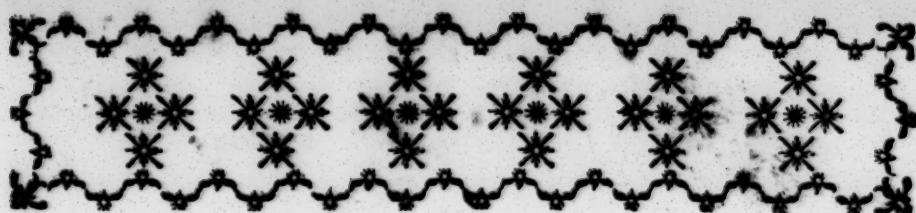
S.

* * * * * U M multi sint in Poetarum Græcorum nu-
 * C * mero alii alio in genere præstantes, quorum
 * * * opera neque ex instituta Prælectionum
 Etonensium ratione possint edisci omnia, neque
 tamen propter venustatem suam debeant penitus
 prætermitti; idcirco loca quædam insigniora vide-
 bantur libanda ex plurimis, qui aut dissimilem ma-
 teriam, aut etiam eandem dissimili scribendi ge-
 nere optime illustrarunt: unde aleretur discipulo-
 rum ingenium, exerceretur iudicium, acueretur
 imitandi æmulatio, aut, si nihil aliud, varietate
 saltem magis teneretur animus. Qui quidem varie-
 tatis, quanquam vel solus sit, haudquaquam est
 contemnendus fructus. Est vero et alter, longeque
 melior,

melior, qui ad imitationem pertinet: cum Quinctilianus ipse non suaserit “uni te alicui, quem per
“omnia sequaris, addicere. Non enim, qui max-
“ime imitandus, etiam solus imitandus. Ideoque
“plurimum bona ponamus ob oculos, ut aliud ex
“alio hæreat, et quo quidque conveniat, apte-
“mus.”

	Pag.
EX HOMERI ODYSSEA.	I
HESIODO.	30
THEOCRITO.	42
CALLIMACHO.	108
APOLLONIO.	144
TYRTÆO.	161
SAPPHONE.	168
ERINNA.	169
MIMNERMO.	170
SOLONE.	172
SIMONIDE.	173
THEOGNIDE.	176
XENOPHANE.	179
IONE.	180
EURIPIDE.	181
BACCHYLIDE.	182
CRITIA.	ibid.
CALLISTRATO.	184
BIONE.	186
MOSCHO	189
PINDARO.	197

ΕΚ ΤΗΣ ΤΟΥ

Ο Μ Η Ρ Ο Υ

Ο Δ Υ Σ Σ.

Ο Μ Η Ρ Ο Υ Ο Δ Υ Σ Σ. Δ.

Τηλεμάχῳ, τὸν πατέρα αὐτοῦ ἐν Σπάρτῃ ζητῆσι, ἐξηγησάμεν ὁ
Μενέλαος περὶ τῆς νόσε τῶν Ἑλλήνων, καὶ τῆς αὐτοῦ ἐν Κύπρῳ καὶ Αἰ-
γύπτῳ ἀποδημίας, ὅτα λέγει τοιαῦτα.

Ω Σ ἐγὼ περὶ κείνα πολλὸν βίοτον συναγείρων
Ε Ηλώμην, τείως μοὶ ἀδελφεὸν ἄλλῳ ἔπεφνε,
Δάθρη, ἀνωϊστὶ, δόλῳ ἐλομένης ἀλόχοιο·

Ὡς ἔτοι χαίρων τοῖσδε κλεάτεσσιν ἀνάσσω.

Ὡν ὄφελον τριτάτῳ ἔχων ἐν δώμασι μοῖραν

5

Ναίειν, οἱ δ' ἄνδρες σόοι ἐμμεναι, οἱ τότε ὕλοντο

Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, ἐκάς Ἀργεὶ ἵπποβότοιο.

V. 1] Enunciabatur ἕως ἐγώ, ac si scriptum fuisset, ὥς ἐγώ, vel
ὥς ἡγώ. Sic ἕως ὁ pronunciabatur raptim legentibus sicut ἄσω vel
ὥσσο. *Clark.* Nihili est quod dicit *Barnesius*, Amphibrachyn pro
Dactylo poni, quasi ἰσοδύναμον. Non omnes pedes ἰσόχρονοι sunt
ἰσοδύναμοι.

B

Αλλ'

Αλλ' ἔμπης πάντας μὲν ὀδυρόμεν καὶ ἀχέων,
 Πολλακίς ἐν μεγάροισι καθήμεναι ἡμετέροισιν,
 Αλλοτε μὲν τε γόῳ φρένα τέρπομαι, ἄλλοτε δ' αὖτε 10
 Παύομαι· αἰψὸς δὲ κόρος κρυεροῖο γόοιο.
 Τῶν πάντων ἔ τῶσον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ,
 Ως ἐνός, ὅτε μοι ὕπνον ἀπεχθαίρει καὶ ἐδάδω
 Μνωμένῳ· ἐπεὶ ἔτις Αἰαίων τόσσ' ἐμόγησεν,
 Οσο' Οδυσσεὺς ἐμόγησε καὶ ἤρατο· τῷ δ' ἄρ' ἔμελλεν 15
 Αὐτὰρ κήδε' ἔσεσθαι, ἐμοὶ δ' ἄχαιῶν αἰὲν ἄλαστον
 Κεῖναι, ὅπως δὴ δῆρ' ἀποίχεται· ἔδ' ἐ τι ἴδμεν
 Ζῶει ἔγ', ἢ τέθνηκεν· ὀδύρονται νύ περ αὐτὸν
 Λαέρτης δ' ὁ γέρον καὶ ἐχέφρων Πηλεόπειρα,
 Τηλέμαχος δ', ὃν ἔλεπε νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ. 20
 Ως φάτο· τῷ δ' ἄρα πατὴρ ὕφ' ἱμερον ὤρσε γόοιο.
 Δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε, παῖρ δ' ἀκέσας,
 Χλαῖναν παρφυρέων ἀντ' ὀφθαλμοῖν ἀνασχών
 Ἀμφοτέρησιν χερσὶ νόησε δέ μιν Μενέλαος·
 Μερμήριξε δ' ἐπεὶ αἶψ' ἔφρενα καὶ ἔχ' θυμόν, 25
 Ἡέ μιν αὐτὸν πατὴρ ἔασσε μνηστῆραι,
 Ἡ πρῶτ' ἐξέρεοιτο, ἕκαστά τε μυθήσαιο.
 Ἔως ὃ ταῖθ' ἄρμαινε καὶ φρένα καὶ ἔχ' θυμόν,
 Ἐκ δ' Ἑλένη θαλάμοιο θυάδε' ὑφορόφοιο
 Ἠλυθεν, Ἀρίεμιδι χρυσηλακάτῳ εἰκυῖα· 30
 Εξέτε δ' ἐν κλισίῳ, ὑπὸ δὲ θρήνης ποσὶν ἦεν·
 Αὐτίκα δ' ἦγ' ἐπέεσσι πόσιν ἐρέεινεν ἕκαστα.

V. 12. ἀπεχθ.] Εἰς μῖσος ἄγει. Schol.

V. 15. ἤρατο.] Τὸ δὲ ἤρατο ἔμνησεν ἀντὶ τῆς ὑπέμνησε καὶ ἐβόασεν οἱ
 Βαλαιοὶ νοῦν, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τῆς ἐπολέμησε φασίν. Eust.

Ἰδμεν δὴ Μενέλαε διατρεφές, οἵτινες οἶδε
 Ἀνδρῶν εὐχετόωνται ἱκανέμεν ἡμέτερον δῶ;
 Ψεύτομαι, ἢ ἔτυμον ἔρέω; κέλεται δέ με θυμός· 35
 Οὐ γάρ πω τινά φημι εἰκότα ᾧδε ἰδέσθαι
 Οὐτ' ἀνδρ' ἔτε γυναῖκα (σέβας μ' ἔχει εἰσορόωσαν)
 Ως ὅδ' Οδυσσῆα μεγαλήτορα ἧῖ ἔοικε
 Τηλεμάχῳ, τὸν ἔλεπε νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ
 Κεῖν ἄνῃρ, ὅτ' ἐμεῖο κυνώπιδ' εἶνεκ' Ἀχαιοὶ 40
 Ἠλθεθ' ὑπὸ Τροίην πόλεμον θρασὺν ὁρμαίνοντες.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Οὕτω νῦν καὶ ἐγὼ νοέω γύναι, ὥς σὺ εἴσκεις·
 Κεῖν γάρ τοιοῖδε πόδες, τοιαῖδε τε χεῖρες,
 Οφθαλμῶν τε βολαί, κεφάλη τ', ἐφύπερθέ τε χαῖται. 45
 Καὶ νῦν ἦτοι ἐγὼ μεμνημένον ἄμφ' Οδυσσῆϊ,
 Μυθεόμην ὅσα κεῖν οἰζύσας ἐμόγησεν
 Ἀμφ' ἐμοί· αὐτὰρ ὁ πικρὸν ὑπ' ὀφρύσι δακρυὸν εἴβει
 Χλαῖναν πορφυρέην ἀντ' ὀφθαλμοῖν ἀνασχών·

Τὸν δ' αὖ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἀντίον ἦνδ' α· 50
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 Κεῖν μέντοι ὅδ' υἱὸς ἐτήτυμον, ὥς ἀγορεύεις·

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Ω πόποι, ἦ μάλα δὴ φίλῃς ἄνερ υἱὸς ἐμὸν δῶ
 Ἰκεθ', ὅς εἶνεκ' ἐμεῖο πολεῖς ἐμόγησεν ἀέθλης. 55
 Καί μιν ἔφην ἐλθόντα φιλησέμεν ἔξοχον ἄλλων
 Ἀργείων, εἰ νῶϊν ὑπεῖρ ἅλα νόστον ἔδωκε
 Νηυσὶ θοῇσι γενέσθαι Ολύμπι' εὐρύοπα Ζεὺς·

V. 44.] Sic oculos, sic ille manus, sic ora ferebat: *Virg. Aen. iii. 490.*

Καί κέν οἱ Ἀργεῖ νάσσα πόλιν καὶ δάματ' ἔτευξα,
 Ἐξ Ἰθάκης ἀγαγὼν σὺν κλήμασι καὶ τέκεϊ ᾧ, 60
 Καὶ πᾶσιν λαοῖσι, μίαν πόλιν ἐξαλαπάξας,
 Αἷ περιναιετάουσιν, ἀνάσσοντα δ' ἐμοὶ αἰτῶ
 Καί κε θάμ' ὀνηάδ' ἔοντες ἐμισγόμεθ'. ἔδ' ἐ κεν ἡμέας
 Ἄλλο διέκρινεν φιλέοντες τε τερπομένῳ τε,
 Πρὶν γ' ὅτε δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν. 65
 Ἄλλὰ τὰ μὲν περ μέλλεν ἀγασσεῶς θεὸς αὐτὸς,
 Ὡς κείνον δῦς ἕλκον ἀνόστιμον οἶον ἔθηκεν.

Ὡς φάτο· τοῖσι δ' ἐπᾶσιν ὕφ' ἱμέρον ὥρσε γόοιο.
 Κλαῖε μὲν Ἀργεῖη Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 Κλαῖε δ' Ἐπιδάμαχος τε καὶ Ἀτρεΐδης Μενέλαος, 70
 Οὐδ' ἄρα Νέστορος υἱὸς ἀδακρῦτῳ ἔχεν ὅσσε.
 Μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο,
 Τὸν ῥ' Ἡὺς ἔκλεινε φαεινῆς ἀγλαὸς υἱός.

V. 59.] Ἰστέον δὲ ὅτι Ἀργὸς πάνταυθα φησὶν, ἢ τὴν Πελοπόννησον, ἢ καὶ τὴν ὑπὸ τῷ Μενέλαῳ χώραν. τὸ δ' ἐν νάσσα, ἀπὸ τῆς κατώχισα. Οὐ γὰρ "ναῖω" μόνον, ἀλλὰ καὶ "νάω" ᾗθεν καὶ ναέτης ὁ ἐγκάτοικος. *Eust.*

V. 60. τέκεϊ ᾧ] ᾧ, hoc unum est ex plurimis apud Homerum verbis, quibus Æolicum Digamma F (quod Romanæ consonanti V, Anglicæ W potestate respondet) præfigendum videtur: cujus quidem ea est natura, ut sive initio vocum præficiatur, sive mediis interferatur, vocalem brevem proxime præcedentem possit producere. Qua de re fuse ac ingeniose differit in *Miscell. Crit. Ric. Dawes*: qui per hanc Æolicam litteram metrum Homericum longe melius, quam *Clarkius* explicat.

V. 61. ἐξαλαπάξας.] Μετασῆσας τὰς ἐνοικῶντας εἰς ἕτερον τόπον. *Serv.*

Ο Δ Τ Σ Σ. Ε.

Ζεὺς Ἑρμῆν πέμπε ἐπὶ Καλυψῶ, κελύων ἀποπέμπειν τὸν
Οδυσσεύα.

Ως ἔφατ'· ἐδ' ἀπὶ θησε διάκτορ[⊙] Αργεϊφόντης·
Αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλά πένδιλα,
Αμβρόσια, χρύσεια· τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὑγρῶ,
Ἡδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο.
Εἵλετο δὲ ῥάβδον, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα δέλγει, 5
Ὦν ἐθέλει· τὸς δ' αὖτε καὶ ὑπνῶντας ἐγείρει·
Τῶ μ' χερσὶν ἔχων πᾶν κρατὺς Αργεϊφόντης·
Περὶ δ' ἐπίσας, ἐξ αἰθέρος[⊙] ἔμπεσε πόντῳ·
Σεύατ' ἔπειτ' ἐπὶ κύμα, Λάρῳ ὄρνιθι εἰοικώς,

V. 1.]—Dixerat : ille patris magni parere parabat
Imperio ; et primum pedibus talaria nectit
Aurea, quæ sublimem alis, sive æquora supra,
Seu terram, rapido pariter cum flamine portant. *Æn.* iv. 238.

V. 5.] Tum virgam capit : hac animas ille evocat orco
Pallentes, alias sub tristia Tartara mittit :
Dat somnos adimitque, et lumina morte resignat. *Æn.* iv. 242.
λόγῳ ἀθρόοτητα νοητέον, τὴν τῷ Ἑρμῇ ῥάβδον ὥς τε ψυχὰς μὲν τέλα-
ραγμένας παύειν, ἐκκελυμένας δὲ διεγείρειν. *Schol.* Similiter Eusta-
thius Virgæ huius vim ad Eloquentiam refert. Aliter hunc locum in-
terpretatus videtur Virgilius, qui in versibus præcedentibus hæc de
Mercurio, ut *Ἰουγαγωγῶ*, dicit.

V. 7.] Illa fretus agit ventos et turbida tranat
Nubila. *Æn.* iv. 245.

V. 8.]—Hic primum paribus Cyllenius alis
Constitit ; hinc toto præceps se corpore ad undas
Misit ; avi similis, quæ circum litora, circum
Pisces scopulos, humilis volat æquora juxta. *Æn.* iv. 252.

Ibid.] Περὶ α. ὅρος Μακεδονίας, ἱερὸν Μουσῶν. *Schol.*

V. 9. Λάρῳ ὄρνιθι εἰοικώς.] Τὴν ὀρμίν, ἢ τὸ σῶμα. Λάρξ δὲ ὄρνεον
θαλάσσιον *Schol.*

Οὔτε μὲν δεινὸς κόλπῳ ἄλός ἀτρυγέτοιο 10
 Ἰχθύς ἀγρώσσαν, πικρὰ πλεῖρα δέυεται ἄλμῃ·
 Τῷ ἵκελ' πολέεσσιν ὀχήσατο κύμασιν Ἑρμῆς.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφίκετο τηλόθ' ἔσαν,
 Ἐνθ' ἐκ πόντος βᾶς ἰοιδέ', ἠπειρόνδε
 Ἥϊεν· ὄφρα μέγα σπέ' ἵκετο, τῷ ἐνὶ Νύμφῃ 15
 Ναϊῶν εὐπλόκαμ'· τὴν δ' ἐνδοθι τέτμεν ἔσαν·
 Πῦρ μ' ἐπ' ἐσχαρόφιν μέγα καίετο, τηλόθι δ' ὁδὸν
 Κέδρε τ' εὐκαέτοισι, Φύς τ' ἀνὰ νῆτον ὁδῶδε
 Δαιομένων· ἡ δ' ἐνδον αἰδιόασ' ἀπὶ καλῇ,
 Ἰζόν ἐποιχομένη, χρυσεῖη κεκρίδ' ὕφαινε. 20
 Τλῆ δ' ἐσπέ' ἀμφιπεφύκει τηλεθόωσα,
 Κλήθρη τ', αἴγειρός τε, καὶ εὐώδης κυπάριστος.
 Ἐνθα δ' ἐπ' ὄρνιθες ταυσιπτεροὶ εὐνάζοντο,
 Σκῶπές τ' ἱρηκές τε, τανύγλωσσοί τε κορῶναι
 Εἰνάλλαι, τῆσιν τε θαλάσσια ἔρδα μέμηλεν. 25
 Ἡ δ' αὐτὴ τετάνυστο παρὶ στείης γλαφυροῖο
 Ἥμηρις ἠέωσα, τεθήλει δ' ἐξαφυλῆσι·
 Κρῆναι δ' ἐξείης πύσσυρες ῥέον ὕδατι λευκῷ,
 Πλησίαι ἀλλήλων τέτραμμένοι ἀλλυδὶς ἄλλη·
 Ἀμφὶ δ' ἐλαιμῶνες μαλακοὶ ἴσ' ἠδ' ἐσελίον 30
 Θηλεον· ἔνθα καὶ ἐπεῖτα καὶ ἀθάνατός περ ἐπελθὼν

V. 10. ἀτρυγέτοιο] Ἀκαταπονίτης, πολλῆς· ἢ, ὡς ἐνίοι φασί, τῆς ἀκάρπυς. Schol. in Iliad. α. v 316.

V. 15. &c. Proxima Circææ raduntur litora terræ,
 Dives inaccessos ubi solis filia lucos
 Affiduo resonat cantu, tectisque superbis
 Urit odoratam nocturna in lumina cedrum,
 Arguto tenues percurrens pectine telas. Æn. vii. 10.

Θήσαιτο ἰδῶν, καὶ τερφεῖν φρεσὶν ἥσιν·
 Ἐνθα γὰρ θηεῖτο διάκτορος Ἀργειφόντης·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα ἑῷ θήσατο θυμῷ,
 Αὐτίκ' ἄρ' εἰς εὐρὺ σπέῳ ἤλυθεν· ἔδ' ἔμιν ἄντην 35
 Ἡγνοίησεν ἰδῶσα Καλυψὼ δῖα θεῶων.
 Οὐ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα ἔνδον ἑτείμεν.
 Ἀλλ' οὔ γ' ἐπ' ἀκλῆς κλαῖε καθήμεν· ἔνθα πάρος περ
 Δάκρυσι καὶ γοναχῆσι καὶ ἄλγυσι θυμὸν ἐρέχθων,
 Πόντον ἐπ' ἀτρυγέλον δευκέσκετο, δάκρυα λείβων. 40
 Ἑρμείαν δ' ἐρέεινε Καλυψὼ δῖα θεῶων,
 Ἐν θρόνῳ ἰδρύσασα φαεινῷ σιγαλόεντι·
 Ἐνθ' ἄρα μιν προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης.
 Ζεὺς ἐμὲ ἠνώγει δεῦρ' ἐλθέμεν ἐκ ἐθέλοντα·
 Φησὶ τοι ἄνδρα παρῆναι οἷζυράταλον ἄλλων 45
 Τῶν ἀνδρῶν, οἳ ἄστυ περὶ Πριάμοιο μάχοντο
 Εἰνᾶετες, δεκάτῳ δὲ πόλιν πέθαντες ἔβησαν
 Οἴκαδ'· ἀτὰρ ἐν νόσῳ Ἀθωναίῳ ἀλίτοντο,
 Ἡσφιν ἐπ' ὥρσ' ἀνεμὸν τε κακὸν καὶ κύματα μακρὰ.
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἑσλοὶ ἑταῖροι, 50
 Τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἀνεμὸς τε φέρων καὶ κύμα πέλασσαν.

V. 42. σιγαλόεντι.] Hanc vocem multi interpretantur, *admirandus*,
 quasi deducta sit a σιγή, et tacitam quandam admirationem significet.
 Exponit hoc in loco Eustathius, ὁ ποικίλος διὰ τὸ καλεσιγμένος εἶναι.
 Quod valde favet conjecturae cl. Taylori, qui in *Leit. Lysiac.* p. 703.
 ita scribit “vexatissima ista ῥήγεα vel ἡνία, ἑματα, δέσματα ΣΙΓΑ·
 “ΛΟΕΝΤΑ, quae passim apud Homerum leguntur, emendari jubeo
 “semper σιγαλόεντα. Qui à σιγή deducunt vel potius cogunt, ope-
 “ram ludunt. Σιαλῶσαι apud Hesychium est ποικίλαι. Recte igitur
 “σιγαλόεν (corrupte Γ pro F) exponitur ab eodem, ποικίλον τῇ
 “γραφῇ. λαμπρὸν &c. Σιγαλόεντα, λαμπρὰ, ποικίλα, καὶ τὰ ὁ-
 “μοια.”

Τὸν

Τὸν νῦν σ' ἠνώγει ἀποπεμπέμεν ὃ, τῇ τάχιζα.
 Οὐ γάρ οἱ τῇδ' αἶσα φίλων ἀπο νόσφιν ὀλέσθαι,
 Ἀλλ' ἔτι οἱ μοῖρ' ἔστι φίλος τ' ἰδέειν, καὶ ἰκέσθαι
 Οἶκον ἐς ὑψόροφον, καὶ εἶν ἐς πατρίδα γαῖαν.

55

Ὡς φάτο· ῥίησεν δὲ Καλυψὰ δῖα θεάων,
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
 Τὸν μ' ἐγὼν ἐσάωσα παρὶ τρόπι' βεβαῶτα
 Οἶον· ἐπεὶ οἱ νῆα δοὴν ἀργῇτι κεραυνῷ

Ζεὺς ἔλσας ὀκέασσε μέσῳ ὄνι οἴνοπι πόντῳ.

60

Εὐθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἑσθλοὶ ἑταῖροι.

Τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἀνεμός τε φέρον καὶ κύμα πέλασσε.

Τὸν μ' ἐγὼ φίλεόν τε καὶ ἔτρεφον, ἠδ' ἐφασκον

Θήσιν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἡμᾶτα πάντα.

Ἀλλ' ἐπεὶ ἔπος ἐστὶ Διὸς νόον Αἰγίοχου

65

Οὔτε παρέξ ἐλθεῖν ἄλλον θεόν, ἢδ' ἀλιῶσαι,

Ἐρρέτω, εἴ μιν κεῖν' ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει,

Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον· πέμψω δὲ μιν ἔπη ἔγωγε,

Οὐ γάρ μοι πάρα νῆες ἐπῆρείμοι, καὶ ἑταῖροι,

Οἳ κέν μιν πέμπουσιν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.

70

Αὐτὰρ οἱ πρόφρων ὑποθήσομαι, ἢδ' ἐπικεύσω,

Ὡς κε μάλ' ἀσκηθῆς ἢν πατρίδα γαῖαν ἵκηται.

Εὐθ' ἐπ' Οδυσσῆα μεγαλήτορα πτόνεια Νύμφη

Ἠΐ, ἐπειδὴ Ζηνὸς ἐπέκλυεν ἀγγελιάων.

Τὸν δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς εὔρε καθήμενον· ἢδ' ἐποῖ' ἔσσε

75

Δακρυόφιν τέρσοντο, καλεῖβeto δὲ γλυκὺς αἰὼν

Νόστον ὀδυρομένῳ, ἐπεὶ ἔκ' ἐτι ἦνδ' ἀκε Νύμφη.

Ἀλλ' ἦτοι νύκτας μὲν ἰαύεσκεν καὶ ἀνάλκη

Εὐ σπέσσι γλαφυροῖσι παρ' ἐκ ἐθέλων ἐθέλῃσιν

Ἡματα

Ηματα δ' ἐν πύτρῃσι καὶ ὑπὸ νύκτι καθίζων,
 Δάκρυσι καὶ τροπαχῆσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων
 Πόντον ἐπ' ἀτρυγέϊον δερκέσκετο, δάκρυα λείβων.
 Αἴχ' δ' ἱσταμένα προσεφώνεε δῖα θεάων.

80

Κάμμορε, μή μοι ἐτ' ἐνθάδ' ἰδύρεο, μηδέ τοι αἰὼν
 φθινέτω· ἤδη γάρ σε μάλα πρόσφρασ' ἀποπέμψω.

85

Ως φάτο· ῥίγησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

Ἄλλο τι δὴ σὺ θεὰ τόδε κήδεαι, ἔδ' ἐτι πομπήν,
 Ἡ με κέλεαι σχεδὴν ἁφ' ἄαν μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
 Δεινὸν τ' ἀρπαλέον τε· τὸ δ' ἔδ' ἐπὶ νῆες εἶσαι

90

Ωκύποροι ἁφ' ὧσιν, ἀταλλόμεναι Διὸς ἔργα.

Ως ἄρα φώνησεν, μετὰ δ' ἰχθία βαῖνε θεοῖο.

Ἰξον δ' ἐσπεῖτο γλαφυρὸν θεὸς ἠδὲ καὶ ἀνὴρ·

Καί ῥ' ὃ μ' ἐνθά καθίζεν ἐπὶ θρόνῳ, ἐνθεν ἀνέστη

Ἑρμείας· Νύμφη δ' ἐτίθει πάρα πάντα ἑδωδήν,

95

Ἑδαν καὶ πίνειν, οἷα βροτοὶ ἄνδρες ἔδουσιν·

Αὐτὴ δ' ἀντίον ἵζεν Ὀδυσσῆα θεοῖο.

Τῇ δὲ πᾶρ' ἀμβροσίην δμωαὶ καὶ νέκλια ἔθηκαν.

Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἔτοιμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἑδ' ἠτύον ἠδὲ ποτὴν,

100

Τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε Καλυψὼ δῖα θεάων.

Διογενὲς Λαερτιάδην πολυμήχαν' Ὀδυσσεύ,

Οὕτω δὲ οἰκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν

V 89. σχεδὴν] Τὴν ἐλαίως κατασκευασθεῖσαν ναὺν λέγει. Schol.

V. 90. εἶται] ἴσαι κατὰ τὰς τοίχας. Schol. ad Odyss. γ 10.

V. 103. ἔτω δὴ] “Siccone ergo recte dixit, &c. Λαμβάνεται δὲ καὶ ἐν παθητικῇς πολλάκις ὁ συνδέσμος ἔτω· ὥσπερ ἐπὶ τῆς Καλυψῆς πρὸς τὸν Ὀδυσσεύα “ἔτω δὴ οἰκόνδε” εἰ γὰρ τὸν σύνδεσμον ἐξέλοις, συνεξαιρήσεις καὶ τὸ πάθος. Demetr. Phal. περὶ ἔργων.

Αὐτίκα νῦν ἐθέλεις μέναι; σὺ δὲ χαῖρε καὶ ἔμπη.

Εἶγε μὲν εἰδείης σῆσι φρεσίν, ὅσσα τοι αἶσα 105

Κῆδ' ἀναπλήσαι, πρὶν παῖρίδα γαῖαν ἰδέσθαι,

Ενθάδε αὖθι μένων σὺν ἐμοὶ τόδε δῶμα φυλάττοισι,

Αθάνατός τ' εἴης· ἰμερόμενός περ ἰδέσθαι

Σὴν ἄλοχον, ἧ αἰὲν ἐέλδεαι ἥματι πάντῃα.

Οὐ μὲν Σὴν κείνης γε χερείων εὐχομαι εἶ), 110

Οὐδέμας, εἰδὲ φῦν· ἐπεὶ ἔπως εἰδὲ εἴοικεν

Θνητὰς ἀθανάτησι δέμας καὶ εἶδ' ἐρίζειν.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Οδυσσεύς.

Πότνια θεᾶ, μή μοι τόδε χῶεο, οἶδα καὶ αὐτὸς

Πάντα μάλ', ἔνεκα σεῖο παρίφρων Πηνελόπεια 115

Εἶδ' ἀκιδνοτέρη, μέγεθός τ', εἰς ἅντα ἰδέσθαι.

(Ἡ μὲν γὰρ βροτός ἐστι, σὺ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρως)

Ἀλλὰ καὶ ὥς ἐθέλω καὶ ἐέλδομαι ἥματι πάντῃα

Οἶκαδέ τ' ἐλθέμεναι, καὶ νόστιμον ἥμαρ ἰδέσθαι.

Εἰ δ' αὖ τις ῥαίησι θεῶν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ, 120

Τλήσομαι, ἐν γήεσσιν ἔχων ταλαπενθέα θυμόν·

Ἡδὲ γὰρ μάλα πόλλ' ἔπαθον καὶ πόλλ' ἐμόγησα

Κύμασι καὶ πολέμῳ· μέλα καὶ τόδε τοῖσι γενέσσω.

V. 104. ἔμπη] Τὸ ἔμπη, ὃ καὶ ἔμπα λέγεται, ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ “ὅμως” σημαίνει. *Schol.* MSS apud *Barneium*. Est ergo sententia “Quamvis discedere et me linquere paras, opto tibi nihilominus ut omnia bene cedant.” *Cl.*

V. 114. Πότνια θεᾶ] Aut legendum hic Πότνια θεᾶ, uti scriptum est in nonnullis aliis locis; aut pronunciandum Πότνια θεᾶ, μή μοι, &c. Vid. ad *Iliad* α'. 18. *Cl.*

V. 116. ἀκιδνοτέρη.] Οἱ μὲν Γλωσσογράφοι, ἀσθενεστέρα· οἱ δὲ, εὐτελεστέρα, *Sch.*

Ο Δ Υ Σ Σ. Θ.

Οδυσσεὺς παρὰ τῷ Ἀλκινόῳ ἐσιώμενος, καὶ Δημοδόκῃ τὰ τῶν Ἑλλήνων αἰέδοντος ἀκέων, λάθρα δακρύει.

Κ Η' Ρ Υ Ξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν ἄγων ἐρίηρον αἰδὼν,
Τὸν πέρι Μῆσ' ἐφίλησε, δίδε δ' ἀγαθὸν τε κακὸν
τέ,

Οφθαλμῶν μὲν ἄμειψε, δίδε δ' ἠδεῖαν αἰδήν.
Τῷ δ' ἄρα Ποντόνο^Θ δῆκε δρόνον ἀρδύρηλον
Μέσσω δαιτυμόνων, πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας. 5
Κάδ' δ' ἐκ πασσαλόφιν κρέμασεν φόρμιγγα λιγεῖαν
Αὐτῷ ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ ἐπέφραδε χερσὶν ἐλεᾶται
Κήρυξ· πὰρ δ' ἐτίθει κάνεον, καλὴν τε τράπεζαν,
Παρ δ' ἐδέπας οἴνοιο, πιεῖν ὅτε θυμὸς ἀνώγει.
Οἶδ' ἐπ' ὀνειάθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον. 10
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσι^Θ καὶ ἐδητύ^Θ ἐξ ἔρον ἔντο,
Μῆσ' ἄρ' αἰδὼν ἀνῆκεν αἰδέμεναι κλέα ἀνδρῶν,
Οἴμης, τῆς τότε ἄρα κλέ^Θ ἔρανὸν εὐρὺν ἵκανε·
Νεῖκ^Θ Οδυσσῆ^Θ καὶ Πηλεΐδῃ Αχιλλῆ^Θ,
Ὡς ποτε δηρίσαντο θεῶν ἐν δαιτὶ θαλεῖῃ 15
Εκπάγλοις ἐπέεσσιν· ἀναξ δ' ἀνδρῶν Αγαμέμνων
Χαῖρε νοῶ, ὅτ' ἀριστοὶ Αχαιῶν δηριόωντο.

V. 3. Τινὲς φασὶν, εἰς αὐτὸν ταῦτα αἰνίττεσθαι τὸν Ποιητὴν. Schol.
V. 14.] Φασὶ τῷ Αγαμέμνονι χρεομένῳ, περὶ τῷ κατὰ τὸν πόλεμον τέλει. ἀνελθὼν τὸν ἐν Δελφῶν Ἀπόλλωνα, τότε πορθέσθαι τὸ Ἴλιον, ὅτ' αὖ οἱ ἀριστοὶ τῶν Ἑλλήνων σασιάτωσιν· καὶ δὴ παρὰ πότον διαλεχθέντων Ὀδυσσεὺς καὶ Ἀχιλλέως, τὰ μὲν ἀνδρείαν ἐπαινῶντ^Θ, τὰ δὲ σύνεσιν, Αγαμέμνονα, ὡς τελευτῶν λόγῳ, χαρῆναι, Sch.

Ὡς γάρ οἱ χρεῖων μυθήσατο φοῖβε Απόλλων
 Πυθοῖ ἐν ἡσθεῖ, ὅθ' ὑπέρβη λάϊνον ἐδὸν
 Χρησόμεν· τότε γδ' ἴα κυλίνδετο πῆματ' ἀρχὴ 20
 Τρῳσὶ τε καὶ Δαναοῖσι, Διὸς μεγάλης διὰ βελάς.

Ταῦτ' ἄρ' αἰεὶ δὲ αἶεθε παρικλυτός· αὐτὰρ Οδυσσεὺς
 Πορφύρεον μέγα φάρ' ἐλὼν χερσὶ στιβαρῇσι,
 Κακκεφαλῆς εἵρυσσε· κάλυψε δὲ καλὰ πρόσωπα.
 Αἶδετο γδ' Φαίηκας, ὥτ' ὄφρ' οἱ δάκρυα λείβων. 25
 Ἦτοι ὅτε ληξείεν αἰείδων θείῃ αἰεὶ δὲ,
 Δάκρυ' ὁμορξαμεν, κεφαλῆς δ' αὖ φάρ' ἔλεσκε
 Καὶ δέπας ἀμφικύπελλον ἐλὼν πεισασκε θεοῖσιν·
 Αὐτὰρ, ὅτ' ἀφ' ἀρχοίτο, καὶ ὀτρύνειαν αἰεῖδεν
 Φαίηκων οἱ ἄριστοι (ἐπεὶ τέρποντ' ἐπέεσσιν) 30
 Ἀφ' Οδυσσεὺς κτ' κρᾶτα καλυψάμεν γοάσκειν.
 Ἐνθ' ἄλλες μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων,
 Ἀλκίνοῦ δέ μιν οἷ' ἐπεφράσατ', ἡδ' ἐνόησεν,
 Ἡμεῖ' ἄγχ' αὐτὸ· βαρὺ δὲ ξενάχοντ' ἄκυσεν·
 Αἶψα δὲ Φαίηκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα. 35

Κέκλυτε Φαίηκων ἡγήτορες ἡδ' ἐμέδοντες,
 Ἦδη μὲν δαιτὸς κεκορημένα θυμὸν εἴσῃς,
 Φόρμιγός δ', ἢ δαιτὶ σὺν πόρος ἐστὶ θαλεῖη·
 Νῦν δ' ἐξέλθωμεν, καὶ ἀθλῶν πειρηθῶμεν.

Ο Δ Υ Σ Σ.

Ο Δ Υ Σ Σ. Λ.

Ἀπαγγέλλει ὁ Οδυσσεύς, πῶς κατὰ Κίρκης ἐντολὰς εἰς ἄδ' κατήλθε·
 καὶ ὡς ἠκυσσε Τηρεσίη τῷ μάντεως, περὶ τῆς ἑαυτῆς καὶ τῶν ἄλλων σω-
 τηρίας· καὶ ὡς τὰς ἡρώας εἶδεν ἐν ἄδ', καὶ τὴν μητέρα, καὶ ἐς Ἴλιον
 συστρατευσάντων ἐνίης, καὶ τῶν ἐν ἄδ' κολαζομένων τινάς.

ΑΥΤΑΡ ἔπει ρ' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν ἠδ' ἐ Σαλασ-
 σαν,

Νῆα μὲν ἄρ' πάμπρωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἄλα δῖαν·

Εν δ' ἰζὼν τιθέμεθα καὶ ἰζία νηὶ μελαίνῃ.

Εν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἐβήσαμεν, ὣν δ' ἐ καὶ αὐτοὶ

Βαίνομεν ἀχνύμενοι, Σαλερόν καὶ δάκρυ χέοντες. 5

Ἡμῖν δ' αὖ κατόπιθε νεὸς κυανοπρώριον

Ἰκμενον ἔθρον ἱεὶ πησιόγιον, ἐδλὸν ἐταῖρον,

Κίρκη εὐπλόκαμος, δεινὴ θεός, αὐδήεσσα.

Ἡμεῖς δ' ὅπλα ἕκαστα πονησάμενοι καὶ νῆα,

Ἡμεθα· τὴν δ' ἀνεμός τε κυβερνήτης τ' ἔθυσεν· 10

Τῆς δ' ἐπανημερίης τέταθ' ἰζία πονίοπορος·

Δύσετό τ' ἥελις, σκίοωντό τε πᾶσαι ἀγχι·

Ἡδ' ἐς πεῖραθ' ἵκανε βαθυρρόος Ωκεανοῖο·

Ενθα δ' ἐΚιμμερίων ἀνδρῶν δῆμός τε πόλις τε

V. 5. Βαίνομεν ἀχνύμενοι] “ Propter iter ad inferos susceptum ex
 Circeis vaticinio.” Spondanus.

V. 13] Est locus, extremum qua pandit Gallia litus,
 Oceani prætentus aquis, ubi fertur Ulysses
 Sanguine libato populum movisse silentum.
 Illic umbrarum tenui fridore volantum
 Flebilis auditur questus : simulacra coloni
 Pallida, defunctisque vident migrare figuras.

Claudian. lib. i. carm. 3. 123.

Ἡέρι

Ἡέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι, ἐδ' ἐποτ' αὐτὰς
 15 Ἡέλιος φαέθων ἐπιδέρκεται ἀκλίνεσσιν,
 Οὐδ' ὅπότ' ἂν φείχῃσι πρὸς ἑρᾶν ἄστερόεντα,
 Οὐθ' ὅταν ἄψ' ἐπὶ γαίαν ἀπ' ἑρᾶν ὀθεν προδράπῃται·
 Ἀλλ' ἐπὶ νύξ' ὅλῃ τέταται δειλοῖσι βροτοῖσι·
 20 Νῆα μὲν ἐνθ' ἐλθόντες ἐκέλαμεν· ἐκ δ' ἐτὰ μῆλα
 εἰλόμεθ'· αὐτοὶ δ' αὖτε παρὰ ῥοόν Ωκεανοῖο
 Ἦομεν, ἔφρ' ἐς χᾶρον ἀφικόμεθ', ὃν φράσε Κίρκη·
 Ἐνθ' ἐπεὶ εὐχολῆσι λιτῆσί τε ἔθνεα νεκρῶν
 Ἑλλισάμην, τὰ δ' ἐμῆλα λαβὼν ἀπεδειροτόμησα
 25 Ἐς βόθρον, ῥέε δ' αἶμα κελαυεφές· αἱ δ' ἀγέροντο
 Ψυχαὶ ἐπ' ἐξ Ἑρέβης νεκύων καὶ ἀλθινειῶτων,
 Νύμφαι τ', ἡῖθεσί τε, πολύτληοί τε γέροντες,
 Παρθενικαὶ τ' ἀταλαί, νεοπενθέα θυμὸν ἔχουσαι·
 Πολλοὶ δ' ἐτάμενοι χαλκῆρεσιν ἐσχεύοντο
 30 Ἄνδρες ἀρήφατοι, βέβρωτῶμένα τεύχε' ἔχοντες,
 Οἳ πολλοὶ παρὶ βόθρον ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος·
 Θεσπεσίη ἰαχῇ· ἐμὲ δ' ἐχλωρὸν δέος ἤρει·
 Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴν μῆρ' ἀλθινειύης,
 Αὐτολύκῃ θυγάτηρ μεγαλήτορ· Ἀντίκλεια,
 35 Τῷ ζῶντι κατέλειπον ἰὼν εἰς Ἴλιον ἱρήν.
 Τὴν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν, ἐλέησά τε θυμῷ·

V. 15.] Tum sol pallentes haud unquam discutit umbras,
 Nec, cum inuestus equis altum petit æthera; nec, cum
 Præcipitem Oceani rubro lavat æquore currum.

V. 25.] ——— commotæ Erebi de sedibus imis
 Umbræ ibant tenues, simulacraque luce carentum, —
 Matres atque viri, defunctaque corpora vita
 Magnanimum Heroum: pueri, innuptæque puellæ,
 Impositique rogis juvenes ante ora parentum. Georg iv 471, &c.

Η μ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
 Τέκνον ἐμὸν, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφῳ πτερόεντα,
 Ζωὸς ἐὼν ; χαλεπὸν δὲ τάδε ζωοῖσιν ὀράει.
 Μέσσω γὰρ μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ ῥέεθρα. 40
 Ωκεανὸς μὲ πρῶτα, τὸν ἔπως ἐστὶ πρῆσαι
 Πεζὸν ἐόντ', ἦν μή τις ἔχη εὐεργέα νῆα.
 Ἡ νῦν δὴ Τρῳίηθεν ἀλάμεναι ὀνείδατ' ἱκάνεις
 Νηὶ τε καὶ ἐτάροισι πολὺν χρόνον ; ἔδέ πω ἦλθες
 Εἰς Ἰθάκην ; ἔδ' εἶδες ὅτι μεγάροισι γυναιῖκα ; 45
 Ὡς ἐφαί'. αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμεναι προσέειπον.
 Μῆτερ ἐμὴ, χρεῶ με κατήγαγεν εἰς Αἴδαο,
 Ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίῃ Τειρεσίῃ.
 Οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Αἰαΐδαι, ἔδέ πω ἀμῆς
 Γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχων ἀλάλημαι οἷζυν, 50
 Εξ ἧ τὰ πρῶτιδ' ἐπόμεναι Ἀγαμεμόνι δίῳ
 Ἴλιον εἰς εὐπωλον, ἵνα Τρῶεςσι μαχοίμεναι.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 Τίς νύ σε κῆρ ἐδάμασσε τανηλεγέαι θανάτοιο ;
 Ἡ δολιχὴ νῆσος, ἥ Ἀρτεμις ἰοχέαιρα 55
 Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν ;
 Εἰπὲ δέ μοι παῖρός τε καὶ υἱέαι, ὃν κατέλειπον,
 Ἡ ἔτι πᾶρ κείνοισιν ἐμὸν γέρας, ἥ τις ἦδη
 Ἀνδρῶν ἄλλαι ἔχει, ἐμὲ δ' ἔκ ἔτι φασὶ νέεσθαι.
 Εἰπὲ δέ μοι μνηστῆς ἀλόχευ βελλὺς τε νόον τε, 60

V 55.] Ἡ δολιχὴ νῆσος ἀντιδιατέλλεται πρὸς τὸν ἐκ βοτῆς Ἀρτέμιδαι, ἀλλαχθ' δὲ καὶ Ἀπόλλωνος, γινόμενον θάνατον· ὡς τὰ τοιαῦτα αἰρῆς ἐπισυνμαίνομεν. Eustath.

Ἡ δὲ μένει παρὰ παιδί, καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσει,
Ἡ ἥδη μιν ἔγνωμεν Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος.

Ὡς ἐφάμην. ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ.

Καὶ λίλυ κείνη γε μένει τετληῖσι θυμῷ
Σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· οἷζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ 65
Φθίνουσι νύκτες τε καὶ ἡμέατα δακρυχεύουσι.

Σὸν δ' ἔπω τις ἔχει καλὸν γέρας, ἀλλὰ ἔκηλ
Τηλέμαχ'· τεμένη νέμεται, καὶ δαΐτας εἴσας
Δαΐνυται, ὥς ἐπέοικε δικασπόλον ἄνδρ' ἀλεγύνειν.

Πάντες γὰρ καλέεσσι πατήρ δὲ σὺς αὐτόθι μίμνει 70
Ἀγρῷ, ἔθ' ἐπὶ λινδὲ κατέρχεται· ἔθ' οἱ εὐναὶ
Δέρμια καὶ χλαῖναι, καὶ ῥήγεα σιγαλόεσσα.

Ἀλλ' ὅγε χεῖμα μὲν εὐδαίῃσι δμῶες, ἐνὶ οἴκῳ,
Ἐν κίνῳ ἄλχι πυρός, κακὰ δὲ χροὶ εἵματα εἴται·
Αὐτὰρ ἐπὶ λῶ' ἔλθῃσι θέρ'· τεθαλυῖά τ' ὀπώρα, 75

Πάντη οἱ καὶ γένον ἀλώῃς οἰνοπέδοιο
Φύλλων κεκλιμένων χθαμαλαὶ βεβλήαται εὐναί·
Ἐνθ' ὅγε καί τ' ἀχέων, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἀέξει,

Σὸν πότμον γούων· χαλεπὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἱκάνει. 80
Οὕτω γὰρ καὶ ἐγὼν ὀλόμην, καὶ πότμον ἐπέσπον·
Οὐτ' ἐμὲ ἐνὶ μεγάροισιν εὐσκοπ' ἰοχέαιρα

Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν,
Οὐτέ τις ἔν μοι νῶσ' ἐπήλυθεν, ἢ τε μάλισα
Τηρεδόνι συγερῇ μελέων ἐξείλετο θυμῶν.

V. 67. ἐκηλ.] Videtur prius ὀππετῆσσι *Anticlea*, quam *Penelope* proci ambirent, *Ulysses*que facultates diriperent. Cl.

V. 70.] Δοῦν δὲ ἀρχαῖον ἔθ' εἴται, εἰς δαΐτας δημοσίας προκαλεῖσθαι τὰς βασιλῆας τε καὶ δικαστάς. Eust.

Αλλά με σός τε πόθος, σά τε μήδεα, φαίδιμ' Οδυσ-
σεῦ,

85

Σήτ' ἀγανοφροσύνη μεληιδέα θυμὸν ἀπνύρα.

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔγωγ' ἔθελον φρεσὶ μερμηρίζας

Μητρὸς ἐμῆς ψυχῷ ἐλέειν καλατεθνευίης·

Τρὶς μὲν ἐφωρμήθην, ἐλέειν τέ με θυμὸς ἄνωγε,

Τρὶς δέ μοι ἐκ χειρῶν σκιῇ εἵκελον ἦ καὶ ὄνειρ

90

Ἐπ' ἔειπεν· ἐμοὶ δ' ἄχ' ὅξιν γενέσκειο κηρόθι μᾶλλον·

Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων.

Μῆτερ ἐμὴ, τί νύ μ' εἰ μίμνεις ἐλέειν μεμαῶτα,

Ὅφρα καὶ εἰν αἶδ' αὖ φίλας παρὶ χειρὸς βάλλοντε,

Ἀμφοτέρω κρυεροῖο τεταρπόμεσθα γόοιο;

95

Ἡ τί μοι εἶδ' αὖτε τόδ' ἀγαυὴ Περσεφόνεια

Ὡτρυν', ὅφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμεναι στεναχίζω;

Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ·

Ὡ μοι τέκνον ἐμὸν, πέρι πάντων κάμμορε φωτῶν,

Ὅττι σε Περσεφόνεια Διὸς θυγάτηρ ἀπαφίσκει,

100

Ἀλλ' αὐτὴ δίκη ἐστὶ βροτῶν, ὅτε κέν τε θάνωσιν.

Οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἵνες ἔχουσιν,

Ἀλλὰ τὰ μὲν τε πυρὸς κρατερὸν μὲν αἶθομένοιο

V. 89] Ter conatus ibi collo dare brachia circum :

Ter frustra comprehensa manus effugit imago,

Par levibus ventis, volucrique simillima somno.

Aen. ii. 792. vi. 700.

V. 93] Aeneas, quo deinde ruis? quo proripis? inquit:

Quem fugis, aut quis te nostris amplexibus ardet? *Aen.* v. 741.

—— Da jungere dextram.

Da Genitor, teque aspectu ne subtrahe nostro. *ib.* vi. 697.

V. 94] *Pluralis* numerus bis jungitur hic *Duali*, φίλας χεῖρας, et βαλόντε ἀμφοτέρω τεταρπόμεσθα. Omne *Duale* est necessario *Plurale*: quanquam non item contra omne *Plurale Duale* jungi possit. *Gl. ad Iliad.* α. 566.

D

Δαμνα,

Δαμνᾶ, ἐπεὶ κε πρῶτα λίπη λευκ' ὄξέα θυμὸς,
Ψυχὴ δ' ἥϊ' ὄνειρ ἀποπλάμενη πεπότῃται· 105

Ἀλλὰ φῶσδε τάχιζα λιλαίεο, ταῦτα δὲ πάντα
ἰδ', ἵνα καὶ μετόπισθε τεῇ εἴπῃσθα γυναικί.

Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Πηληϊάδew Ἀχιλλῷ.

Καί ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῖ, 110

Πῶς ἔτλης αἰδῶσδε κατελθέμεν, εἴθα τε νεκροὶ
Ἀφραδέες ναίεσι, βροτῶν εἰδῶλα καμύντων;
Ἀλλ' ἄγε μοι τεῶ παῖδ' ἀγαυὸν μῦθον εἰσπε,
Ἥ ἔπετ' ἐς πόλεμον πρόμ' ἔμμεναι, ἥ καὶ ἔκ'
Εἰπὲ δέ μοι Πηλῆ' ἀμύμον' εἴ τι πέπυσσαι. 115

ὣς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμεν' προσέειπον·
Ἦτοι μὲν Πηλῆ' ἀμύμον' ἔτι πέπυσμαι.

Αὐτὰρ τοι παῖδ' ὅς γε Νεοπτόλεμοιο φίλοιο
Πᾶσαν ἀληθείην μυθήσομαι, ὥς με κελεύεις.

Ἦτοι ὅτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην φραζοίμεθα βελάς, 120
Αἰεὶ πρῶτ' ἔβαζε, καὶ ἔχ' ἡμάρτανε μύθων·

Αὐτὰρ ὅτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην μαρναίμεθ' Ἀχαιοῖ,
Οὐποτε ἐς πλεθρὸν μένεν ἀνδρῶν, ἐδ' ὅν' ὀμίλω,
Ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ ὅν' μὲν' ἐδενὶ εἴκων.

Αὐτὰρ ὅτ' εἰς ἵππον κατέβαινομεν, ὃν κάμ' Ἐπειὸς, 125
Ἀργείων οἱ ἄριστοι, ἐμοὶ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλλο,

Ἡμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν λόχον, ἥδ' ἐπιθεῖναι·
Εὐθ' ἄλλοι Δαναῶν ἡγήτορες ἥδ' ἐμέδοντες

Δάκρυά τ' ὠμόργυνόν, τρέμεν δ' ὑπὸ γυῖα ἐκάσθ'·
Κεῖνον δ' ἔποτε πάμπαν ἐγὼν ἰδὺν ὀφθαλμοῖσιν 130

Οὐτ' ὠχρήσαντα χρεῶα κάλλιμον, ἔτε παρειαῶν

Δάκρυ·

Δάκρυ' ὁμορξάμυγον· ὁ δέ με μάλα πόλλ' ἱκέτευεν
 Ἰππόθεν ἐξιμῆναι, ξίφε' δ' ἐπεμαίετο κώπῃ,
 Καὶ δόρυ χαλκοβαρές, κακὰ δὲ Τρώεσσι μῆγοίνα.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμυ αἶπην, 135
 Μοῖραν καὶ γέρας ἑδλὸν ἔχων ἐπὶ νηὸς ἔβαινε.

Ὡς ἐφάμην· ψυχὴ δὲ ποδῶκε' Αἰακίδαο
 Φοῖτα μακρὰ βιβῶσα καὶ ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
 Γηθοσύνη, ὃ οἱ ἔφην ἀριδείκετον εἶναι.

Αἱ δ' ἄλλαι ψυχαὶ νεκύων κατατεθνηώτων 140
 Ἔσσαν ἀχνύμεναι, εἶροντο δὲ κήδε' ἐκάστη·
 Οἷη δ' Αἰανί' ψυχὴ Τελαμωνιάδαο
 Νόσφιν ἀφετήκει, κεχολωμένη εἵνεκα νίκης,
 Τὴν μιν ἐγὼ νίκησα δικαζόμεν' παρὰ νηυσὶ
 Τεύχεσιν ἀμφ' Ἀχιλλῇ, ἔθηκε δὲ πότνια μήτηρ· 145
 Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.
 Ὡς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν τοιῶδ' ἐπ' ἀέθλῳ.

Τοίην γὰρ κεφαλὴν ἔνεκ' αὐτῶν γαῖα κατέσχευ,
 Αἰανθ', ὅς περὶ μὲ εἶδ', περὶ δ' ἔργα τέτυκτο
 Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μεῖ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα. 150

V. 138. 'Ασφοδελόν.] 'Ασφύδελ' μὲν προπαροξύτως. τὸ φυτὸν, κατὰ Ἑρέγγιον φίλωνα· ασφιδελὸς δὲ ὀξύτως, ὃ αὐτὸ τόπος. *Eufr.*

V. 146. Παῖδες δὲ Τρώων.] Multo minore invidia ad Trojanos refertur hoc iudicium, quam ad Græcorum duces et proceres, uti apud recentiores. *Cl.* φυλαττόμεν' ὁ Ἀγαμέμνων τὸ δόξαι πατέρω χάρισθαι τῶν περὶ τῶν Ἀχιλλεύος ὅπλων ἀμφισχηθέντων, αἰχμαλώτες τῶν Τρώων ἀγαγόν, ἠρώτησεν ὑπὸ ὁποτέρω αὐτῶν οἱ Τρῶες μάλα ἐλυπήθησαν. Ἐπὶόντων δὲ τὸν Ὀδυσσεὺς τῶν Αἰχμαλώτων, δηλαδὴ ἐκείνον εἶναι τὸν ἄριστον κρίναντες, τὸν πλεῖστον λυπήσαντα τὸς ἐχθροὺς, ἔδωκεν εὐθὺς τῷ Ὀδυσσεὶ τὰ ὅπλα. *Schol.*

Ibid. Παλλὰς Ἀθήνη] Τῇδεσι φράσιν καθ' ἣν καὶ περιγράφεται τὸ ἀνδρὸς Αἰαντὸς ὁ συνετὸς Ὀδυσσεὺς, καὶ διὰ τούτο τῇ Ἀθηνᾷ φίλτατος. *Eufrat.*

Τὸν μὲ ἐγὼν ἐπέεσσι προσηύδων μελιχίοισιν·
 Αἴαν παῖ Τελαμῶν[Ⓢ] ἀμύμον[Ⓢ], ἐκ ἄρ' ἔμελλες
 Οὐδ' ἐθανῶν λήσεας ἐμοὶ χόλῳ, εἵνεκα τευχέων
 Οὐλομένων, τὰ δ' ἐπῆμα θεοὶ θέσαν Αργείοισιν.
 Τοῖ[Ⓢ] γάρ σφιν πύργ[Ⓢ] ἀπώλεο. σείῳ δ' Αχαιοὶ 155
 Ἴσον Αχιλλῆ[Ⓢ] κεφαλῇ Πηληϊάδῃ
 Αχνύμεθα φθιμένοιο διαμπερές· ἔδε τις ἄλλ[Ⓢ]
 Αἴτι[Ⓢ], ἀλλὰ Ζεὺς Δαναῶν στρατὸν αἰχμητάων
 Εκπάγλως ἤχθηρε· τεῖν δ' ἐπὶ μοῖραν ἔθηκεν.
 Αλλ' ἄγε δεῦρο ἄναξ, ἵν' ἐπ[Ⓢ] καὶ μῦθον ἀκέσσης 160
 Ἡμέτερον· δάμασον δ' ἐμέν[Ⓢ] καὶ ἀγήνορα θυμόν.
 Ως ἐφάρμην· ὅδε μ' ἐδὲν ἀμείβετο, βῆ δ' ἐμετ' ἄλλας
 Ψυχὰς εἰς Ερεβὸς νεκύων κατατεθνηώτων.
 Καὶ Τιτυὸν εἶδον γαίης ἐρικυδέ[Ⓢ] υἱόν,
 Κεῖμαρον ἐν δαπέδῳ, ὃ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πείλεθρα. 165
 Τῦπε δ' ἐμιν ἐκάτερθε παρημένῳ ἦπαρ ἔκειρον

V. 162.] Illa solo fixos oculos averſa tenebat—

Tandem proripuit ſeſe, atque inimica reſugit

In nemus umbriferum. *Aen.* vi. 469.

Καὶ φωνῆς δίχα θαυμάζεται ποτε ψιλὴ καθ' ἑαυτὴν ἡ ἔννοια, δι' αὐτὸ τὸ μεγαλόφρον ὡς τὸ Αἴαντ[Ⓢ] ἐν νεκυῖᾳ σιωπῇ, μέγα καὶ πάντ[Ⓢ] ὑψηλότερον λόγῳ. *Longin.* de Sublim. ſect. ix.

Καὶ τῆς ἀγαν γὰρ ἐςί πε σιγῆς βάρ[Ⓢ] *Soph. Antig.*

V. 164.] Necnon et Tityon, terrae omniparentis alumnum,

Cernere erat; per tota novem cui jugera corpus

Porrigitur; rottoque immanis vultus obunco

Im mortale iecur tondens, facundaque paenis

Viscera; rimaturque epulis, habitatque sub alto

Pectore: nec fibris requies datur ulla renatis. *Aen.* vi. 594.

V. 165.] Ἐνταῦθα (ἐν τῷ Πανοπίῳ) ἐπὶ τῇ χαράδρῃ Τιτυὸς μνήμῃ ἐστὶ. περιόδ[Ⓢ] μὲν τῷ χώματ[Ⓢ] τρίτον μάλιστα πεσάδῃ. Τὸ δ' ἐπ[Ⓢ] ἐστὶν ἐν Ὀδυσσεῖ. Κείμενον ἐν δαπέδῳ κ. τ. λ. ἐκ ἐπὶ μεγέθει πεπρωσμένῃ τῷ Τιτυὸς σπιν. ἀλλ' ἐνθά οὗ Τιτυὸς ἐτέθη, πλέθρα ἐννέα εἶναι τῷ χωρίῳ. *Ran.* lib. x. c. 4.

Δέρτρον

Δέρτρον ἔσω δύνοντες· ὁ δ' ἔκ ἀπαμύνετο χερσὶ·
 Λητὼ γδ' ἤλκησε, Διὸς κυδρὴν παρὰ κοιτίν,
 Πυθῶδ' ἐρχομένην, διὰ καλλιχόρῳ Πανοπῆ^Θ.

Καὶ μὲν Τάνταλον εἰσεῖδον, χαλέπ' ἄλγ' ἔχοντα, 170
 Εξαότ' ἐν λίμνῃ, ἥδ' ἐπ' ὠρὸς πλάζε γενεΐῳ.
 Στεῦτο δὲ διψάων, πῖεῖν δ' ἔκ εἴχεν ἐλέω.
 Οσσαί γδ' κύψαι· ὁ γέρων πῖεῖν μῆραϊνων,
 Τοσσάχ' ὕδωρ δ' ὀπλέσκειτ' ἀναβροχέν· ἀμφὶ δ' ἐποσσὶ
 Γαῖα μέλαινα φάνεσκε, καταζήνασκε δ' ἐδαίμων. 175
 Δένδρεα ὑψιπέτηλα κατακρῆθεν χέε καρπὸν,
 Οἷχναι, καὶ ῥοαὶ, καὶ μῆλαι ἀγλαόκαρποι,
 Σῦκαί τε γλυκεραὶ, καὶ ἐλαῖαι τηλεθώσσαι.
 Τῶν ὁπότερ' ἰθύσει· ὁ γέρων ἐπὶ χερσὶ μάσασκε,
 Τάσδ' ἀνεμ^Θ ῥίπιασκε ποτὶ νέφεα σκίοέντα. 180

Καὶ μὲν Σίσυφον εἰσεῖδον κρατέρ' ἄλγ' ἔχοντα,
 Λᾶαν βαρύνοντα πελώριον ἀμφοτέρησιν.
 Ἡ τοι ὁ μὲν σκηριπτόμεν^Θ χερσὶν τε ποσσὶν τε,

V. 167. Δέρτρον ἔσω δύνοντες] *Barneſius* alique vertunt “*Roſtrum intromittentes*” Aliter Scholiaſtes interpretatur, ὑπὸ τὴν σάρκα πι-
 μελὴν ſubeunt et fodientes. Poſt quem obſervat *Duportus ad Theophr.*
 “*vox δύνειν nunquam tranſitive ſumitur à Poeta: neque unquam*
 “*δύνειν dixit pro demittere, vel immittere, vel immergere; ſed pro*
 “*induere, vel pro ſubire, vel ingredi, intransitive. Δέρτρον igitur*
 “*erit, quod vultures ſubeunt et ingrediuntur, non ſolum illud quod*
 “*roſtris ſuis tundunt et fodiant et dilaniant.*” *Præl. cap. iv.*

V. 169. Πανοπῆ^Θ] Πανόπη, πόλις Φωκίδ^Θ. *Schol.*

V. 172. Στεῦτο] “*Eſt in iſto verbo (ut alibi pluribus) animi*
 “*geſtientis et aliquid cupide molientis, per externos geſtus indicatio*
 “*—Hoc igitur vult poeta, eam fuiſſe Tantalī ſeu in pedes erecti,*
 “*ſive alio quocunque geſtu (ut de pugilibus olim loqui ſoliti) προ-*
 “*βολὴν, ut ardentiffimam ſitim præ ſe ferret.*” *Meric. Caſaub. de*
Hom. Edit. Diſſ. i.

V. 174. Τοσσάχ' ὕδωρ] *Aquae ſubitam abſorptionem aptiſſime de-*
pingit, et quaſi ab oculis ponit hic verſus. Cl.

V. 175. Καταζήνασκε.] Κατεξήραινεν· ἄζη γὰρ, ἢ ξηρασία. *Schol.*

Λᾶαν

Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον· ἀλλ' ὅτε μέλλοι
 Ἀκρον ὑπερβαλέειν, τότε δ' ὀπιστρέψασκε κραταίῃς· 185
 Αὐτὶς ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδής·
 Αὐτὰρ ὅγ' ἀψ' ὥσασκε τιταινόμην· κτ' δ' ἰδρῶς
 Ἐρρέεν ἐκ μελέων, κονίη δ' ἐκ κρατὸς ὀρώρει.

Τὸν δ' μετ' εἰσενόησα βίην Ἡρακλεΐην,
 Εἰδῶλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανатоῖσι θεοῖσι 190
 Τέρπεται ἐν θαλίῃς, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην,
 Παῖδα Διὸς μεγάλῳ καὶ Ἡρῆ χρυσοπέδιλῳ.
 Ἀμφὶ δέ μιν κλαγγὴ νεκύων ἦν, οἰωνῶν ὥς,
 Πάντοσ' ἀτυζομένων· ὁ δ', ἐρεμνῇ νυκτὶ ἐοικώς,

V. 184.] De summo hujus loci artificio, quo rem ipsam pulcherrime depingit et ob oculos ponit verborum sonus, recte *Demetrius Phalarens.* sect. lxxii. et *Dionysius Halicarn.* xx. “Vocalium concursus— cum accidit, hiat et interfilit et quasi laborat oratio.” *Quinct.* ix. 4. Sic apud *Virgilium* ingens nifus et molimen, vocalis longae non elisae hiatu aptissime depingitur:

Ter sunt conati imponere Pelio ossam. *Georg.* i.

V. 185. Κραταίῃς.] Γράφεται δὲ καὶ ἐν δυσὶ λέξεσι, “κραταί' ἱς” ἢ γὰρ ἡ κραταία ἰσχύς τῇ λίθῳ. *Eustat.* et *Schol.* itidem.

V. 186.] ———adverso nixantem trudere monte

Saxum: quod tamen a summo jam vertice rursus

Volvitur, et plani raptim petit aequora campi. *Lucret.* iii. 1013.

Porro notandum et hic, quam pulchre et artificiose lapidis, pondere suo de monte devoluti, impetum depingit versus iste pedibus dactylicis totus incedens. *Cl.*

V. 188. Κονίη.] *Mericus Casaubonus* vocem κονίη interpretatur *Lixivium*; “Sudorem multo labore comparatum, et omnibus membris, capite praecipue manantem, *Lixivio* comparari, quis non amplectatur? *Dissert.* i. Nescio tamen annon simplicius hic intelligas vaporem pulveri similem ex capite exurgentem. *Cl.*

V. 190.] *Spiritus* sive *anima* ad caelum ascendere, *corpus* aut humo putrescere aut igne comburi, *imago* seu simulachrum, quasi quoddam animae nuper tenue operculum, ad inferos migrare credebatur.

—————Acherusia templa—

Quo neque permanent animae, neque corpora nostra,

Sed quaedam simulacra modis pallentia miris. *Lucret.* i. 121.

Γυμνόν

Γυμνὸν τόξον ἔχων καὶ ἐπὶ νευρῇφιν οἷόν, 195
 Δεινὸν παπταίνων, αἰεὶ βαλέοντι ἑοικώς.
 Σμερδαλέῃ δέ οἱ ἀμφὶ ὤρι γήθεσσιν ἄορτῃ,
 Χρύσεῃ ἦν τελαμῶν· ἵνα θέσκελα ἔργα τέτυκτο,
 Ἀρκιοὶ τ', ἀγρότεροί τε σύες, χαροποί τε λέοντες,
 Ὑσμῖναί τε, μαχαι τε, φόνοι τ', ἀνδροκλασῖαι τε. 200

Ο Δ Υ Σ Σ. Μ.

Σειρῆνες.

ΤΟΨΡΑ δὲ καρπαλίμως ἐξίκετο νηὺς εὐεργῆς
 Νῆσον Σειρήνοιν· ἔπειγε γὰρ ἔρῃ ἀπήμων.
 Αὐτίκ' ἔπειτ' ἄνεμῃ μὲ ἐπαύσατο, ἠδὲ γαλήνῃ
 Ἐπλέτο νηνεμῖν· κοίμησε δὲ κύματα δαίμων.
 Ἀντάντες δ' ἔταροι νεὸς ἰστία μηρύσαντο, 5
 Καὶ τὰ μὲν ἐν νηὶ γλαφυρῇ βάλλον· οἱ δ' ἐπ' ἑρετμὰ
 Εξόμενοι λεύκαινον ὕδωρ ξεστῆς ἐλάτῃσιν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κηροῖο μέγαν τροχὸν ὀξείῃ χαλκῷ
 Τυίθᾳ διατμήξας, χερσὶ στιβαρῇσι πιέζεν.
 Αἶψα δ' ἰαίνετο κηρὸς, ἐπεὶ κελετο μεγάλη ἴς, 10
 Ἡελὶς τ' αἰγὴ Ὑπεριονίδας ἀνακίῃ.

V. 197. Ἄορτῃ] Ὁ τῶ τελαμῶν κρεμαστὴρ, ἐξ ἧς τὸ ξίφος ἤσπηται. *Schol.*

V. 3.] Εντεῦθεν Ἡσιόδῳ καὶ τὰς ἀνέμους αὐτὰς θέλγειν ἔστιν *Schol.*

V. 11. Ὑπεριον.] ἀπὸ τῶ ὑπὲρ ἡμᾶς ἵνατι. Ἡσιόδῳ δὲ Ὑπεριονῶν αὐτὸν ἐγενεαλόγησεν. *Schol. ad α' Odyss. v. 8.* Ὑπεριονα δὲ νομίζουσιν αὐτὸν, τὸν ὑπερίμενον αἰτὶ τῆς γῆς. *Heracl. Ponticus.*

Εξείης

Εξείης δ' ἐτάροισιν ἐπ' ἕατα πᾶσιν ἄλειψα.

Οἱ δ' ἐν νηὶ μ' ἔδησαν ὁμῶ χεῖράς τε πόδας τε,

Ορθὸν ὅν ἰσοπέδῃ, ὅκ δ' αὐτῷ πείρατ' ἀνῆψαν·

Αὐτοὶ δ' ἐζόμενοι πολὴν ἄλα τύπλον ἐρετμοῖς.

15

Ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆμυ, ὅσον τε γέγωνε βοήσας,

Ρίμφα διάκοντες, τάσδ' ἐλάθεν ὠκύαλ' νηὺς

Εἰγύθεν ὀρνυμένη· λιγυρὴν δ' ἔντυνον αἰοιδήν·

Δεῦρ' ἄγ' ἰὼν πολύαιν' Οδυσσεῦ, μέγα κῦδ' Ἀχαιῶν,

Νῆα κατάρτησον, ἵνα νωϊτέρην ὅπ' ἀκέσῃς.

20

Οὐ γάρ πώ τις τῇδε παρήλασε νηὶ μελαίνῃ,

Πρίν γ' ἡμέων μελίγηρυν ἀπὸ φομάτων ὅπ' ἀκῆσαι·

Ἀλλ' ὅγε τερψάμην' νεῖται, καὶ πλείονα εἰδώς.

Ἰδμεν γάρ τοι πᾶνθ', ὅσ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ

25

Ἀργεῖοι Τρῶές τε θεῶν ἰότητι μόγησαν.

Ἰδμεν δ', ὅσσα γένηται ἐπὶ χθονὶ περλυβοτείρῃ.

Ὡς φάσαν, ἰεῖσαι ὅπα κάλλιμον· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ

Ἦθελ' ἀκθέμεναι, λῦσαι τ' ἐκέλευον ἑταίρους,

V. 19.] *Cicero de fin.* v. 18. locum hunc ita vertit ;

O decus Argolicum, quin puppim flectis, Ulysses,

Auribus ut nostros possis agnoscere cantus ?

Nam nemo hæc unquam est transvectus caerulea cursu,

Quin prius assiterit, vocum dulcedine captus :

Post variis avido satiatus pectore Musis,

Doctior ad patrias lapsus pervenerit oras.

Nos grave certamen belli, clademque tenemus,

Graecia quam Trojae divino numine vexit ;

Omniaque è latis rerum vestigia terris.

V. 24. Πλέονα εἰδώς] “ Neque enim vocum suavitate videntur,
 “ aut novitate quadam et varietate cantandi revocare eos solitae, qui
 “ praetervehebantur ; sed quia multa se scire profitebantur, ut homi-
 “ nes ad earum saxa discendi cupiditate adhaerescerent — Vidit Ho-
 “ merus probari fabulam non posse, si cantiunculis tantus vir irretitus
 “ teneretur. Scientiam pollicentur, quam non erat mirum scientiae
 “ cupido patria esse cariorē.” *Cicero* in loc. sup. citato.

Οφρύσι

Οφρύσι νευτᾶζον, οἱ δὲ προπεσόντες ἔρυσον. 30
 Αὐτίκα δ' ἀνστάντες Περιμήδης, Εὐρύλοχός τε
 Πλείοσιν μὲν δεσμοῖσι δέον, μᾶλλον τε πνέον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τὰς γε παρήλασαν, ἔδ' ἔτ' ἔπειτα
 Φθολγῆς Σειρήνων ἠέρομεν, ἔδ' ἔτ' αἰοδῆς,
 Αἰψ' ἀπὸ κηρὸν ἔλοντο ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι, 35
 Οὐ σφιν ἐπ' ὥσιν ἄλειψ'. ἐμέ τ' ὅκ' δεσμῶν ἀνέλυσαν.

Ο Δ Υ Σ Σ. Ψ.

Ἀναγνωρίζεται ὁ Οὐλυσσεὺς ὑπὸ τῆς Γυναίκης.

Σ φάτο· τῆς δ' αὖτ' ἄλγος γένατα καὶ φίλον ἦτορ,
Σήματ' ἀναγνώσῃ, τά οἱ ἔμπεδα πέφρατ' Ὀδυσ-
σεύς·

Τῆς δ' ἄρ' ἀκνέσσης ῥέε δάκρυα, τήκετο δ' ἔχρως·
 ὧς δ' ἐχιῶν κατατήκει' ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν,
 Ἦν τ' Εὐρύπυκα κατέτηξεν, ἐπὴν Ζεφύρου καταχεύει·
 Τηκομένης δ' ἄρα τῆς πωταμοὶ πλῆθυσι ῥέοντες·
 ὧς τῆς τήκετο καλὰ παρήϊα δακρυχέεσσης.
 Δακρύσασα δ' ἔπειτ' ἰθὺς δράμεν, ἀμφὶ δ' ἐχεῖρας
 Δειρῇ βάλλ' Ὀδυσῆϊ, κάρη δ' ἔκυσ· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς

V. 2] Cum Penelope Ulysssem rediisse nondum credere, illi, adhuc ei incognitus, quaedam de nuptialis thalami situ memoravit : quae, cum nemini praeter ipsam ac virum essent nota, satis certo ei erant indicio, Ulysssem re vera jam adesse, qui ista cognosceret ac diceret.

V 5. κατέτηξεν] Quidam velint hic legendum κατέπηξεν: sed nihil immutatione opus.

Κλαίειν ἔχων ἄλοχον θυμαρέα, κέδν' εἰδυῖαν. 10
 Ως δ' ὅτ' ἂν ἀσπασίως γῇ νηχομένοισι φανείη,
 Ὦν τε Ποσειδάων εὐεργέα νῆ' ἐνὶ πόντῳ
 Ραῖσιν ἐπειδομένην ἀνέμῳ καὶ κύματι πηγῶ·
 Παῦροι δ' ἐξέφυγον πολίης ἁλὸς ἢ πειρόνδε
 Νηχομένοι, πολλὰ δ' ἐπαυρὶ χροοὶ τέτροφεν ἄλμῃ 15
 Ἀσπασίοι δ' ἐπέβαν γαίης, κακότητα φυγόντες.
 Ως ἄρα τῇ ἀσπασὸς ἦν πόσις εἰσορώσῃ·
 Δειρῆς δ' ἔπω πᾶμπαν ἀφίετο πῆχες λευκῶ.
 Καί νύ κ' ὀδυρομένοισι φάνη ῥοδὸδ' ἀκίλυλ' ἥως,
 Εἰ μὴ ἄρ' ἄλλ' ἐνόησε Θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη. 20
 Νύκλια μὲν ἐν παρᾷ δολιχὴν σχέθεν, ἥῳ δ' αὖτε
 Ρύσατ' ἐπ' Ωκεανῷ χρυσόθρονον, ἐδ' ἔα ἵππους
 Ζεύγνυδ' ὠκύποδας, φάσιν ἀνθρώποισι φέροντας
 Λάμπον καὶ Φαέθονθ', οἳ τ' ἥῳ πῶλοι ἄγῃσι.

Ο Δ Υ Σ Σ. Ω.

Αναγνώρισις Οδυσσεύς γίνεται πρὸς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα
 Λαέρτην.

ΤΟΝ δ' οἶον πατέρ' εὖρεν εὐκλιμένην ἐν ἁλώῃ,
 Λιγρεύοντα φυτόν· ῥυπόωντα δ' ἔξο χιτῶνα,
 Ραπίον, ἀεικέλιον· παρὶ δὲ κνήμησι βοείας
 Κνημίδας ραπίας δέδετο, γραπλὺς ἀλεείνων·

V. 21. Παράτη.] Ἡδὴ πρὸς τῷ πέρατι καὶ τῷ τέλει ἔσαν. Sch.

V. 22. Λιγρεύοντα.] Περιζύοντα καὶ περισκάπτοντα. Sch.

Χειρίδας

Χειρίδας τ' ἐπὶ χερσὶ, βάτων ἕνεκ'· αὐτὰρ ὕπερθεν 5
Αἰγείην κυνέην κεφαλῇ ἔχε, πένθεσσι δ' αἰέζων.

Τὸν δ' ὥς ἔν ὀνόησε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς
Γῆραι τειρόμενον, μέγα δ' ἐφρεσὶ πένθεσσι ἔχοντα,
Στάς ἄρ' ὑπὸ βλαβερὴν ὄλχυν' ἔχ' δάκρυον εἶβε.
Μερμήριξε δ' ἔπειτα καὶ φρένα καὶ θυμόν, 10
Κῦσαι καὶ παρὶφῦναι ἐὸν πατέρ', ἠδ' ἕκαστα
Εἰπεῖν, ὥς ἐλθοὶ καὶ ἴκοιτ' ἐς πατρίδα γαίαν·
Ἡ παρῶν ἐξερέοιτο, ἕκαστά τε παρήσαιο.
Ὡς δέ οἱ φρονέοντι δοῶσά το κέρδιον ἔειπεν,
Πρῶτον κερτομίοις ἐπέεσσιν παρηθῆναι. 15

Τὰ φρονέων· ἴθυσ κίεν αὐτῷ δῖος Ὀδυσσεύς.
Ἥτοι ὁ μὲν κατ' ἔχων κεφαλὴν, φυτὸν ἀμφιλάχαινε·
Τὸν δὲ παρὶσφάμενος προσεφώνεε παῖδι μὲν ἦος.

ὦ γέρον εἰπ' ἄγε μοι, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Τεῦ δμῶς εἰς ἀνδρῶν; τεῦ δ' ὄρχατον ἀμφιπολεύεις; 20
Καί μοι τῶτ' ἀγόρευσον ἐπήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ,
Εἰ ἔτεόν γ' Ἰθάκῃ τήνδ' ἰκόμεθ', ὥς μοι ἔειπεν
Οὗτος ἀνὴρ νῦν δὴ ξυμβλήμενος ἐνθάδ' ἰόντι,
Οὔτι μάλ' ἀρτίφρων· ἐπεὶ ἔ τολμήτεν ἕκαστα
Εἰπεῖν, ἠδ' ἐπακῶσαι ἐμὸν ἔπος, ὥς ἐρέεινον 25
Ἀμφὶ ξείνῳ ἐμῷ, εἶπε ζῶει τε καὶ ἐστὶ,
Ἡ ἥδη τέθνηκε καὶ εἰν αἶδ᾽ οὐ δόμοισιν.
Εὐχέτο δ' ἐξ Ἰθάκης γένεσθαι ἔμμεναι, αὐτὰρ ἔφασκε
Λαέρτην Ἀρκείσιάνην πατέρ' ἔμμεναι αὐτῷ.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα πατήρ καὶ δάκρυον εἶβων. 30

V. 15. Κερτομίοις] Τὸ κερτομεῖν, ἡ τραχύτητα ἔχον ὑβριστικὴν.
ἢ ὀνειδιστικὴν, ἀλλ' ἐπὶ ἡγήσιν φέρει Λευδῆς. Eustath. ad Iliad. v. 649.

Ξεῖν', ἥτοι μὲν γαῖαν ἱκάνεις, ἣν ἔρρείνεις.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον.
 Πόσσον δὴ ἔτ' ἐστὶν ὅτε ξείνισσας ἐκείνουν
 Σὸν ξείνον δούτηνον, ἐμὸν παῖδ', εἶπατ' ἔλω γε,
 Δύσμορον; ὃν πατὴρ φίλων καὶ πατρίδ' αἴψ', 35
 Ἡε παρ' ἐν πάντῳ φαγον ἰχθύες, ἢ ἐπὶ χέρσῳ
 Θηρῶ καὶ οἰωνοῖσιν ἔλωρ γένετ'. Ἐδ' ἐμὴν μητέρα
 Κλαῦσε παρ' ἐμὴν, πατὴρ δ' οἱ μιν τεκόμεδα.
 Οὐδ' ἄλλοι πολυδάκρυτοι ἐχέφρων Πηνελόπεια
 Κωκυς ἐν λεχέεσσι φιλονόστον, ὡς ἐπέοικεν, 40
 Οφθαλμοὺς καθελῶσα· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανάτων.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.

Νῦν μὲν Ὀδυσσεῖ τόδε δὴ πέμπλον ἔτ' ἐστὶν,
 Ἐξ ἧς κεῖθεν ἔβη, καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθε πατρός.
 Χαῖρε δὲ κείνῳ ἰὼν. Συμὸς δ' ἐτι νῶϊν ἐώλπει 45
 Μίξεσθαι ξενίῃ, ἥδ' ἀγλαὰ δῶρα διδώσιν.

Ὡς φάτο τὸν δ' ἄχαιος νεφέλην ἐκάλυψε μέλαινα.
 Ἀμφυτέρῃσι δὲ χερσὶν ἔλῳν κόνιν αἰθαλόεσσαν
 Χεύατο κακκεφαλῆς πολεμῆς, ἀδινὸν ἑσθλαχίζων.

V. 34. Ἐἴ-οτ' ἐν γε] "Si quidem id meminisse fas est: filius
 "quidem mihi erat, quam dolet mihi illum jam non esse!" *Eustath.*
 ad *Iliad* γ 180 τὸ δέ, εἴ οτ' ἐν γε πρᾶναι τὸν ἐπὶ τῇ μνηστικῇ
 ἀνδρὸς λυπέμενον κατ' αὐτῆς· οἷον λέγον, ὡς ἐνὺν ἐστίν, ἀλλὰ ποτε
 ἦν.

V. 35.] Heu terra ignota. canibus data praeda Latinis
 Alitibusque jaces; nec te tua funera mater
 Produxi, pressive oculos *Aen* ix 485.

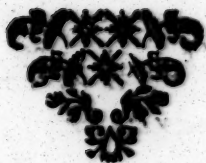
V. 36.] ——— aut gurgite mersum
 Unda feret: piscesque impati vulnera lambent. *Aen*. x. 559.

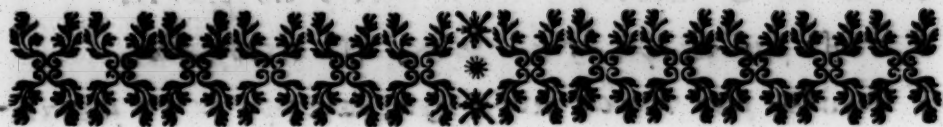
V. 49.] Canem in mundo deformat pulvere, et ambas
 Ad caelum tendit palmas. *Aen*. x. 844.

Τῷ δ' ὠρίνετο θυμός, ἀνὰ ῥίνας δ' οἱ ἦδη
 50 Δριμὺ μὲν ὠρετύφε, φίλον πατέρ' εἰσρόωντι.
 Κῦσε δέ μιν ὤφρις ἐπιάλμυρ, ἠδ' ἐπ' ὤφρ' ἔπειθε.
 Κεῖν μὲν τοι ὅδ' αὐτὸς ἐγὼ, πάτερ, ὅν σ' ἐμὲ μεταλ-
 λᾶς,

Ἥλυθον εἰκοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Αλλ' ἔσχεο κλαυθμοῖο, γόοιό τε δακρυόεντο· 55
 Ως φάτο ; τῷ δ' αὖτ' ἔλυτο γόνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 Ἀμφὶ δ' ἐπαιδὶ φίλῳ βάλε πῆχες· τὸν δ' ἐπ' ὤφρ' οἱ
 Εἶλεν ἀποψυχόντα πολίτλας δι' Ὀδυσσεύς.

V. 50, 1. 'Ανὰ ῥίνας.] Ὁ δὲ προπάσχει, ὡς τὰ πάλαι, ὁ μέλλων
 δακρύνει. Euslatb.

Η Σ Ι Ο Δ Ο Υ.

Εκ τῆς Ἡσιόδου Ἐργῶν καὶ Ἡμερῶν α'.

Σ ὁμόθεν γεγάασι θεοὶ θνητοὶ τ' ἄνθρωποι,
 Ω Χρῦσεον μὲν πρῶτις α γενέσθαι μερόπων ἀνθρώ-
 πων

Ἀθάνατοι ποίησαν ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.
 Οἱ μὲν ἐπὶ Κρόνῳ ἦσαν, ὅτ' ἐρανῶ ἐμβασίλευεν.
 Ὡς ε θεοὶ δ' ἔζων, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες, 5
 Νόσφιν ἄτερ τε πόνων καὶ οἰζύων· ἕδ' ἐ τι δειλὸν
 Γῆρας ἐπῆν· αἰεὶ δ' ἐ πόδας καὶ χεῖρας ὅμοιοι
 Τέρποντ' ἐν θαλίῃσι, κακῶν ἐκτοδεν ἀπάντων.
 Θνησκον δ' ὡς ὕπνῳ δεδμημένοι. ἑδλα δ' ἐ πάντα
 Τοῖσιν ἔην· καρπὸν δ' ἔφερε ζείδωρ ἄρβρα 10
 Αὐτυμάτη, πολλὸν τε καὶ ἄφθονον· οἱ δ' ἐβηλημοὶ
 Ἦσυχοι ἔργα νέμοντο, σὺν ἑδλοῖσιν πολέεσσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κεν τῷτο γενέσθαι καὶ γαῖα κάλυψε,
 Τοὶ μὲν δαίμονές εἰσι, Διὸς μεγαλὴ διὰ βεβλάς,
 Ἑδλοὶ ἐτιχθῆνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων· 15
 Οἱ ῥα φυλάσσεσιν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα,
 Ἦῆρα ἐσσάμενοι, πάντα φοιτῶντες ἐπ' αἶαν,

Πλετοδοῦται·

Πλωτοδότη· Καὶ τῷτο γέρας βασιλῆϊον ἔσχον.

Δεύτερον αὐτε γένε, πολὺ χειρότερον, μετόπιθεν

Ἀργύρεον ποίησαν ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες, 20

Χρυσέω ἔτε φυὴν ἐναλίγκιον, ἔτε νόημα·

Ἄλλ' ἑκατὸν μὲν παῖς ἔτεα παρὰ μητέρι κεδνῇ

Ἐτρίφετ' ἀτάλλων μέγα νήπιον ὧ ἐνὶ οἴκῳ·

Ἄλλ' ὅταν ἡβήσῃ, καὶ ἡβῆς μέτρον ἴκοιτο,

Παυρίδιον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον, ἄλγέ ἔχοντες 25

Ἀφραδίαυς. Ὑβριν γὰρ ἀτάσθαλον ἐκ ἐδύναντο

Ἀλλήλων ἀπέχειν, ἐδ' ἀθανάτης θεραπεύειν

Ἡθελον, ἐδ' ἔρδειν μακάρων ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς,

Ἥ δέ μιν ἀνθρώποισι κατ' ἦθεα· Τὺς μὲν ἔπειτα

Ζεὺς Κρονίδης ἐκρυψε, χολάριον, ὕνεκα τιμᾶς 30

Οὐκ ἐδίδεν μακάρεσσι θεοῖς, οἳ Ὀλύμπον ἔχουσιν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τῷτο γένε καὶ γαῖα κάλυψε,

Τοὶ μὲν ὑποχθόνιοι μάκαρες θνητοὶ καλέονται

Δεύτεροι· ἄλλ' ἔμπης τιμὴ καὶ τοῖσιν ὀπηδεῖ.

Ζεὺς δὲ πατὴρ τρίτον ἄλλο γένε μερόπων ἀνθρώπων 35

Χαλκεῖον ποίησ' ἐκ ἀργυρῷ ἐδὲν ὁμοιον,

Ἐκ μελιᾶν, δεινὸν τε καὶ ὄβριμον, οἷσιν Ἀρη

Ἔργ' ἔμελε γονόεντα, καὶ ὕβριες· ἐδέε τι σῖτον

Ἡδῖον, ἀλλ' ἀδάμαντι ἔχον κρατερόφρονα θυμὸν,

V. 18. Βασιλῆϊον] Cur Dæmonibus tribuatur regius honor, hanc rationem affert *Plutarchus* in libro de defectu oculorum, quia βασιλικὸν τὸ εὖ ποιεῖν. *Grævius*.

V. 22] Poeta maternam educationem depravationi hujus sæculi ascribit, ex quo apparet longe deteriorem esse hanc aetatem priore aurea, quia pueri diu in Gynæceis latitent, et in sinu matrum adolescant; quæ muliebri educatione redderentur molles, imperiti, effæminati. Inde ait pueros evadere μάλα νηπίες valde rudes. Quo nomine Plato quoque educationem filiorum Regum Persiæ reprehendit. *Idem*.

Ἀπλάστοι·

Ἀπλάστοι· μεγάλη δὲ βίη, καὶ χεῖρες ἀπῆλοι 40
 Ἐξ ὥμων ἐπιφυκὼν ἐπὶ τριβαιοῖς μελέεσσι.
 Τοῖς δ' ἦν χάλκεα μὲν τεύχεα, χάλκεοι δέ τε οἶκοι,
 Χαλκῷ δ' ἐργάζοντο· μέλας δ' ἔκ' ἔσκε σίδηρος.
 Καὶ τοὶ μὲν χεῖρεσσιν ὑποσφετέρησι δαμέντες,
 Βῆσαν ἐς εὐρώεντα δόμον κρυερῷ αἶδαο, 45
 Νώνυμοι· θάνατον δὲ καὶ ἐκπάγλως ὥς ἰόντας
 Εἶλε μέλας· λαμπρὸν δ' ἔλιπον φάος ἡελίοιο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τὸτο γένος κτ' γαῖα κάλυψεν,
 Αὖθις ἔτ' ἄλλο τέταρτον ἐπὶ χθονὶ πηλυβοτείρῃ
 Ζεὺς Κρονίδης ποίησε, δικαιότερον καὶ ἄρειον, 50
 Ἄνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἳ καλέονται
 Ἡμιθεοὶ φροτέρῃ γενεῇ, κατ' ἀπείρονα γαῖαν.
 Καὶ τὸς μὲν πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνὴ,
 Τὸς μὲν ἐφ' ἐπὶ πύλῳ Θήβῃ, Καδμυΐδι γαίῃ,
 Ὦλεσε μαρναμένους μῆλων ἕνεκ' Οἰδιπόδαο· 55
 Τὸς δὲ καὶ ἐν νῆεσσιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης
 Ἐς Τροίην αἶαγών, Ἑλένης ἕνεκ' ἠυκόμοιο,
 Ἐνθ' ἦτοι τὸς μὲν θανάτῳ τέλει ἀμφεκάλυψε.
 Τοῖς δὲ δίχ' ἀνθρώπων βιοτόν τε καὶ ἦθε' ὀπάσας
 Ζεὺς Κρονίδης κατένασσε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης. 60
 Καὶ τοὶ μὲν ναίεσιν, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες,
 Ἐν μακάρων νήσοισι, παρ' Ὀκεανὸν βαθυδίνῳ,
 Ὀλβιοὶ ἥεως· τοῖσιν μελιηδέα καρπὸν

V. 45. Κρυερὸς fere explicatur *frigidus*, minus recte: Κρυερὸν enim φρικτὸν, μισητὸν, ἀναιδέες, φοβερὸν, ἐλπίστον, οἰκτὸν, δεινὸν, χαλεπὸν, πονηρὸν, κακὸν, δύσχερες. Hesych. Sic et passim apud Homerum et Hesiodum κρυεῖς.

V. 59. Ἡθεα] Lucretius *quieter* vocat ἠθεα. See lig.

Τρεῖς τῷ ἔτῳ δάλλοντα φέρει ζείδωρ ἄρῃρα.

Μηκέτ' ἔπειτ' ὥφειλον ἐγὼ πέμπτοισι μετεῖναι 65

Ἀνδράσιν, ἀλλ' ἢ πρόθε δανεῖν, ἢ ἔπειτα γενέσθαι.

Νῦν γὰρ δὴ γένετ' ἐς σιδήρεον· ἐδὲ ποτ' ἡμᾶρ

Παύσονται καμάτῃ καὶ οἰζύνῃ, ἐδὲ τι νίκῳ,

Φθειρόμενοι· χαλεπὰς δὲ θεοὶ δώσουσι μερίμνας.

Ἀλλ' ἔμπης καὶ τοῖσι μεμίζεται ἐδὲ κακοῖσι. 70

Ζεὺς δ' ὀλέσει καὶ τῷτο γένετ' μερόπων ἀνθρώπων,

Εὖτ' ἂν γαινόμενοι πολιορκρόταφοι τελέθωσιν.

Οὐδὲ πατὴρ παιδέσιν ὁμοῖόν, ἐδὲ τι παῖδες,

Οὐδὲ ξεῖν ξεινοδόκῳ, καὶ ἐταῖρ ἐταίρῳ,

Οὐδὲ κασίγνητ' φίλ' ἔσσεται, ὡς τοπάρ' ὦρ. 75

Αἶψα δὲ γηράσκοντας ἀτιμήσουσι τοκῆας,

Χειροδίκαι· ἕτερον δ' ἑτέρῃ πόλιν ἐξαλαπάξει.

Οὐδὲ τις εὐόρκῃ χάρις ἔσσεται, ἔτε δικάει,

Οὗτ' ἀθάτ'· μᾶλλον δὲ κακῶν ρεκλήμα, καὶ ὕβριν

V. 66.] Optat Poeta vel ante occidisse, quam quinta aetas ingruerit vel post alia aetate nasci. quum meliora scilicet tempora reflorescerent; Persuasum enim habebant Poetae et plerique Philosophi, praecipue Platonici, exacta hac misera aetate παλιγενεσίαν futuram, omniaque tum reditura in suos ortus et pristinam felicitatem *Grævius*.

V. 68.] Ex plurimis scriptorum locis docet *Grævius*, hoc futurum παύσονται, et sequentia, δώσουσι, μεμίζεται ἔσσεται, ἀτιμήσουσι, &c. pro praesentibus frequentativis habenda esse: ἀτιμήσουσι, ἀτιμᾶν φιλάσσι; itemque in caeteris.

V. 72.] Γαινόμενοι sunt τεχθέντες. Sic autem verte: Quum vix nati canescant, hoc est. senescant quum vix lucem aspexerunt. Hinc paulo post αἶψα γηράσκοντας τοκῆας appellat. Conqueritur de vitae brevitate, cui quintae hujus aetatis homines sunt obnoxii, quod celeriter tacitis consenscant annis. *Grævius*.

V. 73. Ὁμοῖος.] Glossæ MS Vossii. ὁμοῖόν, ὁμογνώμων. Graeci magistri, ὁμοῖόν, ὁμονοητικός, σύμφωνόν. *Idem*.

V. 79.] Ὑβριν pro ὕβρεσιν vel ὕβριζοντα. abstractum pro concreto: figura orationis apud veteres vulgatissima.

Ἀνέρα τιμήσῃσι. δίκη δ' ἐν χερσὶ καὶ αἰδώς
 Οὐκ ἔσται. βλάψῃ δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρεῖονα φῶτα,
 Μύθοισι σκολιοῖς ἐνέπων, ἐπὶ δ' ὄρκον ὁμεῖται.
 Ζῆλον δ' ἀνθρώποισιν οἰζυροῖσιν ἅπασιν,
 Δυσκέλαδ', κακόχαρ', ὁμαρτήσῃσι γυμνώπῃσι.
 Καὶ τότε δ' ἡ πρὸς Ὀλύμπῳ ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
 Λευκοῖσιν φαρέσσι καλυψάμεν' ὡς χροά καλὸν,
 Ἀθανάτων καὶ Φύλον ἵτον προλιπόντ' ἀνθρώπων
 Αἰδώς καὶ Νέμεσις· τα δὲ λείφεται ἄλγεα λυγρὰ
 Θνητοῖς ἀνθρώποισι, κακὸν δ' ἐκ ἔσσεται ἀλκή.

80

85

Ἐκ τῆς Ασπίδος Ἡρακλέους.

ΕΝ δ' Ἀρεῖ βλοσυροῖο πυθώκεις ἔτασαν ἵπποι
 Χρύσειοι. ἐν δὲ καὶ αὐτὸς ἐναρφόρ' ἔλι' Ἀρης,
 Αἰχμὴν ἐν χεῖρεσσιν ἔχων, πρυλέεσσι κελεύων
 Αἵματι φοινικόεις, ὥσεί ζῶνς ἐναρίζων,
 Δίφρῳ ἐμβεβαὺς· παρὰ δὲ Δεῖμον τε φόβ' τε
 ἔτασαν, ἰέμενοι πόλεμον καταδύμεναι ἀνδρῶν.
 Ἐν δὲ Διὸς θυγάτηρ Ἀγελείη Τριτογένεια,
 Τῇ ἰκέλη, ὥσεί τε μάχῃ ἐθέλῃσα κορύσσειν,

5

V. 7. Ἀγελείη] Cave veritas, *prædatrix Tritogenia*, cum interpretibus. Retinendum Graecum epitheton *Agelea*: qua significatur bellificosa Minerva. *Suidas*; Ἀγελείη ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ ἀπὸ τοῦ ἀγειν λέγεται, τειλεῖσι, στρατιωτικῇ *Grævius*.

V. 8] Μάχην κορύσσειν est *accendere praelium*. Sic alibi apud Hesiodum, et Pindarum Isthm. viii. Κορύσσειν saepe generaliter est *augere*. Κορύσσειν, αὐξάν. *Hesych.* *Græv.*

ἔλχ'.

Ἐλχ^Θ ἔχουσ' ἐν χερσὶ, χρυσέῳ τε τρυφάλειαν,
Αἰγίδα τ' ἀμφ' ὤμοις, ἐπὶ δ' ὥχετο φύλοπιν αἰνὴν. 10

Ἐν δ' ἦν ἀθανάτων ἱερὸς χορὸς. Ἐν δ' ἄρα μέσσω
Ἱμερόεν κιθάριζέ τι Λητῆς καὶ Διὸς ἑὸς
Χρυσεῖν φόρμιγγι. Θεῶν δ' ἰδ^Θ, ἀγνὸς Ὀλυμπ^Θ.
Ἐν δ' ἀγορῇ, παρὶ δ' ὀλβ^Θ ἀπειρί^Θ ἐξεφαίνωτο
Ἀθανάτων ἐν ἀγῶνι. Θεαὶ δ' ἐξήρχον αἰοιδῆς 15
Μῦσαι Πιερίδες, λιγὺ μελπομέναις εἰκυῖαι.

Ἐν δὲ λιμὴν εὐορμ^Θ αἰμαίμακέτοιο θάλασσης
Κυκλοτερὲς ἐτέτυκτο πανέφθι κασσιτέραιο,
Κλυζομένῳ ἱκελ^Θ. πολλοὶ γέ μιν ἀμμέσον αὐτῷ
Δελφῖνες τῇ καὶ τῇ ἐθύνεον ἰχθυάοντες, 20
Νηχομένοις ἱκελοι. δοιοὶ δ' ἀναφυσιόωντες
Αργύρεοι δελφῖνες ἐθοίνων ἔλλοπας ἰχθύς.
Τῶν ὑπο χάλκεοι τρέον ἰχθύες. Αὐτὰρ ἐπ' ἀκταῖς
Ἦτο ἀνὴρ ἀλιεὺς δεδοκημέν^Θ, εἶχε δὲ χερσὶν
Ἰχθύσιν ἀμφίβλητρον, ἀπαρρίψοντι εἰοικώς. 25

Ἄνδρες ἑμαρνάδην, πολεμῆια τεύχε' ἔχοντες.
Τοὶ μὲν, ἀποσφετέρης πάλλ^Θ, σφετέρων τε τοκῆων
Λοιγὸν ἀμύνοντες· τρεῖς δέ, παρθέων μεμαῶτες.
Πολλοὶ μὲν κέατο, πλέονες δ' ἐτι δῆριν ἔχοντες
Μάρανθ'· αἱ δὲ γυναῖκες εὐδμήτων ἐπὶ πύργων 30
Χάλκεον ὀξύβρων, κατὰ δ' ἐδρύπλοντο παρειάς,

V. 13. Ἀγνὸς Ὀλυμπ^Θ] Elegantissime hunc locum emendat D. Heinke, qui legit ἄγνυτ' Ὀλυμπ^Θ frangebatur, i. e. resonabat Olympus. ἄγνυμι, et frango vel rumpo apud Latinos saepissime ita ad sonum referuntur.

V. 15. Mavult Graevius hunc locum ita distingui.

Ἀθανάτων ἐν ἀγῶνι θεαὶ δ' ἐξήρχον αἰοιδῆς
male vero videtur: cum δὲ secundum fere in sententia locum habeat.

Ζωῆσιν ἵκελαι, ἔργα κλυτὰ Ἡφαίστοιο.

Ἄνδρες δ', οἳ πρεσβῆες ἔσταν, γῆρας τε μέμαρπον,

Ἀθρόοι ἔκτοθεν πυλέων ἔσαν, ἂν δὲ θεοῖσι

Χεῖρας ἔχον μακάρεσσι, παρὶ σφετέροισι τέκεσσι 35

Δαιδίοτες· τοὶ δ' αὖτε μάχην ἔχον. Αἱ δὲ μετ' αὐτὰς

Κῆρες κυάνεαι, λευκὰς ἀραβεῦσαι ὀδόντας,

Δειωποὶ, βλοσυροὶ τε, δαφουνοὶ τ', ἀπλητοὶ τε,

Δῆριν ἔχον παρὶ πιπίοιτων. Πᾶται δ' ἄρ' ἱέντο

Αἶμα μέλαν πιέειν· Αἱ δὲ φρένας εὖτ' ἀρέσαντο 40

Αἶματ' ἀνδρομέεσσι, τὸν μὲν ρίπιασκον ὀπίσσω.

Ἄψ δ' ὁμαδὸν καὶ μῶλον ἐθύνεον αὐτὶς ἰῦσαι,

Αἶματι μυδάλεαι. Παρὰ δ' εὐπυργ' πόλιν ἀνδρῶν

Χρύσειαι δέ μιν εἶχον ὑπερθυροῖς ἀραρυῖαι

Ἐπὶ αὖ πύλαι. Τοὶ δ' ἄνδρες ἐν ἀγλαΐαις τε χοροῖς 45

τε

Τέρψιν ἔχον· τοὶ μὲν γὰρ εὐσσώτρει ἐπ' ἀπίνης

Ἦγοντ' ἀνδρὶ γυναῖκα· πολλὸς δ' ὑμέναιος ὀρώρει·

Τῆλε δ' ἀπ' αἰθομένων δαίδων σέλας εἰλύφαζε

Χερσὶν ἐνὶ δ' μῶων· ταὶ δ' ἀγλαΐη τεθαλυῖαι

Προδ' ἔκιοι, ταῖσιν δὲ χοροὶ παίζοντες ἔποντο. 50

Τοὶ μὲν ὑπαὶ λιγυρῶν συρίγλων ἴεσαν αὐδὴν

Ἐξ ἀπαλῶν τρομάτων· παρὶ δὲ σφισιν ἄγνυτο ἦχώ.

Αἱ δ' ὑπὸ φορμίγλων ἀναγον χορὸν ἱμερόεντα.

Ἐνθεν δ' αὖθ' ἐτέρωθε νέοι κώμαζον ὑπ' αὐλῆ·

Τοίγε μὲν αὖ παίζοντες, ὑπὸ ὀρχηθῶ καὶ αἰοιδῇ, 55

V. 46. Ἐϋσσώτρει ἐπ' ἀπίνης] Ex more Graecorum, qui sponsas sellis insidentes in curus imponebant, quibus ex parentum aedibus in mariti vehabantur. Suid. in ζεύγῳ. Γραυ.

Τοίγε μὲν αὖ γελῶντες, ὥς αὐλητῇρι δ' ἑκάστῳ,
 Πρόδ' ἔκιοι· πᾶσαν δὲ πόλιν θαλίσαι τε χοροί τε
 Ἀλγαῖαι τ' εἶχον. Τοὶ δ' αὖ προπάροιθε πόλιν
 Νῶθ' ἵππων ἐπιδάντες ἐθύνεον· Οἱ δ' ἀρυτῆρες
 Ἦρεικον χθόνα δῖαν· ἐπιστάδην δὲ χιτῶνας 60
 Ἐτάλατ'. Αὐτὰρ ἔην βαθύ ληϊον. Οἷγε μὲν ἥμων
 Αἰχμῆς ὀξείησι κορωνιόωντα πέτηλα,
 Βριθόμενα σταχίων, εἰσεὶ Δημήτερ' ἀκίην.
 Οἱ δ' ἄρ' ἐν ἐλλεδανοῖσι δέον, καὶ ἐπιπλον ἀλωήν·
 Οἱ δ' ἐτρύζων οἴνας, δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες· 65
 Οἱ δ' αὐτ' ἐς θαλάρως ἐφόρον ὑπὸ τρυγητῆρων
 Λόκυς καὶ μέλανας βότρυας, μεγάλων ἀπο ὄρχων
 Βριθομένων φύλλοισι καὶ ἀργυρέης ἐλικεσσιν·
 Ὅιγε μὲν ἐτράπεον, τοὶ δ' ἤρουν. Οἱ δ' ἐμάχοντο
 Πύξ τε, καὶ ἐλκηδόν. Τοὶ δ' ὠκύποδας λαγὸς ἤρουν 70
 Ἄνδρες θηρευταί, καὶ καρχορόδοντε κύνε πρὸς
 Ἰέμενοι μαπέειν· οἱ δ' ἰέμενοι ὑπαλύξαι·
 Παῖρ δ' αὐτοῖς ἵππῃες ἔχον πόνον· ἀμφὶ δ' αἰθέλοις
 Δῆριν ἔχον καὶ μόχθον· εὐπλεκέων δ' ἐπὶ δίφρων
 Ἠνίοχοι βεβαῶτες, ἐφίεσαν ὠκείας ἵππους, 75
 Ῥυτὰ χαλαίνοντες· τὰ δ' ἐπικροτέοντα πέτοντο
 Ἄρματα κολλήεντ', ἐπὶ δὲ πλῆμναι μέγ' αὐτευν.

V 62 Κορωνιόωντα.] Quidam legunt κορωνιόοντα ex antiquis libris.
 Quod est, *fastigiata, capitata*, a κορύνη *virga capitata*. Κορωνιόοντα re-
 tinent MS. et edit. antiquae, idque est à κορώνη; quod inter alia notat
 quoque omne curvum, inflexum, ut solent flecti aristae cum maturue-
 runt, grandia ferentes grana. *Grævius*

V. 66. *Quietus* legit ἀπὸ, pro ὑπὸ τρυγητῆρων.

V. 76. Ἐπικροτέοντα. Ita legimus secundum *Grævium*, qui hanc
 vocem pro ἐπικρατέοντα inferendam censuit.

Τοῖσι

Τοῖσι δὲ καὶ πρῆκετο μέγας τριπλοῦς ἐντὸς ἀγῶνος,
Χρυσέου, κλυτὰ ἔργα φριφρονέου Ἡφαίστου.

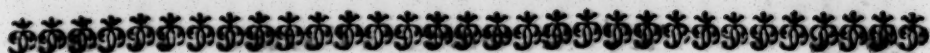
Ἀμφὶ δ' ἴτυν ῥέεν Ὀκεανὸς πληθοντι εἰκασίῃ 80
Πᾶν δὲ συνεῖχε σάκεα πολυδαίδαλον. Οἱ δὲ κατ'
αὐτόν

Κύννοι ἀερσιπτόται μεγάλ' ἤπυον· οἱ ῥά γε πολλοὶ
Νῆχον ἐπ' ἄκρον ὕδωρ· παρ δ' ἰχθύες ἐκλονέοντο,
Θαῦμα ἰδεῖν καὶ Ζηνὶ βαρυκλύπῳ, ἔτι διὰ βελᾶς
Ἡφαίστου ποίησε σάκεα μέγα τε στιβαρόν τε. 85

Ἀρσάμηνσι παλάμησι, τὸ μὲν Διὸς ἄλκιμον υἱόν
Πάλλεν ἐπικρατέως· ἐπὶ δ' ἵππειε δῶρε διφρε,
Εἵκελ' ἀφεροπῇ πατρὸς Διὸς αἰγιοχοιο,
Κέφα βιβᾶς. τῷ δ' ἠνίοχ' κρατερὸς Ἰόλαος
Δίφρῳ ἐπεμβεβασὼς ἰθύνετο καμπύλον ἄρμα. 90

V 78. Ἐντὸς ἀγῶνος | In stadio, circa. ἀγὼν est locus certaminis,
stadium, hippodromus. Hesych. ἀγὼν ὁ ὕψις, στάδιον, ἀθροισμα.
Idem, ἀγὼν ὁ τόπος, ἐνθεν ἀθροίζονται οἱ ἀγωνισαί. Grævius.

Εκ ΘΕΟΓΟΝΙΑΣ.

Τάρταρος.

ΤΟΝ περὶ χάλκεον ἔρκ^ς ἐλήλαται· ἀμφὶ δέ μιν
 νύξ

Τριτοίχαι κέχυται περὶ δειρὴν· αὐτὰρ ὕπερθεν
 Γῆς ῥίζαι πεφύασι, καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.

Ἐνθα θεοὶ Τιτῆνες ὑπὸ ζόφῳ ἠέροντι

Κεκρύφαται· βελῆσι Διὸς νεφεληγερέταο,

5

Χώρῳ ἐν εὐρώεντι, πελώρης ἑσχατα γαίης.

Τοῖς ἐκ ἐξιτόν ἐστι· πύλας δ' ἐπέθηκε Ποσειδῶν

Χαλκείας, τεῖχος περικείται δ' ἀμφοτέρωθεν.

Ἐνθα Γύγης, Κότις τε, καὶ ὁ Βριάρεως μεγάλθυμος

Ναῖεσιν, φύλακες πῖστοι Διὸς αἰγιόχοιο.

10

Ἐνθάδε γῆς δνοφερῆς, καὶ ταρτάρου ἠέροντες,

Πόντῳ τ' ἀτρυγέτοιο, καὶ ἑρᾶν ἄστρόεντες,

Ἐξείης πάντων πηγαὶ καὶ πείρατ' ἔασιν,

V. 2. Αὐτὰρ ὕπερθεν] Tartara non intra terram esse putabant, sed inferiora in tenebricosis spatiis, quae terrae subjecta esse existimabant; cum nescirent terram esse rotundam, et vicibus soli sui Hemisphaeria ostendere. *Clericus*.

V. 11] Haud absimilis locus in Hercule furente *Senecae*:

Sterilis profundi vastitas squallet soli,
 Et fœda tellus torpet æterno situ,
 Rerumque mœstus finis, et mundi ultima:
 Immotus aer haeret, et pigro sedet
 Nox atra mundo.

Vid. etiam *Virg. Æn. vi. 577. Hom. Iliad. 9. 429. Grav.*

Ἀργαλέ,

Ἄργαλέ', ἐυρώντα, τὰ τε συγέσσι θεοὶ ᾤψ,
Χάσμα μέγ'· (ὅδ' κε πάντα τελεσφόρον εἰς ὀνιαν-
τόν

15

Οὐδας ἴκοιτ', εἰ πρῶτα πυλέων ἔντοσθε γένοιτο,
Ἄλλὰ κεν εἴθα καὶ ἔνθα φέροι προθύελλα θυέλλη,
Ἄργαλέη· δεινὸν τε καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι
Τῷτο τέρας) καὶ νυκτὸς ἐρεμνῆς οἰκία δεινὰ
Ἔσκηεν νεφέλης κεκαλυμμένα κυανέησι.

20

Τῶν πρόσθ' Ἰαπετοῖο παῖς ἔχει ἑρᾶν εὐρύν
Ἔσκηως κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτῃσι χέρεσσιν
Ἀγεμφέως, ὅθι Νίξ τε καὶ Ἡμέρα ἄσπον ἱῶσαι
Ἀλλήλας προσέειπον, αμειβόμεναι μέγαν ὅδον
Χάλκεον· ἡ μὲν ἔσω καταβήσεται, ἡ δὲ θυράζεν
Ἔρχεται, ὅδ' ἐποτ' ἀμφοτέρας δόμοις ὄντος ἔργει·
Ἀλλ' αἰεὶ ἐτέρη γε δόμων ἔκτοσθεν εἴσα
Γαῖαν ἐπιστρέφεται, ἡ δ' αὖ δόμος ὄντος εἴσα
Μίμνει τὴν αὐτῆς ὥρῃ ὁδῷ, ἔς' ἀν' ἵκηται·
Ἡ μὲν ἐπιχθονίοισι φάτο πολυδερκέες ἔχουσα,
Ἡ δ' Ὑπνον καὶ χερσὶ κασίγνητον Θανάτοιο,
Νύξ ὅλοη, νεφέλη κεκαλυμμένη ἠεροειδέι.
Ἐνθα δὲ Νυκτὶος παῖδες ἐρεμνῆς οἰκί' ἔχουσιν,
Ὑπνὸς καὶ Θάνατος, δεινοὶ θεοὶ· ὅδ' ἐποτ' αὐτὰς

25

30

V. 15] Huc respexisse videtur *Miltonus* noster, cum Satanam per Chaos iter facientem describeret. *Parad. amiss.* ii. 930.

V. 16] *Quietus* legi hunc versum malit.

Οὐδας ἴκοιτ'. εἰ πρῶτα πυλέων ἔντοσθε γένοιτο.

V. 23, &c] Ex hoc *Miltonus* imaginem suam de nocte ac die, sese invicem in antro illo caelesti excipientibus, duxisse videtur, init. lib. vi. *Paradis. amiss.*

Ἡέλιος

Ἡ ἥλιος φαέθων ἐπιδέρκεται ἀκλίνεσσιν,
 Οὐρανὸν εἰστανίων, ὕδ' ἑρανόθεν καταβαίνων·
 Τῶν ἑτερῶν μὲν γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
 Ὕψους ἀντρίφεται, καὶ μείλιχ' ἀνθρώποισι·
 Τῷ δὲ σιδηρῇ καὶ κραδίῃ, χάλκεον δὲ οἱ ἥτορ
 Νηλεὺς ἐν γήθεσιν· ἔχει δ' ὄν ὠρῶτα λάβησιν
 Ἀνθρώπων, ἐχθρὸς δὲ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.

Θ Ε Ο Κ Ρ Ι Τ Ο Υ

Ο Υ Ρ Σ Ι Σ, ἢ Ω Δ Η,

Εἰδύλλιον α'.

Theocritus, Syracusanus an Cous, certe Syracusis versatus est. Floruit sub Ptolemæo Philadelpho; æqualis ipse Arati et Callimachi circiter Olymp. 130. Ante Christum ann. 260.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ τῆ Πρωτῆ Εἰδύλλιου.

Εν τῷ τῷ εἰδύλλίῳ διαλέγονται ποδὲς ἀλλήλους Θύρσις ποιμὴν, καὶ Αἰπόλῳ. ὁ δὲ Θύρσις βικολικῶς ἄδῃ τὸν ὑπ' ἐρωτῷ τηκόμενον καὶ ἀποθνήσκοντα Δάφνιδα· καὶ ἀντὶ τῆς αἵγας ἐς τρεῖς ἀμέλξαι, καὶ καλὸν κισσύειον παρὰ τῇ Αἰπόλῳ γέρας λαμβάνει.

ΘΥΡΣΙΣ ΠΟΙΜΗΝ, καὶ Αἰπόλος.

ΔΥ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἅ πῶτος, αἰπόλε, τήνα,
 Α ποτὶ ταῖς παγαῖσι, μελίσσεται· ἄδῃ δὲ
 καὶ τὸ

Συρισδες· μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἄθλον ἀποισῇ.

3. ΣΥΡ. Ἀντὶ τῆ συρίζης, Δωρικῶς. οἱ γὰρ Δωριῆς, τὰ δεύτερα πρόσωπα τῶν ῥημάτων τὰ εἰς ἐπὶ λήγουσι. ἐς ἐς ποιοῦσι· τὸ ἰ μόνον ἐχθλίβοντες. τὸ συρίζ-ς γὰρ συρισδες γράσκει. ὡς καὶ ἐν τοῖς ἀπαρευσάτοις τὸ συρίζεν. συρισδεν. διαλύσει δὲ τὸ ζ. ἐς τὰ, ἐξ ὧν ἦν συγκαίμενον, συρίζα.

ΑἰΠΟ Κορίση ὡς τὸ λαφῆ, ἀντὶ τῆ λήψης τὴς γὰρ μέλλοντας περισπῶσιν οἱ Δωριῆς, δεξῆ, λαφῆ, γραψῆ, καὶ τὰ ὅμοια.

— Αἶγα

Αἶκα τῆν' ἔλη κεράον τράγον, αἶγα τὺ λαφῆ·
 Αἶκα δ' αἶγα λάβη τῆν' γέρας, ἐς τὲ καλαρρεῖ 5
 Α χίμαρ'· χιμάρῳ δὲ καλὸν κῆς, ἐς τὲ κ' ἀμέλξης.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Αἰδιον, ὦ ποιμᾶν, τὸ τεὸν μέλ', ἢ τὸ καταχῆς
 Τῆν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψίθεν ὕδωρ.
 Αἶκα ταὶ Μῶσαι τὰν οἶῖδα δῶρον ἄγωνται,
 Ἀργα τὸ σακίταν λαφῆ γέρας αἰ δὲ κ' ἀρέσκη 10
 Τήναις ἄρκα λαβεῖν, τὸ δὲ τὰν οἶν ὑπερον ἄξεις.

ΘΥΡΣΙΣ.

Λῆς ποτὶ τὰν νυμφᾶν, λῆς, αἰπόλε, τῆδε καθίξας,
 Ως τὸ κάταντες τῷτο γεώλοφον, ἄτε μυρῖκαι,
 Συρίσδεν; τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομευσῶ.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Οὐ θέμις, ὦ ποιμᾶν, τὸ μεσαμβρινόν, ὃ θέμις ἄμμιν 15
 Συρίσδεν· τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες· ἢ γὰρ ἀπ' ἄγρας
 Τανίκα κεκμακῶς ἀμπαύεται· ἐντί γε πικρὸς,
 Καὶ οἱ αἰεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται.
 Ἀλλὰ (τὸ γὰρ δὴ Θύρσι τὰ Δάφνιδ' ἄλγεα εἶδες,
 Καὶ τὰς βεχολικᾶς ἐπὶ τὸ πλεόν ἴκεο μῶσας) 20

6. Κῆς] Legit κρέας Dan Heinſius.

7. ΗΤΟ Ὑ: ηχῶν, καὶ ὑπορροίζεν ἐν τῷ καταφέρεισθαι.

12. ΔΗΣ Ἀντὶ τῷ βέλῃ καὶ θέλῃ, ἀπὸ θέματος τῷ λῶ, τὸ θέλω. ὅθεν καὶ λῶν τὸ ἐπωφελές, ὃ πάντες θέλομεν. Τὸ δὲ καθίξας Δωρικόν, τροπὴ τῷ σ, ἐς ξ· οἱ γὰρ Δωριεῖς τὸν μέλλοντα τῆς τετάρτης συζυγίας τῆς ληγέσης εἰς ξ· διὰ τῷ ξ, ἐκφέρουσιν.

16. Δεδοίκαμες.] Legit δεδοίκομες Heinſ. Sic πεφύκω, δεδύκω, λελάθω et similia Doribus notissima.

Δεῦρ' ὑπὸ τὰν πλελέαν ἐσδόμεθα, τῷ τε Πρήπτῳ
 Καὶ τὰν κρασιάδαν κατεναντίον, ἅπερ ὁ Δῶκ^Θ
 Τῆν^Θ ὁ παρρηϊκὸς καὶ ταὶ δρύες. αἱ δὲ καὶ αἰείσῃς,
 Ως ποκα τὸν Λυβύαθε ποτὶ Χρόμιν ἄσας ἐρίσδων,
 Αἶγά τέ τοι δωσὼ διδυματοῦκον ἐς τρεῖς ἀμέλξαι, 25
 Α δὴ ἔχουσ' ἐρίφως, ποταμέλξεται ἐς δύο πέλλας.
 Καὶ βαθὺ κισίειον κεκλυσμένον ἀδέϊ καρῶ,
 Ἀμφῶες, γεοτευχῆς, ἔτι γλυφάνοιο ποτίσδον.
 Τῷ περὶ μὲν χεῖλη μαρτύεται ὑφ' ὅθι κισὸς,
 Κισὸς ἐλιχρύσῃ κεκονισμένῳ. ἃ δὲ κατ' αὐτὸν 30
 Καρπῶ ἐλιξ εἰλείται ἀγαλλομένα κροκύνει.
 Εντοθεν δὲ γυνὰ, τὴν δαΐδαλμα, τέτυκται,
 Ἀσκητὰ πέπλω τε καὶ ἄμπυκι· παρ δὲ οἱ, ἄνδρες
 Καλὸν ἐθεράζοντες ἀμοιβὰς ἄλλοθεν ἄλλ^Θ
 Νεικείουσ' ἐπέεσσι. τὰ δ' ἐφρενὸς ἀτίεται αὐταῖς. 35
 Ἀλλοκα μὲν τῆνον ποτιδέρκεται ἄνδρα γελεῦσα,
 Ἀλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥιπίει νόον· οἱ δ' ὥς ἔρωτ^Θ
 Διθὰ κυλοιδύοντες ἐτάσια μοχθίζοντι.

27. Καρῶ] Puto intelligi artem illam, quam veteres κρησουργίαν dicebant, valde usitatam Theocriti tempore Ægyptiis et Siculis. cujus Athenæus meminit. Dan. Heins.

30. ΚΕ. Κονία, ἢ ἀσέες^Θ. ἀρ' ἔ, κονιάω κονιῶ, τὸ ἀσέεω χρίω, καὶ κεκονιαμέν^Θ τοῖχ^Θ, ὁ ἀσέεω κεχρισμέν^Θ. ἐνταῦθα δὲ τὸ κεκονισμέν^Θ, ἵσως ἀντὶ τῆς κεχρισμέν^Θ ἀπλῶς. ἀπὸ τῆς κεκονιαμέν^Θ κατὰ συγκοπὴν.

36. ΑΛΛΟ. Τὸ μὲν τοι, νοήσεως ἐστί· τὸ δὲ, ὀρώσεως. ἀδύνατον γὰρ ὁμολογεσθῆναι, ἐν γραφῇ, κίνησιν εἶναι ζωτικὴν, ἀλλὰ τῶν γλυπτῶν εἰκότων κατὰλληλοι ἦσαν τοῖς λελεγμένοις.

Ibid Pro Ἀλλοκα legit Heinsius ἀλλ' ὅκα.

38. ΚΥ. Οἰδόντες τὰ κοῖλα τὰ ὑπὸ τῆς ὀφθαλμῆς. συμβαίνει γὰρ τοῖς ἀγρυπνέουσιν ὡς ἐπίπαν οἰδαίνειν τὰ κοῖλα· ὅπερ οἱ πολλοὶ ἀνασκαίως δι' ἔρωτα πάσχει.

Τοῖς

Τοῖς δὲ μέτα γριπεύς τε γέρων, πέτρα τε τέτυκται
 Λεπράς, ἐφ' ἃ σπεύδων, μέγα δίκλινον ἐς βόλον ἔλκει 40
 Οὐρές τε, κάμνοντι τὸ καρτερόν ἀνδρὶ ἑοικώς·
 Φαίης κεν γυίων νῖν ὅσον δένδρον ἔλλοπιεύειν·
 Αἱ δέ οἱ ὠδήκοντι κατ' αὐχένα πάντοθεν ἴνες,
 Καὶ πολὺν περ ἔοντι· τὸ δὲ δένδρον ἄξιον ἄεας.
 Τυτθὸν δ' ὅσον ἄπωθεν ἀλιτρυτοιο γέροντος, 45
 Πυρναΐαις σταφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἀλώα.
 Τὰν ὀλίγον τις κῶρον ἐφ' αἵμασιαῖσι φυλάσσει
 Ἡρμῆ· ἀμφὶ δέ μιν δὺ ἀλώπεκες· ἃ μὲν, ἃν ὄρχως
 Φοιτῇ, σινομένα τὰν τρώξιμον. ἃ δ' ἐπὶ πῆμα
 Πάντα δόλον τεύχοισα, τὸ παιδίον ἐπὶ τῶν ἀνάσσει 50
 Φατὶ, τῶν ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξει.
 Αὐτὰρ ὅγ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν,
 Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων· μέλεται δέ οἱ ἔτε τι πῆμα,
 Οὔτε φυτῶν τοσσῆνον, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ.
 Παντὰ δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπιαται ὑγρὸς ἄκανθος, 55
 Αἰολικὸν τι θάμα· τέρας κέ τοι θυμὸν ἀτύξαι.
 Τῷ μὲν, ἐγὼ πορθμεῖ Καλυδωνίῳ αἰγὰ τ' ἔδωκα
 Ὠνον, καὶ τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτι·

51. ΠΡ. Οἱ μέλλοντες πολεμεῖν, πρῶτας ἔτι ἔσσης, ὀλίγον τινα ἥσθιον ἄρτον, καὶ ἀκρατον οἶνον ἔπιον, ὡς θερμοὶ ὦσι, καὶ μὴ δαλιῶσιν, ὃ καὶ ἀκρατισμὸν ἐκάλεον. ἐνταῦθα δὲ ἀκράτιστον, ἀντὶ τῷ ἁγίως. ΚΑΘ. Τὸ καθίξει, γράφεται βαρυτόνως. τὰ γὰρ ὑποτακτικὰ τῶν ρημάτων, ὁμοίως οἱ Δωριεῖς ἡμῖν προξέροντι.

54.] Pro ἔτε τι legit Casaubonus ἔδ' ἔτι.

56. ΑΙΟ. Αἰολικὸν τὸ αἰτωλικόν. Αἰολεῖς γὰρ οἱ Αἰτωλοί. ἐξ Αἰτωλίας δὲ φησι τὸ ποτήριον κεκομίσθαι. ἢ αἰολικόν, ἀπατηλόν, ποιηκίον, ἐκπληκτικόν. καὶ ὃ ἂν τις διὰ κάλλος θαυμάσῃ.

58. ΤΥΡ. Τυρὸς, τυρὸς τὸ τυ μακρόν, ῥοέντα μὲν, συνίζησις.

Ibid. Τυρόεντα.] Heinke, τυρόντα, subaud. ἄρτον.

Ibid. Τυρόεντα.] id est placenta: sic enim appellabant cui erat immixtus caseus; τὰς δὲ cui non erat, sic Hesych. Casaub.

Οὐδέτι

Οὐδέτι πω ποτὶ χεῖλ' ἐμὸν θίγεν, ἀλλ' ἔτι κεῖται
 "Αχραντον, τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρεσαίμαν, 60
 Αἰκέν μοι τυ φίλ' τὸν ἐφίμερον ὕμνον αἰέσης.
 Κ' εἴ τοι τι φθονέω· πόταγ' ἃ γαθέ· τὰν γδ' αἰοιδᾶν
 Οὐτί πω εἰς Αἶδαν γε τὸν ἐκλελάθοντα φυλαξεῖς.

ΘΥΡΣΙΣ.

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Θύρσις ὅδ' ὡς Αἴτνας, καὶ Θυρσίδ' ἄδ' ἃ φωνά. 65
 Πᾶ πόκ' ἄρ' ἦδ', ὅκα Δάφνις ἐτάκειο; πᾶ πόκα νύμφαι;
 Ἡ καὶ Πύρρειά καλὰ τέμπεα, ἢ καὶ Πίνδω;
 Οὐ γὰρ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥοὴν εἶχετ' Ἀνάπω,
 Οὐδ' Αἴτνας σκοπιᾶν, ἔδ' "Ακιδ' ἱερὸν ὕδωρ.

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς. 70
 Τῆνον μὲν Σῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο,
 Τῆνον γὰρ ἢ δρυμοῖο λέων ἀνέκλαυσε θανόντα.

Ἀρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Πολλοὶ οἱ παρ' ποσσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,
 Πολλαὶ δ' αὖ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο. 75

Ἀρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.

61. Τὸν ἐφίμερον.] legit Heinl. τὸν ἐφ' ἡμέρα, rationibus satis bonis adductus. *Leff. Theocr.* cap. iii. *Himera* fluvius Siciliae.

63. Ἐκλελάθοντα ἀντὶ τῷ τὸν λήθης ποιητικῶν καὶ αἰτίων. ἐκλανθάνουσι γὰρ πάντες οἱ ἐν αὐτῷ, τὸ τῆς λήθης ὕδαρ πίοντες. ὡς ἀπὸ τῷ ἔλαχον, λελάχω ἐνεσῶς, ἔτω καὶ ἀπὸ τῷ ἔλαθον, λελάθω.

68. Ὁ Ἀναῶς ποταμὸς ἐν Συρακυσταῖς τῆς Σικελίας.

69. AKI Ἀκιδὸς ποταμὸς Σικελίας.

72. ΤΗΝ. Γράφεται καὶ χ' ὡς δρυμοῖο λέων ἀνέκλαυσε. τινὲς αἰτιῶνται τὸν Θεόκριτον. ἐν Σικελίᾳ λέγοντες μὴ εἶναι λέοντας. ἀλλὰ προσθεμένη ἢ ἀνισυλλαβὴ, λύει τὴν αἰτίαν ἵνα ἢ τῆνον ἀνέκλαυσεν, εἰ ἐν Σικελίᾳ ἦν, καὶ ὁ λέων ἐκ τῷ δρυμῷ. ἢ καὶ εἰ ἐγένετο γὰρ ἐν Σικελίᾳ λέων, καλεῖν τῷ τὸν ἐθρήνησεν.

Ἦνθ' Ἑρμᾶς πρᾶτις αὖτ' ὤρε. εἶπε δὲ, Δάφνι,
Τίς τυ κατατρύχει; τί ν' ὦ γὰρ τόσσον ἔρατται;

Ἀρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἀρχεῖ ἀοιδᾶς.
Ἦνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, ὥπόλοι ἦνθον. 80

Πάντες ἀνερῶτευν τί πάθοι κακόν. ἦνθ' ὁ Πρίηπ,
Κῆφα, Δάφνι τάλαν, τί τυ τάκεαι; ἅ δ' ἐτε κῶρα
Πᾶσαν ἀνὰ κράναν, πάντ' ἄλσεα πρὸς πορείται,
(Ἀρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἀρχεῖ ἀοιδᾶς)

Ζατεῦσ' αἰ δ' ὕσεράς τις ἄγαν καὶ αἰκήχαν' ἐσσί. 85
Τὼς δ' ἔδεν ποτιλέξαθ' ὁ βωκόλ' ἀλλὰ τὸν αὐτῷ
Ἄνε πικρὸν ἔρωτα, καὶ ἐς τέλος ἄνε μοίρας.

Ἀρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἀρχεῖ ἀοιδᾶς.
Ἦνθέ γε μὰν ἀδεία καὶ ἅ Κύπρις γελάοισα,
Λάθρη μὲν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα. 90
Κῆπε, Τὸ δὴν τὸν ἔρωτα κατεύχεο Δάφνι λυγίξειν.
Ἀρ' ἐκ αὐτὸς ἔρωτ' ὑπ' ἀργαλέῳ ἐλυγίχθη;

Ἀρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἀρχεῖ ἀοιδᾶς.
Τάνδ' ἴαρά χ' ὦ Δάφνις ποταμείψατο, Κύπρι βαρεῖα,
Κύπρι νεμεσσοτάτ', Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής. 95
Ἦδη γὰρ φράσδει πάνθ' ἄλιον ἄμμι δεδύκεν.

77. ΗΝΘ. Τὸ δὲ λ εἰς ν τρέπεται οἱ Δωριεῖς ἔ πάντοτε, ἀλλ' ὅταν αὐτὸ τὸ θ ἢ τὸ τ ἐπιφέρηται, οἷον βέλτις, βέντις, εἰλ-
τατ, οἶντατ. ἔτις ἐν καὶ τὸ ἦνθ' Ἑρμᾶς.

82. 'Α δ' ἐτε.] Τὸ pro σε apud Dores et vulgo notum, et apud hunc Poetam frequens. Casaub.

85. ΖΑΤ. Εἰρωνεύεται δὲ ζητεῖ γὰρ αὐτὸς μᾶλλον, καὶ ζητεῖται ὑπὸ τῆς νύμφης. ἢ καὶ παρηγορητικὸς ὁ λόγος.

85. Ζατεῦσ'] Legit Heins Ζατῶσ'. Ζατῶσαι apud Hesych. est ὑπονοῆσαι, ὑποπτεῦσαι.

96.] Heinsius optime hunc versum interpretatur.

"Jam omnia indicant nos periisse."

Δάφνις

Δάφνις κείν' αἶδ' αὖ κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτος.

Ἀρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.

Ω λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἀν' ὥρεα φωλάδες ἄρκιοι,

Χαίρεθ'· ὁ βωκόλος ὑμῖν ἐγὼ Δάφνις ἐκέτ' ἀν' ὕλαν,

Οὐκέτ' ἀνὰ δρυμῶς, ἐκ ἄλσεα. χαῖρ' Ἀρέθοισα, 101

Καὶ ποταμοί, τοὶ χεῖτε καλὸν καὶ Θύμβριδος ὕδωρ.

Ἀρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.

Δάφνις ἐγὼν ὅδε τήν· ὁ τὰς βόας ὦδε νομεύων,

Δάφνις ὁ τῶς ταύρας καὶ πόρτιας ὦδε ποτίσδων. 105

Ἀρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.

Ω Πάν Πάν, εἴτ' ἐσσί κατ' ὥρεα μακρὰ Λυκαίη,

Εἴτε τύ γ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον· ἐνθ' ἐπὶ νᾶσον

Τὰν Σικελάν, Ελίκας δὲ λίπε Ρίον, αἰπύ τε σᾶμα

Τῆνο Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγαθόν. 110

Λήγετε βωκολικᾶς, μῶσαι, ἴτε, λήγετ' αἰοιδᾶς.

Ενθ' ὠναξ, καὶ τάνδε φέρ' εὐπάκλιοιο μελίπνυν

Εκ κηρᾶ σύριγλα καλὸν, περὶ χεῖλος ἐλικιάν.

Ἡ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς ἄδαν ἔλκομαι ἥδη.

Λήγετε βωκολικᾶς μῶσαι, ἴτε, λήγετ' αἰοιδᾶς. 115

Νῦν ἴα μὲ φορέοιτε βάτοισι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι.

Α δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι.

Πάντα δ' ἐναλλα γένοιτο, καὶ ἅπλυνος ὄχνας ἐνεῖκαι.

97. Κακὸν ἄλγος.] Daphnis nihil aliud significat, quam se futurum triste exemplum reliquis amatoribus. *Heinf.*

102. Θυμβρίδος.] Thymbridem, fluvium esse vult Scholiastes, montem *Casandrius*.

110. ΑΓΑ. Τὸ ἐψηλὸν μνημα ἐκεῖνο τῷ ἡὲ τῷ Λυκάονος, ἦγεν τῷ Μαίναλον, ἀφ' οὗ τὸ ὄρος Μαίναλον, ὃ καὶ τοῖς θεοῖς ἐστὶ θανυαζόμενον. τὸ δὲ Ρίον ἀκρωτήριον ἐστὶ τῆς Πελοποννήσου, ἐναντίως τῷ καλυμένῳ

Δάφνις ἐπεὶ θνάτκει· καὶ τῶς κύνας ὠλαρῶς ἔλκοι,
Κῆξ ὁρέων τοὶ σκῶπες ἀνδύσι γαρύσαιντο. 120

Λήγετε βωκολικᾶς μῶσαι, ἴτε, λήγετ' αἰοιδᾶς.
Χῶ μ', τόσ' εἰπῶν ἀπεπαύσατο· τὸν δ' Αφροδίτα
ἠθελ' ἀνορθῶσαι· τά γε μὰν λῖνα πάντα λελοίπει
Ἐκ Μοιρᾶν. Χῶ Δάφνις ἔβα ῥόον, ἔκλυσε δῖνα
Τὸν μῶπαις φίλον ἄνδρα, τὸν ἔ νόμφαισιν ἀπεχθῆ. 125

Λήγετε βωκολικᾶς μῶσαι, ἴτε, λήγετ' αἰοιδᾶς.
Καὶ τὸ δίδε τὰν αἶγα, τό τέσκυφον, ὥς μιν ἀμέλξας
Σπείσω ταῖς μοῖσαις. ὦ χαίρετε πολλάκι μοῖσαι,
Χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὑμῖν καὶ ἐς ὑπερον ἄδιον ἄσω.

Αἰπολός.

Πληρὲς τοι μέλιτ'· τὸ καλὸν γόμα, Θύρσι, γένοιτο, 130
Πληρες δὲ σχαδόνων· καὶ ἀπ' Αἰγίλῳ ἰσχάδα τρώγοις
Ἀδείαν· τέτλιγ'· ἐπεὶ τύγε φέρτερον ἄδεις.
Ἡνὶ δέ τοι τὸ δέπας. θᾶσαι φίλον ὥς καλὸν ὄσσει·
Ωρᾶν πεπλῦδαί νιν ἐπὶ κράναισι δοκασεῖς.

Ἀντιρρίῳ τετραμμένον.

124. ΕΒΑ. Τυτέσω, ἀπέθανε, καὶ τὸν Αχέροντα διήλθε.

131. ΑΙΓ. Αἰγίλον, δῆμον τῆς Αττικῆς ἀπὸ τινος φυλῆς ἤρω
Αἰγίλου.

134. ΚΡΑ. Ἐπὶ κρήναις ταῖς τῶν Ωρων δόξαις ἀποπεπλῦσθαι. ἀντὶ
τῆς ἑαρι· ἐπεὶ ἀνθ' ἅπαντα τότε. Ἄλλως. Νομίσαις πεπλῦσθαι αὐτὸ
ἐπὶ ταῖς πηγαῖς τῶν Ωρων. ὥτως ἐστὶ δηλονότι ὠραῖον.

V. 147] Pro Αἰγίλῳ legit Heinf αἰγέρω, πορμῶ, vel αἰνο.

~~~~~

ΥΠΟΘΕΣΙΣ τῆ Δεύτερῃ Εἰδύλλει.

Υπόκειται Σιμαίθα, Δέλφιδ' Μυνδίας τινὸς ἐρῶσα· ὃν ἐκ παλαί-
στρας φίλτροις τε καὶ φαρμάκοις, διὰ τινος θεραπεΐνης Θεούλιδ'
υποδιακουμένην. ἐφ' ἑαυτὴν περᾶται μετὰ γυν. ἐπικαλεμένη τὴν
Σελήνην καὶ τὴν Ἑκάτην. ὡς ἐπὶ τῷ ἔρωτι συμβαλλομένης νυκτερινὰς
θεάς. Τὴν δὲ Θεούλιδ' ὁ Θεόκριτ' ἐκ τῶν Σάφρων μετῆνεγκε
μίμων

Φ Α Ρ Μ Α Κ Ε Υ Τ Ρ Ι Α.

Εἰδύλλιον β'.

Π Α μοι ταὶ Δάφναι; φέρε Θέφυλι. πᾶ δὲ τὰ φίλ-
τρα;

Στέφον τὰν κελέβαν φοινικέω οἷος ἄώτῳ,
Ὡς τὸν ἐμοὶ βαρὺν εὔντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα,
Ὅς μοι δωδεκαταῖ' ἀφ' ᾧ τάλαις ἐδέποθ' ἦκει,
Οἷδ' ἔγνω πότερον τεθνήκαμες ἢ ζοοὶ εἰμὲς, 5
Οὐδὲ θύρας ἄρραξεν ἀνάσσει. ἢ ῥά οἱ ἄλλα
Ὡχετ' ἔχων ὅ τ' Ἐρως ταχινὰς φρένας, ἅ τ' Ἀφροδίτα.
Βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγῆτοιο παλαίστραν
Αὔριον, ἅς νιν ἴδω, καὶ μέμφωμ' οἷά με ποιεῖ.

2. ΣΤΕ. Στεφάνωσον τὴν κελέβην. τῇ λεπιοτάτῳ καὶ ἐξαι-
ρέτῳ ἐρίῳ τῷ προβάτῳ, τῷ φοινίκῳ ἤγειν τῷ κοκκίνῳ. ξυλινον δὲ
ποτήριον φασὶν εἶναι τὴν κελέβην.

3. Φίλον et ἐμὸν hic παράλληλα sunt. Cujus rei ignorance saepe
in Homero peccatum est. φίλον est τὸ ἴδιον. *Heinf.*

7.] Pro ὧχετ' ἔχων legit *Heinf.* ὧχετ' ἄγων. quae quidem dictio
Graecis notissima.

Νῦν

Νῦν δέ νιν ἐκ θυέων καταθύσομαι. ἀλλὰ Σελάνᾳ, 10
 Φαῖνε καλόν· τὴν γὰρ ποταεῖσομαι ἄσυχᾳ δαῖμον,
 Τὰ χθονία δ' Ἐκάτα, τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι
 Ἐρχομέναν νεκύων ἀνά τ' ἠρία καὶ μέλαν αἷμα.
 Χαῖρ' Ἐκάτα δασπλῆτι, καὶ ἐς τέλῃ ἄμμιν ὀπήδει,
 Φάρμακα ταῦθ' ἔρδουσα χερεῖονα μήτε τι Κίρκης, 15
 Μήτε τι Μηδείας, μήτε ξανθᾶς Περιμήδας.

Ἰὺγξ, ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Αλφιτὰ τοι ᾠῶτον πυρὶ τάκεται· ἀλλ' ἐπίπασσε
 Θέφυλι δειλαία· πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
 Ἡ ῥά γέ τοι, μυσάρᾳ, καὶ τὴν ἐπίχαρμα τέτυγμα; 20
 Πᾶσ' ἄλλ' καὶ λέγε ταῦτα, Τὰ Δέλφιδ' ὅς' ἐα πάσσω.

Ἰὺγξ, ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Δέλφιδ' ἐμ' ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφιδι δάφναν
 Αἶθω· καὶ ὡς αὐτὰ λακείη, μέγα καππυρίσασα,
 Κῆξαπίνης ἄφθῃ, καὶ δὲ σποδὸν εἶδομες αὐτᾶς, 25
 Οὕτω τοι καὶ Δέλφιδ' ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνοι.

Ἰὺγξ, ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Ὡς τῷτον τὸν καρὸν ἐγὼ σὶν δαίμονι τάκω,

14. ΔΑΣ. Ἡ ἢ ἐκ αὐτῶν τις διαπελάσσειεν, ἢ ἀντὶ τῆς πολεμικῆς· ἢ ἔγ-
 κηται ἢ δαῖς, τετέστιν ἢ μάχῃ· ἢ προσπελάζουσα ταῖς δασὶ, τότεσι
 φωσφόρος· ἐπεὶ ἡ αὐτὴ ἐστὶ τῇ σελήνῃ.

16. ΠΕΡ. Αὕτη ἐστὶν ἡ παρ' Ὀμήρῳ Ἀγαμήδην λεγομένη, ἢ τότε
 φάρμακα εἶδεν. ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθών.

17. ΙΤΓ. Ἰὺγξ, ὄρνεον Ἀφροδίτης, ὃ αἱ φαρμακίδες συνεργὸν ἔχουσι
 πρὸς τὰς μαγείας. Ἀλλως. Ἰὺγξ, ἡ λεγομένη σεσοπυγίς· ἣν φασὶν
 ἐν τῇ φύσει ἔχειν ἐρωτικὴν τινα πεθὼ· ἀφ' ἧς καὶ πάντα ἀπλῶς τὰ εἰς
 φιλίαν κινῶντα φάρμακα, Ἰὺγξας λέγουσι, καὶ τὰ ἐπαγωγὰ ἄλλως καὶ
 χαρίεντα, κατὰ μεταφοράν.

18. Ἀλλ' Alii legunt ἄλλ' : inter quos Dan. Heinſius.

28. Σὺν δαίμονι] Ὡς ἀνὴρ σὺν μοῖσαισι est μεσικός, τοῖσδε σὺν
 φόρμιγ' est ὁ φόρμιγ' κ' ἦς, sic καρὸς σὺν δαίμονι est cere sacra. Heinſ.

Ως τάκοιθ' ὥς ἔρωτ' ὁ Μύνδι' αὐτίκα Δέλφισ.
 Χ' ὡς δινεῖθ' ὅδε ρόμβ' ὁ χάλκε', ἐξ Ἀφροδίτας, 30
 Ως κείν' δινοῖτο πόθ' ἀμετέρησι Σύρησιν.

Ἰϋξ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Νῦν συσῶ τὰ πύτυρα· τὸ δ' Ἀρτεμι καὶ τὸν ἐν ᾧ δά
 Κινήταις Ραδάμανθα, καὶ εἴτι παρ' ἀσφαλὲς ἄλλο.
 Θέφυλι, ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρίονται. 35
 Ἀ θεὸς ἐν τριόδοισι· τὸ χαλκίον ὡς τάχ' ἄχει.

Ἰϋξ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Ηνίδε, σιγαῖ μὴ πόντ', σιγῶντι δ' αἴηται·
 Ἀ δ' ἐμὰ ἢ σιγαῖ γέροντων ἔντοθεν ἀνία.
 Ἀλλ' ἐπὶ τήνῳ πᾶσα καταίθομαι, ὅς με τάλαιναν 40
 Ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἥρμυ.

Ἰϋξ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Ἰππομανὲς φυτὸν ἐστὶ παρ' Ἀρκάσι, τῷ δ' ἐπὶ πᾶσαι

29. ΩΣ. Μύνδι' ἀπὸ τόπου. Μύνδ' γὰρ Ἀρκαδίας, ἔνθα ἦν ὁ νεανίας. οἱ δὲ, Καρίας φασὶ τὴν Μύνδον.

30. Ἐξ Ἀφροδίτας. Ut Θύρσις ἐξ Αἵτνας, i. e. Αἰτναῖ' : et ἔλκε' ἐκ Κύπρι, sic hic ρόμβ' ἐξ Ἀφροδίτας.

34 ΚΙΝ. Ρ' ἀδάμων'] Τινὲς ἀδάμαντα τὸν λίθον, ἢ τὸν ἀδάμανθα σίδηρον· βέλτιον δὲ τὸν Ραδάμανθα, ἦγυν τὸν Πλέτωνα λέγειν, καθὼς σκληρὸς καὶ ἀδάμας.

36 Notant Scholia, multum apud Veteres fuisse aeris usum in re divina, maximeque πρὸς πᾶσαν ἀφοσίωσιν καὶ ἀποκάθαρσιν. Ομπίνος, (ait Macrobius lib. v. cap. 19.) ad rem divinam pleraque aenea adhiberi solita, multa indicia sunt : et in his maxime sacris, in quibus delinire aliquos aut devovere, aut denique exigere morbos volebant. Praecipue soliti veteres, delinquente luna, aera pulsare. Casaub. "Cum hoc scripsit Theocritus, habebat in animo Sophronem suum, qui τὸν κροθαθέντα χαλκὸν dixerat amoliri φάσματ' illa, quae Ἑκαταῖα vocabantur. Dan. Heinf.

43. ΠΠ. Ο μὲν Θεόκριτός φησι φυτὸν εἶναι τὸ ἵππομανές· οἱ δὲ περιττοὶ καὶ πολυπράγμονες, ἢ φασὶ φυτὸν εἶναι, ἀλλὰ τὰς ἀποτικλόμενας πάλιν ἔχον τι σαρκίον φύμενον ἐπὶ τῇ μετώπῃ γλοιώδες, ἢ λατῆον ἰσχάδ', ὃ καλεῖται ἵππομανες· ἀποτράγχει δὲ αὐτὸ καὶ ἀπολήχουσιν εὐθὺς αἱ ἵπποι· καὶ εἰ τὰτο ποιήσῃ, φιλοσοργῶσι τὰ ἔκγονα·

Καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὄρεα καὶ θοαὶ ἵπποι·
 Ὡς καὶ Δέλφιν ἴδοιμι καὶ ἐς τόδε δῶμα περῆσαι 45
 Μαινομένῳ ἵκελον, λιπαρᾷς ἐκτοδὲ παλαίφρας.

Ἰὺξ, ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Τὺτ' ἀπὸ τὰς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὥλεσε Δέλφιν,
 Ὡ γὰρ νῦν τίλλοισι κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω.
 Αἱ αἱ ἔρως ἀνιρῆ, τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα 50
 Εμφὺς ὡς λιμναῖτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας;

Ἰὺξ, ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Σαῦράν τοι τρίψασα, κακὸν ποτὸν αὔριον οἰσῶ.
 Θέστυλι, νῦν δὲ λαβοῖσα τὸ τὰ θρόνα ταῦθ', ὑπόμαξον
 Τὰς τήνω φλιαῖς καθυπέρτερον· αἶς ἔτι καὶ νῦν 55
 Εκ θυμῷ δέδεμαι· ὁ δὲ μὲν λόγον ἑδένα ποιεῖ.
 Καὶ λέγ' ἐπιφθύσδοισα, Τὰ Δέλφιδ' ὅτ' ἐὰν πάσσω.

Ἰὺξ, ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Νῦν δὴ μένη εἰοῖσα πόθεν τὸν ἔρωτα δακρυσῶ;
 Εκ τίν' ἀρξέῃμαι; τίς μοι κακὸν ἄγαγε τῷτο; 60
 Ἡνθ' ἂν τῷ Υἱόλοιο καναφόρῳ ἄμμιν Αναξῶ,
 Ἀλσ' ἐπ' Ἀρτέμιδ'. ταῖ δὴ ποκα πολλὰ μὲν ἄλλα
 Θηρία πομπεύεσκε περὶ τὰ δὸν, ἐν δὲ λέαινα.

Φράζέο μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάννα·
 Καὶ μ' ἂν Θευχαρίλα Θραῖσσα τροφὸς ἂν μακαρίτις, 65

γονα· εἰ δὲ μὴ, ἀπεχθαίρουσι, καὶ ἐπ' ἐπιδέονται. διὰ τὸ φυσικῶς ἐν
 συμβάλλεσθαι πρὸς φιλοσοργίαν, οἱ ἵπποφοροὶ ἀφαιρῶσιν αὐτὸ, καὶ αἱ
 φαρμακίδες χρῶνται αὐτῷ πρὸς τὰ φίληρα. φασὶ δ' ὅτι εἰ αἰσθοῖντο
 τῆς ὁσμῆς αἱ ἵπποι, ἐκμαίνονται πρὸς τὸν ἔχοντα αὐτό. ἴσως φυλὴν
 αὐτὴν ἔφη ὁ Θεόκριτος, οἷον ἐφύμα ἀπὸ τῆ φύσεθαι ἐν τοῖς πῶλοις, ὡς
 ἐπὶ Ἀριστοτέλει. λέγει γὰρ καὶ Ἀρχίλοχος τὸ φῦμα οὐτόν. Sic
Hesychius, οὐτῷ, φύμα. Idem abunde confirmant *Casaubonus*, et
Dan. Heinsius ad locum.

62. Pro πῶκα legit *Casaubonus* τόκα.

Ἀρχίλοχος

Αγχιθυρ^Θ ναίοισα κατεύξατο χὶ λιτάνευσε
 Τὰν πομπὰν θάσααθ^ς. ἐγὼ δέ οἱ ἅ μεγάλοιτ^Θ
 Ωμάρτευν, βύσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα,
 Κἀμφιτειλαμένα τὰν ξυτίδα τὰν Κλεαρίδας.

Φράζέό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότενα Σελάννα. 70

Ἦδη δ' εὔσα μέσον κατ' ἀμχιζιτόν, αἰ τὰ Λύκων^Θ,
 Εἶδον Δέλφιν ὁμῶς τε χὶ Εὐδάμιππον ἴοντας.

Τοῖς δ' ἦν ξανθοτέρα μὲ ἐλιχρύσοιο γενειάς,
 Στήθεα δὲ φίλβονία πολὺ πλέον ἢ τὴν, Σελάννα,
 Ως ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἄρτι λιπῶσι. 75

Φράζέό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότενα Σελάννα.

Χῶς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὡς μευ παρὶ θυμὸς ἰάφθη
 Διαιτίας, τὸ δὲ κάλλ^Θ ἐτάκετο, κῆδ' ἔτι πομπᾶς

Τήνας ἐφρασάμαν, ἐδ' ὡς πάλιν οἶκαδ' ἀπῆνθον,

Εγνων· ἀλλὰ μέ τις καπυρὰ νόσ^Θ ἐξαλάπαξε· 80

Κείμεν δ' ἐν κλιντῇρι δέκ' ἅμαλα χὶ δέκα νύκτας.

Φράζέό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότενα Σελάννα.

Καί μευ χρῶς μὲ ὁμοί^Θ ἐγίνετο πολλάκι θάψω.

Ερρέυν δ' ἐκ κεφαλῆς πᾶσαι τρίχες· αὐτὰ δὲ λοιπὰ

Ος' ἔτ' ἦς χὶ δέρμα. χὶ ἐς τίν^Θ ἐκ ἐπέρησα, 85

Ἡ ποίας ἔλιπον γραιίας δόμον, ἅτις ἐπαῖδεν;

Ἀλλ' ἦς ἐδ' ἐν ἐλαφρόν· ὁ δ' χρόν^Θ ἄνυτο φεύγων.

Φράζέό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότενα Σελάννα.

69. ΕΥΣ. ΕΥΣΙΣ, γυναικῶν τι ἔνδυμα πεποικισμένον.

Ibid. Τὰν Κλεαρίδας] Hoc versu defricatur mulierum illiberalis ambitio, in aliena veste sese venditatum.

“ Ut spectet ludos, conducit Ogulnia vestem. Juv. Casaub.

87. Ἀλλ' ἐδεμία ἦν ἀνάπνευσις, ἐδ' ἐκχιζόμεν τῷ ἔρωτ^Θ, χὶ ὁ χρόν^Θ διήρχετο ῥίον.

Χ' ὦτω τᾷ δῶλα τὸν ἀλαθέα μῦθον ἔλεξα.

Εἰ δ' ἄγε Θέσυλί μοι χαλεπᾶς νόσω εὐρέ τι μάχῃ. 90

Πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ Μύνδι. ἀλλὰ μολοῖσα

Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίφραν·

Τηνεὶ γὰρ φοιτῇ, τηνεὶ δὲ οἱ ἀδὺ καθῆσθαι.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότενα Σελάννα.

Κῆπεϊ κᾶνιν ἔοντα μάθοις μόνον, ἄσυχχα νεῦσυν, 95

Κῆφ' ὅτι Σιμαίθα τυ καλεῖ· καὶ ὑφάγεο τᾷδε.

Ὡς ἐφάμαν· ἀδ' ἦνθε, καὶ ἄγαγε τὸν λιπαρόχρων

Εἰς ἐμὰ δώματα Δέλφιν. ἐγὼ δὲ νιν ὥς ἐνόησα

Ἀρτι θύρας ὑπὲρ ἑδὸν ἀμειβόμενον ποδὶ κέφω,

(Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότενα Σελάννα) 100

Πᾶσα μ' ἐψύχθην χιόν. πλέον, ἐκ δὲ μετώπῳ

Ἰδράς μευ κοχύεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἑέρσαις,

Οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, ἑδ' ὅσον ἐν ὕπνῳ

Κνυζῶνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα·

Ἀλλ' ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χροῖα πάντοθεν ἴσα. 105

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότενα Σελάννα.

Καί μ' ἐσίδων ὥσφορ, ἐπὶ χθονὸς ὀμμαῖα πήξας

Εἴζετ' ἐπὶ κλιντῆρι· καὶ ἐζόμεν. φάτο μῦθον·

Ἡ ρά με Σιμαίθα τόσον ἔφθασας, ὅσον ἐγὼ θῆν

Πρᾶν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθαξα Φιλῖνον, 110

Ες τὸ τεὸν καλέσασα τόδε γέλῃ, ἥ με παρῆμεν.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότενα Σελάννα.

Ἦνθον γὰρ κῆγῳ, ναὶ τὸν γλυκυὴν ἦνθον ἔρωτα,

Ἡ τρίτῃ ἢ τέταρτῃ ἐὼν φίλῃ αὐτίκα νυκλὶς,

105. ΑΛΛ. Ἀντὶ τῶ ἄφωρ. γέγονα ὁμῖα δαγῦδι, ὥ αἱ παρθένοι κοσμεῖν. δαγὺς δὲ ἐστὶ καροκόσμιόν τι.

Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσων, 115
 Κρατὶ δ' ἔχων λεύκαν, Ηρακλέῳ ἱερὸν ἔρνεον,
 Πάντοτε πορφυρέῃσι φοιζώσῃσιν ἐλικλάν.

Φράζέο μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάννα.
 Καί μ' εἰ μὲν κ' ἐδέχεσθε, τάδ' ἥς φίλα· καὶ γὰρ ἐλαφρὸς
 Καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἡθέροισι καλεῖμαι. 120

Εὐδὸν τ' εἴκε μόνον τὸ καλὸν γόμα τεῦ ἐφίλασα·
 Εἰ δ' ἄλλα μ' ὠφεῖτε, καὶ ἅ δ' ὅρα εἶχετο μοχλῶ,
 Πάντως καὶ πελέκει καὶ λαμπάδες ἦνθον ἐφ' ὑμέας.

Φράζέο μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάννα.
 Νῦν δὲ χάριν μὲν ἔφαν τᾷ Κύπριδι πρῶτον ὀφείλειν· 125
 Καὶ μετὰ τὰν Κύπριν, τύ με δευτέρα ἐκ πυρὸς εἶλεν,
 Ω γύναι, ἐσκαλέσασα τεὸν ποτὶ τῷτο μέλαθρον,
 Αὐτὼς ἡμίφλεκτον. Ἐρως δ' ἄρα καὶ Λιπαραίη
 Πολλάκις Αφραίσοιο πέλας φλογερώτερον αἶθει·

Ὡς εἶπεν μὲν Δέλφις· ἐγὼ δὲ οἱ ἅ ταχυπειθής· 130
 Κἄτε τι τῇν' ἐμὴν ἐπεμέμψατο μέσφα τοι ἐχθές·

115. Μῆλα ἔχων ἐν κόλποις τὰ ἐράσματα καὶ ἔρνεον ποικίλῃ. λέγει δ' ἂν τῷτο καθ' ὑπὸ Ἀφροδίτης διδόμενα τῷ Ἰππομένει μῆλα ἐκ Διωνύσου, οἷς σφαιρῶνται. ταῦτα δὲ οἷς ἔρωτα τὴν Ἀλαλάνην ἐκίνησεν, ὡς φησι Φιληῆς, τὰ οἱ ποτὶ Κύπριν ἐλοῖσα Μῆλα Διωνύσου δῶκεν ἀπὸ κροτάφων. Hunc locum affert Athenaeus lib. iii. additque Neoptolemi Pariani locum, quo et pomorum et omnium aliorum ἀκροδερῶν inventio Baccho tribuitur Casaub.

116. Ἐσφαινωμένῳ δέ, φησι, λευκὴ ἐληλύθει ὁ Δέλφις, ὅτι ἀθλητικὸς ἐστίν, ὡς καὶ Ηρακλῆς· οἱ γὰρ ἀθλητικοὶ τέτρω ἐσφαινωμένοι ὡς ἱερῶν ἱερὸν δέ ἦν τῷτο Ηρακλέῳ τῷ πολλὰς ἀθλῆς διενεγκούσῳ, ἐπεὶ αὐτὸν ἔλεγον ἀπὸ τῆς Ἀχέρουσης τῷτο εἰς ἀνθρώπου κομίσαι.

117. Περιζώσραι] coronae, quas e capite suo amicae imponebant amatores. quod ἀναδύσθαι dicebant. Heins.

120. Καλεῖμαι] Verbum καλεῖσθαι idem fere esse ac εἶναι multis exemplis ostendit Casaubonus.

131. Ἐχθές.] Chthes saepe nihil aliud est quam χθές καὶ πρῶην, et ad plures dies extenditur. Casaub. et Heins.

Αὐτ'

Οὐτ' ἐγὼ αὖ τήνω. ἀλλ' ἦνθέ μοι ἄ τε Φιλίφας
 Μάτηρ τᾶς γε ἐμᾶς αὐλητρίδ^Θ, ἄ τε Μελιξῆς
 Σάμερον, ἀνίκα πέρ τε ποτ' ἕρανὸν ἔτρεχον ἵπποι,
 Ἀὖ τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ' Ωκεανοῖο φέροισαι· 135
 Κῆπέ μοι ἄλλα τε πολλὰ, καὶ ὥς ἄρα Δέλφισ ἔραται.
 Καὶ φάτο οἱ στεφάνοισι τὰ δώματα τήνα πυκνὰσθεν.
 Ταῦτά μοι ἄ ξείνα μυθήσατο· ἔτι δ' ἀλαθής.
 Ἡ γάρ μοι καὶ τρεῖς καὶ τετράκισ ἄλλοτ' ἐφοίτη,
 Καὶ παρ' ἐμὴν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκισ ἔλπαν. 140
 Νῦν δέ τε δωδεκαταῖ^Θ ἀφ' ὧτέ νιν ἔδε ποικ' εἶδον.
 Ἡρ' ἐκ ἄλλο τι τερπνον ἔχει, ἀμῶν δ' ἐλέλαται;
 Νῦν μ' τοῖς φίλτροις καταθύσομαι· αἶδ' ἔτι κῆμέ
 Λυπῆ, τὰν αἶδαο πύλαν (ναὶ μοίρας) ἀραξέϊ.
 Τοῖά οἱ ἐν κίττα κακὰ φάρμακα φαμὶ φυλάσσειν, 145
 Ασσυρίῳ, δέσποινα, παρὰ ξείνοιο μαθοῖσα.
 Ἀλλὰ τὸ μὲν χαίροισα, ποτ' Ωκεανὸν τρέπε πώλῃς
 Πότνι· ἐγὰ δ' οἶσ' ὅν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ὑπέσαν.
 Χαῖρε Σελαναία λιπαρόχρ^Θ· χαίρετε δ' ἄλλοι
 Ἀσέρες, εὐκῆλοιο κατ' ἄντυγα νυκτὸς ἐπαδοί.

140. Ἰσως τὴν λήκυθον, τὴν ἔχουσαν τὸ ἔλαιον, ᾧ ἐχρῶντο ἐν ταῖς παλαίστραις. νῦν δ' ἐσως τὴν χαλκὴν φησὶ λήκυθον, διὰ τὸ Δωρίδα φάναι, ἀντὶ Κορινθίας, τὰ γὰρ Κορινθία χαλκώματ' διαβεβήθηται.

142. Pro ἦ ῥ' ἐκ. legit *Heinsius* ἦ ῥ' ἐν.

143. Pro καταθύσομαι legit *idem*, post *Μεντιμ*, ἐπιθύσομαι.

146. Ασσύριοι δέ, ἔθνη Περσικὰν, ἀκριβεῖς εἰς μαγείαν, μεταξὺ δὲ Τίγριδ^Θ καὶ Εὐφράτη.

ΤΠΟΘΕΣΙΣ τῷ Ἐπίῳ Εἰδύλλιῳ.

Επιδημήσας ὁ Θεόκριτος ἐν Κῶ, ὅτε πρὸς Πτολεμαῖον εἰς Αλεξάνδρειαν αἰήσας, φίλον κατέστη Φρασιδάμῳ· καὶ κληθεὶς ὑπ' αὐτοῦ εἰς ἀγρὸν ἐπὶ Θαλύσια Δῆμητρον, ἀπέστι μετὰ Λυκίτῃ καὶ Ἀμύντῃ. Εὐτυγχάει δὲ καὶ ὁδὸν Λυκίδα τῷ Κυδωνιάτῃ ἐκ Κρήτης, καὶ ἀλλήλοις ὁμιλῶντες διεξέρχονται τοὺς ἑαυτῶν ἀγρούς.

Θ Α Λ Τ Σ Ι Α,

Εἰδύλλιον ζ'.

ΗΣ χρίσκει αἰὶκ' ἐγώ τε καὶ Εὐκρίτης εἰς τὸν Ἀλέντα
 "Εἰρπομεν ἐκ πόλιν· σὺν καὶ τρίτῳ ἄμμις Ἀμύν-
 τας·

Τῷ Διοῖ γὰρ ἔτευχε Θαλύσια ὁ Φρασιδάμῳ.

Κέτω τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄνυμες, ὅδ' ἐπὶ τὸ σᾶμα

Ἀμὴν τῷ Βρασίλῃ κατεφαίνετο· καὶ τιν' ὁδίταν

5

Ἐξὸν σὺν μοίσταισι Κυδωνικὸν εὖρομες ἄνδρα,

Ὡνομεν μὲν Λυκίδα, ἧς δ' αἰπόλῳ· ὅδ' ἐπὶ τίς μιν

Ἡγνοίησεν ἰδὼν, ἐπεὶ αἰπόλῳ ἔξοχ' ἐώκει.

Ἐκ μὲν γὰρ λατίσιο δασύτριχ' εἶχε τράγοιο

Κναχὸν δέρμ' ὥμῃσι, νέας ταμίσιοιο ποτόσδον·

10

Ἀμφὶ δὲ οἱ γήθεσσι γέρον ἐσφίγλετο πέπλῳ

Ζωτῇρι πλοκερῷ· ῥοικᾶν δ' ἔχεν ἀγριελαιῶ

1. ΑΛΕ. Αλεὺς ἢ δῆμῳ τῇς Κῶ, ὅτε καλούμεν ἀπὸ τινος Ἀλέν-
 τῳ, ἢ τόπῳ ἐν Κῶ ὅπως διομαζόμεν ἀπὸ Ἀλεντίου τινος βασι-
 λέως· Θαλύσια, εορτὴ ἣν ἐτέλουν τῇ Δῆμητρὶ μετὰ τὴν συγκομιδὴν
 τῶν καρπῶν. Ομηρῳ. Θαλύσια γὰρ ἀλωῆς. Halenta fluvium esse
 Siciliae vult Hesiodus, et hujus Idyllii scenam in Sicilia collocari.

Δεξιτέρῳ

Δεξιτέρῃ κορύναν· καί μ' ἀτρέμας εἶπε σεσαρῶς
 Ομματα μεδιόωντι, (γέλως δέ οἱ εἶχετο χεῖλες)
 Σιμιχίδα, πᾶ δὴ τὸ μεσαμέριον πόδας ἔλκει; 15
 Ανίκα δὴ καὶ σαύρῃ ἐφ' αἵμασιαῖσι καθεύδει,
 Οὐδ' ἐπιτυμβίδιοι κορυθαλίδες ἡλαίνονται.
 Ἡ μετὰ δαῖτα κλητὸς ἐπείγει; ἢ τινὸς ἀγῶν
 Λανθὼν ἐπιθρόσκες; ὥς τευ ποσὶ νεισσομένοιο
 Πᾶσα λίθῃ πᾶσιόισα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν αἰεῖται. 20
 Τὸν δ' ἐγὼ ἀμείψθην· Λυκίδα φίλε, φαντὶ τὸ πάντες
 Εμὸν συρικᾶν μεγ' ὑπείροχον ἐν τε νομεῦσιν,
 Ἐν τ' ἀμνητέρεσσιν· τὸ δὴ μάλα θυμὸν ἰαίνει
 Ἀμέτερον· καί τοι, κατ' ἐμὸν νόον, ἰσοφαρίσδεν
 Ἐλπομαι· ἃ δ' ὁδὸς ἄδε Θαλυσίας· ἢ γὰρ ἐταῖροι 25
 Ἀνέρες εὐπέπλω Δαμάτερι δαῖτα τελευῦντι,
 Ολβω ἀπαρχόμην· μάλα γὰρ σφισι πίοιμι μέτρῳ
 Ἀ δαίμων εὐκριθὼν ἀνεπλήρωσεν ἀλῶαν.
 Ἀλλ' ἄγε δὴ, (ξυνα γὰρ ὁδὸς, συνα δὲ καὶ αἶψ)
 Βωκολιασδώμεθα· τάχ' ὥτερῃ ἄλλον ὄνασσει 30
 Καὶ γὰρ ἐγὼ μοισᾶν καπυρὸν ἔομα· κῆμὲ λέγοντι
 Πάντες ἀριδὸν ἄριστον· ἐγὼ δέ τις ἐταχυπειθής·
 Οὐδ' ἄν· ἐ γὰρ πω κατ' ἐμὸν νόον, ἔτε τὸν ἐδλὸν

15. ΣΙΜ. Σιμιχίδα. εἰσὶ δὲ παλαιοὶν μὲν ἔτος ἀπαραλλάτως λεγόμενα καὶ ἐπὶ τῶν υἱῶν, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν πατέρων. ὥσπερ ὁ Θεόκριτος Σιμιχίδα υἱὸς ὦν, Σιμιχίδαν ἑαυτὸν ὀνομάζει πατρωνυμικῶς.

17. ΕΠΙ. Ἐπιτυμβίδιοι. ἢ ὅτι τοῖς τάφοις ἐνδιατρίβουσιν, ἢ ὡσεὶ τύμβον ἐπὶ τῆς κισσῆς σέσκιν.

23. Ἐπιτυμβίδιοι] Τύμβῃ ἐστὶ ὁ λόγος τῆς γῆς. Heinsf.

20. Ἀρβυλίδες hic sunt κρατέζαι vel κρατέζια peculiariter Βοιωτόρων, qui ejusmodi calceis oleis et uvas calcabant. Σύλινα ὑποδήματα vocat ea Hesych. Dan. Heinsius.

Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμῳ, ἅτε Φιλιπᾶν,
 Αἰδῶν· βάτραχ' δ' ἐποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσδω. 35
 Ὡς ἐφάμαν ἐπίταδες. ὁ δ' αἰπόλ', ἀδὺ γελᾶσας,
 Τάν τοι, ἔφα, κορύναν δωρήσομαι, ἕνεκεν ἐσσι
 Πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρ'·
 Ὡς μοι καὶ τέκνων μέγ' ἀπέχθεται, ὅστις ἐρευνῇ
 Ἴσον ὄρευσ κορυφᾷ τελέσαι δόμον Ωρρομέδοντ', 40
 Καὶ μοισᾶν ὀρνιχες, ὅσοι ποτὶ Χίον αἰοιδόν
 Αντία κοκκίζοντες, ἐτώσια μοχθίζοντι.
 Αλλ' ἄγε, βωκολικᾶς ταχέως ἀρχώμεθ' αἰοιδᾶς,
 Σιμιχίδα· κῆγ' ἤ μ', ὄρη φίλ', εἴ τοι ἀρέσκει
 Τῷ ὅτι πρὶν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα· 45
 Ἔσσεται Αγεάνακ' ἰ καλὸς πλό' ἐς Μιτυλάναν,
 Χῶταν ἐφ' ἐσπερίοις ἐρίφοις νότ' ὑγρὰ διώκη
 Κύματα, κ' Ωρίων ὅτ' ἐπ' Ωκεανῷ πόδας ἴσχη.
 Χάλκυόνες γορσεῦντι τὰ κύμα' αἶα, τάν τε θάλασσαν,

34. ΣΙΚ. Ασκληπιάδην φησὶ τὸν ἐπιγραμματογράφον. ὥσπερ γὰρ
 Σιμιχίδα ἐαυτὸν καλεῖ ὁ Θεόκριτ' πατρωνυμικῶς, ὥς υἱὸν Σιμιχίδα,
 καὶ τὸν Εὐμήδην Κρατίδαν, υἱὸν ὄντα Κρατίδα, ἔτω καὶ νῦν Σικελίδα
 ὀνομάζει, τὸν Ασκληπιάδην τὸν Σάμιον, ὥς υἱὸν Σικελίδα, ἢ δοκῇ
 ἀκρίδας γεγονέναι. ὁ δὲ Φιλιπᾶς. Καὶ τὸ γέν' ἢ ὥς ἐνιοί, Ῥόδι,
 υἱὸς Τηλέου ποιητῆς δὲ ἦν καὶ ἔτ'.

38 ΠΑΝ. Οτι φιλαλήθης πέφυκας

39. ΤΕΚ. Ωρρομέδων ἐστὶν ὄρε' ἐν Κῷ, ὑψηλότερον τῶν ἐν τῇ Κῷ
 ἐτέρων ὀρέων. Videtur mons ille a gigante ibi occiso et obruto sic esse
 dictus. Oromedon Gigas est apud Propertium,

Te duce et Jovis arma cinim, caeloque minantem

Caeum, et Phlegraeis Oromedonta iugis. Casaub.

45. Pro ἐν ὄρει legit ex Eustathio Heinſius ὦρα. Hoc carmen ait
 Lycidas a se scriptum fuisse πρὶν ὦρα vere praecedente, cum navigatio-
 nem susceperet Ageanax. ὦρα est τὸ ἔαρ Heinſ.

47. Χ' ΩΤ. Καὶ ὅταν ὁ νότ' τὰ ὑγρὰ ἐλάυνῃ κύματα, ἐπὶ τοῖς
 ἐρίφοις δύνεσι. τῷτο γὰρ δύνεται τὸ, ἐσπερίοις. καὶ ὅταν ὁ Ωρίων εἰς
 τὸν Ωκεανὸν καταφέρηται.

49. Χ' ΑΛ. Θρηνητικὸν τὸ ζῶον, καὶ παρὰ τοῖς αἰγιαλοῖς νεοτ-
 τεύον· τὸ κύμα ἀφαιρῆται τὴς νεοσσὸς αὐτῆς. δεκατέσσαρας δὲ ἰμί-

Τόν τε νότον, τόν τ' εὐρον, ὃς ἔσχαλα φυκία κινεῖ
 50
 Αλκυόνες, γλαυκαῖς Νηρηΐσι ταί τε μάλιχα
 Ορνίχων ἐφίλαθεν, ὅσαις τέ παρ' ἐξ ἁλὸς ἄβρα.
 Αγεάνακλι πλόον διζήμενῳ ἐς Μιτυλάναν
 Ὡρια πάντα γένοιτο, καὶ εὖπλοον ὄρμον ἱκοῖο.
 Κῆρὰ τῆνο κατ' ἄμαρ, ἀνήθινον ἢ ῥοδόεντα,
 55
 Ἥ καὶ λευκίων τέφανον παρὶ κρατὶ φυλάσσω,
 Τὸν Πτελεατικὸν οἶνον ἀπὸ κρητῆρ' ἀφυξῶ,
 Παρ' πυρὶ κεκλιμένῳ· κύαμον δέ τις ἐν πυρὶ φρυξεί,
 Χὰ τριβάς ἐοσεῖται πεπυκασμένα ἔς' ἐπὶ πᾶχυν
 Κνύζα τ' ἀσφοδέλω τε πολυγνάμπλῳ τε σελίνῳ.
 60
 Καὶ πόσιμα μαλακῶς, μεμναμένῳ Αγεάνακλῳ,
 Αὐταῖσιν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλ' ἐρείδων.
 Αὐλησεῦντι δέ μοι δύο ποιμένες· εἰς μὲν, Αχαρνεύς·
 Εἰς δὲ, Λυκωπίτας· ὃ δὲ Τίτυρ' ἐγγύθεν ἄσει,
 Ὡς πόκα τὰς Ξενέας ἠράσσατο Δάφνις ὁ βώτας,
 65
 Χῶς ὅρ' ἀμφεπολεῖτο, καὶ ὥς δρύες αὐτὸν ἐθρήνεον,
 Ἰμέρα αἶτε φύοντι παρ' ὄχθαισιν ποταμοῖο.

ρας φασὶν ὅταν γεννᾷ περὶ τὰς χειμερινὰς τροπὰς ἐυδιάζειν, ἅς κα-
 λῶσιν ἀλκυονίδας· ἐπὶ δὲ πρὸ τῆς γεννήσεως· καὶ ἐπὶ δὲ μετὰ τὴν γεν-
 νησιν.

57. ΠΤΕ. Πτελέα τόπῳ ἐν Κῳ.

58. ΚΥΑ. Ὁυ μάτην τῷτό φησιν. ὁ γὰρ κύαμῳ διφοποιός· πίσεας δὲ χάριν τῷτό φησιν.

62. Legit Heinsius, μεμναμένῳ Αγεάνακλος Αὐταῖσιν κυλίκεσσι, καὶ —
memorantem inter pocula.

63. ΑΧΑ. Αττικὸς Αχάρις γὰρ δῆμῳ τῆς Αττικῆς.

64. ΛΥΚ. Ἠγὼν, Αἰτωλός. Λυκωπίτας γὰρ, ὁ ἀπὸ Λυκάπης. ἢ δὲ Λυκάπη, πόλις Αἰτωλίας.

65. Ξενέας] Graeci cujuscunque nomen reticent, illum ξένον ar-
 pellant. Heins. Ξενέα, ὄνομα κύριον. Schol.

67. ΙΜΕ. Ἰμέρα γενικὴ πῶσις. ἔστι δὲ πόλις Σικελίας, καὶ πηγὴ,
 καὶ ποταμὸς ἀπὸ ταύτης ἔχων τὴν ἀρχήν· ἢ ποταμὸς Σικελίας, καὶ
 πόλις ὁμώνυμῳ.

Εὔτε χιὼν ὥς τις κατετάκετο μακρὸν ὑφ' Αἴμον,

Ἥ' Ἀθω, ἢ Ῥοδόπαν, ἢ Καύκασον ἐσχαλιόεντα·

Ἀσεῖ δ' ὥς ποκ' ἔδεκτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ 70

Ζωὸν ἔοντα, κακῆσιν ἀταδάλιησιν ἀνακλῖθι.

Ὡς τέ νιν αἰ σιμαὶ λειμωνόθε φέρβον ἰοῖσαι

Κέδρον ἐς ἀδείαν μαλακοῖς ἀνθεσι μέλισσαι·

Οὐνεκά οἱ γλυκὺ μοῖσα κ' ἑτόμαίθι χέε νέκταρ.

Ὡ μακαριζέ Κομάτα, τὺ θῆν τάδε τερπνὰ πεπόνθεις,

Καὶ τὺ κατεκλάδης ἐς λάρνακα, καὶ τὺ μελισσᾶν 76

Κηρία φερβόμηνθι, ἐτ' ὄριον ἐξετέλεσσας.

Αἰθ' ἐπ' ἐμεῦ ζωοῖς ἐγαριθμήθι ὥφελος ἦμες,

Ὡς τοι ἐγὼν ἐνόμουν ἀν' ὥρεα τὰς καλὰς αἶγας, 80

Φωνᾶς εἰσαίων· τὺ δ' ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκαις

Ἀδὺ μελισδόμηνθι κατακέκλισο, δεῖε Κομάτα.

Χὼ μὲ τόσσ' εἰπὼν, ἀπεπαύσατο· τὸν δ' ἐμετ' αὖθις

Κῆγὼν τοῖ' ἐφάμαν· Λυκίδα φίλε, πολλὰ μὲ ἄλλα

Νύμφαι κῆμέ δίδαξαν ἀν' ὥρεα βεκολέοντα

Εἰδλὰ, τὰ πε καὶ Ζανός ἐπὶ θρόνον ἀγαγε φάμα. 85

Ἀλλὰ τό γ' ἐκ πάντων μέγ' ὑπείροχον, ὃ τὺ γεραίρεν

Ἀρξέεμ'. ἀλλ' ὑπάκοισον, ἐπεὶ φίλθι ἐπλεο μοίσαις·

Ὡ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί, τί μ' ἐκέτι τῷτο καλὶ ἄνθρωπον

Παρκύπλοισα καλεῖς τὸν ἐρωτύλον; ἢ ῥά με μισεῖς;

70. ΑἰΠ. Τὶς αἰπόλθι καλέμενθι Κομάτας, ταυτὸν δ' ἐστὶν ἐπὶ πᾶν Μανάλας, τῷ οἰκείῳ δεσπότης θρέμματι νέμων ἐν Σικελίᾳ ἐν τῷ ὄρει τῆς Θυρίας ἐθνε συχνάκις ταῖς Μῆσαις. ὁ δὲ δεσπότης αὐτῇ δυσχεράνας, κατέκλεισεν αὐτὸν ἐς λάρνακα ξυλίνην, περιάζων εἰ σώσειαν αὐτὸν αἱ Μῆσαι. δύο δὲ μηνῶν ἐλθόντων, παραγενόμενθι καὶ ἀνοίξας, ζῶντα μὲν αὐτὸν εὔρε, πλήρη δὲ καὶ τὴν λάρνακα κηρίων.

77. Ἐτ' ὄριον dicitur ver et æstas. annus sine hyeme et autumno. Heinsf.

88. Ὡ χαρ] Hæc cantilena, quæ sequitur, ex Idyllio tertio desumpta est.

89. Παρκύπλοισα] Παρακύπλιν est caput e forib' exferere. Heinsf.

Ἡ ῥά

Η ρά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἥμῃ,
 Νύμφα, καὶ ποργένει; ἀπάγξαθαί με ποιησεῖς.
 Ἡνὶ δέ τοι δέκα μᾶλα φέρω· τῆνῳθε καθεῖλον,
 Ω μ' ἐκέλευ καθελεῖν τὸ καὶ αὔριον ἄλλά τοι οἶσῶ.
 Θᾶσαι μὲν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχ. αἴθε γενοίμαν
 Α βομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τεὸν ἄντρον ἰκοίμαν, 95
 Τὸν κισσὸν διαδῖς, καὶ τὰν πτέριν ᾗ τὸ πυκασθῇ.
 Νῦν ἔγνω τὸν ἔρωτα, βαρὺς θεός· ἥ ρα λεαίνας
 Μασδὸν ἐθήλαζε, δρυμῶ τέ μιν ἔτρεφε μάτῃ.
 Ος με κατασμύχων καὶ ἐς ὄρεον ἄχρῃς ἰάπῃ.
 Ω τὸ καλὸν ποθοῦσα, τὸ πᾶν, λίθ. ὦ κυανόφρου 100
 Νύμφα, πόσπλυξάί με τὸν αἰπόλον, ὡς τὸ φιλάσσω.
 Ἐστὶ καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἀδέα τέρψις.
 Τὸν σέφανον τίλαί με καὶ αὐτίκα λεπία ποιησεῖς,
 Τὸν τοι ἐγὼν Αμαρυλλὶ φίλα κισσοῖο φυλάσσω,
 Εμπλέξας καλύκεσσι καὶ εὐόδοις σελίνοις. 105
 Ω μοι ἐγὼ, τί πάθω; τί ὁ δύσσο; ἔχ' ὑπακέεις;
 Τὰν βαίταν δ' ὀδοῦς, εἰς κύμαλα τῆνα ἀλεῦμαι,
 Ω περ τὼς δύνως σκοπιάζεται Ολπίς ὁ γριπεύς.
 Κῆκα μὴ ποθάνω, τό γε μὲν τεὸν ἀδὺ τέτυκται.
 Ἐγνων πρᾶν, ὅκα μευ μεμναμένω εἰ φιλέεις με, 110
 Οὐδ' ἐπὶ τὸ τηλέφιλον ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα,

95. Pro καὶ ἐς τεὸν legit Heinsius καὶ ἐς τεὸν. In hoc Idyllio omnes fere periodi iunt ἀσύνδετοι.

107. Τῆνα.] legit τῆθεν Casaub.

111. ΟΥΔ' Ἐν ἄλλοις γράφεται καὶ ἔτω. Οὐδ' ἐπὶ τὸ τηλέφιλον πολεμαζόμενον πλατάγησεν· τηλέφιλον δὲ ἐστὶ τὸ φύλλον τῆς μήκων. ἀναλαμβάνεται παρὰ τῶν ἐρώτων τὸ τηλέφιλον, καὶ πληττόμενον ἐφόφον ἀπετέλει, ἐδίδ' αὐτοῖς σημειῖσθαι, ὅτι ἀντερῶνται ὑπὸ τῶν ἐρωμένων· εἰδ' ἐκ ἀπετέλει, ὅτι μισῶνται. ἔρηται δὲ τηλέφιλον, κατὰ κοινωνίαν τῆς τ, πρὸς τὸ δ, οἷον ἐπὶ τηλέφιλον τὴν ὄν, τὸ δηλὸν τὸν φίλον.

Αλλ'

Αλλ' αὐτως ἀπαλῶ ποτὶ πάχει ἐξεμαράνθη.
 Εἶπε καὶ Ἀγροίῳ τάλανθ' ἄ, κοσκινόμαντις,
 Ἀ πρὶν ποιοιολογεῖσα παραιβάτις, ἕνεκ' ἐγὼ μὲν
 Τὴν ὅλ' ἐγκειμαι. τὸ δέ μεν λόγον ἐδένα ποιῇ. 115
 Ἡ μὲν τοι λευκὰν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω,
 Τὰν με καὶ ἁ Μέρμων' Εριθακίς ἁ μελανόχρους
 Αἰτεῖ· καὶ δωσῶ οἱ, ἐπεὶ τύ μοι ἐνδιαθρύπη.
 Ἀλλεται ὀφθαλμός μεν ὁ δεξιός· ἄρα γ' ἰδῆσθαι
 Αὐτὰν; ἄσεῦμαι ποτὶ τὰν πειτὺν ὧδ' ἀποκλινθεῖς. 120
 Καί κε μ' ἴσως ποτίδῃ· ἐπὶ ἐκ' ἀδαμαντίνῃ ἐντί.
 Ἰππομένης ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι,
 Μᾶλ' ἐνὶ χερσὶν ἐλὼν, δρόμον ἄνυσεν· ἀδ' Ἀταλάντῃ
 Ὡς ἰδεν, ὥς ἐμάνῃ, ὥς ἐς βαθὺν ἄλλετ' ἔρωτα.
 Ἀλγέω τὰν κεφαλάν· τί νδ' ἔ μέλει. ἐκέτ' αἰείδω. 125
 Κεσεῦμαι δὲ πεσών, καὶ τοὶ λύκοι ὧδ' ἐμ' ἔδοντι·
 Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τῆτο κ' ἐβρόχθοιο γένοιτο.
 Τόσσ' ἐφάμαν. ὁ δέ μοι τὸ λαῶν βόλον, ἀδὺ γελάξας,
 Ὡς πᾶρ', ἐκ μοισᾶν ξεινήιον ὥπασεν ἥμῃ.
 Χῶ μὲν ἀποκλίνας ἐπ' ἀριστερά, τὰν ἐπὶ Πύξας 130
 Εἶρφ' ὁδόν· αὐτὰρ ἐγὼν τε καὶ Εὐκριτ' ἐς Φρασιδάμῳ

113. Ἀγροίῳ.] Legit Heinſius ἁ γραία.

114. ΠΟΙ. Ἡ πρὶν ποιοιολογεῖσα. ΠΑΡ. Ἡ ἐπομένη καὶ παρα-
 κληθεῖσα τοῖς θείαις.

Ibid. Pro παραιβάτις legit idem καλαιβάτις, venefica.

117. ΕΠΙ. Ἠγὼν, μισθάτρια, ἀπὸ τῆς ἐριθ' υποκοριστικῶς. Et sic
 Eustath ad Iliad σ ετ γ ἢ ὄνομα κύριον. Sch.

118. ΕΝΔ. Ἀπονοῇ, καὶ ἐμβλακείῃ, σπαταλᾷς, τρυφᾷς.

119. Ἀλλεται.] Veteres Graeci bonum existimabant omen τὸν ἐκ
 δεξιῶν πλῆρμον et τὸν παλμὸν δεξιῶ ὀφθαλμῶ. Casaub.

126. Amatores, qui παρακλαυσίθυρον carmen suum ad januam
 amicae absolverant, postquam fores inexorabiles viderant, exclamabant
 πέσων γε κείσομαι. Dan. Heinſ.

Στραφθέντες,

Στραφθέντες, χῶ καλὸς Ἀμύντιχθ, ἐν τε βαθείαις
 Ἀδείας σχίνοιο χαμευνίσιν ἐκλίνθημες,
 Ἐν τε νεοτμάτοισι γεγαθότες οἶναρέοισι.
 Πολλὰ δ' ἄμμιν ἔπερθε χτ' κρατὸς δονέοντο 135
 Αἶγυροι πτελέαι τε· τὸ δ' ἔλγυθεν ἱερὸν ὕδωρ
 Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατεβόμβρον κελάρυσθεν.
 Τοὶ δ' ἐποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν αἰθαλίωνες
 Τέτλιγες λαλαγεῖντες ἔχον πόνον· ἃ δ' ὀλολυγὼν
 Τηλόθεν ἐν πυκινῇσι βάτων τρίζεσκεν ἀκάνθαις. 140
 Ἄειδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες, ἔτενε τρυγῶν·
 Πωτῶντο ξυθαὶ παρὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι.
 Πάντ' ὥσδε δ' ἔρεθ' ἄλλ' ἄλλ' ὥσδε δ' ὀπώρης.
 Ὅχλαι μὲν παρ' ποσσὶ, παρὰ πλεωρήσι δ' ἄλλ' ἄλλ'
 Δαφιλέως ἄμμιν ἐκυλίνδετο· τοὶ δ' ἐκέχυντο 145
 Ὅρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔρασδε·
 Τετράενες δ' ἐπὶ πύθων δ' ἀπλύετο κρατὸς ἄλειφαρ.
 Νύμφαι Καταλίδες Παρνασίον αἶψ' ἔχοισαι,
 Ἄρα γέ πα τοῖονδε Φόλω χτ' λαΐνον ἄντρον
 Κρητῆρ' Ἡρακλῆϊ γέρων ἐτάσσατο Χείρων· 150
 Ἄρα γέ πα τῆνον τὸν ποιμένα τὸν ποτ' Ἀνάπῳ
 Τὸν κρατερόν Πολύφαιμον, ὃς ἄρεσι νῆας ἔβαλλε,
 Τοῖον νέκλαρ ἔπεισε κατ' αὐλίας ποσσὶ χορεῦσαι,

138. ΑΙΘ. Αἰθαλίωνες οἱ τέτλιγες, παρὰ τὸ αἰθεσθαι ὑπὸ καύματος. ὅταν γάρ ἐσι νότθ καὶ καῦμα, μᾶλλον φθίγονται.

146. ΒΡΑΒ. Βράβυλα, τα κοινῶς κοκκύμην, ἢ γιν. δάμασκηραί.

149. ΦΟΛ. Φόλθ ὄνομα Κενταύρου ὃ ἐπιξενώθεις Ἡρακλῆς, οἷον ἐπε καλὸν ἐκ Διονύσου δ' ὀθέντα. συνῆν δὲ αὐτῷ καὶ Χείρων.

152. Vulgo λᾶας ἔβαλλε. legit Heinsius νᾶας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Μυκητᾶν ἐπίθρε βοῶν Δάφνι, λῆς μοι ἀείσαι;
 Φαμί τὸ νικασεῖν ὅσον θέλω αὐτὸς ἀείδων.
 Τὸν δ' ἄρα χῶ Δάφνις τοιῷδ' ἀπαμείβετο μύθῳ·

ΔΑΦΝΙΣ.

Ποιμᾶν εἰροπόκων οἴων συρικλὰ Μενάλκα,
 Οὔποτε νικασεῖς μ', ἐδ' εἴτι πάθοις τύ γ' ἀείδων. 10

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Χρήσδεις δ' ὦν ἐσιδεῖν; χρήσδεις καταθεῖναι ἄθλον;

ΔΑΦΝΙΣ.

Χρήσδω τέτ' ἐσιδεῖν, χρήσδω καταθεῖναι ἄθλον.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ἀλλὰ τί θησεύμεσθ', ὃ κεν ἀμῖν ἄρχιον εἴη;

ΔΑΦΝΙΣ.

Μόσχον ἐγὼ θησῶ, τὸ δὲ θές γ' ἰσομάτερα ἀμνόν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Οὐ θησῶ πόκα γ' ἀμνόν· ἐπεὶ χαλεπὸς θ' ὁ παλῆρ μευ, 15
 Χά μάτηρ· τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ τί μὰν θησεῖς; τί δὲ τὸ πλεόν ἐξαι ὁ νικῶν;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Σύριγγ' ἂν ἐποίησα καλὰν ἐγὼ ὄσνεάφωνον,
 Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν·

Ταύτην κατθέην· τὰ δὲ τῷ πατρὸς ἔκαταθησῶ. 20

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἦ μάν τοι κῆγ' ὅ σύριγ' ἔχω ὀννεάφωνον,
 Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν.
 Πρῶαν νιν συνέπαξ', ἔτι καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγῶ
 Τῷτον, ἐπεὶ κάλαμός με διασχιθεὶς διέτμαξεν.
 Ἀλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ; τίς ἐπάκοῦ ἔσεται ἀμῶν; 25

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Τῆνόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἦν καλέσωμες,
 Ὡ ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φάλαρ ὕλακλει.
 Χῶ μὲν παῖδες αὔσαν, ὁ δ' αἰπόλῳ ἦνθ' ἐπακῦσαι.
 Χῶ μὲν παῖδες αἶδον, ὁ δ' αἰπόλῳ ἤθελε κρῖναι.
 Πρᾶτ' ὁ ὦν αἶδε λαχὼν ἱυκλὰ Μενάλκας· 30
 Εἴτα δ' ἀμοιβαίην ὑπελάμβανε Δάφνις αἰοιδὴν
 Βωκολικάν. ἔτω δὲ Μενάλκας ἄρξατο πρᾶτ'.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ἀγχεα καὶ ποταμοὶ, θεῖον γένος, αἵ τι Μενάλκας
 Πῇ ποχ' ὁ συρικλὴς προσφιλες ἄσε μέλ' ὅς,
 Βότκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας· ἦν δ' ἐποχ' ἐνθῇ 35
 Δάφνις ἔχων δαμάλας, μὴδ' ἐν ἔλασσον ἔχοι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Κρᾶναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτὸν, αἵ περ ὁμοῖον
 Μῆσιςδοι Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι,

27. Φάλαρ ὁ λευκός. καὶ Ὅμηρ' κύμαλα σαληριόωντα λέγει, τὰ λευκαίνόμενα.

34. Antiquissimae editiones Romana et Florentina in hoc versu praeferunt συρικλά, ut supra ἱυκλά: quod melius. Casaub.

Τὸτο τὸ βεκόλιον πιαίνετε· κῆν τι Μεγάλκας
Τῆδ' ἀγάγοι, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.

40

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Παντᾶ ἔαρ, παντᾶ δὲ νομοὶ, παντᾶ δὲ γάλακίῳ
Οὔθατα πληθῆσιν, καὶ τὰ νέα τρέφεται,
Ενθ' ἂ καλὰ παῖς ἐπινίσσεται· αἱ δ' ἂν ἀφέρπη,
Χῶ ποιμᾶν ξηρὸς τήνοθι, καὶ βοτάναι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἐνθ' οἷς, ἔνθ' αἶγες διδυματόκοι, ἔιθα μέλισσαι
Σμάνεα πληρῶσιν, καὶ δρύες ὑψίτεροι·
Ἐνθ' ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποσσίν· αἱ δ' ἂν ἀφέρπη,
Χῶ τὰς βῶς βόσκων, καὶ βόες αὐότεσσαί.

45

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

ὦ τράγε, τᾶν λευκᾶν αἰγᾶν ἄνερ, ὦ βάθῳ ὕλας
Μυρίον, ὦ σιμαὶ δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι·
Εν τήνῳ γὰρ τήνῳ. ἴθ' ὦ κόλε, καὶ λέγε Μίλῳ,
Ὡς Πρωτεύς φώκας, καὶ θεὸς ὦν, ἔνεμε.

50

ΔΑΦΝΙΣ.

Μή μοι γᾶν Πέλοπῳ, μή μοι χρύσεια τάλαντα
Εἴη ἔχεν, μηδὲ πρόθε θεῖον ἀνέμων·

49, 50. Pro ὦ legit *Heinsius* ὦ, id est, ὅπερ.

50. Μυρίον ἀντὶ τῶ μέγα. *Heins.*

Ibid. Σιμαί] Non sunt μέλισσαι, sed loca montosa et acclivia:
Heins.

50. Δεῦρο ὡς δὲ ὅπερ ἐστὶν ἡ πλείστη δασύτης τῶν δένδρων, ὅπερ εἰσὶν αἱ σιμαὶ μέλισσαι. δεῦτε ἔριφοι ἐπὶ τὸ ὕδωρ.

Ibid. Pro ὦ κόλε legit *Grotius* ὦ πόλε, probante *Heinsio*.

53. Pro χρύσεια legit *Pieræonius* Κροίσαια. *Verisim.* i. 4.

ΑΛΛ'

Ἀλλ' ὑπὸ τᾷ πέτρᾳ τᾷδ' ἄσομαι ἀγκᾶς ἔχων τὴν, 55
Σύννομα μάλ' ἐσορῶν τὰν Σικελὰν ἐς ἄλλα.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Δένδρεσι μὲν χειμῶν φοβερόν κακόν, ὕδασι δ' αὖχμος,
"Ορνισιν δ' ὕσπλαγξ· ἀγροτέροις δὲ, λίνα·
Ἀνδρὶ δὲ, παρθενικᾶς ἀπαλᾶς πόθῳ. ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ,
Οὐ μόνῳ ἠγάδην· καὶ τὴν γυναικοφίλας. 60
Ταῦτα μὲν ἂν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεισαν·
Τὰν πυμάταν δ' ὠδᾶν ἔτῳς ἐξᾶρχε Μενάλκας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Φεῖδευ τῶν ἐρίφων, φεῖδευ λύκε τὰν τοκάδων μευ,
Μηδ' ἀδίκει μ', ὅτι μικρὸς εἶν πολλοῖσιν ὁμαρτῶ.
ὦ Λάμπρε κύων, ἔτῳ βαθὺς ὕπνῳ ἔχει τὴν; 65
Οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδὶ νέμοντα·
Ταὶ δ' οἶες, μηδ' ὕμμες ὀκνεῖθ' ἀπαλᾶς κορέσασθαι
Ποίας· ἔτι καμείθ' ὅκκα πάλιν ἄδε φύηται.
Σίτλια νέμεδε, νέμεδε· τὰ δ' ἔθата πλῆσατε πᾶσαι,
Ὡς τὸ μὲν ὄρνες ἔχωντι, τὸ δ' ἐς ταλάρως ἀπόθωμαι. 70
Δεύτερῳ αὖ Δάφνις λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' αἰεῖδεν·

ΔΑΦΝΙΣ.

Κᾶμ' ἐκ τῷ ἄντρῳ σύνοφρυς κόρα ἔχθες ἰδοῖσα
Τὰς δαμάλας παρελῶντα, καλὸν καλὸν ἦμες ἔφασκεν.
Οὐ μὲν ἐδὲ λόγον ἐκρίθην ἀπο τὸν πικρὸν αὐτᾷ,

56. Legit Heinſius τὰν Σικελὰν τ' ἐς ἄλλα.

59. Pro πόθῳ legit idem κότῳ.

72. KAM. Κόρη εἰς ταυτὸ συναπλῆσας ἔχευε τὰς ὀρνῆς, ἢ δασείας καὶ συγκεκολλημένας· τατέσιν, εὐόφθαλμοις.

74 Pro πικρὸν legit Heinſius μικρόν.

Ἀλλὰ κάτω βλέψας, τὰν ἀμετέραν ὁδὸν εἶρπον. 75
 Ἄδει' ἃ φωνὰ τὰς πόρῃς, ἀδὺ τὸ πνεῦμα·
 Ἄδῃ δὲ χῶ μόνχ' γαρεύεται, ἀδὺ δὲ χά βῶς,
 Ἄδῃ δὲ τῷ θέρει παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτεῖν.
 Τᾷ δρυὶ ταὶ βάλανοι κόσμ', τᾷ μαλίδι μᾶλα,
 Τᾷ βοὶ δ' ἃ μόνχ', τῷ βωκόλῳ αἱ βόες αὐταί. 80
 Ὡς οἱ παῖδες ἄεισαν· ὁ δ' αἰπόλ' ὦδ' ἀγόρευεν·

Αἰπολόσ.

Ἄδύ τι τὸ γόμα τοι, καὶ ἐφίμερ' ὦ Δάφνι φωνά·
 Κρέσσον μελπομένῳ τεῦ ἀκέρμυϊ ἢ μέλι λείχεν.
 Λάσδεο τὰς σύριγγας· ἐνίκησας γὰρ αἰείδων.
 Αἰ δέ τι λῆς με καὶ αὐτόν ἄμ' αἰπολέονῃα διδάξαι, 85
 Τήναν τὰν μιτύλαν δωσὼ τὰ δίδρακλρά τοι αἶγα,
 Ἄτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πλοηροῖ.
 Ὡς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη καὶ ἀνήλατο καὶ πλατάγησε
 Νικήσας, ἔτως ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἄλοιτο·
 Ὡς δὲ κατεσμίχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπα 90
 Ὡτερ', ἔτω καὶ νύμφα γαμεθεῖσ' ἀκάχοιτο.
 Καὶ τὴν Δάφνιν παρὰ ποιμέσι πρᾶτ' ἔγεντο,
 Καὶ νύμφαν, ἄκρηβ' ἐὼν ἔτι, Ναῖδα γάμῳ.

88. et 90. Pro ὥς μὲν, et ὥς δὲ, legi velit Jof. Scaliger ὅς μὲν, ὅς δὲ.

91. Legit Scaliger Ὡτερ' ἔτω, νύμφα γαμηθεῖσ' ὥς ἀκάχοιτο.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ τῆς Ενδεκάτης Εἰδύλλιος.

Υπόκειται ὁ Κύκλωψ παρηγορῶν ἐαυτὸν τὸν ἐπὶ Γαλαλίας ἔρωτα δι' ὧδῆς. Προσδιαλέγεται δὲ ὁ Θεόκριτος ἱατρῷ Νικίᾳ, Μιλητίῳ τὸ γένος, ὃς συμφοιτητὴς γέγονεν Ερασισράτῃ, ἱατρῷ οὐκ ἂν καὶ αὐτῷ. Φέρεται δὲ καὶ τι ποιημάτιον αὐτῷ ἀντιγεγραμμένον ὑπὲρ Κύκλωπος πρὸς Θεόκριτον.

Κ Τ Κ Λ Ω Ψ,

Εἰδύλλιον ια'.

ΟΥδὲν ποτὶόν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο,
 Νικία, ἅτ' ἐγχιρῖτον, (ἐμὴν δοκεῖ) ἅτ' ἐπίπασον,
 Ἥ ταὶ Πιερίδες, κῆφον δὲ τι τῆτο καὶ αἰδὺ
 Γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις· εὐρὴν δ' ἔρ' ῥαδίον ἐστὶ.
 Γινώσκεν δ' οἶμαι τὸ καλῶς, ἱατρὸν εὐόντα, 5
 Καὶ ταῖς ἐννέα δὴ πεφιλαμένον ἔξοχα μοίσαις.
 Οὕτω γὰρ ῥαῖσα διαῖγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἡμῖν,
 Ὡς ῥαχίῳ Πολυφάμῳ, ἔκ' ἥρατο τὰς Γαλαλίας,
 Ἄρτι γενειάσδων περὶ τὸ στόμα τῶς κροτάφως τε.
 Ἦρατο δ' ἅτι ῥόδοις, ἔμ' μάλοις, ἔδ' ἐκικίνους, 10
 Ἀλλ' ὀλοαῖς μανίαις. ἀγείτο δὲ πάντα πάρεργα.
 Πολλάκι ταὶ οἷες ποτὶ τ' αὐλὶον αὐταὶ ἀπῆνθον
 Χλωρᾶς ἐκ βοτάνας· ὁ δὲ τὰν Γαλάτειαν αἰείδων,

10. Pro κικίνους videtur legisse Scholiastes σελίνοις. ita legit *Heinsius*, qui per ῥόδα et σέλινα τὰς σεράνους intelligit.

Αὐτῷ

Αὐτῷ ἐπ' αἶονⓈ κατετάκετο φυκιοέσας
 Εξ αἶς, ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἔλκⓈ, 15
 ΚύπριⓈ ἐκ μεγάλας, τό οἱ ἥπαϊ πᾶξε βέλεμνον.
 Ἀλλὰ τὸ φάρμακον εὖρε· καθεζόμενⓈ δ' ἐπὶ πέτραις
 Τψηλᾶς, ἐς πόντον ὁρῶν, αἶδε τοιαῦτα·

ὦ Λευκά Γαλάτεια, τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλῃ;
 Λευκοτέρα πακλῖας ποτιδεῖν, ἀπαλωτέρα ἀρνός, 20
 Μόσχῳ γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακⓈ ὠμᾶς.
 Φοιτῆς δ' αὖθ' ἔτῳς ὅκα γλυκὺς ὕπνⓈ ἔχῃ με·
 Οἶχῃ δ' εὐθύς ἰοῖσα ὅκα γλυκὺς ὕπνⓈ ἀνῇ με·
 Φεύγεις δ' ὥσπερ οἷς πολὺν λύκον ἀθρήσασα.
 Ἡράδην μὲ ἔγωγε κόρα τεῦ, ἀνίκῃ πρᾶτον 25
 Ἦνθες ἐμαῖ σὺν μητρὶ, θέλοισ' ὑακίνθινά φύλλα
 Εξ ὅρεⓈ δρέψασθαι· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμόνευον.
 Παύσασθαι δ' ἐσιδὼν τὸ καὶ ὑστερον ἐδέετο πῶ νῦν
 Ἐκ τήνῳ δύναμαι· τὴν δ' ὅ μ' ἐλπεῖς ἐμὰ Δί' ἐδέν.
 Γινώσκω χαρίεσσα κόρα τίνⓈ ἕνεκα φεύγεις· 30
 Οὔνεκα μοι λασία μὲ ὄφρυς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ
 Εξ ὧτός τέταται ποτὶ θῶτερον ὥς μία μακρᾶ.
 Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ὑπεξί· πλατεῖα δὲ ρίς ἐπὶ χεῖλει.
 Ἀλλ' αὐτὸς τοιῦτⓈ ἐὼν, βοτὰ χίλια βόσκω,
 Κῆκ τέτων τὸ κράτιστον ἀμελγόμενον γάλα πίνω· 35
 Τυρὸς δ' ὅ λείπει μ' ἔτ' ἐν θέρει, ἔτ' ἐν ὁπώρῃ,
 Οὐ χειμῶνⓈ ἄκρῳ. ταρσοὶ δ' ὑπεραχθεές αἰεῖ.
 Συρίσδεν δ' ὥς ἔτις ἐπίσταμαι ὧδε Κυκλώπων,

21. Φιαρωτέρα] Omnia hic in laudationem τῆς ἐρωμένης effudit infans amator. per φιαρὸν itaque nulla asperitas notatur. φιαρὸν est splendor. Casaub.

Τὴν, τὸ φίλον γλυκύμαλον, ἀμᾶ κῆμαυτὸν αἰείδων,
 Πολλάκι νυκλὸς ἁωρί. τρέφω δέ τοι ἑνδεκα νεβρῶς, 40
 Πάσας μαννοφόρως, καὶ σκύμνως τέσσερας ἄρκλων.
 Ἀλλ' ἀφίκευ τὸ ποτ' ἄμμε, καὶ ἐξεῖς ὕδ' ἐν ἑλασσόν.
 Τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἑα ποτὶ χέρσον ὀρεχθεῖν.
 Ἀδιον ἐν τῶντρῳ παρ' ἐμὴν τὰν νύκτα διαξέεις.
 Ἐντὶ δάφναι τηνεῖ, ἐντὶ ῥαδιναὶ κυπάρισοι· 45
 Ἐντὶ μέλας κισσὸς, ἐντ' ἄμπελ' ἅ γλυκύκαρπ'.
 Ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἅ πολυδένδρε' Αἴτνα
 Λευκᾶς ἐκ χιόν', ποτὸν ἀμβρόσιον, προΐητι.
 Τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἔλοιτο;
 Αἰδέ τοι αὐτὸς ἐγὼ δοκέω λασιώτερον ἥμες, 50
 Ἐντὶ δρυὸς ξύλα μοι, καὶ ὑπὸ σποδῶ ἀλάματον πῦρ.
 Καϊόμην δ' ὑπὸ τεῦ καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχοίμαν,
 Καὶ τὸν ἐν ὀφθαλμόν, τῷ μοι γλυκερώτερον ὕδ' ἐν.
 Ὡ μοι ὅτ' ἐκ ἑτεκέν μ' ἅ μάτηρ βράτχι' ἔχοντα,
 Ὡς κατέδυν ποτὶ τὴν, καὶ τὰν χέρα τεῦ ἐφίλασα, 55
 Αἰ μὴ τὸ σῶμα λῆς· ἔφερον δέ τοι ἢ κρίνα λευκά,
 Ἡ μάκων' ἀπαλὰν, ἐρυθρὰ πλαταγάνι' ἔχοισαν.

40. Μαννοφόρως. γράφεται γὰρ ἐν τισὶ καὶ ἔτω. μάνν' δὲ ἐστίν, ὃ περὶ τραχύλι' κόσμ'. τὸ λεγόμενον μαννάχιον. vulg. ἀμνοφόρως.

42. ΑΛΛ. Ἀλλ' ἐλθέ πρὸς ἐμέ. καὶ ἔχ' ἥττον ἐμῷ ἔξεις. δηλονότι, ὁμοίως ἐμοὶ ἀπολαύσεις τῶν ἐμῶν.

49. ΤΙΣ. Ἦγεν, τίς τοσαῦτα ἔχων ὅσα ἐγὼ ἔχω δηλονότι, ἀφ' ἑς ταῦτα πρέλοιτο, ἦγεν προκρίνοι οἰκῶν θάλασσαν καὶ κύματα.

52. Pro καὶ τὰν legit Heinsius κατ' αὐτὴν. i. e. κατὰ τὰν. et interpretatur ita locum. "Quamvis certe sufficere mihi poterat ignis ille, quo a te cor meum aritur."

53. Pro Καὶ τὸν legit idem Ναὶ τὸν—per unicum oculum.

57. ΕΡΥ. Τὰ τῆς μήκων' φύλλα φησὶ, καὶ τὰ τῆς ἀνεμώνης, ἀπὸ τῆς πλάσσης, ὃ ἐστὶ φορβὴν. τιθέντες γὰρ αὐτὰ κατὰ τὸν ἀντίχειρα καὶ τὸν λιχανὸν δάκτυλον, τύπτεισι τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ, καὶ ἔτω σημεῖνται, καὶ ἀγαπῶνται ὑπὸ τῶν ἐρωμένων.

Ἀλλὰ

Ἀλλὰ τὰ μὲν, θέρεσθαι, τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι.
 "Ὡς" ἔκ ἄν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυνάθην.
 Νῦν μὰν, ὦ κόριον, νῦν αὐτόθι νεῖν γε μαθεῖμαι, 60
 Αἰκά τις σὺν ναὶ πλέων ξένῳ ὥδ' ἀφίκηται.
 "Ὡς κεν ἴδω τί ποθ' ἀδὺ κατοικεῖν τὸν βυθὸν ὑμῖν.
 Εξένθοις Γαλάτεια, καὶ ἐξενθοῖσα λάθοιο
 ("Ὡσπερ ἐγὼ νῦν ὥδε καθήμηνον) οἴκαδ' ἀπενθεῖν.
 Ποιμαίνειν δ' ἐθέλοις σὺν ἐμὶν ἅμα, καὶ γὰρ ἀμέλγειν, 65
 Καὶ τυρὸν πᾶσαι, τάρμισον δριμεῖαν ἐρεῖσα.
 Ἀμάτῃς ἀδικεῖ με μόνα, καὶ μέμφομαι αὐτὰ.
 Οὐδὲν πᾶ ποχ' ὅλως ποτὶ τιν φίλον εἶπεν ὑπέρ μεν,
 Καὶ ταῦτ', ἅμαρ ἐπ' ἅμαρ ὁρῶσά με λεπτιὸν ἔοντα.
 Φασὶ τὰν κεφαλὰν καὶ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μεν 70
 Σφύσδειν, ὡς ἀνιᾶθῃ· ἐπεὶ κήγῶν ἀνιῶμαι.

Ω Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
 Αἶκ' ἐνθάδ' ἐν τάλάρῳ τε πλέκοις, καὶ θαλλὸν ἀμάσας
 Τοῖς ἄρνεσσι φέροις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις νῦν.
 Τὰν παρειοῖσαν ἀμελγέ· τί τὸν φεύγοντα διώκεις; 75
 Εὐρήσεις Γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον' ἄλλαν.
 Πολλαὶ συμπαίσδεν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται,
 Κιχλίζοντι δὲ πᾶσαι, ἐπὴν καὶ αὐταῖς ὑπακοίσω.
 Δηλονότ' ἐν τᾷ γὰρ κήγῶν τις φαίνομαι ἥμευ.

Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμανεν τὸν ἔρωτα, 80
 Μυσίσδων· ῥᾶον δὲ δι' αὐτὸν ἢ εἰ χρυσὸν ἔδωκεν.

80. ΟΥΤ. Πρὸς τὸν Νικίαν ὁ λόγος ἀπὸ τῆ ποιητῆς. ὅπως ὁ Πολύφαμος, φησι, μέλεχερίζετο, τὸν ἔρωτα ἐθεράπευε μελεργῶν.

Ibid. [ἐποίμανεν.] Βεκολεῖν εἰ ποιμαίνειν utrumque est νέμειν. Nihil autem Græcis usitatus, quam τῷ βεκολεῖν ἀντὶ τῆ κερτίζων uti, mitigare. Heinſius.

81. ΡΑ. Εὐχερέστερον δὲ διέζη, ἢ εἰ χρυσίου εἶχε δῆναι, ὅπως πείσῃ τὴν Γαλάτειαν.

~~~~~

ΥΠΟΘΕΣΙΣ τῷ Τρισκαίδεκάτῃ Εἰδύλλιῳ.

Τῷτο μὲν τὸ Εἰδύλλιον ὅλως διηγηματικὸν ἐστίν. ἐκτίθεται γὰρ ὁ ποιητὴς τῷ μὲν Ὑλα τὴν ὑπὸ τῶν Νυμφῶν ἀρπαγὴν, ὅταν ἐς τὴν κρήνην ἐπιδόρπιον ὕδωρ τῷ Ἡρακλεῖ κομίσων ἀτῶχετο· τῷ δὲ Ἡρακλεῖ τὴν πλάνην, καὶ τὴν ὑπὲρ τῷ Ὑλα βάσανον.

Υ Λ Α Σ,

Εἰδύλλιον ιγ'.

ΟΥΚ ἀμὴν τὸν ἔρωτα μόνοις ἔτεχ', ὡς ἐδοκεῖμεν,

Νικία, ᾧ τινι τῷτο θεῶν πονκα τέκνον ἔγεντο·

Οὐχ ἀμὴν τὰ καλὰ πρᾶτοις καλὰ φαίνεται ἡμεν,

Οἱ θνατοὶ πελόμεθα, τὸ δ' αὔριον ἐκ ἐσορῶμεν·

Ἀλλὰ καὶ Ἀμφιτρύων[Ⓢ] ὁ χαλκεοκάρδι[Ⓢ] υἱός, 5

Ὃς τὸν λῖν ὑπέμενε τὸν ἄγριον, ἤρατο παιδὸς

Τῷ χαρίεντ[Ⓢ] Ὑλα, τῷ τὰν πλοκαμῖδα φορεῦντ[Ⓢ].

Καί μιν πάντ' ἐδίδαξε, πατὴρ ὡσεὶ φίλον υἱά,

Ὅσα μαθὼν, ἀγαθὸς καὶ αἰοίδιμ[Ⓢ] αὐτὸς ἔγεντο·

Χωρὶς δ' ἐδέποκ' ἥς, ἐδ' εἰ μέσον ἅμαρ ὄροιτο, 10

Οὐδ' ὄκχ' ἅ λεύκιππ[Ⓢ] ἀνατρέχει ἐς Διὸς ἁώς,

Οὐδ' ὅπότη' ὀρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὀρῶεν,

Σεισαμένας πλερὰ μαῖρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεῦρω·

4. [Ἐσορῶμεν.] Εἰσορεῖν pro in visis esse non male accipit Scholiastes. Sic apud Tragicos βλέπειν facere, et apud Homerum δέχομαι. Casaub.

11. Pro ἐς Διὸς legit ἐκ Διὸς Heinsius.

Ὡς αὐτῷ χῆ' θυμὸν ὁ παῖς πεποναμένῳ εἶη,
 Αὐτῷ δ' εὖ ἔλκων ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἀποβαίη. 15
 Αλλ' ὅτε τὸ χρῦσεον ἔπλει μῆ' κῶας Ἰήσων
 Αἰσονίδας, οἱ δ' αὐτῷ ἀριςτῆες συνέποντο,
 Πασῶν ἐκ πολλῶν προλελεγμένοι, ὧν ὄφελός τι
 Ἴκετο χῶ ταλαεργὸς ἐς ἀφνειὰν Ἰαολκὸν
 Αλκμήνας υἱὸς Μιδεάτιδ' ἥρωϊνας· 20
 Σὺν δ' αὐτῷ κατέβαινεν Ὑλας εὐέδρον ἐς Ἀργῶν,
 Ἄτις Κυανεᾶν ἐκ ἤφατο συνδρομάδων ναῦς,
 Ἀλλὰ διεξαΐξε (βαθὺν δ' εἰσέδραμε Φᾶσιν)
 Αἰετὸς ὣς, μέγα λαῖτμα· ἀφ' οὗ τότε χοιράδες ἔσαν.
 Ἄμ' δ' ἀντέλλοντι Πελειάδες, ἐσχατιαὶ δὲ 25
 Ἄρνα νέον βόσκοντι, τετραμμένῃ εἰαρῷ ἦδη,
 Τᾶμ' ναυτιλίας μιμνάσκετο θεῖ' αὐτῷ
 Ἑρώων· κοίλαν δὲ καθιδρυθέντες ἐς Ἀργῶν,
 Ἑλλάσποντον ἵκοντο, νότῳ τρίτον ἄμαρ ἀέντι·
 Εἴσω δ' ὄρμον ἔθεντο Προποντίδῳ, ἐνθα Κιανῶν 30

15. Εἶρηται δὲ μεταφορικῶς, ἀπὸ τῶν βοῶν τῶν ἐκ νέου οἰθισμένων καλῶς ἔλκων.

Ibid. Pro ἔλκων legit *Heinsius* ἦκων.

Ibid. Ἀλαθινόν] Scholiastes interpretatur ἀνδρείον. potes et pro iusto accipere. *Priscianus* lib. xvii. "Iustum pro vero, et verum pro iusto, frequenter tam nos quam Attici ponimus." *Casaub.*

16. Pro ὅτε τὸ legit *Heins.* ὁκόταν.

20. ΜΙΔ. Μίδεα πόλεις Ἀργεὺς. οἱ δὲ κώμην αὐτὴν φασιν. Ἀργεῖα δὲ καὶ ἡ Αλκμήνη.

25. ANT. Περί ἀνατολὴν φησι τῶν Πελειάδων ἤρξαντο σέλλεσθαι τὸν πλῆν, καὶ ἀνάγεσθαι οἱ ἥρωες εἰς Κόλχους. ἔστι δὲ ὁ καιρὸς ἀρχομένης τῆς θέρης. διὸ καὶ ἐπήγαγε, τετραμμένῃ εἰαρῷ· τυτέσι, λήξαντῳ.

Ibid. Ἑσχατιαί] Appellant Graeci ἐσχατιαὶ singulorum agros suis finibus distinctos et separatos. Et sic Hesychius. *Casaub.*

30. EN. Εἰς τὸν τόπον τῶν Κιανῶν. Κιανοὶ γὰρ οἱ τὴν Κίον οἰκῶντες.

Αὐλακας εὐρύνοντι βοές τρίβοντες ἄροτρον.
 Εκβάντες δ' ἐπὶ θῖνα, καὶ ζυγὰ δαῖτα πένοντο
 Δειλινοί· πολλοὶ δ' ἐμίαν φορέσαντο χαμεύναν.
 Λειμών γάρ σφιν ἔκειτο, μέγα τριβάδεσσιν ὄνειαρ·
 Ενθεν βέτομον ὄξυ, βαθὺν δ' ἐτάμοντο κύπερον. 35
 Κῶχεθ' Ὀγλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἰσῶν
 Αὐτῷ δ' Ἡρακλῆϊ καὶ ἀστεμφεῖ Τελαμῶνι,
 (Οἱ μίαν ἄμφω ἐταῖροι αἰεὶ δαίνυντο τράπεζαν)
 Χάλκεον ἄγχι ἔχων. τάχα δ' ἐκράναν ἐνόησεν
 Ἡμένω ἐν χώρῳ· παρὶ δ' ἐθρία πολλὰ πεφύκει, 40
 Κυάνεόν τε χελιδόνιον, χλοερὸν τ' ἀδείαντον,
 Καὶ θάλλοντα σέλινα, καὶ εἰλιτενὴς ἄγρωγίς·
 Ὑδατι δ' ἐν μέσσω νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο,
 Νύμφαι ἀκοίμητοι, δειναὶ θεαὶ ἀγροιώταις,
 Εὐνίκα καὶ Μαλῖς, ἔαρ δ' ὀρώσασα Νυχεία. 45
 Ἦτοι ὁ κέρδιον ἐπεῖχε ποτὶ πολυχανδέα κρωσσόν,
 Βάψαι ἐπειγόμενον· ταῖ δ' ἐν χερὶ πᾶσαι ἔφυσαν.
 Πασάων γὰρ ἔρως ἀπαλὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν
 Αργεῖῳ ἐπὶ παιδί· κατήριπε δ' ἐς μέλαν ὕδωρ
 Αθρόον, ὥς ὅτε πυρρὸς ἀπ' ἕραν ἤριπεν ἀγῆρ 50
 Αθρόον ἐς πόντον. ναύταις δ' ἐτις εἶπεν ἐταῖρον,
 Κερρότερ', ἂ παῖδες, ποιεῖσθ' ὅπλα· πλευστικὸς ἔρως.

τες· ἢ τις νῦν καλεῖται Πρεῖσα, ἀπὸ τῆς τῶν Αθηνῶν βασιλέως Πρε-
 σίς.

31. Pro Ἐυρύνοντι legit *Heinsius* εὐθύνοντι, quod quidem verbum
 videtur magis proprium arationis.

33. Δειλινοὶ metro repugnat. potest legi Δειελινοὶ *Ion.* Δειελινὸς
 ζῶφιον apud *Apollonium Rhod.* et ὑπὸ Δειελῆ.

40. Ἡμένω.] Sic *Sallustius*, et *Silius locum sedentem* vocant humi-
 lem. *Heins.*

Νύμφαι

Νύμφαι μὲ σφετέροις ἐπὶ γένασι κῆρον ἔχουσιν
 Δακρυόεντ', ἀγανοῖσι παρεψύχοντ' ἐπέεσσιν·
 Αμφιτρυωνιάδας δὲ ταρασσόμεναι παρὶ παιδὶ, 55
 "Ὡχετο, Μαιωτιγὶ λαβὼν εὐκαμπέα τόξα,
 Καὶ ρόπαλον, τό οἱ αἰὲν ἐχάνθανε δεξιτερὴ χεὶρ·
 Τρὶς μὲ Ὑλαν αὔσεν ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμὸς,
 Τρὶς δ' ἄρ' ὁ παῖς ὑπάκυσεν· ἀρμὰ δ' ἴκετο φωνά
 Εξ ὕδατος· παρῶν δὲ μάλα σχέδον, εἶδετο πόρρω. 60
 Ὡς δ' ὁπότε πηγένη ἀπὸ προθι λῖς ἐσακέσας
 Νεβρῶ φθελγξαμένας τις ἐν ἄρεσιν, ὠμοφάγαι λῖς,
 Εξ εὐνᾶς ἔσπευσεν ἐτοιμοτάτην ἐπὶ δαῖτα
 Ἡρακλῆος τοιοῦται ἐν ἀτρίπλοισιν ἀκάνθαις
 Παῖδα ποθὼν δεδόνατο, πολὺν δ' ἐπελάμβανε χῶρον. 65
 Σχέτλιοι οἱ φιλέοντες. ἀλώμεναι ὅσσ' ἐμόγησεν
 Ὡρεα καὶ δρυμῶς· τὰ δ' Ἰάσονα ὕστερα πάντ' ἦς.
 Νῆαυς μένεν ἄρμεν' ἔχουσα μετάρσια τῶν παρῶντων·
 Ἰξία δ' ἦθεοι μέσονύκλιον ἐξεκάθαιρον,
 Ἡρακλῆα μένοντες· ὁ δ' ἄ ποδες ἄγον ἐχώρει 70
 Μαινόμεναι χαλεπὸν γὰρ ἔσω ἄχαιῶν ἥπαρ ἄμυσσεν.
 Οὕτω μὲ κάλλιπαι Ὑλας μακάρων ἀριθμεῖται.
 Ἡρακλῆην δ' ἦρωες ἐκερτόμεον λιποναύταν,
 Οὐνεκεν ἠρώησε τριακοντάζυγον Ἀργῶ.
 Πεζὸς δ' ἐς Κόλχως τε καὶ ἄξενον ἴκετο Φᾶσιν. 75

72 Dicunt Graeci ἀριθμῆσαι μακάρων, sicut Horatius, *Fies fontium.*
Heinf.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ τῷ Πενήκαιδεκάτῳ Εἰδύλλιῳ.

Επιγράφεται μὲν τῷτο τὸ εἰδύλλιον Συρακυσίαι ἢ Ἀδωνιάζουσαι. ὑποτίθεται δὲ τινὰς Συρακυσίας τὸ γένει, παρεπιδημέσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ ἐπὶ θῆαν ἐξέσας τῆς πομπῆς τῷ κομισθέντι Ἀδωνίδει ὑπὸ Ἀρσινόης τῆς τῷ Πτολεμαίῳ τῷ Φιλαδέλφῳ γυναικός. ἔθον δὲ εἶχον οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τοῖς Ἀδωνίοις διακομίσαντας τὰ εἶδωλα τῷ Ἀδωνίδει μετὰ τῶν νομιζομένων ἐπὶ τὴν θάλασσαν κομίζεν. Διαγράφει δὲ ὁ Θεόκριτος. χαρίζομεν τῇ βασιλίδι. ἄδυσάν τινὰ, καὶ τὴν πολυτέλειαν τῆς Ἀρσινόης δι' ᾧδῆς ἀπαγγέλλουσιν.

ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ, ἢ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ,

Εἰδύλλιον ιε'.

ΓΟΡΓΩ, ΕΥΝΟΗ, ΠΡΑΞΙΝΟΗ, ΓΡΑΤΣ, ΞΕΝΟΣ.

ΕΝδοῖ Πραξινοά; Εὐ. Γοργῶ φίλα, ὡς χρόνῳ; ἐνδοῖ.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θαῦμα' ὅτι καὶ νῦν ἦνθες. ὄρη δίφρον Εὐνόα αὐτῇ.
Ἐμβαλε καὶ ποτίκρανον. Εὐ. Ἐχει κάλλιτα. Πρ. Καθίζου.

ΓΟΡΓΩ.

ὦ τὰς ἀδεμάτε ψυχᾶς· μόλις ὑμῖν ἐσώθην,
Πραξινοά, πολλὰ μὲν ὄχλη, πολλῶν δὲ τεθρίππων. 5

3. Ἐχει κάλλιτα.] Has voces Gorgoni tribuit Casaubonus.

4. Pro ἀδεμάτε legit Jof. Scaliger ἀλεμάτε. Casaubonus ἀδεμάτε.

Παντὰ κρηπίδες, παντὰ χλαμυδηφόροι ἄνδρες.
 Ἄ δ' ὁδὸς ἄτρυτ'· τὺ δ' ἑκαστέρῳ ἐμ' ἀποικεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ταῦθ' ὁ πάραρ' τὴν ἐπ' ἔσχατα γῆς ἔλαβ' ἑλάν,
 Ἰλεόν, ἐκ οἴκησιν· ὅπως μὴ γείτονες ὤμες
 Ἀλλάλαις, ποτ' ἔριν φθονερὸν κακὸν αἰέν ἐμεῖο. 10

ΓΟΡΓΩ.

Μὴ λέγε τὸν τέον ἄνδρα φίλα τοιαῦτα Διώνᾳ,
 Τῷ μικκῷ παρεόντ' ὄρη γύναι, ὡς ποθορῇ τύ.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θάρσει Ζωπυρίων γλυκερὸν τέκ', ἐ λέγω ἀπφῦν.

ΓΟΡΓΩ.

Αἰδάνειαι τὸ βρέφ', ναὶ τὰν πότναν· καλὸς ἀπφῦς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἀπφῦς μὲ τὴν πρῶαν (λέγομεν πρῶαν θῆν 15
 Πάντα) νίτρον καὶ φῦκ' ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων,
 Ἦνθε φέρων ἄλας ἄμμιν, ἀνὴρ τρισκαιδεκάπηχυσ.

7. Pro ἑκαστέρῳ ἐμ' legit idem ἑκαστέρῳ μεῦ.

8. ΠΑΡ. Ἡ Πραξινόα ταῦτά φησι περὶ τῆς ἰδίας ἀνδρός· ὅτι μακρὰν ἐμισθώσατο τὴν οἰκίαν· πάραρ' δὲ, ὁ παρηρητημέν' τὴν γνάμην, ὁ ἀνάρμος, ὁ ἀχρήσιμος καὶ μάταιος. ἐκ μεταφορᾶς τῶν παρῆρων ἵππων. οἱ τινες τῷ ζυγῷ ἐχρησιμεύουσιν.

13. ΑΠΦ. Οὕτω τὸν πατέρα καλεῖσιν ἀφ' ὃς τις πέφυκεν.

14. ΝΑΙ. Ναὶ μὰ τὴν θεόν. ναὶ μὰ τὴν κόρην. εὖ δὲ τὸ, τὰς Συρακυσίας ταύτην ὀμνύναι. φασὶ γὰρ τὸν Δία τῇ Περσεφόνῃ τὴν Σικελίαν δωρήσασθαι.

16. Σκανᾶς] Quam schynē vocat hic, eam Juvenalis casam — *obstat casula candida nautis*. Pergulam institoriam intelligit, in qua utensilia venibant. Scal.

ΓΟΡΓΩ.

Χώμος ταῦτά γ' ἔχει, φθόρυς ἀργυρίῃς, Διοκλείδας·
 Ἐπὶ δ' αὖτε κυνάδας, γραιῶν ἀποτίλματα πηρῶν,
 Πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθρῆς, ἅπαν ῥύπτου, ἔργον ἐπ' ἔργῳ. 20
 Ἀλλ' ἴθι, τῷ μπέχονον καὶ τὰν περὶ νατρίδα λαζεύ.
 Ἡμεῖς τῷ βασιλῆϊ ἐς ἀφνειῷ Πτολεμαίῳ,
 Θασόμεναι τὸν Ἀδωνιν. ἀκέω χρήμα καλόν τι
 Κοσμήν τὰν βασίλισσαν. Πρ. Ἐν ὀλβίῳ ὀλβία πάντα.
 Ὡν εἶδες, χῶν εἶπας, ἰδοῖσα τὸ τῷ μὴ ἰδόντι. 25

ΓΟΡΓΩ.

Ἐρπην ὥρα κ' εἶη· ἀεργοῖς αἰὲν ἑορταί.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Εὐνόα αἶρε τὸ νᾶμα, καὶ ἐς μέσον αἰνόθηρυτι
 Θες πάλιν. αἱ γαλέαι μαλακῶς χρῆζοντι καθεύδην.
 Κινεῦ δ' ἡ, φέρε θάσσον ὕδωρ· ὕδατος πρότερον δεῖ.
 Ἀ δ' ὡς νᾶμα φέρει. δὸς ὅμως· μὴ πηλὸν ἀπληστε 30
 Ἐγχει ὕδωρ δύσανε· τί μευ τὸ χιτῶνιον ἀρδεῖς;
 Παῦσαι· ὀκοῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι.
 Ἀ κλάξ τὰς μεγάλας πᾶ λάρνακος; ὧδε φέρ' αὐτάν.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, μάλα τοι τὸ κατὰ πύχες ἐμπερόναμα
 Τὸ τοῦ πρέπει. λέγε μοι, πόσσω καλέβα τοι ἀφ' ἱστῶ; 35

19. Legit Scaliger, — κυνάδων γραιῶν ἀποτίλματα πηρῶν, vulpino scilicet pilos pro lana attulit.

20. ΠΕΝ. Οὐκ ἔρια, ἀλλ' ἔργον ἐπὶ ἔργῳ, διὰ τὸ δις αὐτὸ πλύνεσθαι. κυνάδες δὲ οἷον τραχέα.

25. ΕΙΠ. Ἀντὶ τῆς ἐξ ὧν εἶπας, καὶ ἐξ ὧν ἐθεάσω, ἐκ τέτων διηγῆσαι αὐτῷ μὴ θασσάμεν.

34 ΜΑ. Τὸ δὲ πύχον ἐμπερίνημα καὶ διπλὸν. Et sic Hesychius.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ μνάσῃς Γοργοῖ· πλέον ἀργυρίῳ καθαρῷ μνάῃ
Ἦ δ' ὅο· τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν προτέθηκα.

ΓΟΡΓΩ.

Ἀλλὰ καὶ γνῶμαν ἀπέβα τοι. Πρ. Ναί· καλὸν εἶπας.
Τῷ μπέχονον φέρε μοι, καὶ τὰν θολίαν· καὶ κόσμον
Ἀμφιθεῖς. ἔκ ἀξῶ τὸ τέκνον· μορμῶ, δ' ἀκνεί ἵππῳ 40
Δάκρυ' ὅσα θέλεις· χολὸν δ' ὃ δειῖ τὸ γενέσθαι.
Ἐρπώμεσ· Φρυγία τὸν μικρὸν παῖσδε λαβοῖσα·
Τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.
ὦ θεοί, ὅσσῳ ὀχλῷ. πῶς καὶ πόκα τῆτο περᾶται
Χρὴ τὸ κακόν; μύρμακες ἀνήριθμοι καὶ ἄμετροι 45
Πολλά τοι ὦ Πτολεμαῖε πεποιήται καλὰ ἔργα,
Ἐξ ὧ ὅν ἀθάνατοις ὁ τεκὼν· ἐδεῖς κακοεργὸς
Δαλεῖται τὸν ἰόντα, παρέρπων Αἰγυπλίῃ·
Οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαισδον,
Ἀλλάλοις ὀμαλοῖ, κακὰ παίγνια, πάντες ἐρεοί. 50
Ἀδίστα Γοργοῖ, τί γενοίμεθα; τοὶ πηλολεμιστᾶι
Ἴπποι τῷ βασιλῇ. ἄνερ φίλε, μὴ με πατήσης.
Ορεθὸς ἀνέστα ὁ πυρρὸς. ἴδ' ὡς ἄγριον κυνοθαρσής.

39 Τὴν θολίαν, ἢ γυν τὸ σκιαδίου. ἔρηται δὲ. ἀπὸ τῆς θόλῃς ἐοικέναι. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι τὸ σκιαδίου, σκίρρον καλεῖσι.

40. Εἰς κατάπληξιν τῆτο ἔλεγεν, ὅθεν καὶ τὰ προσηπῆς, μορμῶ· λυκεῖα ἔλεγον.

Ibid. Μορμῶ, adverbialiter sumit et exponit per φεῦ Dan. Heinsius.

47. ΤΕΚ. Ἐξ ὃ ὁ πατήρ σε ἀποθνήσκει, ὁ Σωτὴρ Πτολεμαῖος, δὲ ἦν πατήρ τῆς Φιλαδέλφης.

50. Pro ἐρεοί legit Scaliger ἐρεμνοί. Ἐρεμνοί apud Hieronymum sunt νομάδες, Αἰθίοπες, Ἰνδοὶ Ἀράβιοι. Forſan legendum ἐρεμνοί. Καμαθονες, ἄραιοι, armis succincti.

Εὐνόα εἰ φευξῇ; διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.
Ὡνάθην μεγάλως ὅτι μοι τὸ βρέφους μένει ἐνδόν.

55

Γ Ο Ρ Γ Ω.

Θάρσει Πραξινόα· καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὀπισθεν.
Τοὶ δ' ἔσαν ἐς χώραν. Πρ. Καὐτὰ συναγείρομαι ἤδη.
Ἰωπον καὶ τὸν ψυχρον ὄφιν ταμάλις αἰδεοίκα
Εκ παιδός. σπεύδωμες· ὅχλος πολλὸς ἄμιν ἐπιρρεῖ.

Γ Ο Ρ Γ Ω.

Εξ αὐλας αἱ μάτερ; Γρ. Εγὼν, αἱ τέκνα. Γο. Παρενθεῖν
Εὐμαρές; Γρ. Ες Τροίην πειρώμενοι ἦλθον Ἀχαιοί. 61
Καλλίστα παίδων, πείρα δὴν πάντῃα τελεῖται.

Γ Ο Ρ Γ Ω.

Χρησμός αἱ πρεσβυτίαι ἀπώχετο δεσπίζασα.
Πάντῃα γυναικες ἰσάντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἠγάγεθ' Ἡρην.
Θᾶται Πραξινόα παρὶ τὰς θυράς ὅσος ὁμιλός. 65

Π Ρ Α Ξ Ι Ν Ο Η.

Θεσπέσιος. Γοργοῖ δὸς τὰν χέρα μοι, λαβέ καὶ τὴν
Εὐνόα Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτὰ, μή τυ πλανηθῇς.
Πᾶσαι ἄμ' εἰσένθωμες ἀπρίξ· ἔχει Εὐνόα ἀμῶν.
Ὡ μοι δειλαία, δίχα μευ τὸ δερίστριον ἤδη
Ἔσχιζαι, Γοργοῖ. ποτὶ Διὸς, εἴ τι γένοιτο 70
Εὐδαίμων, ὠνθρωπε, φυλάσσεο τὰ μπεχονόν μευ.

58. ΨΥΧ. Ἦγεν τὸν ψυχροποιόν.

64. Hoc videtur Plautus imitatus:

Id quod in aurem rex reginae dixerit,

Sciunt: quod Juno fabulata est cum Jove. Casaub.

Ξ Ε Ν Ο Σ.

ΞΕΝΟΣ.

Οὐκ ἐπ' ἐμὶν μῦ, ὅμως δὲ φυλάσσομαι. Πρ. Αθρόο
ὄχλο.

Ὡθεῦνθ' ὥς τε ὕες. Ξέ. Θάρσει γύναι. ἐν καλῷ εἶμές.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Κεῖς ὥρας κῆπείτα φιλ' ἀνδρῶν ἐν καλῷ εἴης,
"Αμμε περιστέλλων· χρηστὸν κ' οἰκίρμον· ἀνδρός. 75
Θλίβεται Εὐνόα ἄμμιν. ἄγ' ὦ δειλὰ τὸ βιάζευ.
Κάλλις· ἐνδοῖ πάσαι, ὅ τ' ἀν νυὸν εἶπ' ἀποκλάζας.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, πόταγ' ὦδε· τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον,
Λεπία καὶ ὡς χαρίεντα· Σέων περονάμαλα φασεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πόττι' Αθηναία, ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι; 80
Ποῖοι ζωογράφοι τὰκριβέα γράμματ' ἔγραψαν;
Ὡς ἔτυμ' ἐσῆκανλι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι,
"Εμφυχ'. ἐκ ἐνυφανία. σοφόν τι χρῆμ' ὠνθρωπ.
Αὐτὸς δ' ὡς Σαητὸς ἐπ' ἀργυρέῳ καϊάκεται
Κλισμῶ, πρᾶτον ἱελον διὰ κροιάφων καλαβάλλων 85
Ὁ τριφίλατ' Ἀδωνις, ὃ κῆν Αχέρονι φιλεῖται.

ΞΕΝΟΣ.

Παύσαδ' ὦ δύσανοι ἀνάνυια κωτίλλοισαι.

76. Pro θλίβεται legit Casaub. φλίβεται Æolice ex Eustathio.

77. ΟΤΑΝ, Ὡς παρορμίας ὕψους, ἀποκλείσας τὴν νύμφην τίς, καλῶς τάγε ἔδον ἡμῖν ἔχει φησὶ, διὸ καὶ ἡ Γοργὼ ἔτως ἐφώνησεν.

87. ΠΑΥ. Παύρασθέ, σισιν, ὥ ἐπίπονοι ἀνάνυτα καὶ ἀπειρα κωτίλλοισαι, ἢ γὰρ πολυλογεῖσαι. κωτίλλειν γὰρ λέγεται τὴν χελιδόνα.

Τρυγόνες ἐκκναισεῦντι, πλατυάσδοισαι ἅπαντα.

Γ Ο Ρ Γ Ω.

Μᾶ πόθεν ὠνθρωπῶ; τί δὲ τίν εἰ κωτίλαι εἰμές;
Πασσάμην ἐπίτασσε. Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις; 90
Ὡς εἰδῆς καὶ τῆτο, Κορίνθιαι εἰρὲς ἄνωθεν,
Ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν. Πελοποννησιγὶ λαλεῦμεν.
Δωρίσδεν δ' ἐξέσι (δοκῶ) τοῖς Δωριέεσι.

Π Ρ Α Ξ Ι Ν Ο Η.

Μὴ φυῇ μελιτῶδες, ὅς ἀμῶν καρτερός εἴη,
Πλὴν ἐνός· ἐκ ἀλέγω μὴ μοι κενεὰν ἀπομάτῃς. 95

88. ΠΛΑ. Ἦγεν Δωρίζουσαι πάντα. τὸ γὰρ πλατυάσδοισαι, τοῖς ἐτόν ἐσιν. οἱ γὰρ Δωριεῖς πλατυσομῶσι τὸ αὖτε πλεονάζοντες. ἐκκναισεῦντι δὲ, ἀντὶ τῆς διαλέγουσιν.

88. Pro ἐκκναισεῦντι legit Heinsius ἐκ ναύσοιο. ναῦσῶ et νᾶσῶ Dorum est, qui ita vocabant Σικελίαν.

92. ΠΕΛ. Ἀντὶ τῆς κατὰ τὰς Πελοποννησίους. τὴν γὰρ Πελοπόννησον ὥκησαν οἱ Δωριεῖς οἱ σὺν Ἡρακλείδαις.

Ibid. Πελοπονναυσιγὶ legit Heinsius.

94. ΜΕΛ. Μελιτῶδες δὲ τὴν Περσεφόνην φησὶ κατ' ἀντίφρασιν ὥς καὶ κόρη· διὰ τὸ τὰς ἐταίρας αὐτῆς καὶ τῆς Δήμητρος, μελίσσας λέγεσθαι.

95. Male hoc interpretatur Scholiastes. Supra dixerat Gorgo: Πασσάμην ἐπίτασσε, *Eme ancillas quibus imperes*. Idem ista innuit: Qui servos habent, cum illis os percidere volunt, imperant illis ut buccas sufflent, quas deinde illi palmis planis sonore batuunt per contumeliam et lasciviam. At tu mihi, inquit, imperare non potes, ut malas sufflent, quas tu alapis caedas; sed unum tantum vereor, ne vacuas malas caedas. Itaque illud πλὴν ἐνός male conjungitur vulgo cum superiori versu. Unum tantum timeo, inquit, ne violentiam in nos exerceas, imperium in liberas non potes. *Jos. Scaliger*. Aliter vero *D. Heinsius* qui Scholiastem secutus, ita locum exponit. "Qui-
bus male volebant antiqui, aut quos decipiebant, iis solebant men-
suram, qua aliquid affundebant, ut puto τὴν χοίνικα, ἀπομάτῃν
id est, abstergere, ne ~~vacuas~~ minimum darent ultra quam debebant.
Hinc ἀπομάτῃς apud *Hesychium*. Dicit igitur Praxinoe, non ve-
reor, ne tu, qui mihi nihil admetiris, mensuram abstergas: i. e. ne mihi
poces, qui nunquam prodesse potuisti. Cum dicit κενεὰν, intelligit
"χοίνικα"

Γ Ο Ρ Γ Ω.

ΓΟΡΓΩ.

Σίγα Πραξινοά, μέλλει τὸν Ἀδωνιν αἰδεῖν
 Ἄ τῆς Αργείας θυγάτηρ πολυΐδρις αἰδὸς,
 Ἄ τις καὶ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἠρίτρευσε
 Φθελγείται τι (σάφ' οἶδα) καλόν· διαθρύπλεται ἤδη.

Δέσποιν', ἃ Γολγόν τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλασας, 100
 Αἰπεινὰν τ' Ἐρυκα, χρυσῷ παίζουσ' Αφροδίτα,
 Οἷόν τοι τὸν Ἀδωνιν ἀπ' ἀενάῃς Αχέρουδι
 Μηνὶ δωδεκάτῳ μαλακαίποδες ἄγαγον ὦραι·
 Βάρδισαι μακάρων ὦραι φίλαι, ἀλλὰ ποθεῖναι
 Ἔρχονται, πάντες βροτοῖσιν αἰεὶ τι φοροῖσαι. 105
 Κύπρι Διωναία, τὸ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατῶν
 Ανθρώπων (ὡς μῦθος) ἐποίησας Βερενίκαν,
 Αμβροσίαν ἐς γῆθ' ἀποτάξασα γυναικός.
 Τὴν δὲ χαριζομένα πολυώνυμε καὶ πολύναι
 Ἄ Βερενικεία θυγάτηρ, Ἑλένη εἰκυῖα, 110
 Αρσινόα, πάντες καλοῖς ἀτιτάλλει Ἀδωνιν·
 Παρ' μὲν οἱ ὦρια κεῖται ὕσα δρυὸς ἄκρα φέροντι,
 Παρ' δ' ἀπαλοὶ κάπροι, πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις
 Ἀρδύρεοις· Συρίῳ δὲ μύρω χρύσει' ἀλάβαστρα·

98. Ialemus est genus cantilenae lugubris, teste Apollodoro et aliis. *Casaub.*

100. ΓΟΛ. Γολγὸς πόλις Κύπρου, ἀνομασμένη ἀπὸ Γολγῆ τινος Ἀδωνιδος καὶ Αφροδίτης. Ἰδάλιον δὲ, πόλις καὶ αὕτη Κύπρου.

101. ΕΡΙ. Ἐρυξ, πόλις Σικελίας, ἀπὸ Ἐρυκος τοῦ Βοιωτῆ καὶ Αφροδίτης. ΧΡΥ. Διὰ τούτου δηλοῖ, ὅτι οἱ ἐρῶντες χρυσῷ παθεῖσι τὰς ἐρωμένους.

Ibid Pro χρυσῷ παίζουσ' legit *Scaliger* χρυσωπίζουσ'.

107. ΒΕΡ. Βερενίκην δὲ λέγει, τὴν τῆ Σωτῆρος γυναῖκα, μητέρα δὲ τῆ Φιλαδέλφου καὶ Ἀρσινόης.

Εἰδατάθ'

Εἶδα τὰ θ' ὅσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῃ πονέονται, 115
 Ἄνθεα μίσγοισαι λευκῷ πανόϊ ἅμ' ἀλευρῷ
 Ὅσα δ' ἀπὸ γλυκερῷ μέλιτι, τὰ τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ
 Πάντ' αὐτὰ πείσενά κ' ἐρπετὰ τὰ δὲ πάρεςσι.
 Χλωραὶ δὲ σκιάδες μαλακῷ βριθῆσαι ἀνήθω
 Δέδμανθ'· οἱ δ' ἐτε κῶροι ὑπερπωτῶνλαι Ἐρωτες, 120
 Οἷοι ἀηδονίηδες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων,
 Πωτῶνται, πτερύγων πειρώμενοι, ὅσον ἀπ' ὄζου.
 Ὡς ἔβενος, ὡς χρυσός, ὡς κ' λευκῷ ἐλέφαντι
 Αἰετῷ, οἶνοχόον Κρονίδα Διὶ παῖδα φέρουσι.
 Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνω 125
 Ἄ Μίλαί, ἐρεῖ, χῶ τὰν Σαμίαν καλαβόσκων.
 Ἐρωται κλῖνα τὰς Ἀδώνιδι τὰς καλῷ ἄλλα·
 Τὰν μὲ Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥυδόπαχυς Ἀδωνίς·
 Οκτώκαιδεκῆς ἢ ἑννεακαίδεκα ὁ γαμβρός.
 Οὐ κελεύει τὸ φίλαμ', ἔτι οἱ παρὶ χεῖλεα πυρρὰ. 130
 Νῦν μὲ Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτῆς χαιρέτω ἄνδρα.
 Αἴθην δ' ἅμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ἔξω
 Οἴσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰὶνι πύοντα·
 Λύσασαι δὲ κόμαν, κ' ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνείσαι,
 Στήθεσι φαινομένοις, λιγυρᾶς ἀρξώμεθ' αἰοιδᾶς. 135
 Ἐρπεις ὦ φίλ' Ἀδωνι, κ' ἐνθάδε κ' εἰς Ἀχέροντα,
 Ἡμιθέων (ὡς φαντὶ) μονώτατα. ἔτ' Ἀγαμέμνων
 Τῷτ' ἐπαθ', ἔτ' Αἴας ὁ μέγας βαρυμάνι ἥρωας,
 Οὐδ' Ἐκλῶρ Ἐκάβας ὁ γεραίτερος εἰκαλί παιδων,

125. ΠΟΡ Ὡς μαλακῶν ταπήτων ὑπερπωμένων τῇ κλίνῃ τῆς Ἀφροδίτης. ἔς τιςιν ὑπὸ τῆς Μιλήτης κ' Σάμου ῥηθῆσθαι, μαλακωτέρους ὕμνε, διὰ τὸ παρ' αὐτοῖς εἰς κάλλος τὰ σάματα γίνεσθαι

Οὐ Πάροκλῃς, ἢ Πύρρον ἀπὸ Τροίας ἐπανελθὼν, 140
 Οὐδ' οἱ ἔτι πρότεροι Λαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες,
 Οὐ Πελοπνηϊάδαι τε καὶ Ἀργεὺς ἄκρα Πελασγοί.
 Ἰλαθι νῦν φίλ' Ἀδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυμήσαιο.
 Καὶ νῦν ἦνθες Ἀδωνι, καὶ ὅκ' ἀφίκη, φίλ' ἡξέης.
 Πραξινόα, τὸ χρῆμα σοφώτερον, ἢ Σήλεια 145
 Ολβία· ὅσσα ἴσασι πανολβία, ὡς γλυκύφωνος.
 Ὡρα ὅμως καὶ εἰς οἶκον· ἀνάρκτος Διοκλείδας.
 Χὰ νῆρ' ὅξ' ἄγαν· πεινᾶντί γε μηδέ ποτ' ἐνθής.
 Χαῖρε Ἀδων' ἀγαπητὲ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφικνεῖ.

141. ΔΕΥ. Αντὶ τῆ Δευκαλίδαι. ἀπὸ Δευκαλίωνος Θεσσαλῶν
 τέτων γὰρ ἐβασίλευσεν ὁ Δευκαλίων.

145 Ita distinguit *Heinsius*—σοφώτερον ἢ Σήλεια.

Ολβία ὅσσα ἴσασι.

148. Legit *Casaubonus* μηδὲ πένθης. *Seneca* explicat de ira lib. iii.
 “Vetus dictum est a lasso rixam quaeri: aequae autem et ab esuriente
 “et a sitiente, et ab omni homine, quem aliqua res urit” Vide et
Plin. 22. 34. *Casaub.* In hoc versu legit *Heinsius* μηδέ ποτ' ἐνθής.

ARGUMENTUM IDYLLII XVIII.

Inscribitur hoc Idyllion Epithalamion Helenæ, id est, carmen nuptiale. Introducuntur autem duodecim primariæ puellæ ex urbe Spartana, quæ in die nuptiarum vespere ante thalamum Menelai & Helenæ sponsæ hoc carmen canere finguntur.

ΕΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ,

Εἰδύλλιον π'.

ΕΝ ποκ' ἄρα Σπάρτα, ξανθότριχι παρ Μενελάω,
 Παρθενικαὶ δάλλον' ἰα κόμαις ὑάκινθον ἔχοισαι,
 Πρόθε νεογράφῳ θαλάμῳ χορὸν ἐτάσαντο,
 Δώδεκα τὰι πῶραι πόλι, μέγα χρῆμα Λακωνῶν,
 Ἀνίκα Τυνδάρειω κατεκλάξατο τὰν ἀγαπατῶν 5
 Μιναγῆσας Ἑλέναν ὁ νεώτερος Ατρεΐς υἱός.
 Ἄειδον δ' ἄρα πᾶσαι ἐς ἐν μέλ' ἐκροτέοισαι
 Ποσσὶ περιπλέκτοισ' ὡρὶ δ' ἰαχε δῶμ' ὑμναίῳ.
 Οὕτω δ' ἡ πρῶτ' αἶσα καίεδ' ἄρα ὡ φίλε γαμβρέ;
 Ἥ ῥά τις ἐστὶ λῖαν βαρυγένατ'; ἢ ῥα φίλυπν'; 10
 Ἥ ῥα πολὺν τιν' ἐπινες, ὅτ' εἰς εὐνὰν καίεθ' ἄλλευ;
 Εὐδεν μὲν χρῆζοντα, καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχρῆν τὸ,

5. Κατεκλάσαι. Doribus vox nuptialis est, sicut in Adoniazusis ἀποκλάσαι. *Heins.*

8. Ποσσὶ] In quodam codice reperit *Casaub.* χερσί. nec male.

Ibid. Περιπλέκτοισ', in orbem saltantibus. *Idem.*

12. Pro καθ' ὥραν αὐτὸν legit *Heinsius* καθ' ὥραν εὐδεν. infinit. *Doric.*

Παῖδα δ' ἔαν σὺν παυσὶ φιλιζόργῳ παῖρ' μαῖρὶ
 Παῖσδ' εἰν ἐς βαθὺν ὄρθρον. ἔπει χ' ἔναν, χ' ἐς αἶν,
 Κεῖς ἔτ' ἐξ ἔτε Μενέλαε τεὰ νυὸς ἦδε.

15

Ὅλβιε γάμβρ', ἀγαθὸς τις ἐπέπλερεν ἐρχομένῳ τοι
 Ες Σπάρταν, ὅποι ὦ ἄλλοι ἀριστες, ὡς ἀνύσαιο.
 Μῦν' ἐν ἀμιθέοις Κρονίδαν Δία πενθερὸν ἐξεῖς.
 Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ὥχετο χλαῖναν,
 Οἷα Αἰχαιῶν γαῖαν πατεῖ ἔδεμ' ἄλλα.

20

Ἡ μέγα τοί κε τέκοιτ', εἰ μητέρι τίκλειν ὁμοῖον.
 Ἄμμες γὰρ πᾶσαι συνομάλικες, ἥς δρόμῳ αὐτὸς,
 Χρυσάμεναις ἀνδρὶσι παρ' Εὐρώτῳ λοετροῖς,
 Τετράκις ἐξήκοντα κόραι, Σῆλυς νεολαία.
 Τὰν ἔδ' ἂν τις ἄμωμ', ἐπεὶ χ' Ἑλένα παρισωθῇ. 25
 Ἀὖς ἀντέλλοισα καλὸν διέφαινε πρόσωπον,
 Πότνια νύξ ἄτε, λευκὸν ἔαρ χαιμῶν' ἀνέντ'.
 Ὡδε χ' ἡ χρυσέα Ἑλένα διεφαίνεται ἐν ἡμῖν,
 Πιέρη, μεγάλη· ἄτ' ἀνέδραμ' ὄγμ' ἀρέρα,
 Ἡ κάπῳ κυπάρισσ', ἡ ἄρματι Θεσσαλὸς ἵππ'. 30
 Ὡδε χ' ἡ ῥοδόχρως Ἑλένα Λακεδαιμόνι κόσμ'.
 Οὔτε τις ἐν ταλάρῳ πανίσδεταί ἔργα τοιαῦτα,
 Οὔτ' ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἥτριον ἰστῷ
 Κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ' ἐκ καλεόντων.
 Οὐ μὰν ἔκιδ' ἀνὰ τις ἐπίσταται ὧδε κροτῆσαι, 35
 Ἀρτεμιν αἰείδοισα χ' εὐρύφερνον Αἰθάναν,

17. Ἀνύσαιο] Ἀνύειν τὸ βραβεῖον dicunt, e victoria praeium re-
 portare. Heinf

27. Fortasse legendum, Πότνια νύξ ὅτε λήγει. Casaub.

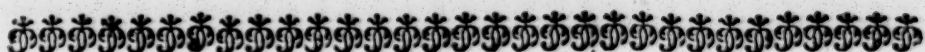
34. Pro ἔταμ' legit Jof. Scaliger ἔκαμ'. Pro καλεόντων legit
 Casaub. κελέοντων. κελέοντες enim sunt ἰσόποδες.

ὦς Ἑλένα· τᾶς πάντες ἐπ' ὀμμασιν ἵμεροι ὦντί·
 ὦ καλὰ, ὦ χαρίεσσα κόρη, τὸ μὲ οἰκέτις ἦδ' ἡ·
 Ἀμμες δ' ἐς δρόμον ἦρι καὶ ἐς λειμώνια φύλλα
 Ἐρψόμεσθαι, στεφάνω δρεφύμεναι, ἀδὺ πνέοντα· 40
 Πολλὰ τεῦ ὦ Ἑλένα μεμναμέναι, ὡς γαλαθηναὶ
 Ἀρνες γεναμένης οἷμασιν ποθέοισαι·
 Πρᾶταί τοι στέφανον λωτῷ χαμαὶ ἀνδρομένοιο
 Πλέξασαι, σκιερὰν καταθήσομ' ἐς πλατάνινον·
 Πρᾶται δ' ἀργυρέας ἐξ ὀλπίδ' ὑγρὸν ἄλειψας 45
 Λαζόρηναι, σταξεῦμεσθαι σκιερὰν πλατάνινον.
 Γράμματ' αὖ ἐν φλοιῷ γεγράφεται (ὡς παριών τις
 Ἀνγυρίη) Δωριεὶ, Σέξω μ' Ἑλένας φυτὸν εἰμί.

Χαίροις ὦ νύμφα, χαίροις εὐπένθερε γαμβρέ.
 Λατὼ μὲ δοίη, Λατὼ κεροτρόφ' ὕμνῳ 50
 Εὐτεκνίην, Κύπρις δ' ἐ, θεὰ Κύπρις ἴσον ἔραδαι
 Ἀλλάλων· Ζεὺς δ' ἐ, Κρονίδας Ζεὺς ἀφθιτον ὄλβον,
 ὦς ἐξ εὐπατριδῶν εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἔνθη.
 Εὐδετ' ἐς ἀλλάλων στένον φιλότιτα πνέοντες
 Καὶ πόθον. ἔγρεσθε δ' ἐπὶ πρὸς ἄν· μή τι λάθησθε. 55
 Νεύμεθα καὶ μμες ἐς ὄρθρον, ἐπεὶ κα πρᾶτ' αἰοιδὸς
 Ἐξ εὐνᾶς κελαδήσῃ ἀνασχὼν εὐτριχα δειρήν.
 Ὑμᾶν, ὦ Ὑμέναιε, γάμῳ ἐπὶ τῷδε χαρεῖης.

55. Pro λαθήσθε legit *Heinsius* παθήσθε.

56. Ἐς ὄρθρον] Absoluto hoc carmine καὶ ἀκοιμητικῶ, promittunt se redituras, ut διαγερτικὸν modulentur. *Heins.*

ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ,

Εἰδύλλιον ιθ'.

ΤΟΝ κλέπταν ποτ' Ἐρωτα κακὰ κένησε μέλισσα,
 Κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμῃον. ἄκρα δὲ χειρῶν
 Δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν· ὁ δ' ἄλγее, καὶ χέρ' ἐφύση·
 Καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε, καὶ ἄλατο· τᾷδ' Ἀφροδίτῃ
 Δεῖξεν τὰν ὀδύναν, καὶ μέμφετο ὅτι γε τυτθὸν 5
 Θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἀλίκῃ τραύματα ποιεῖ.
 Χὰ μάτῃ γελάσασα. Τὸ δ' ἐκ ἴσου εἰσὶ μελίσσαις;
 Χὼ τυτθὸς μὲν ἔης, τὰ δὲ τραύματα ἀλίκῃ ποιεῖς;

ARGUMENTUM IDYLLII XX.

Pastor quidam, qui inter ruricolos suos eximie pulcher sibi videbatur, in urbem venit. Ubi cum conspicatus fuisset puellam urbanam, iuvisitata forma percussus ad eam accessit, et rustice cum ea ludere, eamque osculari voluit. Illa vero hominis habitum ac mores rusticos detestata, à se illum rejecit. Conqueritur ergo miser in hoc Idyllio, de insigni contumelia qua affectus sit, deque fastu ac superbia urbanæ puellæ. Atque in fine commemorat etiam Dearum exempla, quæ pastorum amore arserint.

ΒΟΥΚΟΛΙΣΚΟΣ,

Εἰδύλλιον κ'.

ΕΥνίκα μ' ἐγέλαξε δέλοντά μιν ἄδ' ὑφιλάσαι·
 Καὶ μ' ἐπικερτομέρισα, τὰ δ' ἐννεπεν, Ἐρρ' ἀπ' ἐμεῖο.
 Βωκόλῳ

Βακόλῳ ὦν ἐθέλεις με κύσαι τάλαν ; ἔ μεμάθηκα
 Αγροίκως φιλέειν, ἀλλ' ἄστυκά χεῖλεα θλίβειν.
 Μὴ τύ γέ μευ κύσης τὸ καλὸν γόμα, μηδ' ὅν ὀνείροις. 5
 Οἷα βλέπεις, ὅπποῖα λαλεῖς, ὥς ἄγρια παίσδεις·
 Ὡς μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις, ὥς ἀδέα χαίταν.
 Χεῖλεά τοι νοσέοντι, χέρες δέ τοι ὄντι μέλαιναι·
 Καὶ κακὸν ἐξόσδεις. ἀπ' ἐμεῦ φύγε, μή με μολύνῃς. 10
 Τοιάδε μυθίζοισα, τρίς εἰς ἓν ἐπίπυσε κόλπον,
 Καί μ' ἄπο τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὴν πόδε συνεχὲς εἶδεν,
 Χεῖλεσι μυθίζοισα, καὶ ὄμμασι λοξὰ βλέποισα·
 Καὶ πολὺ τᾶ μορφῇ θηλύνετο, καὶ τι σεσαρὸς
 Καὶ σοβαρόν μ' ἐγέλαξεν. ἐμοὶ δ' ἄφαρ ἔζεσεν αἷμα, 15
 Καὶ χρεῖα φοινίχθην ὑπὸ τῷ λυγρῷ, ὥς ῥόδον ἔρσῃ.
 Χὰ μ' ἔβα με λιποῖσα· φέρω δ' ὑποκάρδιον ὄργαν·
 Ὅτι με τὸν χαρίεντα κακὰ μωμήσαθ' ἑταῖρα.
 Ποιμένες εἶπατέ μοι τὸ κρήγυον· ἔ καλὸς ἐμμί ;
 Ἄρά τις ἐξαπίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτευξε ; 20
 Καὶ γὰρ ἐμοὶ τοπάροιθεν ἐπάνθεεν ἀδύ τι κάλλῳ
 Ὡς κισσὸς ποτὶ πρέμνον, ἐμὴν δ' ἐπύκαζεν ὑπὸ πᾶν.
 Χαῖται δ' οἷα σελίνα παρὶ κροτάφοισι κέχυντο·
 Καὶ λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις·
 Ὅμματά μοι δ' ἄρ' ἦν χαροπώτερα πολλὸν Αθάνας· 25
 Τὸ γόμα καὶ πακίᾳς γλυκερώτερον· ὅκιν γομάτων δ' ἔ
 Ἐρρεέ μοι φωνὰ γλυκερώτερα ἢ μελικήρῳ.
 Ἀδὺ δέ μοι τὸ μέλισμα, καὶ ἦν σύριγι μελίσδω,
 Κῆν εὐλῶ λαλέω, κῆν δῶϊακι, κῆν πλαγιαύλῳ.
 Καὶ πᾶσαι καλὸν με κατ' ὥρεα φαντὶ γυναῖκες, 30
 Καὶ πασαί με φιλεῦντι· τὰ δ' ἄστυκά μ' ἐκ ἐφίλασεν,
 Ἀλλ

ΑΛΛ' ὅτι βωκόλῳ ἐμὲ παρὲδραμε· κ' ἔποτ' ἀχέει,
 Ὡς καλὸς Διόνυσος ἐπ' ἄγκεσι πῶρτιν ἐλαύνει·
 Οἷκ' ἔγνω δ' ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μῆναλο βέτα,
 Καὶ Φρυγίης ἐνόμεισεν ἐν ὥρεσιν· αὐτὸν Ἄδωνιν 35
 Ἐν δρυμοῖσι φίλασε, καὶ ἐν δρυμοῖσιν ἐκλαυσεν.
 Ἐνδυμίων δὲ τίς ἦν; ὁ βωκόλος; ὄντε Σελάννα
 Βεκολέοντα φίλασεν· ἀπ' ἐλύμπω δὲ μολοῖσα
 Λάτμιον ἂν νάπῳ ἦλθε, καὶ εἰς ἓνα παιδὶ κάθευδε.
 Καὶ τὸ Ῥέα κλαίεις τὸν βωκόλον· ἔχῃ δὲ καὶ τὸ 40
 Ὡ Κρονίδα διὰ παῖδα βοηνόμον αὐτὸς ἐπλάτχθης;
 Εὐνίκα δὲ μίνα τὸν βωκόλον ἐκ ἐφίλασεν,
 Ἀ Κυβέλας κρέσσων καὶ Κύπριδος, ἅτε Σελάννας·

ARGUMENTUM IDYLLII XXIV.

Hoc Idyllion totum est διωγηματικόν. Primum enim commemorat, quomodo Hercules puer decem tantum natus menses, duos immensi magnitudinis dracones, nocturno tempore ut ipsum interficerent, immisos à Junone, manibus eliserit ac laceraverit. Deinde vaticinium Tiresiæ refertur. Sequitur postea pulchra distributio quibus præceptoribus Hercules, quaque in arte usus fuerit. At Linus illi præceptorem in literarum ac doctrinæ studiis fuisse: ab Eumolpo vero Musicam ipsum didicisse: ab aliis porro belli artes, et rei militaris scientiam. Pars ultima, qua vitæ ac victus ratio exponitur, intercidit. Mancum itaque hoc Idyllion sine præciso habemus: Hoc Idyllion Moscho aut Bioni tribuunt nonnulli.

ΗΡΑΚΛΕΪΣ ΚΟΣ,

Εἰδύλλιον κδ'.

ΗΡακλέα δεκάμηνον ἔοντα ποχ' ἁ Μιδεᾶτις
 Αλκμήνα, καὶ νυχτὶ νεώτερον Ἰφικλῆα,

39. Pro εἰς ἓνα legit Heinſius εἰς ἅμα. sic εἰς ἅλεις, εἰς τρίς, &c.

Ἀμφοτέρως

Αμφοτέρης λῆσασα καὶ ἐμπλήσασα γάλακτι,
 Χαλκείαν κατέθηκεν ἐπ' ἀσπίδα, τὰν Πτερελάω
 Αμφιτρυῶν καλὸν ὄπλον ἀπεσκύλευσε πεσόντῳ. 5
 Ἀπιομένα δὲ γυνὰ κεφαλᾶς μυθήσατο παίδων,
 Εὔδετ' ἐμὰ βρέφεια γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον·
 Εὔδετ' ἐμὰ ψυχὰ, δὴ ἀδελφεῶ, εὔσοα τέκνα·
 Ὀλβιοι εὐνάζοιθε, καὶ Ὀλβιοι ἄτ' ἴκοιθε.

Ὡς φαιμένα δῖνασε σάκῳ μέγα· τὸς δ' ἔλαβ' ὕπνῳ.
 Ἄμῳ δὲ τρέφεται μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἄρκτι 11
 Ωρίωνα κατ' αὐτὸν, ὃ δ' ἀμφαίνει μέγαν ὦμον·
 Τὰμῳ ἄρ' αἰνὰ πέλωρα δύω πολυμήχανῳ Ἡρῇ
 Κυανέαις φρίσσονας ὑπὸ σπείρωσι δράκοντας
 Ὡρσεν ἐπὶ πλατύν ἑδρὸν, ὅθι σταθμὰ κοῖλα θυράων 15
 Οἶκῳ ἀπειλήσασα φαγεῖν βρέφῳ Ἡρακλῆα.
 Τῷ δ' ἐξελευθέντες ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἄμφω
 Αἰμοβόρως ἐκύλιον· ἀπ' ὀφθαλμῶν δὲ κακὸν πῦρ
 Ερχομένοις λάμπεσκε, βαρὺν δ' ἐξέπλυον ἰόν·
 Ἀλλ' ὅτε δὴ παίδων λιχμώμφοι ἐγγύθεν ἦλθον, 20
 Καὶ τότε ἄρ' ἐξέγροντο (Διὸς νοέοντι ἀπανία)
 Ἀλκμήνας φίλα τέκνα· φάσθαι δ' ἀνὰ οἶκον ἐτύχθη.
 Ἡ τοι ὅγ' εὐθὺς αὔσεν, ὅπως κακὰ θηρί' ἀνέγνω
 Κοῖλῃ ὑπὲρ σάκεῳ, καὶ ἀναιδέας εἶδεν ὀδόντας
 Ἰφικλέης. ἔλαν δὲ ποσσὶν διελάκτισε χλαῖναν, 25
 Φευγέμεν ὀρμαίνων. ὃ δ' ἐναντίῳ εἶχετο χερσὶν
 Ἡρακλῆς· ἄμφω δὲ βαρεῖ ἐνεδήσατο δεσμῶ,
 Δραξάρλῳ φάρυγι, τόθι φάσμακα λυγρὰ τέτυκται
 Οὐλομένοις ὀφίεσσι, τὰ καὶ θεοὶ ἐχθαίροντι.

- Τὰ δ' αὖτε σπείρησιν ἐλισσέσθην παρὶ παῖδα
 30 Ὀφιγόνον, γαλαθινόν, ὑπὸ τροφῷ αἰὲν ἄδακρυον.
 "Αψ δὲ πάλιν διέλυον ἐπεὶ μογέοιεν ἀκάνθας,
 Δεσμῷ ἀναγκαῖα περὶ μῆλοι ἐκλυσιν εὐρεῖν.
 Αλκμήνα δ' ἐσάκχεσε βοᾶς, καὶ ἐπέγρετο πρᾶτα,
 "Ανταθ' Ἀμφιτρύων· ἐμὲ γὰρ δέῃ ἴσχει ὀκνηρόν· 35
 "Αντα, μηδὲ πόδεςσι τεοῖς ὑπὸ σάνδαλα θείης.
 Οὐκ αἶεις παίδων ὁ νεώτερος ὅσον αὐτεῖ;
 Οὐ νοεῖς ὅτι νυκλὸς ἄωρί πῃ οἶδε τε τοῖχοι
 Πάντες ἀριφραδέες, καθαράς ἄτερ ἠριγενείας;
 "Εστι τί μοι κατ' ὄμμα νεώτερον, ἔστι, φίλ' ἀνδρῶν. 40
 "Ὡς φάθ'. ὁ δ' ἐξ εὐνᾶς ἀλόχῳ καλίσβαινε πιθήσας·
 Δαιδάλεον δ' ὥρμησε κατ' ἑξίφιν, ὅρ' οἱ ὑπερθε
 Κλιντῆρος κεδμένῳ παρὶ πασσάλῳ αἰὲν ἄωρτο.
 "Ητοι ὅγ' ὠρίγνατο νεοκλώσῳ τελαμῶν,
 Κεφίζων ἐτέρᾳ κολεόν, μέγα λώτινον ἔργον. 45
 Ἀμφιλαφῆς δ' ἄρα πασὰς ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνης.
 Δμῶας δὴ τότε αὔσεν ὕπνον βαρὺν ἐκφυσῶντας,
 Οἴσετε πῶρ ὅτι θᾶσσον ἅπ' ἐσχαρῶν ἐλόντες
 Δμῶες ἐμοί, σιβαράς δὲ θυρᾶν ἀνακόψατ' ὀχῆας·
 "Αντατε δμῶες ταλασίφρονες· αὐτὸς αὐτεῖ. 50
 Οἱ δ' αἶψα προγένοντο λύχνοισι ἅμα δαιομένοισι
 Δμῶες· ἐνεπλήσθη δὲ δόμος σπεύδαντι ἐκάστῃ.
 "Ητοι ἄρ' ὥς εἶδοντ' ἐπιτίθιον Ἡρακλῆα
 Θῆρε δ' ὕω χεῖρεσσιν ἀπρὶξ ἀπαλαῖσιν ἔχοντα

33. Δεσμὸς ἀναγκαῖος· vinculum molestum durum et horrendum.
 ἀναγκαῖον domus erat ubi vincti asservabantur. Hesych. ἀναγκαῖον,
 δεσμοτήριον. Dan. Heinsius.

Συμπλήγδην, ἰάχηνσαν· ὁ δ' ἐς πατέρ' Ἀμφιτρύωνα 55

Ἐρπετὰ δεικανάεσκεν· ἐπάλλετο δ' ὑφ' ὀθι χαίρων

Κωροσύνα· γελάσας δὲ, πᾶς⊕ κατέθηκε ποδοῖιν

Πατρός· ἔνθ' ὀφθαλμοῖσιν κεκαρωμένα δεινὰ πέλωρα.

Ἀλκμήνα μὲν ἔπειτα ποτὶ σφέτερον βάλε κόλπον

Ξηρόν· ὥσπερ δὲ δεικνύμενος ἀκράχολον Ἰφικλῆα·

60

Ἀμφιτρυῶν δὲ τὸν ἄλλον ὥς ἀμνείαν δέτο χλαῖναν

Παῖδα· πάλιν δ' ἐς λέκτρον ἰὼν ἐμνάσατο κοίτην.

Ὅρνεθες τρίτον ἄρτι τὸν ἔσχατον ὄρθρον ἄειδον,

Τειρεσίαν τόκα μάντιν, ἀλαθέα πάντα λέγοντα,

Ἀλκμήνα καλέσασα, χρέε⊕ κατέλεξε νεοχμῶν,

65

Καὶ νῦν ὑποκρίνεσθαι ὅπως τελέεσθαι ἔμελλεν

Ἠρώγει· Μηδ' εἴ τι θεοὶ νοέοντι πονηρὸν,

Αἰδομένη· ἐμὲ κρύπτει. καὶ ὥς ἐκ ἔστιν ἀλύξαι

Ἀνθρώποις ὅ, τι μοῖρα κατὰ κλωστήρ⊕ ἐπείγει,

Μάντ' Εὐηρείδα, μάλα σε φρονέοντα διδάσκω.

70

Τὼς ἔλεγεν βασιλῆα· ὁ δ' ἀνταμείβετο τοίως·

Θάρσει ἀριστοτόκεα γύναι, Περσῆϊον αἷμα·

Ναὶ γὰρ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος⊕ ἀπὸ χόρδης πάλαι ὅσων,

Πολλαὶ Ἀχαιῶδων μαλακὸν πρὶ γένεσσι νᾶμα

Χερὶ κατατρέφοντι, ἀκρέσπερον αἰεδοῖσιν

75

Ἀλκμήναν ὀνομασί· σέβας δ' ἔση Ἀργεῖαισι.

Τοῖ⊕ ἀνὴρ δὲ μέλλει ἐς ἕρπυλον ἄστυ φέροντα

Ἀμφαίπειν, τὸς υἱὸς, ἀπὸ γένων πλάτυσ' ἥρως·

68. Καὶ ὥς ἐκ ἔστιν.] Impedita est hæc sententia, cui subesse videtur menda.

Οὐ καὶ θνητὰ πάντα καὶ ἄνθρωποι ἥσσαντες ἄλλοι.
 Δάδεκά οἱ τελέσαντι πεπρωμένον ἐν Διὸς οἰκῇν 80
 Μοῦσας· θνητὰ δὲ πάντα πυρὰ Τραχίνι[Ⓢ] ἐξεῖ.
 Γαμβρὸς δ' ἀθανάτων κεκλήσεται, οἳ τὰδ' ἐπώρσαν
 Κνώδαλα φωλεύοντα βρέφ[Ⓢ] διαδηλήσασθαι.
 Ἔσται δὴ τῷτ' ἄμαρ ὀπηνίκα νεβρὸν ἐν εὐνῇ
 Καρχαρόδων σίνεσθαι ἰδὼν λύκ[Ⓢ] ἐκ ἐβελήσει. 85
 Ἀλλὰ γύναι πῦρ μὲν τοι ὑπὸ σποδῷ εὐτυχον ἔστω,
 Καρχαῖνα δ' ἀσπαλάθῳ ξύλ' ἐτοιμάσατ', ἢ παλιέρω,
 Ἡ βάτω, ἢ ἀνέμῳ δεδονημένον αὖτον ἄχερσον·
 Καίῃ δὲ τῷδ' ἀγρίῃσιν ἐπὶ σχίζῃσι δράκοντες
 Νυκτὶ μέσση, ὅκα παῖδα κανὴν τεὸν ἠθέλον ὦτοί. 90
 Ἡρι δὲ, συλλέξασα κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τίς,
 Ῥιψάτω εὖ μάλα πᾶσαν ὑπὲρ ποταμοῖο φέρεσθαι,
 Ῥωγάδας ἐς πέτρας, ὑπὲρ ἔριον· ἂψ δὲ νέεσθαι
 Ἀγρεπὶ[Ⓢ] καθαρῷ δὲ πυρώσατε δῶμα θεεῖον
 Πρᾶτον· ἔπειτα δ' ἄλῃσι μεμιγμένον (ὥς νενόμισται) 95
 Θαλλῶ ἐπιρραίνειν ἔξεμμένον ἀβλαβὲς ὕδωρ·
 Ζηνὶ δ' ἐπιρρέξαι καθυπερτέρῳ ἄρσενά χοῖρον·
 Δυσμυγέων αἰεὶ καθυπέρτεροι ὥς τελέθοιτε.
 Φᾶ, καὶ ἐρωήσας ἐλεφάντινον ὥχετο δῖφρον
 Τερεσίας, πολλοῖσι βαρὺς πρὸς ἑὼν ἐνιαυτοῖς. 100
 Ἡρακλῆς δ' ὑπὲρ ματρὶ, νέον φυτὸν ὥς ἐν ἁλώϊ,
 Ἐτρέφετ', Ἀργεῖε κεκλημέν[Ⓢ] Ἀμφιτρύων[Ⓢ].
 Γράμματα μὲν τὸν παῖδα γέρον Λίν[Ⓢ] ἐξεδίδαξεν,
 Ὑῖος Ἀπόλλων[Ⓢ], μελεδωνεὺς ἄγρυπν[Ⓢ] ἦρας·

83. Pro διαδηλήσασθαι forsitan legendum διαδηλάσασθαι.

Τόξον δ' ἔντανύσαι καὶ ἐπὶ σκοπὸν εἶναι οἷόν, 105
 Εὐρυτῶ, ἐκ πατέρων μεγάλας ἀφνειὸς ἀφάραις.
 Αὐτὰρ αἰδὼν ἔθηκε καὶ ἄμφω χεῖρας ἔπλαξε
 Πυξίνα δὲ φόρμιγγι Φιλαμμονίδας Εὐμολπῶ.
 Ὅσα δ' ἀπὸ σκελέων ἔδρουρόφοι Αργόθεν ἄνδρες
 Αλλάλως σφάλλοντι παλαίσμασιν, ὅσα τε πύκλαι 110
 Δεινοὶ ἐν ἱμάντεσσιν, ἃ, τ' εἰς γαῖαν προπρεσόντες
 Πυγμαῖοι ἐξεύροντο παλαίσματα σύμφορα τέχνης,
 Πάντ' ἔμαθ' Ἑρμείας διδασκόμενος παῖδι
 Ἀρπαλύκῳ Φανοπῆϊ τὸν ἔδ' ἂν τηλόθι λεύσσων
 Θαρσαλέως τις ἔμεινεν ἀθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι 115
 Τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῶ ἐπέκεντο προσώπῳ.
 Ἴππης δ' ἐξελάσαδ' ὑφ' ἄρματι, καὶ παρὶ νύσσαν
 Ασφαλέως κάμπλοντα τροχῶ σὺριγλα φυλάττει,
 Αμφιτρύων δὲ παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδασκεν
 Αὐτός· ἐπεὶ μάλα πολλὰ δοῶν ἐξήρατ' ἀγώνων 120
 Ἀργεὶ ἐν ἵπποβότῳ κειμήλια· καὶ οἱ ἀγαγεῖς
 Δίφροι, ἐφ' ὧν ἐπέβαινε, χρόνῳ διέλυσαν ἱμάντας.
 Δάραλι δὲ προβολαίῳ, ὑπὸ ἀσπίδι νῶτον ἔχοντα,
 Ἄνδρες ὀρέξαδ', ἑλθέων τ' ἀνέχεαδ' αἰμυχμόν·
 Κοσμησαί τε φάλαγγα, λόχον τ' ἀναμετρήσαδ' 125
 Δυσμενέων ἐπιόντα, καὶ ἱππῆεσσι κελεύσαι,
 Κάτωρ ἱππαλίδας ἔδαιεν, φυγὰς Ἀργεῶ ἐνθῶν,
 Ὀππόκα κλαῖρον ἀπαντὰ καὶ οἰνόπεδον μέγα Τυδεὺς
 Ναῖε, παρ' Ἀδρήστοιο λαβὼν ἱππήλατον Ἀργεῶ.

105. Ἐπὶ σκοπὸν εἶναι.] Ita legendum videtur ex ingeniosa emendatione *Dan. Heinzi* : cum antea legeretur ἐπίσκοπον εἶναι.

121. Καὶ οἱ.] Forſan legendum καὶ οἱ.

Κάστορι δ' ἔτις ὁμοῖοι ἐν ἀμύθιοις πολεμιστῆς 130

Ἄλλοι δ' ἔτις, πρὶν γῆρας δαυτρίψαι νεότητα.

Ὡδὲ μὲν Ἡρακλῆα φίλα παιδεύσατο μάτηρ

Εὐνὰ δ' ἥς τῷ παιδὶ τετυγμένα, ἀλχόθι πατρὸς,

Δέρμα λεόντειον, μάλα οἱ κεχαρισμένον αὐτῷ

Δεῖπνον δ' ἐκ κρέα τ' ὀπλῶν, καὶ ἐν κανέῳ μέγας ἄρτος 135

Δωρικός· ἀσφαλῆως κε φυτοσκάφον ἄνδρα κορέσσαι.

Αὐτὰρ ἐπ' ἅματι τυνὸν ἄνευ πυρὸς αἶνυτο δόρπον.

Εἵματα δ' ἐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἔνυτο κνάμας.

Λέπει τὸ τέλος.

Εκ τῆ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ ΚΕ΄.

Ἡρακλῆς τὸν τῷ ἐν Νεμέῃ Λέοντι φόνον τῷ Φυλῆι ἐκδιηγῆται.

Τὸν μὲν ἐμοὶ πρῶτιστα τελεῖν ἐπέταξεν ἄεθλον

Εὐροσθεὺς· κλεῖναι δ' ἐμὲ ἐφίετο Σηρίον αἶνον.

Αὐτὰρ ἐγὼ κέρας ὑγρὸν ἔλῶν κοίλῃν τε φαρέτραν

Ἰῶν ἐμπλείην, νεόμην· ἐτέρηφι δ' ἐβάκλρον

Εὐπαγῆς, αὐτόφλοιον, ἐπηρεφέοι κοτίνιοι, 5

Εὐμετρον· τὸ μὲν αὐτὸς ὑπὸ ζαθέῳ Ἑλικῶνι

Εὐρῶν, σὺν πυκινῇσιν ὀλοσχερὲς ἔσπασα ῥίζης.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸν χῶρον, ὅπῃ λῆς ἦεν, ἵκανον,

Δὴ τότε τόξον ἔλῶν, ἑρεπλῆ ἐπέλασσα κορώνῃ

136. Δωρικός.] Voluerunt veteres Critici panem Doricum similem fuisse Atticorum πελάνῳ, vilem et quo se operarii explebant. Sic Glossa Apolloniæ. Dan. Heins.

Νευρεῖην,

Νευειὴν, παρὶ δ' ἰὸν ἐχέστονον εἴταρ ἔβησα. 10
 Πάντῃ δ' ὅσσε φέρων, ὅλοον τέρας ἐσκοπιάζων,
 Εἴ μιν ἐσαθρήσαιμι, παρὸς γ' ἐμὲ κείνον ἰδέεαι.
 Ἦματ' ἦν τὸ μεσηγύ· καὶ ἐδ' ὅπῃ ἵχνια τοιοῦτο
 Φραδῆναι δυνάμην, ἐδ' ὠρυθμοῖο πυθέεαι.
 Οὐδὲ μὲν ἀνθρώπων τις ἦν ἐπὶ βεσὶ καὶ ἔργοις 15
 Φαινόμενον σπορίμοιο δι' αὐλακ', ὅντιν' ἐροίμην·
 Ἀλλὰ καὶ σταθμὸς χλωρὸν δέει εἶχεν ἕκαστον.
 Οὐ μὲν πρὶν πόδας ἔσχον, ὅρ' ἐτανύφυλλον ἐρευνῶν,
 Πρὶν ἰδέειν, ἀλκῆς τε μεταυτίκα πειρηθῆναι.
 Ἦτοι ὁ μὲν σήραγμα προδείελλ' ἔτιχεν εἰς ἤν, 20
 Βεβρωκὼς κρεῖων τε καὶ αἵματ'· ἀμφὶ δὲ χαίτας
 Λύχμησας πεπάλακτο φόνω, χάλεπὸν τε πρόσωπον,
 Στηθεά τε γλώτση δὲ φριλιχμάτο γένειον.
 Αὐτὰρ ἐγὼ δάμνοισιν ἅμα σκιεροῖσιν ἐκρύφθην,
 Ἐν ρίω ὑλήεντι, δεδεγμέν' ὀππὸθ' ἵκοιτο· 25
 Καὶ βάλλον ἄσπον ἰόντ' ἀριστερὸν εἰς κενεῶνα
 Τηϊσίως, ὃ γὰρ τι βέλ' διὰ σαρκὸς ὀλισθεν
 Ὀκρύοεν, χλωρῇ δὲ παλίσσυτον ἐμπεσε ποίη.
 Αὐτὰρ ὁ κράτα δαφνοῖον ἀπὸ χθονὸς ὥκ' ἐπάειρεν
 Θαμβήσας, πάντα δὲ διέδραμεν ὀφθαλμοῖσι 30
 Σκεπτόμενον, λαμυρὰς δὲ χανὼν ὑπέδειξεν ὀδόντας.
 Τῷ δ' ἐγὼ ἄλλον οἷσ' ὃν ἀπὸ νευρῆς προΐαλλον,
 Ἀσχαλῶν ὅτι μοι πρὶν ἐτώσι' ἐκφυγὲ χειρός·
 Μεσηγυὺς δ' ἔβαλον γηθέων, ὅθι πνεύμον' ἔδρα·
 Ἀλλ' ἐδ' ὥς ὑπὸ βύρσαν ἔδ' πολυδύνητος 35
 Ἀλλ' ἐπέσε προπάραιθε ποδῶν ἀνεμώλιον αὐτῶς.
 Τὸ τρίτον αὖ μέλλεσκον, ἀσώμενον ἐν φρεσὶν αἰνῶς,
 Αὖ

Αὐ' ἐρύειν· ὁ δέ μ' εἶδε παρ' ἡλινώμενον ὅσσοις
 Θῆρ' ἄμοτον· μακρὴν δὲ παρ' ἰγνύησιν ἔλιξε
 Κέρκον, ἄφαρ δὲ μάχης ἐμνήσατο· πᾶς δ' εἰ οἱ αὐχὴν 40
 Θυμῷ ἐνεπλήθη, πυρσαὶ δ' ἐφρίξαν ἔθειραι
 Σκυζομένῳ· κυρτὴ δὲ ῥάχισ γένητ' ἥντε τόξον,
 Πάντοθεν εἰλυθέντ' ὑπαὶ λαγόνας τε καὶ ἰξύν.
 Ὡς δ' ὅταν ἄρματοπηγὸς ἀνὴρ, πολέων ἰδρὶς ἔργων,
 Ὀρπηκας κάμπλησιν ἐρινεῷ εὐκεάτοιο, 45
 Θάλψας ἐν πυρὶ πρῶτον ἐπαξονέῳ κύκλα δίφρῳ,
 Τῷ μὲν ὥς ἐκ χειρῶν ἐφυγεν τανύφλοιον ἐρινός·
 Καμπλόμενον, τηλὺ δὲ μίῃ πῆδῃσεν ὑφ' ὀρμῇ·
 Ὡς ἐπ' ἐμοὶ λῆς αἰνὸς ἀπόπροθεν ἀθρόον ἄλτο,
 Μαιμώνων χροὸς ἄσαι· ἐγὼ δ' ἐτέρηφι βέλεμνα 50
 Χερσὶ προεσχεθόμην, καὶ ἀπ' ὤμων δίπλακα λώπων·
 Τῇ δ' ἐτέρῃ ῥόπαλον κόρσης ὑπερ' αὖτον αἰείρας,
 Ἥλασα κακκεφαλῆς· δια δ' ἀνδιχα τρηχὺν ἔαξα
 Αὐτῷ ἐπὶ λασίῳιο καρήατον ἀγριέλαιον
 Θηρὸς ἀμαιμακέτοιο· πέσεν δ' ὄγε, πρὶν ἐμ' ἰκέσθαι, 55
 Ὑψόθεν ἐν γαίῃ, καὶ ἐπὶ τρομεροῖς ποσσὶν ἔστη,
 Νεκτάζων κεφαλῇ· παρὶ γὰρ σκότον ὅσσε οἱ ἄμφω
 Ἦλθε, βίη σεισθέντ' ἐν ὀστέῳ ἐγκεφάλῳιο.
 Τὸν μὲν ἐγὼν ὀδύνασι παραιφρονέοντα βαρείαις
 Νωσάμην, πρὶν αὖθις ὑπότροπον ἀμπνευθῆναι, 60
 Αὐχέν· ἀρρήκλιοιο παρ' ἰνίον ἤλασα τροφθᾶς,
 Ῥίψας τόξον ἔραζε πολὺρραπλὸν τε φαρέτρην.
 Ἦρχον δ' ἐγκρατέως, τριβάρας σὺν χεῖρας ἐρείσας
 Ἐξόπιθεν, μὴ σαρκὸς δ' ἀποδρύφῃ ὀνύχεσσι.
 Πρὸς δ' ἔδ' ας πλέρῃσι πόδας στερεῶς ἐπίζον 65

Οὐραίης ἐπιβὰς. πλευρῆσί τε μῆρ' ἐφύλασσον,
 Μέχρις οἱ ἐξετάυσσα βραχίονας, ὀρθὸν αἰέρας
 Ἄπνευσον· ψυχὴν δ' ἐπελῶριον ἔλλαβεν ἄδης.
 Οὗτός τοι Νεμέει γένετ', ὦ φίλε, Σηρὸς ὀλεθρῶ,
 Πολλὰ πάροϋ μῆλοισι καὶ ἀνδράσι πῆματα θένιϋ. 70

~~~~~

Θ Ε Ο Κ Ρ Ι Τ Ο Υ

Ε Π Ι Γ Ρ Α Μ Μ Α Τ Α.

α'.

ΤΑ ῥόδα τὰ δροσόεντα, καὶ ἡ κατάπυκνϋ ὀκείνα
 Ἑρπυλλϋ κείται ταῖς Ἑλικωνιάσι·
 Ταῖ δ' ἐμελάμφυλλοι δάφναι τιν, Πύθιε Παιάν·
 Δελφίς ἐπεὶ πέτρα τῷτό τοι ἀγλαΐσει.
 Βωμὸν δ' αἰμάξει κεραὸς τράγϋ ἔτϋ ὁ μαλός,
 Τερμίνθε τρώγων ἔσχατον ἀκρέμονα.

Α Δ Λ Ο. δ'.

Τήναν τὰν λαύραν, τῶς αἱ δρύες, αἰπόλε, κάμψας,
 Σύκινον εὐρήσεις ἀρτιγλυφές ξόανον.
 Σακὸς δ' εὖ ἱερὸς ὠριδέδρομεν· αἶναον δ' ἐ
 ῤεῖθρον δ' ὅτ' σπιλάδων πάντοσε τηλεθάει

Δάφναις

Δάφναις καὶ μύρτοις καὶ εὐώδει κυπαρίσσῳ·
 "Ενθα πῆριξ κέχυται βοτρυόπαις ἑλικί
 "Αμπελῶ· εἰαρινοὶ δὲ λιγυφθόγγοισιν αἰοδαῖς
 Κόσσυφοι ἀχεῦσιν ποικιλότραυλα μέλη·
 Ξεθαὶ ἀηδονίδες μινυρίσμασιν ἀντιαχεῦσι,
 Μέλπυσσαι γόμασιν τὰν μελίγηρυν ὄπα.
 "Εἴσο δὴ τινεῖ, καὶ τῷ χαρίεντι Πριήπῳ
 Εὐχε' ἀποτέρῃαι τὸς Δάφνιδός με πόθους·
 Κεῦθὺς ἐπιρρέξειν χίμαρον καλόν. ἦν δ' ἀνανεύσῃ,
 Τῷδε τυχὼν ἐθέλω τρισσὰ θυή τελέσαι.
 Ρέξω γὰρ δαμάλαν, λάσιον τράγον, ἄρνα τὸν ἴσχω
 Σακίταν· αἰοὶ δ' εὐμυμέως ὁ θεός.

Α Λ Λ Ο. ε΄

Λῆς ποτὶ τὰν νυμφᾶν διδύμοις αὐλοῖσιν ἀεῖσαι
 Ἄδύ τι μοι; κήγῶν πακλίδ' ἀεράμην·
 Αρξεῦμαί τι κρέκειν· ὁ δὲ βεκόλῃ ἄμμιγα θελξεῖ
 Δάφνις, κηροδέτῳ πνεύματι μελπόμην·
 Εἴγυς δὲ γάντες λασίας δρυὸς ἄντρῳ ὀπίσθεν,
 Πᾶνα τὸν αἰγιόεσσαν ὀρφανίσωμην ὕπνῳ.

Α Λ Λ Ο. ς΄

"Α δείλαιε τὸ Θύρσι, τί τὸ πλεόν ἐῖ καταταξεῖς
 Δάκρυσι διγλήνῃς ὥπας ὀδυρόμεν·
 Οἷχεται ἅ χίμαρ· τὸ καλὸν τέκνῳ, οἷχετ' ἐς ἄδαν·
 Τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμφεπίαξε λύκῳ·

P

Aῖ

Αἱ δὲ κύνες κλαγγεῦντι· τί τὸ πλεόν, ἀνίκα τήνας
 Οὔτεόν ἔδ' ἐτέφρα λείπεται οἰχομένας;

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΟΡΘΩΝΟΣ. η'.

Ξεῖνε, Συρηκόσιός τοι ἀνὴρ τόδ' ἐφίεται Ὀρθων,
 Χειμερίης μεθύων μηδαμὰ νυκλὸς ἴοις.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ τοιούτον ἔχω πότμον· ἀντὶ δὲ πολλὰς
 Πατρίδ' ὀθνεῖν χεῖμαι ἐφ' ἐσσάμην.

Εἰς ΑΓΑΛΜΑ τῆς ὑρανίας Αφροδίτης. ιγ.

Ἢ Κύπρις ἐ πάνδημ' ἱλάσκειο τὴν θεὸν εἰπὺν
 Οὐρανίαν, ἀγνᾶς ἀνθέμα Χρυσογόνας
 Οἴκῳ ἐν Ἀμφικλέεσσι, ὃ καὶ τέκνα καὶ βίον εἶχε
 Ξυγόν· αἰεὶ δὲ σφιν λώϊον εἰς ἔτ' ἦν
 Ἐκ σέθεν ἀρχομένοις, ὃ πότνια· κηδόμενοι γὰρ
 Ἀθανάτων αὐτοὶ πλεῖον ἔχουσι βροτοί.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΕΥΡΥΜΕΔΟΝΤΟΣ. ιδ'.

Νήπιον υἱὸν ἔλειπες, ἐν ἀλικίᾳ δὲ καὶ αὐτὸς
 Εὐρύμεδον τύμβῳ τῷδε θανάων ἔτυχες.
 Σοὶ μὲν ἔδρα θείοισι μετ' ἀνδράσι· τὸν δὲ πολῖται
 Τιμασεῦντι, πατρὸς μνώμενοι ὡς ἀγαθῷ.

Εἰς τὸ ΑΥΤΟ. ιε'.

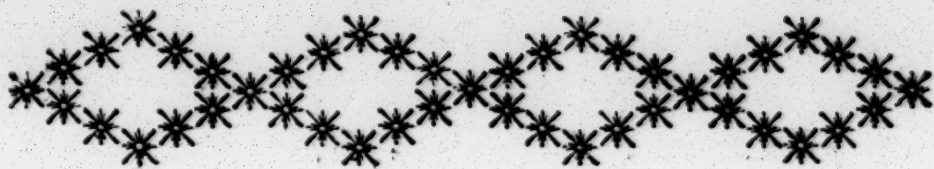
Γνώσομαι εἴ τι νέμεις ἀγαθοῖς πλεόν, ἢ καὶ ὁ δαίμων
 Ἐκ σέθεν ὡσαύτως ἴσον, ὅδοιπόρ', ἔχει.
 Χαίρετ' ἔτ' ὁ τύμβος, ἐρεῖς· ἐπεὶ Εὐρυμέδοντ'
 Κεῖται τῆς ἱερῆς κῆφ' ὑπὲρ κεφαλῆς.

Εἰς ἸΠΠΩΝΑΚΤΑ. κα'.

Ὁ μυσσοποιὸς ὀνθάδ' Ἰππᾶναξ κεῖται.
 Εἰ μὲ πονηρὸς, μὴ ποτέρχου πρὶ τύμβῳ·
 Εἰ δ' ἐὼς κρήγυός τε καὶ παρὰ χρηστῶν,
 Θαρσέων καθίζευ· καὶ δέλης, ἀπόβριζον.

Κ Α Λ Λ Ι Μ Α Χ Ο Υ

Κ Τ Ρ Η Ν Α Ι Ο Υ

Τ Μ Ν Ο Σ εἰς τὸν ΔΙΑ.

Callimachus, Cyrenæus, Libys, Grammaticus et Poeta insignis, literas primo docuit in vico Alexandriæ, postea a Ptolemæo Philadelpho accitus in Museum, quod Alexandriæ dicebatur, magnoque ibi in honore habitus. circiter ann. ante Christum 250. Fabric. Bibl. Græc. ii. 479.

ΖΗΝΟΣ ἔοι τί κεν ἄλλο παρὰ σπονδῆσιν
 αἰεῖδεν
 Λῳιον, ἢ θεὸν αὐτὸν, αἰεὶ μέγαν, αἰὲν ἀνακτα,
 Πηλογόνων ἐλατῆρα, δικασπὸλον ἑρανίδῃσι;
 Πῶς καὶ νιν, Δικλαῖον αἰείσομεν, ἢ Λυκαῖον;
 Ἐνδοῖ μάλ' αὖ θυμὸς ἐπεὶ γέν' ἀμφήρισον. 5
 Ζεῦ, σὲ μὲν Ἰδαιίοισιν ἐν ἔρεσι φασὶ γενέσθαι,
 Ζεῦ, σὲ δ' ἐν Ἀρκαδίῃ· πότερες, πάτερ, ἐψεύσαντο;

3. Πηλόγονων] Τῶν Γιγάντων, παρὰ τὸ ἐκ πηλῆ γενέσθαι, τὰ π-
 ἔσι τῆς γῆς. Schol.

Κρήτες

Κρήτες αἰεὶ ψεύσαι. καὶ γὰρ τάφον, ἃ ἄνα, σεῖο
 Κρήτες ἐτεκλήναντο. σὺ δ' ἔθάνες· ἐσσι γὰρ αἰεῖ.
 Ἐν δέ σε Παρράσιη Ρεῖη τέκεν, ἦχι μάλισα 10
 Ἔσκεν ὅρῳ θάμνοισι παρὶσκέπες· ἐνθεν ὁ χῶρος
 Ἰερός. ἐδέ τί μιν κεχρημένον Εἰλειθυίης
 Ἐρπετόν, ἐδέ γυνὴ ἐπινίσσεται. ἀλλὰ ἔ Ρεῖης
 Ὠγύγιον καλέεσι λεχώνιον Ἀπιδανῆς.
 Ἐνθά σ' ἐπεὶ μήτηρ μεγάλων ἀπεθήκατο κόλπων, 15
 Αὐτίκα δίζητο ῥόον ὕδατος, ὧ κε τόκοιο
 Λύματα χυτλώσαιτο, τεὸν δ' ἐνὶ χρῶτα λοέσσαι.
 Λάδων ἄλλ' ἔπω μέγας ἔρρεεν, ἐδ' Ερύμανθος
 Λευκότατος ποταμῶν, ἔτι δ' ἄβροχος ἦεν ἅπασα
 Ἀρκαδίη· (μέλλεν δ' μάλ' εὐδρῶ καλέεσθαι 20
 Αὐτίς) ἐπεὶ τημόσδε, Ρεῖη ὅτ' ἐλύσατο μήτηρ,
 Ἡ πολλὰς ἐφύπερθε σαρωνίδας ὑγρὸς Ἰάων
 Ἡερεν, πολλὰς δ' ἑ Μέλαις ὠχῆσεν αἰμάξας·
 Πολλὰ δ' ἑ Καρίων ἄνω, διερεῖ περ ἐόντος,
 Ἰλυσὲς ἐβάλοντο κινώπετα, νίσσετο δ' ἀνὴρ 25
 Πεζὸς ὑπὲρ Κραθίν τε, πολύσειόν τε Μετώπην
 Διψαλέῳ, τὸ δ' ἐ πολλὸν ὕδωρ ὑπὸ ποσσὶν ἔκειτο.
 Καί ῥ' ὑπ' ἀμνηχανίης σχομένη φάτο πόντια Ρεῖη,
 Γαῖα φίλη, τέκε καὶ σύ. τεαὶ δ' ὠδῖνες ἐλαφραί.

8. Ἐν Κρήτῃ ἐπὶ τῷ τάφῳ τῆ Μίνω ἐπεγέγραπτε, “ Μίνω τῆ Διδὸς τάφος.” Τῷ χρόνῳ δὲ τὸ, “ Μίνω” ἀπληρόθη ὥς περὶ λειψθῆναι. “ Διδὸς τάφος.” Ἐκ τούτου ἐν λέγουσι Κρήτες τὸν τάφον τῆ Διδὸς ἔχον. *Schol.*

10. Παρράσιη.] Ὁρῶ Ἀρκαδίας τὸ Παρράσιον, ἀπὸ Παρράσις τῆ Λυκαόνου. *Schol.*

14. Ἀπιδανῆς.] Οἱ ἀρχαῖοι Ἀρκαδίας. *Schol.*

26. Πολύσειον.] Γένος πολυψήφον, καὶ πολυπάτητον. *Schol.*

Εἶπε,

Εἶπε, καὶ ἀντανύσασα θεὰ μέγαν ὑπόθι πῆχυν, 30
 Πλῆξεν ὄρσος σκήπτρῳ. τὸ δ' εἰ δὴ δῖχα πηλὸν διέστη,
 Ἐκ δ' ἔχεεν μέγα χεῦμα, τόθι χροῖα φαιδρύνασα,
 Ὡνα, τέον σπείρωσε. Νέδῃ δέ σε δῶκε κομίσσαι
 Κεuthμόν ἔσω Κρηταῖον, (ἵνα κρύφα παιδεύοιο)
 Οὐδ' ἀλὶν ἀπέτισε θεὴ χάριν, ἀλλὰ τὸ χεῦμα 35
 Κεῖνο Νέδην ὀνόμηνε· τὸ μὲν ποθὶ πηλὸν κατ' αὐτὸ
 Καυκῶνων πολίεθρον, ὃ Λέπριον πεφάτιζαι,
 Συμφέρεται νηρῷ· παλαιότατον δ' εἰ μιν ὕδωρ
 Τῶν οἱ πίνεσι Λυκαονίης ἀρκίοιο.

Ζεῦ, σὲ δ' ἐκ Κυρβάντων ἔταραι προσεπηχύναντο 40
 Δικταῖαι Μελῖαι, σὲ δ' ἐκοίμισεν Ἀδρήτεια
 Λίκνω ἐνὶ χρυσέῳ· σὺ δ' ἐθήσας πίνονα μαζὸν
 Αἰγὸς Ἀμαλθείης, ἐπὶ δ' ἐγλυκὺ κηρίον ἔβρωσ.
 Γέντο γ' ἐξαπιναῖα Πανακρίδ' ἔργα μελίσσης
 Ἰδαίοις ἐν ὄρεσι, τὰ τε κλείεσι Πάνακρα. 45
 Οὐλα δ' ἐκ Κρήτης γε παρὶ πόλιν ὠρχήσαντο,
 Τεύχεα πεπλήγοντες, ἵνα Κρόν' ἔασιν ἡχῇν

37. Καυκῶνων.] Ὁρσος Ἀρκάδων ὁ Καύκων. Schol. Caucones vetustissimi fuerunt Triphyliae (quae est Arcadiae regio) inquilini: de quorum situ ac domiciliis copiose disputat Strabo lib. viii. Frischlinus.

39. Λυκαονίης ἀρκίοιο.] Τῆς πρώτης λεγομένης Καλλιστῆς, Λυκάωνος δ' ἐκ θυγατρὸς. ἐξ ἧς καὶ Διὸς γεννᾶται ὁ Ἀρκας, ἀπὸ δ' οἱ Ἀρκάδες. Schol.

41. Μελῖαι.] Meliae arborum Nymphae, à μελία fraxinus, ut Dryades à δρῦς.

Ibid. Ἀδρήτεια.] Ἀδελφὴ Κρητῶν. Schol.

43. Ἀμαλθείης.] Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ αἰξ τὴν Δία θρέψασα. λέγεται δ' ἀπὸ μὲν τῆ ἐνὸς κέρατος ἀμβροσίαν ρῶν, ἀπὸ δ' ἐκ τῆ ἄλλης νέκταρ. Schol.

46. Οὐλα.] Ὑγιεινῶς. Schol. Πρύλλν. ἐνόπλιον. Schol.

Ἀσπίδ'.

Ἀσπίδ' εἰσαῖοι, καὶ μὴ σέο κερρίζοντι.

Καλὰ μὲν ἦέξεν, καλὰ δ' ἔτραφες, ἑράνιε Ζεῦ.

Ὅξ' δ' ἀνήθηςας, ταχίνοι δέ τοι ἦλθον ἱελοῖ.

50

Ἀλλ' ἔτι παιδνὸς ἐὼν ἐφράσαιο πάντα τέλεια.

Τῷ τοι καὶ γνωτοῖ, προτερηγενέες παρ' εὐόντες,

Οὐρανὸν ἐκ ἐμέγηραν ἔχειν ἐπιδάισιον οἶκον.

Δηναῖοι δ' ἐπ' ἀμπεαν ἀληθέες ἦσαν ἀοιδοί.

Φάντο πάλον Κρονίδῃσι διὰ τρίχα δώματα νεῖμαι.

55

Οὐ σε θεῶν ἐσθῆνα πάλαι θέσαν, ἔρδα δὲ χειρῶν,

Σὴ τέ Βίη, τό τε Κάρτ', ὃ καὶ πέλαις εἶσαι δίφρω.

Θήκαο δ' οἶωνόν μέγ' ὑπείροχον ἀγγελιώτην

Σῶν τηράων· ἅτ' ἐμοῖσι φίλοις ἐνδέξια φαίνοις.

Εἴλεο δ' αἰζηῶν ὅ, τι φέρτατον· ἐσὺ γε νηῶν

60

Ἐμπεράμης, ἐκ ἀνδρα σακέσπαλον, ἐμὲν ἀοιδόν.

Ἀλλὰ τὰ μὲν μακάρεσσιν ὀλίζουσιν αὐθι παρῆκας,

Ἀλλὰ μέλειν ἑτέροισι. σὺ δ' ἐξέλεο πολυλιάρχης

Αὐτὸς, ὦν ὑπὸ χεῖρα γεωμόρ', ὦν ἰδρὶς αἰχμῆς,

Ὡν ἐρέτης, ὦν πάντα· τί δ' ἐκρατέοντ' ὑπ' ἰσχύν;

65

48. Μὴ σέο κερρίζοντ'] Corybantum saltu et tumultu Jovem conservatum esse docet Ovid. Fast. iv.

Ardue jamdudum resonat tinnitibus Ida,

Tutus ut infanti vagiat ore puer.

Pars manibus clypeos, galeas pars tundit inanes :

Hoc Curetes habent, hoc Corybantes opus.

49. Καλὰ δ' ἔτραφες.] Noluit hanc vocem activam passive sumi Ric. Dawes, et ita locum emendat,

Καλὰ μὲν ἦέξεν, καλὰ δ' ἐτρέφεν, ἑράνιε Ζεῦ.

Videtur vero fefellisse virum ingeniosum finalis diphthongus ευ, in ἦέξεν, ἐτρέφεν, Ζεῦ, per istam lectionem in eodem versu ter repetita : quam aures illico rejiciunt. Ἐτρέφε', quam idem affert, emendatio longe est melior. Ἐτραφες vero passive accipiunt et H. Stephanus, et Caninius in *Hellenism.* p. 109.

53. Ἐπιδάισιον] Μεμερισμένον. Sch.

Αὐτίκα

Αὐτίκα χαλκῆας μὲν ὕδείομεν Ἡφαίστοιο
 Τευχητᾶς δ' Ἀρῆ⁶⁶· ἐπακλῆρας δὲ Χιτώνης
 Ἀρτέμιδος⁶⁷· Φοῖβος δὲ, λύρης εὖ εἰδότας οἶμυς.
 Ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες, ἐπεὶ Διὸς ἔδ' ἐν ἀνάκλιον
 Θεϊότερον. τῷ καὶ σφί τετὴν ἐκρίναο λαῶν.
 Δῶκας δὲ πῶλολιέθρα φυλασσέμεν· ἴζεο δ' αὐτὸς
 Ἀκρῆς ἐν πῶλολίεσσιν· ἐπ' ὀφί⁶⁸ οἱ τε δίκησι
 Λαὸν ὑπὸ σκολιῆς, οἱ τ' ἐμπαλιν ἰθύνουσιν.

70

Χαῖρε μέγα, Κρονίδη πανυπέρτατε, δῶτορ εἰῶν,
 Δᾶτορ ἀπημονίης· τεὰ δ' ἔργματα τίς κεν αἰείδοι; 75
 Οὐ γένετ', ἐκ ἔσαι· τίς κεν Διὸς ἔργματ' αἰείσει;
 Χαῖρε, πάτερ, χαῖρ' αὖθι· δίδε δ' ἀρετὴν τ' ἀφενός τε.
 Οὐτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος⁶⁹ ἐπίσταται ἄνδρας αἰεῖν,
 Οὐτ' ἀρετὴ ἀφένιοιο· δίδε δ' ἀρετὴν τε καὶ ὄλβον.

66. Ὑδείομεν.] Λέγομεν. Sch.

67. Χιτώνης. Νηλεὺς ὁ Κόδρος, ἀποικίαν δέμεν⁷⁰ ἀπὸ Ἀθηνῶν, ἔλαβε χρησμὸν ἐγχεῖραι ξόανον τῇ Ἀρτέμιδι ἀπὸ παγκάρπων ξύλων. καὶ δὴ ποτε ἑορτῆς τελευμένης τῇ Ἀρτέμιδι ἐν τῇ Χιτῶνι (ἔστι δὲ δῆμος Ἀττικῆς) ἀπελθὼν εὗρε δρῦν πᾶμπολυν καὶ διάφορον ἔχουσαν ἡρτημένον καρπὸν. καὶ ἐκ τούτου ἐποίησεν ἀγαλμα τῇ θεᾷ· καὶ ἔτι μετῴκησεν ἐν Μιλήτῳ. ἀπὸ τούτου δῆμος ἐν ἔσχῃ τὴν ὀνομασίαν ἡ Ἀρτεμις. ἢ, ὅτι τικτομένων τῶν βρεφῶν ἀνετίθεσαν τὰ ἱμάτια τῇ Ἀρτέμιδι. Schol.

70. Λαῶν.] In edit. vulg. legitur λῆξιν. Scholiastes legit τάξιν, et exponit λαχμὸν, κλήρωσιν: quæ interpretatio melius convenit τῷ, λαῶν. quam vocem ideo malit Stephanus.

76. Ἀείσει.] Displicet hæc lectio Hen. Stephano, et τῷ Ἑλληνικῷ· τᾶτω Ric. Dawes; quorum ille αἰείδοι, vel αἴση malit: Hic neutram istarum lectionem accipit; cum αἴση Graeci sermonis indoli adversari contendat, αἰείδοι vero cum τίς Poetae sententiae: ideoque ipse legit,

— — — — — τεὰ δ' ἔργματα τίς κεν αἰείδοι;

Οὐ γένετ', ἐκ ἔσαι τίς, ὃ κεν Διὸς ἔργματ' αἰείδοι.

Tua vero opera quis tandem celebraverit? Non natus est, non erit quisquam, qui Jovis opera celebrare poterit.

Ἐκ

Εκ τῷ ΤΜΝΟΥ εἰς τὸν ΑΠΟΛΛΩΝΑ.

Οἶον ὁ τῷ πολλῶν ἐσεῖσατο δάρνιν ὄρπηξ,
Οἷα δ' ὅλον τὸ μέλαθρον. ἐκάς, ἐκάς, ὅτις
ἀλιτρός.

Καὶ δὴ πῶς τὰ σύμετρα καλῶ ποδὶ φοῖβ' ἀράσσε/
Οὐχ ἑράας; ἐπένευσεν ὁ Δήλιος ἡδύ τι φοῖνιξ
Ἐξαπίνης, ὁ δὲ κύκιν' ἐν ἡέρι καλὸν αἰδεῖαι.
Αὐτοὶ νῦν κατοχῆες ἀνακλίνεσθε πυλάων,
Αὐταὶ δὲ κληῖδες· ὁ γὰρ θεὸς ἐκέτι μακράν.
Οἱ δὲ γένοι μολπήν τε καὶ ἐς χορὸν ἐντύνεσθε.
Ὡς πολλῶν ἐπαντὶ φαίνεται, ἀλλ' ὁ τις ἐωλόος.
Ὅς μιν ἴδῃ, μέγας ἔστω· ὅς ἐκ ἴδε, λιτὸς ἐκεῖν. 10
Ὅφόμεθ', ὦ Εκάεργε, καὶ ἐσσόμεθ' ἔποτε λιτοί.
Μῆτε σιωπηλὴν κίθαριν, μήτ' ἀφοφον ἵχνη
Τῷ φοίβῃ τὸς παῖδας ἔχεν ἐπιδημήσαντ'.
Εὐφημεῖτ' αἰόντες ἐπ' Ἀπόλλων' αἰοιδῆ.
Εὐφημεῖ καὶ πόντ', ὅτε κλείουσιν αἰοιδοί 15

3. Λέγεται ἐπὶ τῶν μαντευομένων τὰ θεῶν καὶ ἐπιδημῶν καὶ ἀποδημῶν. καὶ ὅταν μὲν ἐπιδημῶσι. τὰς μαντείας ἀληθεῖς εἶναι· ὅταν δὲ ἀποδημῶσι, ψευδῆς. ὡς γὰρ ἐπιδημῶντος τῷ θεῷ, ταῦτα φησὶν ὁ Καλλίμαχος. Sch.

4. Φοῖνιξ] Λέγεται, ὅτι παρὰ τῷ δένδρῳ ἐγέννηται ἡ Λητώ τὸν Ἀπόλλωνα. Schol.

5. Αὐτοί.] Ἀντὶ τῷ αὐτόματοι. Sch.

Ibid. Ἀνακλίνεσθε] Ὁμοῦ καὶ ἡ μὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφθ, ἡ δ' ἐπιθεῖναι. Schol. Hunc locum ex P. Valm. Dac. translisse videtur Callimachus. vid. Pl. xxiv 7.

15. Εὐφημεῖ] Ἡτιχάσθη. γ. κληνῆς.

Ἡ κίθαριν, ἢ τόξα, Λυκωρέῃ ἔντεα Φοῖβη.
 Οὐδ' Ἐτίς Αχιλλῆα κινύρεται αἴλινα μήτηρ,
 Ὅππότε ἰὴ παῖπον, ἰὴ παῖπον ἀέσῃ.
 Καὶ μὲν ὁ δακρυόεις ἀναβάλλεται ἄλγεα πέτρῃ,
 Ὅς τις ἐπὶ Φρυγίῃ διερὸς λίθῃ ἐτήρικται.
 Ἴν', ἰὴ φθέγγεθε· κακὸν μακάρεσσιν ἐρίζειν.

20

Τὸν χορὸν ὦ πολλων, ὅτι οἱ κατὰ θυμὸν αἶδει,
 Τιμήσει· δύναται γάρ, ἐπεὶ Διὶ δεξιὸς ἦται.
 Οὐδ' ὁ χορὸς μετα Φοῖβον ἐφ' ἐν μόνον ἡμαρ αἶσει.
 Ἔστι γὰρ εὖμνη· τίς ἂν ἔρεα Φοῖβον αἶδοι;
 Χρῦσα τῷ πολλωνι, τότ' ἐνδυτὸν, ἢτ' ἐπιπορπίς,
 ἢ τε λύρη, τότ' αἶμμα τὸ Λύκλιον, ἢ τε φαρέτρῃ·
 Χρῦσα καὶ τὰ πέδιλα. πολύχρυσῃ γὰρ Απόλλων,
 Καί τε πολυκλίαν· Πυθωνί κε τεκμήριον.
 Καὶ κεν αἰεὶ καλὸς καὶ αἰεὶ νέῃ· ἔποτε Φοῖβη
 Θηλείαις ἐδ' ὅσσον ἐπὶ χνόῃ ἦλθε παρειαῖς.
 Αἱ δὲ κόμαι θυόεντα πέδῳ λείβουσιν ἔλαια.
 Οὐ λίπῃ Απόλλων· ἀποτάζουσιν ἔθειραι,
 Ἄλλ' αὐτὴν πανάκειαν. ἐν ἅττει δ' ὦ κεν ἐκείναι
 Πρῶκες ἔραζε πᾶσιν, ἀκήρια πάντ' ἐγένοντο.
 Τέχνη δ' ἀμφιλαφὴς ἔτις τόσον ὅσον Απόλλων.
 Κεῖν· οἷς τευτὴν ἔλαχ' ἀνέρα, κεῖν· αἰοιδόν.

25

30

35

16. Λυκωρέῃ] Lycorea nomen urbis, Apollini sacrae. *Suid. in Lex.*

17. Οὐδ' Ἐτίς] Thetis et Niobe, etsi prolem suam ab Apolline interfectam parens utraque lamentaretur, dolorum tamen, cantu delinitae, obliviscuntur.

Ibid. Αἴλινα.] Ἡτοι θρηνητικά. *Schol.*

25. Ὅς ἔρεα] Ante *H. Stephanum* legebatur ἀν' ἔρεα per montes.

27. Λύκλιον] *Lyelus* urbs Cretae.

Φοῖβω γὰρ καὶ τόξον ἐπιτρέπεται καὶ αἰοιδή.

Κεῖνθ δὲ θριαῖ, καὶ μάντιες· ἐκ δὲ νυ Φοῖβω

Ἰητροὶ δεδάσιν ἀνάβλησιν θανάτοιο.

40

Φοῖβον καὶ Νόμιον κικλήσκομεν, ἐξ ἔτι κεῖνθ

Ἐξότ' ἐπ' Ἀμφρυσῶ ζευγήτιδας ἔτρεφεν ἵππους,

Ἡϊθέω ὑπ' ἔρωτι κεκαυμένῳ Ἀδμήτοιο.

Ρεῖά κε βαβρόσιον τελέθοι πλέον, ἔσθ' κεν αἶγες

Δεύοιντο βρεφέων ἐπιμηλάδες, ἥσιν Απόλλων

45

Βοσκομένης ὀφθαλμὸν ἐπήγαγεν. ἔσθ' ἀγάλαχοι

Οἴες, ἔσθ' ἄκυθοι, πᾶσαι δὲ κεν εἶεν ὑπαρνοί·

Ἡ δὲ κε μανοτόκῳ, διδυμαντόκῳ αἶψα γένοιτο.

Φοῖβω δ' ἐσπόμενοι πόλιας διεμετρήσαντο

Ἀνθρωποὶ. Φοῖβῳ γὰρ αἰεὶ πολίεσσι φιληδεῖ

50

Κτιζομέναις, αὐτὸς δὲ θεμεΐλια Φοῖβῳ ὑφαίνει.

Τετραέτης τὰ πρῶτα θεμεΐλια Φοῖβῳ ἔπηξε

Καλῇ ἐν Ὀρτυγίῃ περηνγέῳ ἐγγύθι λίμνης.

Ἀρτεμις ἀγρώσθησα καρῆατα συνεχὲς αἰγῶν

Κυνθιάδων φορέεσκεν, ὃ δ' ἐπλεκε βωμὸν Απόλλων. 55

Δείματο μὲν κεράεσσιν ἐδέθλια, πῆξε δὲ βωμὸν

Ἐκ κεράων, κεραὲς δὲ πέριξ ὑπεεάλλετο τοίχῃς.

Ὡδ' ἔμαθεν τὰ πρῶτα θεμεΐλια Φοῖβῳ ἐγείρειν.

39. Θριαῖ] Μαντικαὶ ψῆφοι εἰσὶν αἱ θριαῖ. Sch.

42. Ἀμφρυσῶ] Ἀμφρυσὸν οἱ μὲν ποταμὸν Θέσσεσσι, οἱ δὲ πόλιν. Schol.

45. Ἀκυθοὶ] Ἀγονοὶ· κύθῳ γὰρ τὸ κύημα. Schol.

53. Περηνγέῳ. Κυκλοτερὲς. ἔτω γὰρ στρογγύλη λίμνη ἐν Ὀρτυγίᾳ καλεῖται. Schol.

55. Κυνθιάδων] Κύνθῳ, ὅρῳ τῆς Δήλῃς. Sch.

Φοῖβος καὶ βαθύγειον ἐμὴν πόλιν ἔφρασε Βάτιω·
 Καὶ Λιβύην ἐσιόντι κόραξ ἠγήσατο λαῶ
 Δεξιὸς οἰκιστὴρ· καὶ ὤμοσε τείχεα δάσεν
 Ἡμετέροισ βασιλεῦσιν· αἰεὶ δ' εὖορχος Ἀπόλλων.
 Ω' πολλόν, πολλοὶ σε Βοηδρόμιον καλέεσσι,
 Πολλοὶ δὲ Κλάριον. (πάντη δέ τοι ἔνομα πηλὺ)
 Αὐτὰρ ἐγὼ Καρνείον· ἐμοὶ πατρώϊον ἔτω.
 Ἴη ἱὴ, Καρνεῖε πολύλλιτε, σείῃ δὲ Βωμοὶ
 Ἀνθεα μὲν φορέεσιν ἐν εἵαρι, τίσσα περ ὦραι
 Ποικίλ' ἀγινεύσι ζεφύρου πνεύοντι· ἑέρσην,
 Χείματι δὲ κρόκον ἡδύν· αἰεὶ δέ τοι ἀέναον πῦρ,

60

65

59. Βάτιω] Λέγεται, ὅτι ἔτ' ὁ Βάτιος ἄφωτος ἦν· ἀπῆλθεν ἔν
 ἵς τὸ τῆς Ἀπόλλωνος ἱερὸν, ἐπὶ τῷ τὸν θεὸν ἐρωτῆσαι περὶ τῆς φωνῆς.
 ὁ δὲ ἔχρησεν αὐτῷ ἐκείνῃ περὶ φωνῆς, ἀλλὰ περὶ μετοικίας. Καὶ ὁ
 Βάτιος πεσθεὶς τῷ χρησμῷ, ἦλθεν εἰς τὴν Λιβύην. λέγεται δὲ εἶναι
 πολλὰς λέοντας ἐν ταύτῃ τῇ χώρᾳ· ἐπιδημήσας ἔν ὃ Βάτιος, καὶ λέ-
 οντα αἰφνιδίως διασάμει, τῇ τῷ φόβῳ ἀνάγκῃ βιασθεὶς ἐθέλῃσθαι,
 διέρρηξε τὴν φλέβα, ἣτις τὴν ἐκείνου φωνὴν ἐπέχε· καὶ ἔτω φωνῆς
 ἐγένετο, καὶ τὴν Κυρήνην ἐκίσει, ὅθεν ἐστὶν ὁ Καλλιμάχος. Schol.

62. Βασιλεῦσιν] τῷ Πτολεμαίῳ. Schol.

63. Βοηδρόμιον] Πολέμῳ ἐτελθόντι τοῖς Ἀθηναίοις, ἔχρησεν αὐ-
 τοῖς ὁ θεός, μετὰ βοῆς ἐπιθέσθαι τοῖς πολεμίοις· οἱ δὲ τὸ τοιοῦ-
 ταντες ἐνίκησαν. ὅθεν Βοηδρόμιος Ἀπόλλων. Schol.

Boedromius Apollo ab Atheniensibus cultus fuit, quasi auxiliatorem
 dicas, in cuius honorem, teste *Suida*, festum *Boedromia* iidem institu-
 erunt: unde et mensi Boedromioni nomen factum, quo Theseus
 Amazones praelio vicit. quod refert *Plutarchus* in *Thest.* *Frisch.*

64. Κλάριον.] Claros, Ioniae civitas, in qua nobile fuit Apollinis
 delubrum. *Frisch.*

65. Καρνείον] Habuit Carnaei Apollinis religio à *Carno* originem,
 qui patria fuit Acarnan, et ab Apolline artem divinandi didicit.
 Hunc cum interfecisset *Hippotes*, iratus Deus Dorientes male multa-
 vit. *Hippota* in capitis iudicium adducto, Dorientes Acarnanem
 vatem statuerunt sacris et caeremoniis placandum. Haec *Pausanias* in
 Laconicis. Non ab Hippota, sed Alete quodam Carnum interfectum
 esse memorat Scholiastes.

65. Ἐμοὶ πατρώϊον] A Lacedaemoniis ad Cyrenaeos traducta sunt
Carnaea in honorem Apollinis festa.

Οὐδὲ

Οὐδέ ποτε χθίζον περιβόσκειται ἄνθρακα τέφρη. 70
 Ἦ ῥ' ἐχάρη μέγα Φοῖβῳ, ὅτε Ζωστήρες Εὐνῶς
 Ἀνέρες ὠρχήσαντο μὲν ξανθῇσι Λιεύσσης,
 Τέθμιαι εὐτέ σφιν Καρνεάδες ἤλυθον ὥραι.
 Ἴη ἰὴ παιῖον, ἀκρόμεν, ἕνεκα τῆτο
 Δελφός τοι πρῶτιστον ἐφύμνιον εὔρετο λαός, 75
 Ἦμῳ ἐκηβολίην χρυσέων ἐπεδείκνυσο τόξων.
 Πυθά τοι κατιόντι συνήντετο δαιμόνιῳ Δῆρ,
 Αἰνὸς ὄφης. τὸν μὲν σὺ κατήναρες, ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ
 Βάλλων ὠκὺν οἷζόν· ἐπηύτησε δ' ἑ λαός,
 Ἴη ἰὴ παιῖον, ἴει βέλῳ. εὐθύ σε μήτηρ 80
 Γείνατ' ἀοσσητῆρα· τὸ δ' ἐξ ἔτι κεῖθεν αἰεῖδῃ.
 Ὁ φθόνῳ Απόλλωνῳ ἐπ' ἔατα λάθριῳ εἶπεν,
 Οὐκ ἄγαμαι τὸν αἰοιδόν, ὅς ἐδ', ὅσα πόντῳ, αἰεῖδει.
 Τὸν φθόνον ὡ' πολλῶν ποδὶ τ' ἤλασεν, ὧδέ τ' εἶπεν·
 Ἀσσυρίῃ ποταμοῖο μέγας ῥόῳ, ἀλλὰ τὰ πολλὰ 85
 Λύματα γῆς καὶ πολλὸν ἐφ' ὕδατι συρφετὸν ἔλκει.
 Δημοῖ δ' ἐκ ἀπὸ παντὸς ὕδωρ φορέεσι Μελίσσαι,
 Ἀλλ' ἥτις καθαρὴ τε καὶ ἀχράαντ' ἀνέρπει

72. ὠρχήσαντο.] Ὡς ἐπιτελέντων ἐν τῇ Λιεύῃ ἐορτὴν Καρνεῶ
 Ἀπόλλωνι. Schol.

73. Τέθμιαι.] Νόμιμοι ὠρισμένοι Schol.

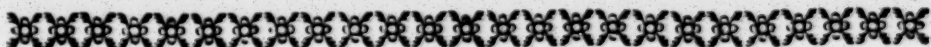
82. Ἀπόλλωνῳ.] Haec ad Apollinem referuntur, ut qui Poeticae
 praesit.

83. Οὐκ ἄγαμαι.] Ἐγκαλεῖ διὰ τέτων τὰς σκάποντας αὐτὸν μὴ
 δύνασθαι ποιῆσαι μέγα ποῖημα, ὅθεν. ἠναγκάσθην ποιῆσαι τὴν Ἐ-
 κάλιν. Schol. Apollonium Rhodium Callimachi obtrectatorem fuisse
 nonnulli judicant: Aratum vero fuisse censet Vossius, apud Fabr. Bib-
 lioth. Graec. I. iii. p. 521.

87. Melissae dictae sunt Cereris sacerdotes, ut docet Pindari inter-
 pres iv. Hymn. Pyth. Μελίσσας κυρίως μὲν τὰς τῆς Δήμητρος ἱερέας
 φασί.

Πίδακ' ἐκ ἱερῆς ὀλίγη λιβάς, ἄκρον ἄωτον.

Χαῖρε ἄναξ. ὁ δὲ Μῶμος, ἵν' ὁ φθόρος, ἐνθα νέοιτο. 90

Εκ τῆς ΤΜΝΟΥ εἰς τὴν ἈΡΤΕΜΙΝ.

ἈΡΤΕΜΙΝ (ὅ γὰρ ἐλαφρόν αἰδούντεσι λαθείῃς)
 Ὑμνέομεν, τῇ τόξα λαγωβολίαι τε μέλονται,
 Καὶ χορὸς ἀμφιλαφῆς, καὶ ἐν ἔρεσιν ἐψιάχθαι
 Ἀρχόμεν', ὥς ὅτε πατρὸς ἐφεζομένη γονάτεσι
 Παῖς ἔτι κερρίζουσα, τάδε προσέειπε γονῆα· 5
 Δὸς μοι παρθενίην αἰώνιον, ἅππα, φυλάσσειν,
 Καὶ πολυωνυμίην· ἵνα μή μοι Φοῖβ' ἐρίζη.
 Δὸς δ' ἰὸς καὶ τόξα. ἕα πάτερ· ἔσέ σε φαρέτρην,
 Οὐδ' αἰτέω μέγα τόξον (ἐμοὶ Κύκλωπες οἷς ἔς
 Αὐτίκα τεχνήσονται, ἐμοὶ δ' εὐκαμπὲς ἄεμμα.) 10
 Ἀλλὰ φασφορίην τε, καὶ ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα
 Ζώννουδ' λεγνωτὸν, ἵν' ἄγρια θήρια καίνω.
 Δὸς δέ μοι ἐξήκοντα χορήτιδας Ωκεανίνας,
 Πάσας εἰνέτεας, πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτρες.
 Δὸς δέ μοι ἀμφιπόλεις Ἀμνησίδας εἴκοσι νύμφας, 15
 Αἱ τέ μοι ἑνδρομίδας τε, καὶ, ὅππότε μηκέτι λύκας

3. Ἀμφιλαφῆς] Vocantur hic, ut opinor, choreae latae et spatiosae; quae se in longum spatium extendunt. H. Steph. manibus scilicet mutuo inter se à saltantibus utrinque prehenfis.

14. Ἀμίτρες] Comis solutis. aliter quidem Scholiaſtes.

15. Ἀμνησίδας] Αμνισὶς ποταμὸς Κρήτης· ἀπ' ἧς Κρητικῆς. Sch.

16. ἑνδρομίδας.] Τὰ ὑποδήματα. Sch.

Μήτ' ἐλάφες βάλλοιμι, θοὸς κύνας εὖ κομέοιεν.
 Δὸς δέ μοι ἔρεα πάντα. πόλιν δέ μοι ἦντινα νείμον,
 ἦντινα λῆς· σπαρνὸν γῆ, ὅτ' Ἀρτεμις ἄγυ κατέσιν.

Οὐρεσιν οἰκήσω· πόλεσιν δ' ἐπιμίξομαι ἀνδρῶν 20

Μῆνον ὅτ' ὑξείαισιν ὑπ' ἰωδίνεσι γυναῖκες
 Τειρόμεναι καλέσσι βοηθόν· ἥσιν με μοῖραι
 Γενομένην τοπρῶτον ἐπεκλήρωσαν ἀρήγειν·

Ὅτι με καὶ τίχισσα καὶ ἐκ ἤλγησε φέρουσα
 Μήτηρ, ἀλλ' ἀμογητὶ φίλων ἀπεθήκατο κόλπων. 25

Ὡς ἡ παῖς εἰπῶσα, γενειάδ' ἤθελε πατρὸς
 Ἀφαδῶ, πολλὰς δὲ μάτην ἐτανύσσατο χεῖρας,
 Μέχρις ἵνα φαύσειε. πατὴρ δ' ἐπένευσε γελάσσας·
 Φῆ δὲ καταρρέζων· Ὅτε μοι τοιαῦτα θέαιναί

Τίχιοιεν, τυτθὸν κεν ἐγὼ ζηλήμων· Ἥρης 30

Χωομένης ἀλέγοιμι. φέρου τέκ', ὅσ' ἐθελήμους
 Αἰτιζεις, καὶ δ' ἄλλα πατὴρ ἔτι μείζονα δώσει·
 Τρεῖς δέκα τοι πωλιέθρα καὶ ἔχ' ἓνα πύργον ὁπάσσω.
 Τρεῖς δέκα τοι πωλιέθρα, τὰ μὴ θεὸν ἄλλον ἀέξειν
 Εἴσεται, ἀλλὰ μόνην σε, καὶ Ἀρτέμιδ' καλέεω. 35

Πολλὰς δὲ ξυνὴ πόλιας διαμετρήσας,
 Μεσούγεως, νήσους τε· καὶ ἐν πάσῃσιν ἔσονται
 Ἀρτέμιδ' βωμοὶ τε καὶ ἄλσος. καὶ μὲν ἀγυαῖς
 Ἔωσι καὶ λιμένεσσιν ἐπισκοπῶ. Ὡς ὁ μὲν εἰπὼν

18. ἦντινα νείμον.] H Stephano displicet haec lectio, et Scholiastis annotatio. Legi velit ille, πόλιν δὲ μὴν τινα νείμον: aut, si vulgata lectio retinenda sit, interrogationem putat minus durum illum vocis ἦντινα usum reddituram, cum ellipsi verbi, hoc modo, πόλιν δέ μοι ἦντινα: νείμον ἦντινα λῆς

19. Λῆς.] Ἀπὸ τῆς λέξεως κατ' ἀποβολὴν τῆς δε συλλαβῆς κέ· χρῆται πολλὰ καὶ τῇ λέξει ὁ Θεόκριτος. Sch.

Μῦθον ἐπεκρήνη καρῆατι. βαῖνε δὲ κῆρη 40
 Λευκὸν ἐπὶ Κρηταῖον ὄρ[Ⓢ] κεκομημένον ὕλη·
 "Ενθεν ἐπ' Ωκεανόν· πολέας δ' ἐπελέξατο νύμφας,
 Πάσας εἰνέτεας, πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτρες.
 Χαῖρε δὲ Καίρατ[Ⓢ] ποταμὸς μέγα, χαῖρε δὲ Τηθύς,
 Οὐνεκα θυγατέρας Λητωίδι πέμπεν ἀμορβέας. 45
 Αὔθι δὲ Κύκλωπας μετεκίαθε. τῆς μὲν ἔετμε
 Νήσω ἐνὶ Λιπάρη (Λιπάρη νέον, ἀλλὰ τότε ἔσκεν
 Οὐνομά οἱ Μελιγενίς) ἐπ' ἀκμοσιν Ἡφαίστιο
 Ἐξαότας παρὶ μύδρον. ἐπείγετο γὰρ μέγα ἔργον.
 Ἰππεῖην τετύκοντο Πυσειδάωνι ποτίσῃ. 50
 Αἱ νύμφαι δ' ἔδδισαν, ὅπως ἴδον αἰνὰ πέλωρα
 Πηρόσιν Οασείοισιν ἰοικότα, (πᾶσι δ' ὥς ἰφρὺν
 Φάεα μηνόγληνα σάκει ἴσα τετραβοεῖω
 Δεινὸν ὑπογλαύσοντα) καὶ ὅππότε δ' ὄπον ἄκυσαν
 "Ακμον[Ⓢ] ἠχήσαντ[Ⓢ], ἐπεὶ μέλα πηλὺ τ' ἄημα 55
 Φυσάων, αὐτῶν τε βαρὺς γόν[Ⓢ]. αὔε γὰρ Αἴτνη,
 Αὔε δὲ Τρινακρίη, Σικανῶν ἔδ[Ⓢ], αὔε δὲ γείτων
 Ἰταλίη· μεγάλην δὲ βοὴν ἐπὶ Κυρὸς αὐτεῖ.
 Εὖθ' οἷγε ῥαισῆρας ἀεράμενοι ὑπὲρ ὤμων,
 Ἦ χαλκὸν ζείοντα καμινόθεν, ἢ σίδηρον 60
 Ἀμβολαδὶς τετύποντες, ἐπὶ μέγα μοχθήσειαν,

41. Λευκόν] Ὀρ[Ⓢ] Κρήτης. ἐνικῶς ἔτ[Ⓢ] ἔρηκε· λευκά δὲ ὄρη λέγονται πληθυντικῶς. Sch.

44. Καίρατ[Ⓢ].] Ποταμὸς Κρήτης, καὶ πόλις ἡ Καίρατ[Ⓢ] ἔτω λεγομένη Sch.

45. Ἀμορβέας.] Ἀκολάθως, παρὰ τὸ ἅμα πορεύεσθαι. Sch

47. Λιπάρη] Νῆσ[Ⓢ] ἡ Λιπάρη Σικελίας, ἐνθα ἦν τα χαλκῆα Ἡφαίστ. ἔστι δὲ μία τῶν Αἰολίδων. Sch

52. Ὀστέοισιν] Ὀσσα, ὄρ[Ⓢ] Μακεδονίας. Sch.

61. Αμβολαδὶς] Ἐκ διαδοχῆς. Sch.

Τῷ σφέας ἐκ ἐτάλασαν ἀκηδέες Ωκεανῖναι
 Οὐτ' ἄντην ἰδέειν, ἔτε κλύπον ἔασι δέχθαι.
 Οὐ νέμεσις· κείνους δὲ καὶ αἱ μάλα μηκέτι τυτθαί
 Οὐδέ ποτ' ἀφρικτὶ μακάρων ὁρώσι σύγατρες. 65
 Ἀλλ' ὅτε κεράων τις ἀπειθέα μητέρι τεύχοι,
 Μήτηρ μὲν Κύκλωπας ἦν ἐπὶ παῖδι καλιτρεῖ,
 Ἀργην, ἢ Στερόπην· ὃ δὲ δάματ' ἐκ μυχάτοιο
 Ἔρχεται Ερμείης σποδιῇ κεχρημέν' αἰθῇ.
 Αὐτίκα τὴν κέρην μορμύσσεται· ἡ δὲ τεκέσσης 70
 Δύνει ἔσω κόλπῃς, δεμένη ἐπὶ φάεσι χεῖρας.
 Κῆρα, σὺ δὲ προτέρω παρ, ἔτι τριέτηρ' ἔῃσα,
 Εὐτ' ἔμολεν Λητώ σε μετ' ἀγκαλίδεσσι φέρουσα,
 Ἠφαίστ' καλέοντ' ὅπως ὀπλήρια δοίη,
 Βρόντεώ σε τριβαροῖσιν ἐφρεσάμενθ γονάτεσσι, 75
 Στήθε' ἐκ μεγάλης λασίης ἐδράξας χαίτης.
 Τῷ μάλα θαρσαλέῃ σφε τάδε προσελέξας τῇμ'
 Κύκλωπες, καὶ μοί τι Κυδώνιον εἰ δ' ἄγε τόξον,
 Ἦδ' ἱερὸν κοίλῃν τε κατακλιῖδα βελέμενων
 Τεύξατε· καὶ γὰρ ἐγὼ Λητωῖας, ὥσπερ Απόλλων. 80
 Αἱ δὲ καὶ ἐγὼ τόξοις μόνιον δάκ' ἢ τι πέλωρον
 Θηρίον ἀγρεύσω, τὸ δὲ κεν Κύκλωπες ἔδοιεν.
 Ἐννεπες· οἱ δ' ἐτέλεσαν. ἄφαρ δ' ὠπλίσας, δαῖμον·
 Αἶψα δ' ἐπὶ σκύλακας πάλιν ἦτες· ἵκεο δ' αὖλιν

69. Κεχρημέν'.] Non dubito quin reponendum sit κεχρισμέν'.

H. Steph.

70. Μορμύσσεται.] Ἐκροεῖ. Sch.

74. Ὀπλήρια.] Τὰ ὑπὲρ τῆς ἰδέειν δῶρα. Schol.

78. Ἦ μοί τι.] Aut nūn μοι τί, aut καὶ μοι τί hic legi velit H. Steph.

Ibid. Κυδώνιον.] Ἐθν' Κρήτης· ἐφ' ἧς Κρητικόν. Sch.

Ἀρκαδικὴν ἐπὶ Πανός· ὃ δὲ κρέα λυγρὸς ἔταμνε 85
 Μαιναλῆς, ἵνα οἱ τοκάδες κύνες εἶδ' αὖ ἐδοίεν.
 Τὴν δ' ὃ γενεήτης δύο μὲν κύνας ἡμισυ πηγῆς,
 Τρεῖς δὲ παρθατίθι, ἓνα δ' αἰόλον· οἳ ῥα λέοντας
 Αὐτὰς αὖ ἐρύοντες, ὅτε δράζαντο δερῶν,
 Εἶλκον ἐτι ζῶοντας ἐπ' ὀυλίον· ἐπὶ δ' ἔδωκε 90
 Θάσονας ἀνδράων κυνοσφρίδας, αἱ ῥα διώξαι
 ὦκισαι νεβρὲς τε καὶ ἢ μύοντα λαγῶν,
 Καὶ κοίτην ἐλάφοιο, καὶ ὕσριχ' ἔνθα καλιαὶ
 Σημῆναι, καὶ ζορκὸς ἐπ' ἰχνιον ἠγήσασθαι.
 Ἐνθεν ἀπερχομένη (μέτα καὶ κύνες ἐοσεύοντο) 95
 Εὖρες ἐπὶ προμολῆς ὄρε' τῷ Παρράσίοιο
 Σκαιρῆσας ἐλάφης, μέγα τι χρέ'. αἱ μὲν ἐπ' ὄχθης
 Αἶν' ἐξεκολέοντο μελαμψηφίδ' Ἀναύρη,
 Μάσωνες ἢ ταῦροι· κεράων δ' ἀπελάμπετο χρυσοῖς.
 Ἐξαπίνης δ' ἔταφες τε καὶ ὄν ποτὶ θυμὸν ἔειπες· 100
 Τῷτό κεν Ἀρτέμιδ' πρωτάγριον ἄξιον εἶη.
 Πέντ' ἔσαν αἱ πᾶσαι· πῶσιν δ' ἔλες ὦκα δέεσσα,

86. Μαιναλῆς.] Μαίναλον, ὄρε' Ἀρκαδίας. Sch.

87. Πηγῆς· Λευκῆς καὶ Ὀμηρ', πηγεσιμάλω. Sch.

91. Κυνοσφρίδας.] Τὰς ὑπὸ κυνῶν καὶ ἀλωπέκων τικτομένας κύνας.
 ἢ τὰς Λακωνικάς· Κυνοσφρις γὰρ τύπος Λακωνικῆς. Sch. Cynosura,
 auctore Stephano, promontorium est Arcadiae, à Cynofuro Mercurii
 filio.

93. Ὑσριχ'.] Ὑσριξ, θηρίον τι ταχύτατον. Sch.

96. Προμολῆς.] Ταῖς διεξόδοις τῷ Παρράσιῳ ὄρε' Ἀρκαδίας. Sch.

98. Ἀναύρη.] Ποταμὸς Θεσσαλίας ὃς Ἀναύρη. Sch.

100. Ὀν, tuum. "Latius aliquanto, quam vulgo creditur, patent
 " haec provocabula εἰς καὶ σφέτερον. nam cum soleant plerumque ad
 " certiam personam referri, Poetae tamen ad reliquas etiam duns eo-
 " rum vim extendunt, pro ἐμὸς, σὸς, ἡμετέρ', ὑμέτερον." Canter.
 Nov. Lect. v. 13.

Νόσφι κυνοδρομίας, ἵνα τοι δοὸν ἄρμα φέρωσι.

Τὴν δὲ μίαν, Κελάδοντι¹⁰⁴ ὑπὲρ ποταμοῖο φυγεῖσαν,

Ἦρκε αἰνεσίῃσιν, ἀέθλιον Ηρακλῆϊ

105

Ἵστατον ὄφρα γένοιτο, πάγ¹⁰⁵ Κερύνει¹⁰⁶ ἔδεκτο.

Ἄρτεμι παρθενίη, τιτυοκλόνε, χρύσεια μὲν τοι

Ἐντεα καὶ ζώνη, χρύσειον δ' ἐξεύξαιο δίφρον,

Ἐν δ' ἐβάλευ χρύσεια, θεᾶ, κεμάδεσσι καλινά.

Πῶ δέ σε τοπρῶτον κέρεις ὅχ¹⁰⁷ ἤρξατ' αἰεῖρεν;

110

Αἶμω ἐπὶ Θρήϊκι, τόθεν βορέας καταΐξ

Ἐρχεται ἀχλαῖνοισι δυσασέα κρυμὸν ἄγνοσα.

Πῶ δ' ἔταμες πεύκην; ἀπὸ δὲ φλογὸς ἦψας ποίης;

Μυσῶ ἐν Οὐλύμπῳ· φάε¹⁰⁸ δ' ἐνέπηκας αὐτμήν

Ἀσβέεσθ, τό γα πατρὸς ἀποστᾶζουσι κεραυνοί.

115

Ποσσάκι δ' ἀργυρέοιο θεῇ περήσας τόξον;

Πρῶτον ἐπὶ Πιελήνῃ, τὸ δὲ δευτέρον ἦκας ἐπὶ δρυῖν,

Τὸ τρίτον αὐτ' ἐπὶ Σῆρᾳ· τὸ τέτατον ἔκείτ' ἐπὶ δρυῖν.

Ἀλλὰ μιν εἰς ἀδίκων ἔβαλες πόλιν, οἶτε περὶ σφεας

Οἶτε περὶ ξείνης ἀλιτήμονα πόλιν ἔτέλεσκον.

120

Σχέτλιοι, οἷς τύνη χαλεπὴν ἐμμάξαι ὀργήν.

Κτήνέα φιν λοιμὸς καταβόσκεται, ἔργα δὲ πάχνη.

Κείρονται δὲ γέροντες ἐφ' υἰάσιν. αἱ δὲ γυναῖκες,

Ἢ βληταὶ σπῆσκουσι λεχωίδες, ἢ φυγεῖσαι

104. Κελάδοντι¹⁰⁴.] Ποταμὸς Ἀρκαδίας. Sch.

105. Κερύνει¹⁰⁵.] Λόφος Ἀρκαδίας. Sch.

107. Τιτυοκλόνε] Τιτυὸς βιασάμεν¹⁰⁷ Λητῶν, ἀνιέρθη ὑπὸ Ἀπόλλων¹⁰⁸ καὶ Ἀρτέμιδ¹⁰⁹. Sch.

111. Καταΐξ] Ἡ λεγομένη καταιγίς. Sch.

114. Μυσῶ ἐν Οὐλύμπῳ] Ἐστὶ γὰρ καὶ Μακεδονίας. Sch.

121. Ἐμμάξαι] Ἐμβάλλειν. Sch.

122. Κτήνέα φιν] Φιν χωρὶς τῆς, διὰ τὸ μέτρον. Sch.

Τίχθησιν· τῶν δ' ἔδ' ἐπὶ σφυρὸν ὀρθὸν ἀνέστη.
 Οὓς δέ κεν εὐμειδής τε καὶ ἴλασθαι αὐγάσσει,
 Κείνοις εὖ μὲν ἄρθρα φέρει σάχυν, εὖ δὲ γενέθλη
 Τετραπόδων, εὖ δ' ὄλβος ἀέξεται, ἔδ' ἐπὶ σῆμα
 Ἔρχονται, πλὴν εὔτε πολυχρόνιον τι φέροσιν.
 Οὐδὲ διχοστασίη τρώγει γένος, ἥτε καὶ εὖ παρ
 Οἴκῳ ἐξηῶτας εἰσίνατο. ταὶ δὲ θυωρὸν

125

130

Εἰνάτερες γαλόφω τε μίαν περὶ δίφρα τίθενται.

Πότνια, τῶν εἴη μὲν ἐμοὶ φίλος ὅς τις ἀληθής,
 Εἴην δ' αὐτὸς, ἄνασσα· μέλοι δέ μοι αἰὲν αἰοιδῆ,
 Τῇ ἐνὶ μὲν Λητῷ γάμος ἔσεται, ἐν δὲ σὺ πολλή, 135
 Ἐν δὲ καὶ Απόλλων, ἐν δ' οἱ σέο πάντες ἀέθλοι·
 Ἐν δὲ κύνες, καὶ τόξα, καὶ ἄντυγες, αἳ τέ σε ρεῖα
 Θηητὴν φορέουσιν, ὅτ' ἐς Διὸς οἶκον ἐλαύνεις.
 Ἐνθά τοι ἀντιόωντες ἐνὶ προμολῇσι δέχονται,
 Ὅπλα μὲν Ερμείης ἀκακήσι, αὐτὰρ Απόλλων 140
 Θηρίων ὃ, τί φέρησθα· πάροιθε δὲ, πρὶν παρ' ἱκέως
 Καρτερόν Αἰακίδην, νῦν δ' ἔκ' ἐτι τέτον ἀέθλον

125. Ἐπὶ σφυρὸν ὀρθόν] Refero τῶν in hoc versu ad id quod dixit τίχθησιν. Dicit igitur illas profugas talia parere, quae nunquam se in pedes erigant: significans eas factus edere, qui ad breve tempus sint vitales. H. Steph. haec vero dictio ἐπὶ σφυρὸν ὀρθόν videtur posse in hoc loco generaliter per metaphoram sumi, idemque significare quod apud Latinos recto talo stare, id est, recte progredi, bene cedere.

131. Θυωρὸν.] Θυωρὸς, ἡ φιλικὴ τράπεζα· κυρίως δὲ, ἡ θεοῖς ἀντιθεμένη. Schol.

140. Ἀκακήσι.] Ἀπὸ ὅρου Ἀρκαδίας Sch. Acacesium urbem fuisse Arcadiae, infra tumulum Acacesium, in quo Mercurii Acacesii signum marmoreum exstiterit, ex Pausan. Arcadicis intelligitur. Acacesium vero ab Acaco (quasi dicas non malo) Lycaonis filio, nomen accepit. Steph. de Urbibus. Frischl. Ερμείας ἀκάκητα. Hom. Iliad. π. 185 et Schol. in locum.

Φοῖβος

Φοῖβε ἔχει τοῖς γὰρ αἰὲ Τιρύνθι ἀκμῶν
 Ἔστηκε πρὸ πυλέων, ποτιδέγμεν εἴ τι φέρῃσα
 Νεῖαι πῶν ἔδεσμα. θεοὶ δ' ἐπὶ πάντες ἐκείνῳ
 Ἄλληκλον γελῶσι, μάλισα δ' ἐπενθερὴ αὐτῇ,
 Ταῦρον ὅτ' ἐκ δίφροιο μάλα μέγαν, ἥ ὅτε χλάνην
 Κάπρον ὀπιθιδίοιο φέροι ποδὸς ἀσπαίροντα.
 Κερδαλέῳ μύθῳ σε, θεῇ, μάλα τῷδε πινύσκει
 Βάλλε κακὰς ἐπὶ θῆρας, ἵνα θνητοὶ σε βοηθόν,
 Ὡς ἐμὲ, κικλήσκωσιν. ἕα πρόκας ἡδὲ λαγῶας
 Οὔρεα βόσκειδ' τί δέ κεν πρόκες ἡδὲ λαγωοὶ
 Ρέξαιαν; σύες ἔργα, σύες φυτὰ λυμαίνονται.
 Καὶ βόες ἀνθρώποισι κακὸν μέγα. βάλλ' ἐπὶ καὶ τῆς.
 Ὡς ἔνεπεν, ταχίως δ' ἐμέλ' ἂν παρὶ θῆρα πονεῖτο.
 Σοὶ δ' Ἀμνισιάδες μὲ ὑπὸ ζεύγλῃφι λυθείσας
 Ψήχουσιν κεμάδας, παρὰ δ' ἐσφισι πηλὸν νέμεωδ'·
 Ἦρης ἐκ λειμῶν ἀμυσάμεναι φορέουσιν
 Ὠκύθυον τριπέτηλον· ὃ καὶ Διὸς ἵπποι ἔδρασι.
 Ἐν καὶ χρυσεῖας ὑποληνίδας ἐπλήσαντο
 Ὑδατ', ὅφρ' ἐλάφοισι ποτὸν θυμάρμενον εἴη.
 Αὐτὴ δ' ἐς πατρὸς δόμον ἔρχεται· οἱ δέ σ' ἐφ' ἔδρην
 Πάντες ὁμᾶς καλέεσι· σὺ δ' Ἀπόλλωνι παρίζεις.
 Ἦνίκα δ' αἱ νύμφαι σε χορῇ ἐνὶ κυκλώσονται
 Ἀγχόθι πηγᾶν Αἰγυπλίας Ἰνωποῖο,

143. Ἀκμῶν.] Ὁ μὴ καμῶν ἐπὶ ταῖς ἀθλοῖς Ἡρακλῆς. Sch, Tirys vero urbs erat Peloponnesi, in qua enutritus est Hercules.

149 Πινύσκει] Σωφρονίζει, κολακεύει ὁ Ἡρακλῆς. Sch.

151. Ἑα πρόκας] Διὰ τὴν ἀθηφαγίαν τὰ μείζω τῶν ζώων κελεύει αὐτὴν ἀγρεύειν. Sch.

165. Ἰνωποῖο] Ἰνωπὸς, ποταμὸς Δήλῳ. Αἰγυπλίας δὲ, ὅτι λέγεται τὸ ὕδατ' τὰ Νεῖλα μετέχων λαθραίως. Sch. Inopus enim eodem

Ἦ Πιτάνης, (ὃ γὰρ Πιτάνη σέθεν) ἔποτ' ἐκείνων
Ἦλθε παρ' Ἡέλιου καλὸν χρόνον· ἀλλὰ θεῆται
Δίφρον ἐπισησας, τὰ δὲ φάεα μῆκύνονται.

Τίς δὲ νύ τοι νήσων, ποῖον δ' ὄρεα εὐαδε πλείστον;
Τίς δὲ λιμὴν; ποῖη δὲ πόλις; τίνα δ' ἔξοχα νύμφων
Φίλαο, καὶ ποίας ἡρώιδας ἔσχεσ' ἐταίρας; 171

Εἰπέ, θεά, σὺ μὲν ἄμμιν, ἐγὼ δ' ἑτέροισιν αἰείσω.
Νήσων μὲν Δολίχην, πολίων δὲ τοι εὐαδε Πέρην,
Τηϋγετον δ' ὄρεων, λιμέθες γε μὲν Εὐρίποιο.

Ἐξοχα δ' ἀλλάνων Γορτυνίδα φίλαο νύμφην, 175
Ἐλλοφόνον, Βριτόμαρτιν, εὐσκοπον· ἧς ποτὲ Μίνως
Πτοινθεὶς ὑπ' ἔρωτι κατέδραμεν ἔρεα Κρήτης.

Ἦ δ' ὅτε μὲν λασίησιν ὑπὸ δρυσὶ κρύπτετο νύμφη,
Ἄλλοτε δ' εἰαρμῆσιν. ὃ δ' ἐννέα μῆνας ἐφοῖτα
ΠΑΪΠΑΛΑ ΤΕ ΚΡΗΜΝΕΣ ΤΕ· καὶ ἐκ ἀνέπαυσε διωκίον, 180
Μέσφ' ὅτε μαρπτίομένη καὶ δὴ σχεδὸν ἤλατο πόντον
Πρηόν· ἐξ ὑπ' αὐτοῖο· καὶ ἐνθορεν εἰς ἀλιήων

dem modo ac tempore, quo Nilus, inundat decrefcitque. *Plin. ii 103.*
unde in *Hymn. Del.*

Ἰζετο δ' Ἰωποῖο παρὰ ῥέον, ὅντε βάθισον
Γαῖα τοτ' ἐξανίστην, ὅτε πλήθοντι ρέεθρῳ
Ναῖ· ἀπὸ κρημνοῖο κατέρχεται Αἰθιοπῆ·

166. Πιτάνης.] Πιτάνη πόλις Μακεδονίας. *Sch.*

172. Δολίχην.] *Deliche* insula sporadum, ante *Macris* et *Ichthyæssa*
cognominata est; postea *Icarus* dicta, cum duobus oppidis, tertio
amisso. *Plin. iv. 12.*

Ibid. Πέρην.] Μητρόπολις Παμουλίας. *Sch.*

173. Τηϋγετον.] Ὁρεα Λακεδαιμόνων.

Ibid. Εὐρίποιο.] Εὐρεπ· ὁ μεταξὺ Εὐβοίας καὶ Βοιωτίας ῥέας. *Sch.*

174. Γορτυνίδα.] Κρητικὴν ἀπὸ τόπων. *Sch.*

175. Ἐλλοφόνον.] Νεβρολόνον. *Sch.*

Ibid. Βριτόμαρτιν.] Βριτόμαρτις, ὄνομα κύριον τῆς νύμφης· ἀφ' ἧς
καὶ ἡ Ἀρτεμις ἐν Κρήτῃ Βριτόμαρτις τιμᾶται. *Sch.*

Δίκλεια,

Δίκηια, τὰ σφ' ἐσάωσεν. ὅθεν μετέπειτα Κύδωνες
 Νύμφαν μὲν, Δίκηϊναν, ὅρα δ', ὅθεν ἤλατο νύμφη,
 Δικλαῖον καλέουσιν. ἀρεστήσαντο δ' ἐβωμές. 185

Πότνια, πηλυμέλαθρε, πολύπιοι, χαῖρε Χιτώνη,
 Μιλήτω ἐπίδημε. σὲ γδ' ποιήσατο Νηλεὺς
 Ἑγεμόνην, ὅτε νηυσὶν ἀνήγετο Κεκροπήθεν·
 Χησιὰς, Ἰμβρασίη, πρωτόθρονε· σοὶ δ' Ἀγαμέμνων
 Πηδάλιον νηὸς σφετέρης ἐγκάτθετο νηῶ, 190
 Μείλιον ἀπλοῖης, ὅτε οἱ κατέδησας αἵτας.
 Τεύκρων ἥνικα νῆες Αἰχαιίδες ἄγεα κήδειν
 Ἐπλεον, ἀμφ' Ἑλένη Ραμνεσίδι συμωθεῖσαι.

Σοὶ καὶ Ἀμαζονίδες πολέμῳ ἐπιθυμήτειραι
 Ἐν κοτε παρράλι' Εφέσῃ βρέτας ἰδρύσαντο, 195
 Φηγῶ ὑπὸ πρέμνῳ. τέλεσεν δέ τοι ἱερὸν Ἰππῶ.
 Αὐταὶ δ', Οὔπι ἀνασσα, πρὶ πρύλιν ὠρχήσαντο,
 Πρῶτα μὲν ἐν σακέεσσιν ἐνόπλιον, αὔθι δ' ἐκύχλω

187. Μιλήτω] Miletus illustris Cariae civitas, ab Ionibus duce Neleō condita, patria Thaletis. *Frischl.*

189. Χησιὰς, Ἰμβρασίη] Χήσιον, ἀκρωτήριον τῆς Σάμου· καὶ Ἰμβρασίη, ποταμὸς τῆς Σάμου. *Sch.*

Ibid. Σοὶ δ' Ἀγαμέμνων] *Strabo* lib. xiv. Agamemnonem refert Munychiae Dianae, non procul ab Epheso, in oppido cui Pygela nomen fuit, templum condidisse. *Pausanias* in Atticis scribit, Agamemnonem Dianae templum erexisse, quum ad Calchantem, qui Megaris habitabat, venisset, ei, ut se ad bellum Trojanum sequeretur, persuasurus. *Frischl.*

193. Ραμνεσίδι] Ραμνεῖς, δῆμος Ἀττικῆς, ἐνθα τῇ Νημέσει ὁ Ζεὺς συνεκαθεύδισεν. ἥ τις ἔτεκεν ὦν. ὑπὲρ εὐρεῖσα ἡ Λήδα ἐθέρμανε, καὶ ἐξέβαλε τὰς Διοσκύρας καὶ τὴν Ἑλένην. *Sch.*

196. Ἰππῶ] Μία τῶν Ἀμαζόνων. *Sch.*

197. Οὔπι.] Diana ita dicta est vel ab ἐπίζεσθαι τὰς τίχισσας, vel παρὰ τὴν φρέγασαν αὐτὴν Οὔπιν, vel ex Hyperborea puella Οὔπις. *Sch.* Τὴν Ἀρτεμιν Θοᾶκες Βενθίαν, Κρήτες δὲ Δίκηϊναν, Λακεδαιμόνιοι δὲ Οὔπιν. *Palaeogr.*

Στρεσάμηναι

Στησάμηναι χορόν εὐρύν. ὑπήισαν δὲ λίγαι
 Λεπταλέον σύριγες, ἵνα πλήσωσιν ὁμαρτῇ. 200
 Οὐ γάρ πω νέβρεια δι' ὄξεια τετρήνοντο,
 Ἔργον Ἀθηναίης, ἐλάφω κακόν. ἔδραμε δ' ἡχώ
 Σάρδιας, ἐς τε νομόν Βερεκύνθιον. αἱ δὲ πόδεςσιν
 Οὔλα κατεκροτάλιζον, ἐπεφόφρον δὲ φαρέτραι.
 Κεῖνο δέ τοι μετέπειτα παρὶ βρέτας εὐρὺ θέμεθλον 205
 Δωμήθη. τῷ δ' ἔτι θεώτερον ὀφεται πῶς,
 Οὐδ' ἀφνειότερον· ρέα κεν Πυθῶνα παρέλθοι.
 Τῷ ῥα καὶ ἡλαίνων ἀλαπαζέμεν ἠπείλησε
 Λύγδαμις ὕβριτός· ἐπὶ δὲ στρατὸν ἱππημολγῶν
 Ἦγαγε Κιμμερίων ψαμάθω ἴσον, οἱ ῥα παρ' αὐτὸν 210
 Κεκλιμένοι ναίεσι βοὸς πόρον Ἰναχιώνης.
 Ἄδειλος βασιλέων, ὅσον ἤλιτεν. ἔγδ' ἐμελλεν
 Οὐτ' αὐτὸς Σκυθίηνδε παλιμπετὲς, ἔτε τις ἄλλος
 Ὅσσων ἐν λειμῶνι Καῦστρίῳ ἔσαν ἄμαξαι,
 Νοστήσεν· Εφέσε γδ' αἰὲς τεὰ τόξα φύκεται. 215

201.] Ὁ γάρ πω νέβρεια.] Ex cervinis et hinnulorum ossibus olim tibiae parabantur, ut ex Acharnensibus Aristophanis patet. *Frischl.* unde apud *Propertium*, iv. 3.

Occidat, immerita qui carpsit ab arbore vallum,

Et struxit querulas rauca, per ossa tubas.

202. Ἔργον Ἀθηναίης.] Ἀθηναῖα γὰρ ἔπρεπε πάσης τέχνης. *Sch.*

203. Βερεκύνθιον.] Μεταξὺ Λυδίας καὶ Φρυγίας. *Sch.*

208. Ἠλαίνων.] Μωραίνων *Sch.*

209. Λύγδαμις.] Cimmerios saepe invasisse Ioniam, et Asiam minorem aliquantisper tenuisse, *Herodotus* lib. i. et iv. testatur, quos tandem à Scythis illinc expulsos esse refert. *Strabo* item lib. i. *Lygdamis* et Cimmeriorum meminit. Sunt autem Cimmerii, populi Septentrionales, ad Bosporum ponti Euxini fretum habitantes. *Frischl.*

211. Βοὸς πόρον.] Τῆς ἰᾶς, τῆς εἰς βῆν μεταμορφώσεως. Βίσποροι δὲ εἰσὶ δύο, ὁ, τε τῷ Βυζαντίῳ, καὶ ὁ Κιμμέριος. *Sch.*

214. Καῦστρίῳ.] Cayster, amnis Ioniae celebratissimus juxta *Ephesum*. *Frischl.*

Πότνια

Πότνια Μενυχίη, λιμενοσκόπε, χαῖρε Φεραίη.

Μή τις ἀτιμήσῃ τὴν Ἀρτεμιν· ἔδ' ἔ γδ' Οἶνεϊ

Βωμὸν ἀτιμάσαντι καλοὶ πόλιν ἦλθον ἀγῶνες.

Μηδ' ἐλαφηβολίην, μηδ' εὐτοχίην ἐριδαίνειν.

Οὐδ' ἔ γδ' Ἀτρείδης ῥόλιγ' ἐπεκόμπασε μισθῶ.

220

Μηδ' ἔτινα μνᾶδ' τὴν περθένον· ἔδ' ἔ γδ' Ωτῶ,

Οὐδ' ἔ μ' Ωαρίων ἀγαθὸν γάμον ἐμνήψουσιν.

Μηδ' ἔ χορὸν φεύγειν ἐνιαύσιον· ἔδ' ἔ γδ' Ἰππῶ

Ἀκλαυτεὶ πρὶ βωμὸν ἀπείπατο κυκλώσαδ'.

Χαῖρε μέγα κρείττα, καὶ εὐάντησον ἀοιδῇ.

225

Εκ τῆς ὙΜΝΟΥ Εἰς τὴν ΔΗΛΟΝ.

ΤΗΝ ἱερὴν, ὦ θυμὲ, τίνα χρόνον ἢ πότε ἀείσεις
Δῆλον, Απόλλωνος κροτοτρόφον; ἥ μὲν ἅπασαι

Κυκλάδες, αἱ νήσων ἱεράταται εἰς ἀλὶ κεῖνται,

Εὐμνοί· Δῆλος δ' ἐθέλει τὰ πρῶτα φέρεσθαι

Μενυχίη] Μενύχιον γὰρ ἐστὶ μέρος τῆς Περραιῶς, τῆς λιμένος τῶν Ἀθηνῶν. *Schol.*

Ibid. Φεραίη.] Diana Pheraea dicta a Pheris civitate Thessaliae. Pheraeae vero Dianae, ut Pausanias in Corinth. scribit, tam apud Sicyonios quam apud Athenienses signum fuit. *Friscb.*

217. Οἶνεϊ] Æneus, Calydonis rex, cui ob sacra neglecta Diana bellum concitavit, aprumque postea ac famem immisit; unde nota de Meleagro Historia.

220. Ἀτρείδης] Qui capream in luco Dianae ad Aulidem jaculatus, iram Deae commotam sibi intulit.

221. Ωτῶ.] Otus et Ephialtes, Aloeï et Iphimediæ filii, Dianæ vitium inferre conati, in Naxo insula perempti sunt. *Friscbl.*

222. Ωαρίων.] Integrae Tentator Orion Dianæ. *Hor.*

Ἐκ Μησέων, ὅτι Φοῖβον ἀοιδάων μεδεόντα 5
 Λῦσέ τε καὶ σπείρωσε, καὶ ὡς θεὸν ἤνεσε πρώτη.
 Ὡς Μῦσαι τὸν ἀοιδόν, ὃ μὴ Πίμπλεαν αἶσει,
 Ἐχθυσιν, τὼς Φοῖβος ὅτις Δήλοιο λάθηται.
 Δήλω νῦν οἴμης ἀποδάσομαι, ὡς ἂν Απόλλων
 Κύνθῳ αἰνήσῃ με φίλης ἀλέγοντα τιθῆνης. 10
 Κεῖνῃ δ' ἠνεμόεσσα καὶ ἄτροπος, οἷά τ' ἀλιπλήξ,
 Αἰθυίης καὶ μᾶλλον ἐπιδρομῷ ἤπερ ἵπποις,
 Πόντῳ ἐνεστήρικται. ὃ δ' ἀμφὶ ἐπὶ πάλῳ ἐλίσσων,
 Ἰκαρίῃ πολλὴν ἀπομάσσεται ὕδαλ' ἄχνην.
 Τῷ σφε καὶ ἰχθυολῆες ἀλίπλοοι ἐννάσαντο. 15
 Ἀλλά οἱ ἔνεμεσητὸν ἐνὶ πρώτῃσι λέγεω.
 Ἄλλαι μὲν πύργοισι πρὶς κεπέεσσιν ἐρυμναί,
 Δῆλ' ὁ δ' Απόλλωνι. τί δὲ στενωπώτερον ἔρχῃ;
 Τείχεα μὲν καὶ λαὸς ἴσαί ῥιπῆς κε πέσοιεν
 Στρυμονίῃ βορέαο. θεὸς δ' αἰεὶ ἀτυφέλικ' ὦ. 20
 Δῆλε φίλη, τοῖός σε βοηθός ἀμφιέβηκεν.
 Εἰ δὲ λίην πολέες σε περιτροχώσιν ἀοιδαί,
 Ποίη ἐνιπλέξω σε; τί τοι θυμῆρες ἀκῆσαι;
 Ἡ ὡς ταπρώτισα μέγας θεὸς ἔρεα θεῖνων

7. Πίμπλεαν] Ὁρ' Ὁράκης, ἱερὸν Μυσῶν. Sch.

11. Ἄτροπος] Alii interpretantur ἄσσει, ἀκίνητος. Thucydis magnum terrae motum describens, tantum esse ait, ut etiam concuteretur Delos. Alii, qui et rectius interpretari videntur, ἀγεώργητος, καὶ μὴ τρεπομένη καὶ μεταβαλλομένη ἐν τῷ ἀρεῖσθαι τραχεῖα γαρ. Deli sterilitatem memorat Homerus in Hymn.

20. Στρυμονίῃ] Στρυμών, ποταμός ἐστι καὶ πόλις Θράκης. Sch.

21. Ἀμφιέβηκεν] Non abfimilis locus Psalm. David cxv. 2.

24. Ὡς ταπρώτισα] Λέγεται γὰρ ὅτι ὁ Ποσειδῶν τῇ τρωτῇ ἀποσπῶν τῆς χέρσε τὰς νήσους ἐποίησεν. Schol.

Ἀορι τριγλώχινι, τό οἱ Τελχῖνες ἔτευξαν,
 25 Νήσῃς εἰναλίας εἰργάζετο· νέρθε δὲ πάσας
 Ἐκ νεάτων ὠχλίσσε καὶ εἰσεκύλισσε θαλάσῃ·
 Καὶ τὰς μὲν καὶ βένθε, ἵν' ἠπείροιο λάθωνται,
 Πρυμνύθεν ἑρρίζωσε· σὲ δ' ἐκ ἔθλιψεν ἀνάγκη,
 Ἀλλ' ἀφετὰ πελάγεσσιν ἐπέπλεες· ἔνομα δ' ἦν σοι 30
 Ἀφερὴν τὸ παλαιόν, ἐπεὶ βαθὺν ἦλαο τάφρον
 Οὐρανόθεν φεύγῃτα Διὸς γάμον, ἀτέρι ἴση.
 Τόφρα μὲν ἔπω σοὶ χρυσῇ ἐπεμίσγετο Λητῷ,
 Τόφρα δ' ἔτ' Αφερὴν σὺ καὶ ἠδὲ πῶ ἐκλεο Δῆλῳ.
 Πολλάκις ἐκ Τροίῃν ἀπὸ Ξάνθοιο πολίχνης 35
 Ἐρχόμενοι Εφύρηνδε, Σαρωνικῷ ἑνδοθι κόλπῳ
 Ναῦται ἐπεσκέψαντο· καὶ ἐξ Εφύρης ἀνιόντες,
 Οἱ μὲν ἔτ' ἐκ ἰδὺν αὐθι· σὺ δὲ τεινοῖο παρ' ὄξυν
 Ἐδραμες Εὐρίποιο πόρον καναχιδ' ἀρέοντῳ.
 Χαλκιδικῆς δ' αὐτῆμαρ ἀννηαμένη ἀλὸς ὕδωρ, 40
 Μέσφ' ἐς Αθηναίων προσενήξαο Σένιον ἄκρον.
 Ἦνίκα δ' Απόλλωνι γενέθλιον ἔδας ἐπέσχεσ,
 Τῷτό τοι ἀντιμοιβὸν ἀλίπλοοι ἔνομ' ἔθεντο,

25. Τελχῖνες.] Cyclopes. *Frischl.* Alii Telchines esse dicunt populum Rhodi, qui eo ex Creta profecti, Jalyfium urbem incolebant: quorum meminit *Ovidius* in *Metam.*

————— Ialyfios Telchinas,

Quorum oculos ipso mutantes omnia visu

Jupiter exosus, fraternis subdidit undis.

Malefici homines fuisse ii perhibentur, aspectu solo omnia fasci- nantes.

Hesych. et *Suidas*, Τελχῖνες, βάσκανοι, γόντες, φθονεροί.

35. Ξάνθοιο.] Ἀπὸ τινος Ξάνθου βασιλεύσαντος Τροίῃν. *Sch.*

40. Χαλκιδικῆς.] Χαλκίς, πόλις Εὐβοίας. *Sch.*

41. Σένιον.] Ἀκρωτήριον τῆς Αττικῆς. *Sch.*

43. Ἀντιμοιβὸν.] Si dici posset ἀντιμοιβὸν, hic ponendum cen- ferem. *H. Steph.*

Οὔτεκεν ἐκέτ' ἄδηλ' ἐπέπλεες, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
Κύμασιν Αἰγαίοιο ποδῶν ἐνεθήκαο ῥίζας.

45

Οὐδ' Ἦρην κοτέεσαν ὑπέρτρεσας· ἡ μὲν ἀπάσαις
Δεινὸν ἐπεβρωμάτο λεχῶσιν, αἱ Διὶ παῖδας
Ἐξέφερον· Λητοῖ δὲ διακριδὸν, ἕνεκα μῆνη
Ζηνὶ τεκέειν ἤμελλε φιλαίτερον Ἀρεῶν υἱά.

Τῷ ῥα καὶ αὐτὴ μὲν σκοπιὴν ἔχεν αἰθέρ' εἶσω,
Σπέρχομεν μέγα δὴ τι καὶ ἐφατόν. εἶργε δὲ Λητῶ
Τειρομένην ὧδισι· δύω δὲ οἱ εἶατο φρεσὶ

50

Γαῖαν ὀπιπτεύοντες. ὁ μὲν πένδον ἠπείροιο

Ἡμῶν ὑψηλῆς κορυφῆς ἐπὶ Θρηϊκῶν Αἴμα

Θῶν Ἀρης ἐρύλασε σὺν ἔντεσι· τὰ δὲ οἱ ἵππω

55

Ἐπ' ἀμυχὸν βορέαο παρὰ σπέῳ κῦλίζοντο.

Ἡ δ' ἐπὶ νησάων ἐτέρη σκοπὸς εὐρεῖάων

Ἦτο, κόρη Θαύμαντ', ἐπαΐξασα Μίμαντι.

Ἐνὶ οἱ μὲν πολιεσσιν, ὅσας ἐπεβάλλετο Λητῶ,

Μίμνον ἀπειλητῆρες, ἀπετρώπων δὲ δέχεσθαι.

60

Ἀλλ' ὅτ' Ἀχαιΐάδες μιν ἀπηνήσαντο πόλλες,

Ἀψ δ' ἐπὶ Θεσσαλὴν πόδας ἔτρεπε. φεύγε δ' Ἀναυρ',

Καὶ μεγάλη Λάμισσα, καὶ αἱ Χερωνίδες ἄκραι·

Φεύγε δὲ καὶ Πηνειὸς ἐλισσόμεν δια Τεμπέων.

Ἦσεν, σοὶ δ' ἔτι τῇμ' ἀνηλεὲς ἦτορ ἔκειτο.

65

51. Σπερχομένη] Ὀργιζομένη. Sch.

56. Ἐπ' ἀμυχόν.] Πολύμυχον. Sch.

57. Νησάων.] Παραλόγως ἔχει τὴν διαίρεσιν. ἡ γὰρ ἀπὸ τῶν οἰς
α ἐστίν. Sch.

58. Κόρη.] ἡ Ἰρις. Sch.

Ibid. Μίμαντι.] Ὀρ' Χίμ. Sch.

63. Χερωνίδες.] Τὸ Πήλιον, ὅς τῃς Θεσσαλίας, διὰ τὸ τὸν Χεί-
ρωνά ἐκεῖ οἰκῆσαι. Schol.

Οὐδ' ἐκατεκλάσθης τε καὶ ὤκλισας, ἥνικα πῆχεις
 Ἀμφοτέρῃς ὀρέγυσσα, μάτην ἐφθέγγατο τοῖα.
 Νύμφαι Θεσσαλίδες, ποταμῷ γένεσθαι, εἵπατε πατρὶ
 Κοιμῆσαι μεγάλα χεῦμα. ὤριπλέξασθε γενεῖω,
 Λισσόμηναι τὰ Ζηνὸς ἐν ὕδατι τέκνα τεκέω.
 Πηνειὸς Φθιώτα, τί νῦν ἀνέμοισιν ἐρίζεις;
 Ἦ ῥά τοι ὦδ' αἰεὶ ταχινοὶ πόδες, ἢ ἐπ' ἐμεῖο
 Μῆνοι ἐλαφρίζῃσι; πεποιήσασθαι δὲ πότεω
 Σήμερον ἐξαπίνης; ὅδ' ἀνήκοσθαι. ὦ ἐμὸν ἄχθος,
 Ποῖ σε φέρω; μέλεοι γὰρ ἀπειρήκασιν τένοντες.
 Πήλιον ὦ Φιλύρης νυμφῆιον, ἀλλὰ σὺ μείνων,
 Μείνων, ἐπεὶ καὶ Σῆρες ἐν ἔρεσι πολλάκι σείω
 Ὠμοτόκῃς ὦδ' ἵνας ἀπηρείσαντο λείαναι.

Τὴν δ' ἄρα καὶ Πηνειὸς ἀμείβετο δάκρυα λείβων.
 Λητοῖ, Αναγκαίη μεγάλη θεός. ἐ γὰρ ἐγώ γε,
 Πότνια, σὰς ὦδ' ἵνας ἀναίνομαι· οἶδα καὶ ἄλλας
 Λεσσεμένας ἀπ' ἐμεῖο λεχῶιδας. ἀλλὰ μοι Ἥρη
 Δαψιλὲς ἠπείλησεν. ἀπαύγασθαι οἶσθαι ἐφεδρῶ
 Οὐρεσθαι ἐξ ὑπέρθε σκοπιῆν ἔχει, ὅς κέ με ρεῖα
 Βυσσόθεν ἐξερύσει. τί μήσομαι; ἢ ἀπολέω
 Ἦδύ τί τοι Πηνειόν; ἵτω πεπρωμένον ἡμάρ.
 Τλήσομαι εἵνεκα σείω, καὶ εἰ μέλλοιμι ῥοάων
 Διψαλέην ἀμπωτὴν ἔχων αἰώνιον ἔρρειν,
 Καὶ μόνον ἐν ποταμοῖσιν ἀτιμότατον καλέεω.
 Ἦνι δ' ἐγώ. τί περισσά; κάλει μόνον Εἰλήθυιαν.

76. Φιλύρης] Ἐν γὰρ τῇ Πηλῳ ὁ Κρόνος τῇ Φιλύρᾳ μιγῆς, γεννᾷ τὸν Χέρωνα Sch.

90. Περισσά] Λάπει τὸ φθέγγομαι. Sch.

Εἶπε, καὶ ἤρῳσε μέγαν ῥόον· ἀλλὰ οἱ Ἀρης
 Παγλαῖς προθέλυμνα καρήατα μέλλεν αἰείρας
 Ἐμβαλέειν δίνῃσιν, ἀποκρύψει δὲ ῥέεθρα.
 Ὑψόθε δ' ἐσμαράγησε, καὶ ἀσπίδα τύψει ἀκωκῇ
 Δάρατ'. ἡ δ' ἐλέλιξεν ἐνόπλιον. ἔτρεμε δ' Ὀσσης 9;
 Οὔρεα, καὶ πεδίον Κρανάνιον, αἱ τε δυσσεῖς
 Ἑσχατιαὶ Πίνδοιο· φόβῳ δ' ὠρχήσατο πάντα
 Θεσσαλίῃ· τοῖ' γὰρ ἀπ' ἀσπίδ' ἔβραχεν ἦχ'.
 Ὡς δ' ὁπότε Αἰτναίῃς ὄρε' πυρὶ τυφομένοιο,
 Σείονται μυχὰ πάντα, κατὰδαίοιο γίγαντ' 100
 Εἰς ἐτέρην Βριαρῇ ἐπωμίδα κινυμένοιο,
 Θερμαυτραὶ τε βρέμβουσιν ὑφ' Ἡφαίστιο πυράγρης,
 Ἔργα δ' ὁμῶς, δεινὸν δ' πυρίκμητοὶ τε λέβητες
 Καὶ τρίποδες πίπτοντες ἐπ' ἀλλήλοισι ἰαχεῦσι·
 Τῇμ' ἐγεντ' ἄρα β' σάκε' τόσσ' εὐκύκλιοι. 105
 Πηνειὸς δ' ἐκ αὐθις ἐχάζετο, μίμνε δ' ὁμοίως
 Καρτερὸς ὥς ταπρῶτα, δοᾶς δ' ἐσήσατο δίνας,
 Εἰσόκε οἱ Κοιῆς ἐκέκλετο, Σώζεο χαίρων,
 Σώζεο· μὴ σὺν' ἐμεῖο πάθῃς κακὸν εἵνεκα, τῆσδε
 Ἄντ' ἐλεημοσύνης· χάριτ' δέ τοι ἔσσετ' ἀμοιβή. 110
 Ἦ, καὶ πολλὰ πάροιθεν ἐπεὶ κάμεν, ἔστιχε νήσους
 Εἰναλίας. αἱ δ' αὖ μιν ἐπερχομένην ἐδέχοντο.
 Ἀσπερὶ φιλόμολπε, σὺ δ' Εὐβοίῃθε κατήεις
 Κυκλάδας ὀφομένη παρηνγέας, ὅτι παλαιὸν,
 Ἄλλ' ἐτι τοι μετόπισθε Γεραΐσιον εἶπετο φῦκ'. 115

115 Γεραΐσιον] Γεραϊσὸς ἀκρωτήριον Ἐυβοίας. Schol.

92. Παγλαῖς] Ὀρε' Ὀράνης. Schol.

96. Κρανώνιον] Cranon urbs Thessaliae. Frisch.

108. Κοιῆς.] Κοῖς γὰρ καὶ Φοῖβης θυγάτηρ Ἀπὼ. Schol.

"Εξης δ' ἐν μέσσησι· κατοικίεράσα δ' Ἐλητῶ,
 Φῦκον ἅπαν κατέφλεξας· ἐπεὶ παρὶ καίεο κῆρι,
 Τλήμον' ἔω' ὠδίνεσσι βαρυνομένην ὀρώωσα·
 "Ἦρη τῷτό με ρέζον ὁ τοι φίλον· ἔγδ' ἀπειλὰς
 'Τμετέρας ἐφύλαξα· πέρα, πέρα εἰς ἐμέ, Λητοῖ· 120
 "Εννεπες. ἡ δ' ἄρρητον ἄλγος ἀπεπαύσατο λυγρῆς·
 "Ιζετο δ' Ἰνωποῖο παρὰ ῥοόν, ὄντε βάθισον
 Γαῖα τὸτ' ἐξανήσιν, ὅτε πλῆθοντι ρέεθρῳ
 Νεῖλον· ἀπο κρημνοῖο κατέρχεται Αἰθιοπῆ·
 Λύσατο δὲ ζώνην, ἀπὸ δ' ἐκλίθη ἔμπαλιν ὤμοις 125
 Φοῖνιξ· ποτὶ πρέμνον, ἀμμηχανίης ὑπὸ λυγρῆς
 Τειρομένη· νότι· δὲ διὰ χροὸς ἔρρεεν ἰδρώς.
 Εἶπε δ' ἀλυσθμαίνουσα, Τί μητέρα κῆρε βαρύνεις;
 Αὕτη τοι, φίλε, νῆσ· ἐπιπλώουσα θαλάσση.
 Γεῖνεο, γεῖνεο κῆρε, καὶ ἥπι· ἐξιθι κολπῳ. 130
 Ἥ μὲν ἔφη. κύκνοι δὲ δεῦ μέλποντες αἰοῖδοι

117. Κατέφλεξας, ἐπεὶ περικαίεο πυρὶ.] Callimachus i quidam editor hunc locum ita corrigit: κατένυσας. vel κατέφρυξας, ἐπεὶ περὶ καίεο κῆρι. Cuius emendationis alteram partem, κῆρι, accipit, alteram κατέφρυξας rejicit Ric. Dawes, et versum sic legi velit,

Φῦκ· ἅπαν κατέφλεξας. ἐπεὶ περὶ δαίεο κῆρι.

Δαίομαι apud Homerum significat *præ misericordia flagro*. "Ego vero dicam, cur Asterie algam exureret. Obstabat nimirum alga, quae in iulam abunde secuta fuerat, quo minus Latona ad terram ratim appelleret. Hoc incommodo laborantis Deae commiserata Asterie "ei alga exusta copiam fecit optata arena potiundi." *Miscell. Crit.* p. 108.

126. Φοῖνιξ·.] Palma in Delo, omnium arborum vetustissima fuit, quae multis saeculis religione patrum servata, in illa insula floruit. Cicero in i. de leg. in Delo eam vidisse se profitetur. Plinius eandem meminit lib. xvi. cap. ultimo. Pausanias quoque in Arcadicis. Eam ante *Homeri* tempora viguisse ex *Odyss.* lib. vi. intelligitur. *Frischl.*

128. Αλυσθμαίνουσα.] Πνευσίῳσα, ἀσθμαίνουσα. *Schöl.*

Μηόνιον Πακίωλὸν ἐκυκλώσαντο λιπόντες
Ἑβδομάκισ ὥφρ' Ἀήλον. ἐπήεσαν δ' ἐλοχείῃ
Μεσάων ὄρνιθες, αἰοιδότατοι πετεηνῶν.

Ἔνθεν ὁ παῖς τοσσάσδε λύρῃ ἐπεδήσατο χορδὰς 135

Ἵγερρον, ὅσσάκι κύκνοι ἐπ' ὠδίνεσσιν ἄεσαν.

Ὀγδοὺν ἔκ' ἐτ' ἄεσαν, ὁ δ' ἐκθορεν. αἱ δ' ἐπὶ μακρὸν

Νύμφαι Δηλιάδες, ποταμῷ γένε' ἀρχαίῳιο,

Εἶπαν Εληθυίης ἱερὸν μέλ' αὐτίκα δ' αἰθήρ

Χάλκε' ἀντήχησε διαπρυσίην ὀλολυγὴν. 140

Οὐδ' Ἡρῇ νεμέεσεν, ἐπεὶ χόλον ἐξέλετο Ζεὺς.

Χρυσέα τοι τότε πάντα θεμεΐλια γείνετο, Δῆλε.

Χρυσῷ δ' ἐτροχέεσσα πανήμερ' ἔρρεε λίμνη,

Χρύσειον δ' ἐκόμισσε γενέθλιον ἔρνε' ἐλαίης.

Χρυσῷ δ' ἐπλήμυρε βαθὺς Ἰνώπὸς ἐλιχθεῖς. 145

Αὐτὴ δ' ἐχρυσέοιο ἀπ' ἔσδε' εἴλεο παῖδα,

Ἐν δ' ἐξάλευ κόλποισιν· ἐπ' δ' ἐφθέγγαο τοῖον·

ὦ μεγάλ', ὦ πολύεωμε, πολύπιολι, πολλα φέρεσσα,

Πίονες ἤπειροί τε, καὶ αἶψαίναίεστε νῆσοι,

Αὐτὴ ἐγὼ τοιήδε δυσήροτ'· ἀλλ' ἀπ' ἐμεῖο 150

Δήλι' Ἀπόλλων κεκλήσεται. ἔδ' ἔτις ἄλλη

Γαῖάων τοσσόνδε θεῷ πεφιλήσεται ἄλλω·

Οὐ Κερχνίς κρείοντι Ποσειδάωνι Λεχαίῳ,

Οὐ πάγ' Ἑρμείῃ Κυλλήνι, ἢ Διὶ Κρήτῃ,

Ὡς ἐγὼ Ἀπόλλωνι· καὶ ἔσσομαι ἔκ' ἐτι πλαγκτή. 155

143. Λίμνη.] Ἡ θάλαττα. διὰ τὸ περιτρέχειν κύκλῳ τὴν νῆσον.
ἢ (quod potius) λίμνη τις ἐν Δήλῳ περιφερέης. Schol.

148. ὦ μεγάλ'.] Πρὸς τὴν γῆν λέγει πάντας. Schol.

153. Λεχαίῳ.] Λέχαιον (promontorium Isthmi) καὶ Κερχνίς (in
finu Corinthiaco) ἐστὶν ἀκρατήρια, ἐνθα ὁ Ποσειδῶν τιμᾶται. Schol.

ὦδε συ μὲν κατέλεξας· ὁ δὲ γλυκὺν ἔσπασε μαζόν.
 Τῷ καὶ νησάων ἀγιωτάτῃ ἐξέτι κείνῃ
 Κλήρη, Απόλλωνος^Θ κροτοτρόφον^Θ· ἔδ' ἔσ' Εὐρυά,
 Οὐδ' Αἴδης, ἔδ' ἵπποι ἐπιτείουσιν Ἀρη^Θ.
 Ἀλλὰ τοι ἀμφιετεῖς δεκατηφόροι αἰὲν ἀπαρχαὶ 160
 Πέμπονται. πᾶσαι δὲ χορὴς ἀνάγῃσι πόλῃες,
 Αἶ τε πρὸς ποίην, αἶ δ' ἔσπερον, αἶ τ' ἀνὰ μέσσην
 Κλήρης ἐτήσαντο, καὶ οἱ καθύπερθε Βορείης
 Οἰκία Δινὸς ἔχουσι, πολυχρονιώτατον αἶμα.
 Ἀφερὴν θυόεσσα, σὲ μὲν περὶ τ' ἀμφὶ τε νῆσοι 165
 Κύκλον ἐποίησαντο, καὶ ὡς χορὸν ἀμφεβάλλοντο,
 Οὔτε σιωπαλὴν, ἔτ' ἀφρον^Θ ἔλ^Θ ἐθέριαις
 Ἐσπε^Θ ἀλλ' αἰεὶ σε καταβλέπει ἀμφιβόητον.
 Ἀφερὴν πολύβωμε, πολλύλλιτε, τίς δέ σε ναύτης
 Ἐμπο^Θ Αἰγαίοιο παρήλυθε νηὶ Δεόσῃ; 170
 Οὐχ ἔτῳ μεγάλοι μιν ἐπιπνεύουσιν αἴῃται,
 Χρεὴ δ' ὀτλίταχιστον ἄγει πλόον· ἀλλὰ τὰ λαίφῃ
 Ὠκέες ἐφείλαντο, καὶ ἐπ' αἶλιν αὐτῇς ἔβησαν
 Πρὶν μέγαν ἢ σέο βωμὸν ὑπὸ πλεγήσῃ ἐλίξαι
 Ρησσόμῃον, καὶ πρέμνον ὀδακλιάσαι ἀγνὸν ἐλαίης, 175
 Χεῖρας δ' ὀπτρύφαντας· ἃ Δηλιάς εὗρετο νύμφῃ

159 Οὐδ' Αἴδης] Ne quis in Delo moreretur, neu qua mulier pareret, edicto caverunt Athenienses. Ægroti in vicinam insulam *Rheneam* deportabantur, ibique mortui sepeliebantur, Auctore Thucydide.

161 Πέμπονται] Σὺν πομπῇ solenniter, rite mittuntur.

167. Οὐλ^Θ ἐθέριαις.] Ὀλόκληρ^Θ ταῖς θριξί· τετέσι, λαμπρὰς ταῖς ἀκτῖσιν. Sch.

174. Βωμὸν] Ἐν Δήλῳ περὶ τὸν βωμὸν τῆς Ἀπόλλωνος^Θ ἔθ^Θ ἦν τρέχων καὶ τύπῃν τὸν βωμὸν μάστιγι, καὶ ἀποδάκνεν ἐξηγκωνισμένους ἐκ τῆς ἐλαίας. Sch.

ΠΑΙΓΝΙΑ ΚΗΡΙΖΟΝΤΙ ΚΥ ΑΠΟΛΛΩΝΙ ΓΕΛΑΣΥΝ.
 ΊΣΙΗ Ω ΝΗΣΩΝ, ΕΥΕΣΙΕ, ΧΑΪΡΕ ΜΕΝ ΑΥΤΗ,
 ΧΑΪΡΟΙ Δ' ΑΠΟΛΛΩΝ ΤΕ, ΚΥ ΉΝ ΕΛΟΧΕΥΣΑΤΟ ΛΗΤΩ.

Εκ τῆς ΤΜΝΟΥ εἰς ΛΟΥΤΡΑ τῆς ΠΑΛ-
 ΛΑΔΟΣ.

Ὅ ΣΣΑΙ λουτροχοοὶ τὰς Παλλάδος, ἔξίτε πω-
 σαι,

Ἐξίτε. τᾶν ἵππων ἄσπι φρυασομένηαν
 Τᾶν ἱερᾶν ἐσάκυσσα, κῦ αἰ θεὸς εὐτυχεῖ ἔρπει
 Σῶθέ νυν, ὦ ξανθαί, σῶδε Πελασγιάδες.

Οὐ ποκ' Ἀθαναία μεγάλως ἀπενίψατο πάχεις, 5
 Πρὶν κόνιν ἵππείαν ἐξελάσαι λαγόνων

Οὐδ' ὅκα δὴ λύθρῳ πεπαλαγμένα πάντα φέροισα
 Τείχεα τῶν ἀδίκων ἦνθ' ἀπὸ γηγενέων.

Ἀλλὰ πολὺ πρᾶτιςον ὑφ' ἄρματ' αὐχένας ἵππων
 Λυσαμένα, παγαῖς ἐκλυσεν Ωκεανῷ 10

178. ΊΣΙΗ] Κυρίως ὁ βωμὸς ὁ ἐν μέσῳ τῶ δόμῳ ἐσᾶς. ἐπειδὴ ὅν ἡ
 Δῆλ' ἐν μέσῳ τῶν Κυκλάδων ἔστηκε, δοκῇ ὥσπερ ἐστὶα τίς κῦ βωμὸς
 εἶναι. Scb.

1. Dorice conscriptus est hic Hymnus: locus enim, in quo res
 ponitur, est Doricus. Δωρικὸν Ἀργ.

1. Οσσαι.] Ἐν τινὶ ἡμέρᾳ ὀρισμένη ἔθ' ἔχον αἱ Ἀργεῖαι γυναῖκες
 λαμβάνειν τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς, κῦ ἄγουσιν ἐπὶ τὸν Ἰναχον, καὶ
 ἀπολύουσιν. Scb.

4. Σῶθε.] Ὁρμᾶτε. Scb.

Ἰδρᾶ καὶ ῥαθάμιγλας· ἐφοίβασεν δὲ παγέντα
 Πάντα χαλινοφάγων ἀφρὸν ἀπὸ στομάτων.
 ὦ ἴτ' Αἰχαιῖδες· καὶ μὴ μύρα, μηδ' ἀλαβάστῳ,
 (Συρίγγων αἶψα φθόγγον ὑπαξονίων)
 Μὴ μύρα λωτροχόοι τῷ Παλλάδι, μηδ' ἀλαβάστῳ, 15
 (Οὐ γὰρ Ἀθαναία χρίματα μικρὰ φιλεῖ)
 Οἴσετε, μηδὲ κάτοπτον. αἰεὶ καλὸν ὄμμα τὸ τήνας.
 Οὐδ' ὅκα τὰν Ἰδᾶ Φρυξὲς ἐδίκαζεν ἔριν,
 Οὐδ' ἐς ὀρείχαλκον μεγάλα θεός, ἢ δὲ Σιμῶντος
 Ἐβλεψεν δῖναν ἐς διαφανομένην· 20
 Οὐδ' Ἥρη· Κύπρις δὲ διαυγέα χαλκὸν ἐλοῖσα,
 Πολλάκι τὰν αὐτὰν δῖς μετέθηκε κόμαν·
 Ἄ δέ, δῖς ἐξήκοντα διαθρέξασα διαύλῳ,
 Οἷα παρ' Εὐρώτα τοῖ Λακεδαιμόνιοι
 Ἀσέρες, ἐμπεράμῳς ἐτρίψατο λιτὰ λαβοῖσα 25
 Χρίματα, τὰς ἰδίας ἐκγονα φυταλιᾶς.
 ὦ κῶραι, τὸ δ' ἔρευθ' ἀνέδραμε πρῶτον, οἷαν
 Ἡ ῥόδον ἢ σίβδης κόκκ' ἔχει χροῖαν.
 Ἐξίθ' Ἀθαναία· πᾶρα τοι καταθύμι' ἴλα,
 Παρθενικαὶ μεγάλων παῖδες Ἀκροοριδᾶν. 30

11. Ἐφοίβασεν.] Ἐκάθηρεν. Sch.

23. Δίαυλ', Cursus in stadio duplex.

24. Εὐρώτα.] Ποταμὸς Λακεδαιμονίας. Sch.

Ibid. Λακεδαιμόνιοι.] Οἱ Διόσκυροι. Sch.

25. Λιτὰ.] Ἀσχεύασα, ἀμικτα. Sch.

27. Πρῶτον.] Politianus πρῶτον jungit cum sequentibus; ita enim hunc locum vertit,

O pueræ, emicuit rubor illico, matutina

Quem roja, quem grano Punica mala ferunt.

Ac malim certe eum hac in re sequi, quam πρῶτον cum ἔρευθος jun-
 gere: ut interpunctio quæ est post πρῶτον, ponatur post ἀνέδραμε.
 H. Steph.

30. Ἀκροοριδᾶν.] Φυλὴ ἐπίσημη ἐν Ἀργεῖ. Sch.

"Εξίθ' Αθαναία περσέπλολι, χρυσεοπήληξ,
 "Ιππων κ' σακέων ἀδομένα πατάγῳ.
 Σάμερον ὑδροφόροι μὴ βάπτετε· σάμερον Ἀρ^ῶ
 Πίνετ' ἀπὸ κραναῖν, μηδ' ἀπὸ τῶν ποταμῶν.
 Σάμερον αἱ δῶλαι τὰς κάλπιδας ἢ 'ς Φυσάδειαν, 35
 "Ἡ ἐς Ἀμυμώνην οἴσετε τὰν Δαναῶν.
 Καὶ γ' δὴ χρυσῷ τε κ' ἀνθεσιν ὕδατα μίξας
 Ἡεὶ φορβαίων Ἰναχ^ῶ ἐξ ὀρέων,
 Τῶ θάνα τὸ λουτρὸν ἄγων καλόν. ἀλλὰ, Πελασγέ,
 Φράζεο μὴ ἐκ ἐθέλων τὰν βασιλῆαν ἰδῆς. 40
 "Ὅς κεν ἰδῇ γυμνὰν τὰν Παλλάδα τὰν πολιῦχον,
 Τῶ γ' ἐσφείτῃται τῷτο πανυστᾶτιον.
 Πότνι' Αθαναία, σὺ μὲν ἐξίθι· μέσφα δ' ἐγώ τι
 Ταίσδ' ἐρέω. μῦθ^ῶ δ' ἐκ ἐμὸς, ἀλλ' ἐτέρων.
 Παῖδει, Αθαναία νύμφαν μίαν ἐν ποκα Θήβαις 45
 Πηλύτι κ' πῆρι δὴ φίλατο τὰν ἐτάραν,
 Ματέρα Τειρεσίαο, κ' ἔποκα χῶρις ἔγεντο·
 Ἀλλὰ κ' ἀρχαίων εὖτ' ἐπὶ Θεσπιδέων,
 "Ἡ 'πὶ Κορωνείας, ἢ εἰς Ἀλάρτον ἐλαύνει
 "Ἰππως, Βοιωτῶν ἔργα διερχομένα, 50
 Πολλάκις ἅ δ' αἶμων μιν ἐῷ ἐπέβάσατο δίφρῳ·
 Οὐδ' ὅαροι νύμφᾶν ἐδὲ χοροστασίαι
 Ἀδείαι τελέθεσκον, ὅθ' ἔχ' ἀγείτο Χαρικλώ.
 Ἀλλ' ἔτι κ' τήναν δάκρυα πόλλ' ἔμενε,

35. Φυσάδειαν] Φυσάδεια κ' Ἀμυμώνη. θυγατέρες Δαναῶ. ὅθεν τὴν ὀνομασίαν ἔσχον αἱ κρήναι. Sch.

48. Θεσπιδέων.] Θέσπεια, Κορώνεια, Ἀλάρτ^ῶ, πόλις Βοιωτίας Sch.

Καίπερ Αθαναία καταθύμιον εὔσαν ἐταίραν· 55

Δή ποτε γδ' επέπλων λυσαμένα περόνας,

Ἰππῳ ἐπὶ κράνα Ελικωνίδι καλὰ ῥεοίσα

Λῶντο· μεσαμερινὰ δ' εἶχ' ὄρ' αἰσυχία.

Τερεσίας δ' ἐτι μὲν αἶμαι κυσὶν, ἄρτι γένεια

Περκάζων, ἱερὸν χῶρον ἀνεστρέφετο· 60

Διψάσας δ' ἄφατόν τι, ποτὶ ῥόον ἤλυθε κράνας·

Σχέτλι· ἐκ ἐθέλων δ' εἶδε τὰ μὴ θεμίδες·

Τὸν δὲ χολωσαμένα πῆρ, ὅμως προσέφασεν Αθάνα,

Τίς σε, τὸν ὀφθαλμῶς ἐκ' ἐτ' ἀπιοσύμενον,

ὦ Εὐηρεΐδα, χαλεπὴν ὁδὸν ἀγαγε δαίμων; 65

Ἄ μὲν ἔφα, παιδὸς δ' ὄμματα νύξ ἔβαλεν.

Ἐξάθη δ' ἀφθογ· ἐκόλλασαν γδ' ἀνίαι

Γῶνατα, καὶ φωνὰν ἔσχεν ἀμνηχανία.

Ἄ νύμφα δ' ἐβόησε, Τί μοι τὸν κῶρον ἔρεξας

Πότνια; τοιαῦται δαίμονες ἐστὲ φίλοι; 70

Ὅμματά μοι τῷ παιδὸς ἀφείλεο· τέκνον ἄλατσε

Εἶδες Αθαναίας γήθεα καὶ λαγόνας·

Ἄλλ' ἐκ ἀέλιον πάλιν ὄφει· ὦ ἐμὲ δειλάν·

ὦ ὄρ', ὦ Ελικῶν ἐκ' ἐτι μοι παριτέ.

Ἄ μὲν ἐπ' ἀμφοτέραισι φίλον πρὶ παιῖδα λαβοῖσα, 75

Μάτηρ ὡς γοερῶν οἷτον ἀηδονίδων,

Ἀγε βαρὺ κλαῖσσα. θεὰ δ' ἐλέησεν ἐταίραν,

Καί μιν Αθαναία πρὸς τόδ' ἔλεξεν ἔπ',

57. Ἰππῳ ἐπὶ κράνα.] Οὕτω καλεῖται ἡ περὶ τὴν ἐλκωνίδα ἑλκωνίδα. Sch.

60. Περκάζων.] Μελαίν με· ὑπὸ τῆς φύσεως τῶν τριχῶν. Sch.

65. Εὐηρεΐδα.] Εὐήρης ὡς ὁ Τερεσίας. Sch.

Δῖα γύναι, μὲν πάντα βαλεῦ πάλιν, ὅσα δι' ὄργαν
Εἶπας· ἐγὼ δ' ἔτοι τέκνον ἔθηκ' ἀλαόν. 80

Οὐ γὰρ Ἀθαναία γλυκερὸν πέλει ὄμματα παίδων
Ἄρπάζειν· Κρόνιοι δ' ὧδε λέγοντι νόμοι,
Ὅς κέ τιν' ἀθανάτων, ὅκα μὴ θεὸς αὐτὸς ἔληται,
Ἄθρῃσιν, μισθῷ τῷτον ἰδεῖν μεγάλῳ.

Δῖα γύναι, τὸ μὲν ἢ παλινάγρετον αὖθι γένοιτο 85
Ἔργον· ἐπεὶ μοιρᾶν ὧδ' ἐπένησε λῖνα,
Ἀνίκα τοπρωτόν νιν ἐγείναο· νῦν δ' ἐκομίζεο,
ὦ Εὐηρεΐδα, τέλθῃς ὀφειλόμηνον.

ὦ ἑτάρα, τῷ μὴ τι μινύρεο. τῷδε γὰρ ἄλλα 90
Τεῦ χάριν ἐξ ἐμέθεν πολλὰ μενεῦντι γέρα.

Μάντιν ἐπεὶ θεῶν νιν αἰοίδιμον ἐσομένοισιν,
Ἥ μέγα τῶν ἄλλων δὴ τι πεφισσότερον.

Γνωσεῖται δ' ὄρνιθας, ὅς αἰσιῶ, οἳ τε πέτονται
Ἥλιθα, καὶ ποίων ἐκ ἀγαθαὶ πτέρυγες.

Δωσῶ καὶ μέγα βάκτρον, ὃ οἱ πόδας ἐς δέον ἄξει, 95
Δωσῶ καὶ βίον τε τέρμα πολυχρόνιον.

Καὶ μόνῃ, εὔτε θάνη, πεπνυμένῃ ὅν νεκύεοσι
Φοιτασεῖ, μεγάλῳ τίμιῃ ἀγεσίλῳ.

ὦς φαμένα κατένευσε· τὸ δ' ὀντελὲς ᾧ καὶ ἐπινεύσῃ
Παλλάς. ἐπεὶ μῶνα Ζεὺς τόγε θυγατέρων 100

Δῶκεν Ἀθαναία, πατρῷα πάντα φέρεσθαι.
Λωτροχοοί, μάτηρ δ' ἔτις ἔτικτε θεῶν,

79 Μετὰ πάντα βαλεῦ] Τὸ ἐξῆς. μεταβαλεῦ. Sch.

85 Τέλθῃς.] debitum χρέος. Hesych.

9 Βάκτρον.] Apud Sophoclem, puero ductore; apud Euripidem, filia vice baculi, utitur Tiresias. Frischl.

98 Ἀγεσίλα.] Pro ἀγεσίλα repono ἀγεσίλας. Ita dictus est Pluto ἀπὸ τοῦ ἄγειν τὰς λαάς. Frischl.

Ἄλλὰ

Ἄλλὰ Διὸς κορυφά. κορυφὰ Διὸς ὧ κ' ἐπινεύσῃ,

Ἐμπεδον· ὡσαύτως ὧ μὲν οἱ ἅ θυγάτηρ.

Ἐρχετ' Αἰθαναία νῦν ἀτρεκές· ἀλλὰ δέχεσθε

105

Τὰν θεὸν, ὧ κῶραι, τῶργ' ὅσαις μέλεται,
Σύν τ' εὐαγορία, σύν τ' εὖμασι, σύν τ' ὀλολυγαῖς.

Χαῖρε θεά, κάδευ δ' Ἀρτεῖ Ἰναχίη.

Χαῖρε καὶ ἐξελάοισα, καὶ ἐς πόλιν αὐτὶς ἐλάοσαις

Ἰππω, καὶ Δαναῶν κλᾶρον ἅπαντα σάω.

110

103. Διὸς κορυφά] Lucianus in dialogis Mercurium sub partus tempore cum securi astantem fingit, qua cerebrum Jovis diffinderet. *Frischl.*

E 三

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ καὶ ΡΟΔΙΟΥ

ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΟΝ. Β. 6. γ.

Apollonius, Alexandrinus fuit, à plerisque, quia Rhodi Rhetoricam per aliquod tempus professus est, dictus Rhodius. Callimachi discipulus erat, sed postea invissimus. Eratostheni successit in præfectura Bibliothecæ Alexandrinæ sub Ptolemæo Euergete. Fabric.

Υ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ.

Ἰάσων μετὰ τῶν Φοῖβη ὅαν παραγερόμεν· πρὸς τὸν Αἰήτην, ἀξιοῖ
 λαβὼν τὸ δέρον. ἀγανακτίσας δὲ ὁ Αἰήτης ἀθλῶς αὐτῷ προσάτη
 μεγάλης ὥσε τὰς πυρίπνοας ταύρας ζεῦξαι, καὶ σπῆραι τὰς τῆ δρᾶ-
 χοντ· ὀδόντας, ὑπὸ ὧν ἀνεδίδοντο γίγαντες· ἢ μόνον δὲ σπῆραι.
 ἀλλὰ καὶ τῶν γηγενῶν σάχυν θερῖσαι. Μήδεια δὲ, διὰ τὸν ἐπὶ
 τὸν Ἰάσονα ἔρωτα, ὑπάγεται ὑπὸ τῇ Χαλκιόπῃ τοῖς ὑῖς αὐτῆς βο-
 ηθῆσαι. Καὶ δὴ συνθεμένη καὶ συντυχῆσα τῷ Ἰάσωνι κατὰ τὸ τῆς
 Ἑκάτης ἱερὸν, δίδωσί τε τὰ φάρμακα, καὶ ὑποτίθεται ὃν τρόπον δεῖ
 πρὸς τὸ θῆρ· τῶν γιγάντων ἀρμόσασθαι. Schol. ad init. lib. iii.
 Ἄργοναυτ.

✠✠✠✠ ΕΣΠΕΣΙΟΝ δ' ἐν πάσι μετέπρεπεν Αἶσον.

五五五

505

花 鹿 鹿 鹿 鹿

Κάλλει καὶ χαρίτεσιν· ἐπ' αὐτῶν δ' ὁμμαῖα

κέρη

Λοξὰ παρὰ λιπαρὴν σχομένη θηεῖτο καλύπτειν,

 $K_{\tilde{n}g}$

Κῆρ ἄχεϊ σμύχθσα· νό^α δέ οἱ ἡύτ' ὄνειρ^α
 Ἑρπίζων πεπότητο μετ' ἵχνια νισσομένοιο. 5
 Καί ῥ' οἱ μὲν ῥα δόμων ἐξήλυθον ἀσχαλόωντες·
 Χαλκιοῖπῃ δὲ χόλον πεφυλαγμένη Αἰήταο,
 Καρπαλίμως θάλαμόνδε σὺν υἱάσιν οἷσι βεβήκει.
 Αὐτως δ' αὖ Μήδεα μετέστιχε· πολλὰ δὲ θυμῷ
 Ὀρμαίν', ὅσα τ' ἔρωτες ἐποτρύνουσι μέλεσσι. 10
 Προπρὸ δ' ἄρ' ὀφθαλμῶν ἔτι οἱ ἰνδ' ἀλλετο πάντα·
 Αὐτὸς δ' οἷ^α ἔην, οἷοισί τε φάρεσιν ἦτο,
 Οἷά τ' ἔειφ', ὥς δ' ἔζετ' ἐπὶ θρόνῳ, ὥς τε θύραζε
 Ἦεν· ἑδὲ τιν' ἄλλον οἷσσαιτο πορφύρεσσι
 Ἑμμεναι ἀνέρα τοῖον· ἐν ἔασι δ' αἰὲν ὀρώρει 15
 Αὐδὴ τε μῦθοί τε μελίφρονες, ὥς ἀγόρευσε.
 Τάρβει δ' ἀμφ' αὐτῷ, μή μιν βόες, ἢ κ' αὐτὸς
 Αἰήτης φθίσαιεν· ὀδύρετο δ' ἡύτε πάμπαν
 Ἦδη τεθνηῶτα· τέρεν δέ οἱ ἀμφὶ παρειᾶς
 Δάκρυον αἰνοτάτῳ ἐλέω ῥέε κηδυσύνησιν. 20
 Ἦκα δὲ, μυρομένη λιγέως, ἀνενείκατο μῦθον.
 Τίπτε με δειλαίνῃ τόδ' ἔχει ἄχ^α; εἴθ' ὅγε πάντων
 Φθίσεται Ἡρώων προφερέστα^α, εἴτε χερείων,

4. Pro Ὀνειρ^α forsan legatur ὀνείρω, vel ὀνείροις, in somniis.

8. Σὺν υἱάσιν] Οἱ Χαλκιοῖπῃ, τῆς Μιδέας ἀδελφῆς, καὶ Φρίξῃ οὐδὲν σκελλόμενοι εἰς Ὀρχομενὸν, ἐναυάγησαν· καταχθέντες δὲ εἰς τὴν Ἀρεῶς νῆσον, συνέβαλον τοῖς Ἀργοναύταις· καὶ ἀλλήλους γνωρίσαντες κοινῇ ἐπλευσαν εἰς τὸν ἐν Κόλχοις ποταμὸν Φάτιν. Schol. ad init. lib. ii. Ἀργοναυτ.

11. Προπο.] Ἐμφαντικῶς αἱ προθέσεις τὴν συνεχῶς ἀνεκδιωλοποιῆσαν τῷ νῷ ἐμφαίνεισι. Καὶ παρ' Ὀμήρῳ, προπροκυλινδόμεν^α. Sch.

14. Περιύρω, aestuo animo. quod et significat eadem vox apud Homerum.

Ἑρρέτω. ἥ μὲν ὄφελλεν ἀκήρι⊕ ἐξαλέαυς.
 Ναὶ δὴ τῷτό γε, πότενα θεὰ Περσηί, πέλοιτο· 25
 Οἴκαδε νοστήσειε φυγὼν μόρον· εἰ δέ μιν αἶσα
 Δμηθῆναι ὑπὸ βροσὶ, τόδε προπάραιθε δαίη,
 Οὐνεκεν ἄχ οἱ ἔγωγε κακῇ ἐπιγαίομαι ἄτῃ.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὥς ἐόλητο νόον μελεδήμασι κέρη.
 Νυξ μὲν ἔπειτ' ἐπὶ γαῖαν ἄλεν κνέφας· οἱ δ' ἐνὶ πόνῳ 30
 Ναῦται εἰς Ἑλίκην τε καὶ ἀγέρας Ὠρίων⊕
 Ἐδρακον ἐκ νηῶν· ὕπνοιο δὲ καὶ τις ὁδίτης
 Ἦδ' ἡ καὶ πυλαωρὸς ἐέλδετο· καί τινα παίδων
 Μητέρα τεθνεώτων ἀδινὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυπ'·
 Οὐδ' ἐκινῶν ὑλακὴ ἔτ' ἀνὰ πτόλιν, ἐ δ' αὖτ' ἦεν 35
 Ἠχίης· σιγὴ δὲ μελαινομένην ἔχεν ὄσφιν.
 Ἀλλὰ μάλ' ἐ Μηδεῖαν ἐπὶ γλυκερὸς λάβεν ὕπν⊕·
 Πολλὰ γὰρ Αἰσονίδαο πόθῳ μελεδήματ' ἔειπεν
 Δειδυῖαν ταύρων κρατερόν μιν⊕, οἷσιν ἔμελλεν
 Φθειδῶς ἀεικελίῃ μοίρῃ καὶ αὖ νειὸν Ἀρη⊕. 40
 Πυκία δὲ οἱ κραδίῃ γηθέων ἐντοθεν ἔθυσεν·
 Ἡελίς ὥς τις τε δόμοις ἐνιπάλλεται αἶγλη
 Ὑδα⊕ ἐξανίστα, τὸ δὲ νέον ἦε λέβητι
 Ἡέ περ ἐν γαυλῷ κέχυται· ἥ δ' ἐνθα καὶ ἐνθα
 Ὠκείῃ τροφάλιγι τινάσεται αἰῶσσα· 45

24. Ἀκήρι⊕] Ἡ ὄφελε χαρισθῆναι ἀπαθὲς, μηδὲν παθῶν. Sch.

25. Περσηί.] Περσηίδα τὴν Ἑκάτην λέγει, ὡς τῇ Περσέως θυγατέρα. Sch. Alii alia de Hecates genere memorant.

29. Ἐόλητο.] Ἐτετάρατο καὶ ἐν ἀγωνίᾳ ἦν. Sch. Caeterum in Aldina editione legitur αἰόλητο, quae quidem vox et usitatio est, et hic melior videtur.

31. Ἑλίκην] Helice dicebatur a Graecis Urfa major.

Magna minorque ferae, quarum regis altera Graias,

Altera Sidonias, utraque sicca, rates. Ovid.

Ὡς δὲ καὶ ἐν γήθεσι κέαρ ἐλελίζετο κέρως,
 Δάκρυ δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν ἐλέω ρέεν· ἐνδοθι δ' αἰεὶ
 Τεῖς' ὀδύνη σμύχθου διὰ χροός· ὥς οἱ ἀνίας
 Ἀκάματοι πρᾶπίδεσιν ἐνισκήπτεσκον ἔρωτες.
 Φῆ δ' ἐοῖ ἄλλοτε μὲν θελκίηρια φάρμακα ταύρων
 Δωσέμεν, ἄλλοτε δ' ἔτι· καταφθίδος δὲ καὶ αὐτῆ.
 Αὐτίκα δ' ἔτ' αὐτὴ θανέειν, ἐ φάρμακα δώσιν,
 Ἄλλ' αὐτως εὐκηλῶ ἐὼν ὀτλησέμεν ἄτην.
 Ἐξομένη δ' ἤπειτα δροάσατο, φάνησέν τε.

50

Δειλὴ ἐγὼ νῦν ἐνθα κακῶν, ἢ ἐνθα γένωμαι.
 Πάντη μοι φρένες εἰσὶν ἀμήχανοι· ἔδε τις ἀλκή
 Πήματ', ἀλλ' αὐτως φλέγει ἔμπεδον· ὥς ὄφελόν γε
 Ἀρτέμιδ' κραπνοῖσι πᾶρ βελέεσι δαμῆναι,
 Πρὶν τόνγ' εἰσιδεῖν, πρὶν Αἰαΐδα γαῖαν ἰκέειν
 Χαλκιότης υἱᾶς· τὸς μὲν θεός, ἢ τις Ἑρινυς
 Ἄμμι πολυκλαύτης δειρ' ἤλαγε κεῖθεν ἀνίας.
 Φθείδω ἀεθλεύων, εἰ οἱ κατα νειὸν ὀλέει
 Μοῖρα πέλει· πῶς γὰρ κεν ἐμὰς λελάθυμι τοκῆας
 Φάρμακα μψαμένη; ποῖον δ' ἐπὶ μῦθον ἐνίψω;
 Τίς δὲ δόλ'; τίς μῆτις ἐπὶ κλοπ' ἔσσετ' ἀρωγῆς;
 Ἡ μιν ἀνέυθ' ἐτάρων προσπύξομαι οἶον ἰδέσθαι
 Δυσμορ'; ἐ μὲν εὐλοπα καλὰ τιμένειό περ ἐμῆς
 Λωφίσεν ἀχέων· τότε δ' αἶ κακὸν ἄμμι πέλοιτο,
 Κεῖν' ὅτε ζῶης ἀπαμείρεται.—Ἐρρέτω αἰδώς,
 Ἐρρέτω ἀγλαΐη· ὃ δ' ἐμῇ ἰότητι σωθεῖς,
 Ἀσκηθῆς, ἵνα οἱ θυμῷ φίλον, ἐνθα νέοιτο.
 Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτῆμαρ, ὅτ' ἐξανύσειν ἄεθλοι,
 Τεθναίνην, ἢ λαιμὸν ἀναρτήσασα μελάνθρων,

55

60

65

70

Ἡ καὶ πασαμένη ῥιζήρια φάρμακα θυμῷ.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς φθιμένη μοι ἐπιλλίσσασιν ὅπῳσω
 Κερτομιαί· τηλῶ δὲ πόλις περὶ πᾶσα βοήσῃ 75
 Πότμον ἐμὸν· καὶ κέν με διὰ στόματ' ἔφορέσσαι
 Κολχίδες ἄλλυδις ἄλλη ἀεικέα μωμήσονται·
 Ἡ τις κηδομένη τόσον ἀνέρ' ἄλλοδαποῖο
 Κάτθανει, ἥ τις δῶμα, καὶ ἔς ἥσυχνε τοκῆας,
 Μαργουσὴν εἴξασα· τί δ' ἔκ ἐμὸν ἔσεται αἵσχ' ; 80
 ὦ μοι ἐμῆς ἀτης· ἦτ' ἂν πολὺ κέρδιον εἴη
 Τῇδ' αὐτῇ ἐν νυκτὶ λιπεῖν βίον ἐν θαλάμοισιν,
 Πύτμῳ ἀνώϊσθ' ἀκ' ἐλέγχεα πάντα φυγεῖσαν,
 Πρὶν τάδε λωβήεντα καὶ ἔκ ὀνομαστὰ τελέεσαι.
 Ἡ, καὶ φωριαμὸν μετεκίαθεν, ἥ ἐνὶ πολλὰ 85
 Φάρμακά οἱ, τὰ μὲν ἐσθλά, τὰ δὲ ῥιζήρι' ἔκετο.
 Ἐνθεμένη δ' ἐπὶ γόνατ' ὀδύρετο· δέεε δὲ κόλπῃς
 Ἀλληκίον δακρύοισι· τὰ δ' ἔρραεν ἀσαγὲς αὐτῷς
 Αἶν' ὀλοφυρομένης τὸν ἐὸν μόρον· ἴετο δ' ἦγε
 Φάρμακα λέξασθ' θυμοφθόρα, τόφρα πάσαιτο. 90
 Ἦδη καὶ δεσμὸς ἀνελύετο φωριαμοῖο,
 Ἐξελέειν μεμαυῖα δυσάμμορ'· ἀλλὰ οἱ ἄφνω
 Δεῖμ' ὅλοον συγερτοῖο κατὰ φρένας ἦλθ' αἶδαιο.
 Ἔσχετο δ' ἀμφασίῃ θηρὸν χρόνον, ἀμφὶ δὲ πᾶσαι

74. Ἐπιλλίσσασιν] Ἐπικαταμωμήσονται κυρίως δὲ τὸ τὴς ὀφθαλμῶς ἐπικλίνειν καταμωκώμενον. Sch.

88. Ἀσαγὲς. Ita legunt Isaac. Casaubonus et J. Rutgersius pro ἀσαγὲς, quod in edit vulg. ἀσαγὲς autem idem est, quod ἀσακί; Ἀσαγὲς. πολλὸ καὶ λαβρὸν. Hesych. ἀσακί, πολυσακί. Sch. Soph. Oed. Col. τὸ α hic est ἐπιτακτικόν Casaub. Lect. Theocr. cap. xiv.

90. Πάσαιτο] Haec vox displicet Scholiastae, sed immerito; quis enim nesciat πᾶσαισθαι esse γίνεσθαι? Hoelzelinus

Θυμείδης

Θυμηδεῖς βίοτοιο μεληδόνες ἰνδάλλοντο.

95

Μνήσατο μὲν τερπνῶν, ὅς' ἐνὶ ζωοῖσι πέλονται,

Μνήσαθ' ὀμηλικίης περιγηθέσσι, οἷά τε κέρη.

Καί τέ οἱ ἥελις γλυκίων γένετ' εἰσοράαδς

Ἦ πάρος· ἢ μᾶλλον γε νόῳ ἐπεμαίεθ' ἕκαστα.

Καί τὴν μὲν ῥα πάλιν σφετέρων ἀπεκάρθετο γένων, 100

Ἦρης αἰνεσίησι μετὰ τροπῇ, ὅδε τι βελάς

Ἄλλῃ δοιάζεσκεν. ἔελδετο δ' αἶψα φανῆναι

Ἦὲ τελλομένην, ἵνα οἱ θελκλήρια δοίῃ

Φάρμακα συνθεσίησι, καὶ ἀντήσειεν ἐς ὥπην.

Πυκνὰ δ' ἀνά κληῖδας ἑὼν λύεσκε θυράων,

105

Αἶγλην σκεπτομένην. τῇ δ' ἀσπάσιον βάλε φέγῃ

Ἦριγενῆς, κίνυντο δ' ἀνὰ πτολίεθρον ἕκαστοι.

Ἦ δ' ἐπεὶ ἔν ταπρῶτα φαεινομένην ἶδεν ἦν

Παρθενικὴν, ξανθὰς μὲν ἀνήφατο χερσὶν ἐθείρας,

Αἶ οἱ ἀτημελίῃ καταειμένον ἠέρεσαντο·

110

Αὐγαλέας δ' ἔφησε παρηίδας· αὐτὰρ ἀλοιφῇ

Νεκίαρῃ φαιδρύνετ' ἐπὶ χροῶ· δύνε δ' ἐπέπλον

Καλὸν, εὐγνάμπλοισιν ἀρηρεμένον περόνησιν.

Ἦμβροσίῳ δ' ἐφύπερθε καρῆατι βάλλε καλύπτῃην

Ἦργυρέην· αὐτῇ δ' ἐδόμοις ἐνὶ δινεύουσιν

115

Στείβε πέδον, λήθη ἀχέων, τά οἱ ἐν ποσσὶν ἦεν

Θεσπέσι, ἀλλὰ τ' ἐμελλεν ἀεξήσειεσσι ὁπίσω.

ΕΞΑΛΛΕΘ
ΕΚ

Ιάσων πρὸς Μηδείαν, κατὰ τὸ τῆς Εκάτης ἱερὸν, ἐς λόγους
ἔρχεται.

ΕΝΘ' ἔπω τις τοῖς ἐπὶ φροτέρων γένετ' ἀνδρῶν,
Οὐθ' ὅσοι ἐξ αὐτοῖο Διὸς γένετ', εἴθ' ὅσοι ἄλλων

Ἀθανάτων Ἡρώες ἀφ' αἵματός ἐβλάστησαν,

Οἷον Ἰήσονα Σῆκε Διὸς δάμαρ ἥματι κείνῳ,

Ἦ μὲν ἐς ἅντα ἰδεῖν, ἥδ' ἐπιροτιμυθήσασθαι.

5

Τὸν χὲ παπταίνοντες ἐθάμβεον αὐτοὶ ἑταῖροι

Λαμπόμυθον χαρίτεσιν. ἐγήθησεν δ' ἐκελεύθῳ

Ἀμρυκίδης, ἥδη περ οἷσά μιν τὰ ἕκαστα.

Οὐδ' ἄρα Μηδείης θυμὸς τράπετ' ἄλλα νοῆσαι,

Μελπομένης ὥρ' ὁμῶς· πᾶσαι δέ οἱ, ἦντιν' ἀθύροι

10

Μολπὴν, ἐκ ἐπιδήρῳ ἐφώνδανεν ἐψίασθαι.

Ἀλλὰ μεταλλήγεσκεν ἀμήχανος· ἐδέετο γὰρ ὅσπερ

Ἀμφιπόλων μεθ' ὁμίλον ἔχ' ἀτρέμας, ἐς δ' ἐκελεύθεος

8. Ἀμρυκίδης.] *Morplus*, Ampyci filius. Paulo supra in Apollonio:

μετὰ δέ σοισιν ἔπειτο Μόψος

Ἀμρυκίδης, ἐσθλὸς μὲν ἐπιπροφάνετας ἐπισπῶν

Οἰωνὸς

10, 11. Πᾶσαι δέ οἱ.] Hic à plurali ad singularem est numeri con-
versio: quod quidem fit interdum in optimis scriptoribus. Apud
Terent. Heaut act 1 sc. 3.

—nam parentium injuriæ

Uniusmodi sunt ferme, paulo qui est homo tolerabilis:

Scortari crebro nolunt. —

A sententia generali ad singularem sæpe sensim delabitur oratio. Ali-
quando etiam a singulari ad generalem. Utriusque exempla vide in
Forsteri Indice Attic ad Platonem.

Τηλοῦσε

Τηλόσε παπταίνεσκε, παρακλίνεσα παρείας.

Ἡ θαμὰ δὴ γηθέων ἑάγη κέαρ, ὅππότε δ' ἔπον

15

Ἡ ποδὸς, ἣ ἀνέμοιο παραθρέξαντα δοῶσαι.

Αὐτὰρ ὅγ' ἐ μεταδ' ἡρὸν ἐελδομένη ἐφ' αἶνθη,

Ἵψ' ὅς' ἀναθρώσκων, ἅτε Σείριος ἄκεανοιο,

Ὅς δ' ἡ τοι καλὸς μὲν ἀριζήλός τ' ἐσιδέσθαι

Ἀντέλλει, μήλοισι δ' ἐν ἄσπετον ἦκεν οἷζύν.

20

Ὡς ἄρα τῇ καλὸς μὲν ἐπήλυθεν εἰσοράσθαι

Αἰσονίδης, κάματον δ' ἐδυσίμερον ὥρσε φανθείς.

Ἐκ δ' ἄρα οἱ κραδίη γηθέων πέσεν ὄμμαϊα δ' αὐτως

Ἠχλυσαν· θερμὸν δ' ἐπαρηίδας εἶλεν ἔρευθ'.

Γένατα δ' ἔτ' ὀπίσω, ἔτε προπάρειθεν αἰεῖραι

25

Ἐθενεν, ἀλλ' ὑπένερθε πύγῃ πόδας· αἱ δ' ἄρα τείως

Ἀμφίπολοι μάλα πᾶσαι γὰρ σφείων ἐλίσσιν.

Τὼ δ' ἀνέω καὶ ἀναυδοὶ ἐφέτασαν ἀλλήλοισιν,

Ἡ δρυσὶν, ἣ μακρῇσιν ἐεδόμηντοι ἐλάττησιν,

Αἱ τε παρᾶσσον ἔκηλοι ἐν ἔρεσιν ἐρρίζωνται

30

Νηνεμὴ, μετὰ δ' αὐτὶς ὑπαὶ ῥιπῆς ἀνέμοιο

Κινύμεναι ὁμάδησαν ἀπείριτον· ὥς ἄρα τώγε

Μέλλον ἅλις φθέγξασθαι ὑπὸ πνοῇσιν ἔρωτ'.

Γινῶ δέ μιν Αἰσονίδης ἄτῃ ἐνὶ πεπληυῖαν

Θευμορίη, καὶ τοῖον ὑποσταίνων φάτο μῦθον.

35

Τί τί με παρθενικὴν τόσον ἄζεαι οἶον ἔοντα;

Οὔτοι ἐγὼν, οἷοί τε δυσανχέες ἄλλοι ἔασιν

Ἀνέρες, εἰδ', ὅτε περ πατρί' ἐνὶ ναιετάεσκον,

Ἡα πᾶρ'· τῷ μὴ με λιβαν ὑπεραίδω, κέρη,

16. Δ. ἴσ'] ἴσ' αὖτε παραδραμίντα. τῷ δ' ἐδοῖται τὸ
δέμα δ' αὖτ' ὡς σημαίνει δὲ τὸ νομίσαι. Schol.

Ἦ τι παρεξέρεεσθαι ὅ τοι φίλον, ἢ τι φάσθαι.
 Ἀλλ' ἐπεὶ ἀλλήλοισιν ἱκάνομεν εὐμενέοντες
 Χώρῳ ἐν ἡγαθέῳ, ἵνα τ' ὃ δέμεις ἔς' ἀλιτέεσθαι,
 Ἀμφαδίην ἀγόρευε καὶ εἴρεο· μηδ' ἐμε τερπνοῖς
 Φηλώσης ἐπέεσσιν· ἐπεὶ τοπρῶτον ὑπέστης
 Αὐτοκασιγνήτη, μενοεικέα φάρμακα δώσιν.

40

45

Πρὸς αὐτῆς Ἑκάτης μελίσσομαι, ἥδ' ἐτοκῆων
 Καὶ Διὸς, ὅς ξείνοισι ἱκέτησί τε χεῖρ' ὑπερίσχει·
 Ἀμφοτέρων δ', ἱκέτης ξεῖν' ὅ τέ τοι ἐνθάδ' ἱκάνω,
 Χρεοῖ ἀναγκαίῃ γυνέμῳ· ὃ γὰρ ἀνέυθεν
 Ὑμείων ζονόεντ' ὑπέρτερ' ἔσσομ' ἀέθλων.
 Σοὶ δ' ἂν ἐγὼ τίσαιμι χάριν μετόπιθεν ἀρωγῆς,
 Ἦ δέμεις, ὡς ἐπέοικε διάνδιχα ναιετάοντας,
 Οὖνομα καὶ καλὸν τεύχων κλέε· ὡς δ' ἐ καὶ ὦλλοι
 Ἦρωες κλήσουσιν ἐς Ἑλλάδα νοστήσαντες,
 Ἦρώων τ' ἄλοχοι καὶ μητέρες· αἱ νῦν περ ἦδη
 Ἠμέας ἠϊόνεσσιν ἐφεζόμηναι γοάασιν·
 Τάων ἀργαλέας κεν ἀποσκηδάσειας ἀνίας.
 Δή ποτε καὶ Θησῆα κακῶν ὑπελύσατ' ἀέθλων
 Παρθενικὴ Μινωῖς εὐφρονέσθ' Ἀριάδνη,
 Ἦν ῥά τε Πασιφάη κέρη τέκεν ἡελίοιο.
 Ἀλλ' ἢ μὲν καὶ νηὸς, ἐπεὶ χόλον εὐνάσε Μίνως,
 Σὺν τῷ ἐφεζομένη πάτρην λίπε· τὴν δ' ἐ καὶ αὐτοὶ
 Ἀθάνατοι φίλαντο, μέσῳ δ' οἱ αἰθέρι τέκμαρ
 Ἀστερόεις ἔεφαν, τὸν τε κλείουσ' Ἀριάδνης,
 Πάννυχ' ἑρηνίοισιν ἐλίσσεται εἰδώλοισιν.
 Ὡς καὶ σοὶ θεόθεν χάρις ἔσσεται, εἴ κε σωώσεις
 Τόσσον ἀριστηῶν ἀνδρῶν στόλον· ἢ γὰρ εἴοικας

50

55

60

65

Ἐκ

Ἐκ μορφῆς ἀγανῆσιν ἐπητείησι κεκάσθαι.

Ὡς φάτο κυδαίνων· ἡ δ' ἐγκλιδὸν ὅσπε βαλῖσα
 Νεκιάρειον μείδῃσ', ἐχύθη δέ οἱ ἐνδοθι θυμὸς 70
 Ἀνὼ ἀειρομένης, καὶ ἀνέδρακεν ὄμμασιν ἄντην·
 Οὐδ' ἔχεν ὅτι πάροιθεν ἔπει ποτιμυθήσαστο,
 Ἄλλ' ἄμυδις μενέαιεν ἀολλέα πάντ' ἀγορεύσαι.
 Προπρὸ δ' ἀφειδήσασα θυώδεα ἔξελε μίτρης
 Φάρμακον· αὐτὰρ ὅγ' αἶψα χεροῖν ὑπέδεικτο γεγηθώς. 75
 Καί νύ κέ οἱ καὶ πᾶσαν ἀπὸ γηθέων ἀρύτασα
 Ψυχὴν ἐγλυάλιξεν ἀγαιομένη χατεύντι.
 Τοῖα ἀπὸ ξανθοῖο καρήατο Αἰσονίδαο
 Στράπτεν ἔως ἡδεῖαν ἀπὸ φλόγα· τῆς δ' ἀμαρυγὰς
 Ὀφθαλμῶν ἥρπαζεν· ἰαίνεται δ' ἐφρένας εἴσω 80
 Τηκομένη, οἷον τε περὶ ῥοδέοσιν ἔερση
 Τήκεται, ἠώοισιν ἰαινομένη φαέεσσιν.
 Ἄμφω δ' ἄλλοτε μὲν τε κατ' ἔδεα ὄμματ' ἔρειδον
 Αἰδόμενοι, ὅτε δ' αὖτις ἐπὶ σφίσι βάλλον ὀπωπὰς,
 Ἱμερόεν φαιδρῆσιν ὑπ' ὀφρύσι μειδιόωντες. 85
 Ὅφρ' ἐδὲ δὴ τοιοῖσι μόλις προσπλύξατο κέρη.
 Φράζεο νῦν, ὥς κέν τοι ἐγὼ μητίσομαι ἀρωγὴν.
 Εὖτ' ἂν δὴ μετῴντι πατὴρ ἐμὸς ἐγλυαλίξῃ
 Ἐξ ὄφρα γενύων ὀλοὸς σπεῖραδαι ὀδόντας,
 Δὴ τότε μέσσην νύκτια διαμμοιρηδα φυλάξας, 90
 Ἀκαμάτοιο ῥοῇσι λοεσσάμεν ποταμοιο,

68. Ἐπητείησι] Ἐπισήμαις, φρονήσεσιν καὶ Ὀμηρ. ἐπίτη δ' ἀνδρὶ ἔοικας Schol.

74. Προπρὸ.] Γράφεται, προπρὸ δὲ μειδήσασα. ἐμφαντικὴ δὲ ἡ ἐπαναδίπλωσις τῆς προθέσεως· ἐμφαίνει γὰρ μᾶλλον τὸ μετὰ σταδῆς καὶ προχείρως γεγενῆσθαι τὴν δόσιν. Schol.

Οἷ' ἀνευθ' ἄλλων ἐνὶ φάρεσι κυανέοισι
 Βόθρον ὀρύξαδαι περιηγέα· τῷ δ' ἐνὶ θῆλυν
 Ἀρνεῖον σφάζειν, καὶ ἀδαίετον ὠμοθετῆσαι,
 Αὐτῷ πυρκαϊὴν εὐ νηήσας ἐπὶ βότρῳ.

95

Μηνογενῆ δ' Ἑκάτην Περσῆϊδα μελίσσοιο,
 Λεῖβων ἐκ δέπα σιμελήϊα ἔργα μελίσσῃ.

Ἦρι δὲ μυδῆνας τόδε φάρμακον, ἧτ' ἀλοιφῇ
 Γυμνωθεὶς φαίδρυνε τεὸν δέμας· ἐν δέ οἱ ἀλκή

Ἔσσετ' ἀπειρεσίη, μέγα τε δέν· ἔδέ κε φαίης

100

Ἀνδράσιν, ἀλλὰ θεοῖσιν ἰσαζέμεν ἀθανάτοισιν.

Πρὸς δὲ καὶ αὐτῷ δρυὶ σάκ' πεπαλαγμένον ἔσω

Καὶ ξίφ'. ἐνθ' ἐκ ἂν σε διατμήξαιαν ἀκωκαὶ

Γηγενέων ἀνδρῶν, ἔδ' ἀσχετὸς αἴοσησα

Φλόξ ὀλοῶν ταύρων. τοῖός γε μέν ἐκ ἐπὶ δηρὸν

105

Ἔσσει, ἀλλ' αὐτῆμαρ ὅμως σὺ γε μή ποτ' ἀέθλη

Χάζεο. καὶ δέ τοι ἄλλο παρὲξ ὑποθήσομ' ὄνειαρ.

Αὐτίκ' ἐπὶν κρατερὸς ζεύξης βόας, ὥκα δὲ πᾶσαν

Χερσὶ καὶ ἥνορέη τυφελὴν διὰ νεὶον ἀρόσσης,

Οἱ δ' ἤδη κατὰ ὠλκας ἀναφαχύουσι γίγαντες,

110

Σπειρομένων ἔφι δνοφερὴν ἐπὶ βῶλον ὀδόντων.

Αἱ κεν ὀρινομένους πολέας νεοῖο δοκεύσης,

Λάβρη λαῶν ἄφες τριβάρωτερον. οἱ δ' ἂν ἐπ' αὐτῷ,

Καρχαλέοι κύμας ὥς περὶ βρώμης, ὀλέκοιεν

Ἀλλήλους· καὶ δ' αὐτὸς ἐπείγειο δηϊότητ'

115

Ἰθῦσαι. τὸ δὲ κῶας ἐς Ἑλλάδα τοιόρ' ἔκητι

Οἶσσαι ἐξ Αἴης τηλῶ ποθί. νείσειο δ' ἔμπης

Ἦ φίλον, εἴ τοι ἔαδεν ἀφορμηθέντι νέεσθαι.

Ὡς αὖ ἔφη· καὶ σίγα ποδῶν πᾶρ' ὅσπε βαλῶσα,

Θεσπέσιον

Θεσπέσιον λιαροῖσι παρηίδα δάκρυσι δεῦε 120

Μυρομένη, ὅτ' ἔμελλεν ἀπόπροθι πολλὸν εὐοῖο

Πόντον ἐπιπλάγξαι δ' ἀνιρῶ δέ μιν ἄντην

Ἐξαῦτις μύθῳ προσεφώνεεν, εἶλέ τε χειρὸς

Δεξιτερῆς· ἥδη γὰρ ἀπ' ὀφθαλμοῦς λίπεν αἰδώς.

Μνώεο δ', ἣν ἄρα δὴ ποθ' ὑπότροπ' οἴκαδ' ἵκηαι,
Οὔνομα Μηδείης· ὥς δ' αὖτ' ἐγὼ ἀμφὶς εἰόντ' 126

Μνήσομαι. εἶπε δέ μοι πρόφρων τόδε, πῇ τοι ἔστι

Δώματα, πῇ νῦν ἔνθεν ὑπεῖρ ἅλα νηὶ περήσεις·

Ἢ νύ περ ἀφνειῶν σχεδὸν ἵξεαι Ὀρχομενοῖο,

Ἢ καὶ Αἰαίνης νῆσος πέλας. εἶπε δὲ κέρην 130

Ἦντινα τήνδ' ὀνόμηνας ἀριγνώτην γεγαυῖαν

Πασιφάης, ἣ πατρὸς ὁμόγνιός ἐστιν ἐμεῖο.

Ὡς φάτο. τὸν δὲ καὶ αὐτὸν ὑπῆϊε δάκρυσι κέρης

Οὐλ' ἔρωσι τοῖον δὲ παραβλήδην ἐπ' ἠΐδα.

Καὶ λῖν' ἐνύκλιας οἶομαι, ἐδέεωτ' ἦμαρ 135

Σεῦ ἐπιλήσεις, ποροφυγὼν μόρον· εἰ ἐτέον γε

Φεύξομαι ἀσκηθὴς ἐς Ἀχαιίδα, μηδέ τιν' ἄλλον

Αἰήτης ποροβάλλησι κακώτερον ἄμμιν ἄεθλον.

Εἰ δέ τι ἡμετέρην ἐξιδμέναι εὐάδε πάτρην,

Ἐξερέω. μάλα γὰρ με καὶ αὐτὸν θυμὸς ἀνώγει· 140

Ἐγὶ τις αἰπεινοῖσι περὶδρομ' ἔρεσι γαῖα,

128. Pro πῇ forsan legendum ποῖ.

129. Ὀρχομενοῖο] *Orchomenus* urbs Baeotiae. *Phryxus* autem (*Atalanta* regis Thebarum et *Nepheles* filius) una cum sorore *Helle* novercae *Inus* insidias fugiens, consensu ariete aureo *Helle*spontum transiit, *Colchos*que pervenit. Inde *Medea* *Orchomenum* cognovit.

130. Αἰαίνης νῆσος.] νῆσος ἐν τῇ Φάσιδι ἐστὶν ἡ Αἰαία, ἐν ἣ τὸ δέρας ἔκειτο. αὕτη δὲ ἐστὶ Κόλχων μητροπόλις. *Schol.*

Πάμπαν εὐρρήνός τε καὶ εὐβοτῶ· ἔνθα Προμηθεὺς

Ἰαπετιονίδης ἀγαθὸν τέκε Δευκαλίωνα·

Ὁς πρῶτῳ παῖσι, καὶ εἰς ἑξῆς νῆες

Ἀθ' αὐτῆς, πρῶτῳ δὲ καὶ ἀνθρώπων βασίλευσεν. 145

Ἰαπετιονίδης δὲ τήνδε περικλίωνες καλέεσιν·

Ἰα δ' αὐτῇ Ἰαολκός, ἐμὴ πόλις, ἐν δὲ καὶ ἄλλαι.

Ἀλλὰ τὴν ταδε τοι μεταμῶνια πάντ' ἀγορεύω,

Ἡμετέρης τε δόμους, τηλεκλείτην τ' Ἀριάδην,

Κεῖν Μινῶ; τό φ' ἀγλαὸν ἄνομα κείνῃν 150

Παυδενικήν καλέεσκον ἐπήρατον, ἣν μ' ἐρεεῖνεις.

Αἶθε γὰρ, ὡς Θησῆι τότε ξυναρέατο Μίνως

Ἀμφ' αὐτῆς, ὡς αἰμι πατὴρ τεὸς ἄρθμῳ εἶη.

Ὡς φάτο, μελιχίοισι καταψύχων ὀάροισι.

Τῆς δ' ἀλεγενόταται κραδίην ἐρέθεσκον ἀνία. 155

Καὶ αἰν' ἀκηχεμένη ἀδινῶ προσπύεζατο μύθῳ.

Ἐλλάδι περ τάδε καλά, συνημοσύνας ἀλεγύνειν·

Αἰήτης δ' ἐταῖρ' ἐν ἀνδράσιν, οἷον εἶπας

Μίνω Ἰασιδάης πόσιν ἐμμεναι· ἐδ' Ἀριάδην

Ἰσῶμαι· τῷ μῆτι φιλοξενίην ἀγόρευε. 160

Ἀλλ' οἷον τύνη μὲν ἐμεῦ, ὅτ' Ἰωλκὸν ἵκηαι,

Μινῶς· σείῳ δ' ἐγὼ, καὶ ἐμῶν ἀέκητι τοκῆων,

Μινῶσμαι. ἔλθοι δ' ἡλὶν ἀπόπροθεν ἢ τις ὄσα,

Ἡέ τις ἀγέλας ὄρνις, ὅτ' ἐκλελάθοιο ἐμεῖο,

154 Καταψύχων] Καταμαλάττων. Schol. forsan legendum καταψύχων, d. malcen. Spanhem ad Call. Lav. Pall. 66. et Pierjonus Verifim.

156 Ἀδελφῶν] Ἀδελφῶν ἐν ἐνταῦθα μὲν τὸ οἰκτρὸν καὶ λυπηρὸν Sch

160 Ἀγέλας ὄρνις] De Ibyci gruibus nota est historia In scriptis facit x 20. de iis quae satis occultari nequeunt. Hoelzlinus. De Ibyci historia est apud Suidam in voce, Ibycus.

Ἡ αὐτὴν με ταχέως ὑπὲρ πόντοιο φέροιεν 165

Ἐνθένδ' εἰς Ἰωλκὸν ἀναρπάξασαι ἄελλαι,

Ὅφρα σ', ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἐλεγχείας πορφύρεα,

Μνήσῳ ἐμῇ ἰότητι πεφυγμένον· αἶθε γὰρ εἶην

Ἀπροφάτως τότε σοῖσιν ἐφέσι· ἐν μεγάροισιν.

Ὡς ἂρ' ἔφη, ἐλεεινὰ καταπροχέουσα παρειῶν 170

Δάκρυα· τὴν δ' ὅγε δῆθεν ὑποβλήδην προσέειπε·

Δαιμονίη, κενεὰς μὲν ἔα πλάζεσθαι ἄελλας,

Ὡς δὲ καὶ ἄγγελον ὄρνιν· ἐπεὶ μεταμῶνία βάσεις.

Εἰ δέ κεν ἦθεα κείνα καὶ Ἑλλάδα γαῖαν ἵκηαι,

Τιμήεσσα γυναιξὶ καὶ ἀνδράσιν, αἰδοίη τε 175

Ἔσσειαι· οἳ δέ σε πᾶν γυρτὸν ὥς πορσανέουσιν,

Οὐνεκα τῶν μὲν παῖδες ὑπότροποι οἴκαδ' ἵκοντο

Σὴ βεβλή, τῶν δ' αὖτε κασίγνητοί τε ἔται τε

Καὶ θαλεροὶ κακότητι· ἄδην ἐσάωθεν ἀκοῖται.

Ἡμέτερον δὲ λέχεται θαλάμοις ἐνὶ κρηιδίοισι 180

Πορσανέεις· ὅδ' ἄμμε διακρινέει φιλόνητος.

Ἄλλο, πᾶσι θάνατόν γε μεμορμένον ἀμφικαλύψαι.

Ὡς φάτο· τῇ δ' ἔντοδε κατεΐβετο θυμὸς ἀκαυτός.

Ἐμπης δ' ἔργ' αἰδήλα κατερρίγησεν ἰδέσθαι

Σχετλίη· ὃ μὲν δῆρὸν ἀπαρνήσασθαι ἐμελλεν 185

Ἑλλάδα ναιετάειν· ὥς γὰρ τόδε μῆδετο Ἥρη,

Ὅφρα κακὸν Περίην ἱερὴν εἰς Ἰωλκὸν ἵκηται

Αἰαίη Μήδεια, λιπυσά γε πατρίδα γαῖαν.

Ἦδη δ' ἀμφίπολοι μὲν ὀπιπτεύουσαι ἄπωθεν

Σιγῇ ἀνιάζουσιν· ἐδέετο δ' ἡματι· ἄρη 190

176. Πορσανέουσιν] Τιμήεσσι, καὶ ὥς θῖον νομίσουσι σεπλήν Sch. 4

190. Ἐδέετο] Ἐδέετο· ἔχρηζεν· ἀπῆται· ἢ ὅτι ἐνελόπετο ὁ τῆς ἡμέρας καιρός. Schol.

Ἄψ οἶκόνδ' ἐ νέεωζ ἔην μετὰ μητέρα κάρην.

Ἦ δ' ἔπω κομιδῆς μιμνήσκετο (τέρπετο γὰρ οἱ
Θυμὸς ὁμῶς μορφῇ τε καὶ αἰμυλίοισι λόγοισιν)
Εἰ μὴ ἄρ' Αἰσονίδης πεφυλαγμένῳ ὀφέπερ ἦυδα.

ὦρην ἀποβλώσκειν, μὴ πρὶν φάσθαι ἡελίοιο
Δύη ὑποφθάμενον, καί τις τὰ ἕκαστα νοήσῃ
Ὅθνείων· αὐτὶς δ' ἀβολήσομεν ἐνθάδ' ἰόντες.

195

ὦς τῶν ἁλλήλων ἀγανοῖς ἐπὶ τόσσον ἔπεσσιν
Πείρηθεν, μετὰ δ' αὐτὲ διέτμαγεν. ἦτοι Ἰήσων

Εἰς ἐτάρῃς καὶ νῆα κεχαρμένῳ ὦρτο νέεωζ,

200

Ἦ δ' ἐ μετ' ἀμφιπόλῃς. αἱ δ' ἐ σχεδὸν ἀντεβόλησαν

Πᾶσαι ὁμῶς. τὰς δ' ἔτι περιπλομένας ἐνόησε.

Ψυχὴ γὰρ νεφέεσσι μεταχθονίῃ πεπότητο.

Αὐτομάτοις δ' ἐ πόδεσσι ποτὶς ἐπέβησάτ' ἀπ' ἡνίας·

Καί ῥ' ἐτέρῃ μὲν χειρὶ λάβ' ἡνία, τῇ δ' ἄρ' ἱμάδιον 205

Δαιδαλέην, ἔρῃας ἐλαυνέμεν. οἱ δ' ἐ πόλινδε

Θῦνον ἐπειγόμενοι ποτὶ δώματα. τὴν δ' ἄρ' ἴδσαν

Χαλκιόπῃ περὶ παῖσιν ἀκηχεμένη ἐρέεινεν.

Ἦ δ' ἐ παλιντροπήσιν ἀμήχανῳ, ἔτε τι μύθων

Ἐκλυεν, ἔτ' αὐδῆσαι ἀνειρομένη λελίητο.

210

Ἰζε δ' ἐπὶ χθαμαλῷ σφέλαϊ κλιντῆς ἐνερθεν,

Λέχρῃς ἐξεσαμένη λαίῃ ἐπὶ χειρὶ παρειῇ.

Ἔγρ' ἄρ' ἐνὶ βλεφάροισι ἔχεν ὄμματα, πορφύρεα

Οἶον ἔῃ κακὸν ἔργον ἐπιξυνώσατο βελῆ.

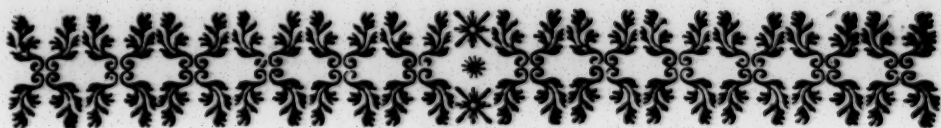
197. Ἀβολήσομεν.] Συντευξόμεθα. Sch.

202. Περιπλομένας.] Παρίστας. Sch.

209. Παλιντροπήσιν.] *Mentis agitatione. curis. Hoelzl.* quae interpretatio melior quam Schol. videtur.

214. Ἐπιξυνώσατο.] Ἐπικοινωνώσατο. *Hoelzl.* ex pacto jam machinaretur: ξυνόω enim conjugo, communico, convenio.

POETARUM, quorum ex reliquiis FRAGMENTA sequentia decerpta sunt, tempora ita disposuit Ger. J. Vossius.

Circiter An.
ante Christ.

638. Olympiade 35 fuit *Tyrtæus*, Poeta Elegiacus.
610. Olymp. 42 claruit *Sappho* Lesbica, Poetria Lyrica, æqualis *Stesichoro*, *Alcæo*, et *Pittaco*, et *Erinnæ* Lesbicæ: quanquam hæc a nonnullis refertur ad Olymp. 106.
594. Olymp. 46 claruit *Mimnermus*, Colophonius vel Smyrnæus Elegiacus, Solonis temporibus. Apud Pausaniam in Bæotiis legas elegiaco versu tradidisse eum pugnam Smyrnæorum contra Gygem et Lydos. Paulo post Mimnermum floruit *Solon*, Legislator et Poeta.
558. Olymp. 55 natus est *Simonides* Ceus Poeta Lyricus, qui inter alia Dorica dialecto scripsit Xerxis navale prælium cum Græcis ad Salaminem; quod commissum Olympiade 75. præcipuus in movenda commiseratione. Idem, cum 16 literis vetustis quatuor adjecisset Palamedes, Θ, Ζ, Φ, Χ, quatuor alias adjunxit, duas longas Η, Ω, et duas duplices Ξ, et Ψ.
546. Olymp. 58 natus est *Theognis* ὁ γνῶμον' γ' Megaris Atticæ.
538. Olymp. 60 in pretio erat *Xenophanes* Colophonius, Poeta Physicus.
490. Olymp. 72 *Ion* Chius, Poeta tragicus, fabulas docere cœpit.
474. Olymp. 76 floruit *Pindarus*, æqualis *Æschylo*: Sub idem tempus *Sophocles* etiam et *Euripides*.
450. Olymp. 82 claruit *Bacchylides* Ceus, Lyricus, e *Simoni*-dis fratre natus. Hujus poemata in Pythiis ab Hierone prælata fuere Pindaricis, ut est apud Pindari interpretes. Magnopere etiam eo delectatum *Julianum* Imperatorem refert Ammianus Marcellinus.

402. Olymp.

Circiter An.
ante Christ.

402. Olymp. 94. claruit *Critias*, unus e 30 tyrannis, Atheniensium civitati impositis a Lyfandro; Poeta elegiacus. Sed alium *Critiam* putat Vossius, cujus versus apud Athenaeum leguntur lib. 1. 10. 13.
390. Olymp. 97. viguit *Callistratus*, Atheniensis Comicus, Aristophanis praecipue aemulus.
150. Olymp. 157. *Moschus* Sículus, qui Bionis mortem carmine deflevit, Aristarcho familiaris. *Musaeus*, qui amores *Leandri* et *Heros* conscripsit, non ante quintum post Chr. saeculum vixit.

Ἐκ τῶν ΣΟΥΙΔΑ, περὶ Τυρταίῃς.

Τυρταῖς Ἀρχιμειρόν, Λάκων ἢ Μιλήσιος, ἐλεγχοποιὸς καὶ αὐλητής·
ὃν λόγῳ τοῖς μέλεσι χρυσάμενον Λακεδαιμονίους πολέμους
Μεσσηνίους ἐκρατεῖν ποιῆσαι. ἔτι δὲ παλαιάτα σύγ-
χρον τοῖς ἐπὶ κληθεῖσι σοφοῖς, ἢ καὶ παλαιότερος, ἠμύαζε γὰρ
κατὰ τὴν λέξι' Ὀλυμπιάδα· ἔγραψεν ὑποθήκας δι' ἐλεγείας, καὶ
μέλη πολεμικήρια εἰς βιβλία.

ΕΚ ΤΩΝ

ΤΥΡΤΑΙΟΥ,

Περὶ τῆς πολεμικῆς ἀρετῆς.

ΤΥ Τ' ἄν μνησαίμην, ἔτ' ὃν λόφῳ ἄνδρα τιθεί
μην,

Οὔτε ποδῶν ἀρετῆς, ἔτε παλαισμοσύνης·

Οὐδ' εἰ Κυκλάπων μὲν ἔχοι μεγεθὸς τε βίην τε

Νικῶν δὲ Δείων Ὀρήκιον βορέην·

Οὐδ' εἰ Τιθωνοῖο φυὴν χαριέστερ' εἶη,

5

Πλετοῖν δὲ Μίδεω καὶ Κινύραο πλέον·

Οὐδ' εἰ Τανταλίδεω Πέλοπ' βασιλεύτερος εἶη,

Γλαῦσσαν δ' Ἀδρήστ' μελιχόγηρυν ἔχοι·

Οὐδ' εἰ πᾶσαν ἔχοι δόξαν, πλὴν Δέριδ' ἀλκῆς.

Οὐ γὰρ ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ

10

Υ

Εἰ

Εἰ μὴ τετλαίῃ μὲν ὄρῳ φόνον αἱματόεντα,
 Καὶ δῆϊων ὀρέγοι' ἐγλύθεν ἱστάμεν.
 Ἡ δ' ἀρετὴ, τὸ δ' ἀέθλον ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστον,
 Κάλλιζόν τε φέρειν γίνεταί ἀνδρι νέω.
 Ξυιὸν δ' ἐδλὸν τῷτο πόλῃι' τε, παντί τε δήμῳ, 15
 Ὅστις αἰὲς διαβας ἐν πορομάχοισι μένῃ
 Νωλεμέως, αἰσχρὰς δὲ φυγῆς ἐπιπάσχει λαθήται,
 Ψυχὴν καὶ θυμὸν τλήμονα παρθέμεν.
 Θαρσύνῃ δὲ πεσεῖν τὸν πλεῖστον ἀνδρὶ παρεστώς.
 Οὗτ' αἰὲς ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ. 20
 Αἶψα δὲ δυσμέεων ἀνδρῶν ἔτρεψε φάλαγγας
 Τρηχεῖας, σπῆδ' ἢ τ' ἐσχέθε κύμα μάχης.
 Αὐτὸς δ' ἐν πορομάχοισι πεσὼν φίλον ἄλεσε θυμὸν,
 Ἀγύ τε καὶ λαὸς καὶ πατέρ' εὐκλείδας.
 Πολλὰ διὰ τέρροιο καὶ ἀσπίδι ὀμφαλοέσσης, 25
 Καὶ διαθήρη προῶν ἐληλαμέν.
 Τὸν δ' ὀλοφύρονται μὲν ὁμῶς νέοι ἢ δὲ γέροντες,
 Ἀργαλέῳ δὲ πύθῳ πᾶσα κέκηδε πόλις.
 Καὶ τύμβῳ, καὶ παῖδες ἐν ἀνθρώποις ἀρίσημοι,
 Καὶ παίδων παῖδες, καὶ γέν' ἐξοπίσω. 30
 Οὐδέποτε κλέ' ἐδλὸν ἀπόλλυται, ἢ δ' ὄνομ' αὐτῆ,
 Ἀλλ', ὑπὸ γῆς περ ἐὼν, γίγνεται ἀθάνατ',
 Ὅντιν' ἀριστεύοντα, μένοντά τε, μαρναμένον τε
 Γῆς πέρι καὶ παίδων δῶρ' Ἄρης ὀλέσῃ.

16. Διαβάζειν est, pedes modo militari componere divaricatis
 pau um cruciatus, quod notavit doctissimus Taylorus ad Lycurgi Orat.
 Sic apud Hom. Illad. μ. 458. εὖ διαβάς, quod exponit Didymus ἰσ-
 χυρῶς εἰς.

Εἰ δὲ φύγοι μὲν κῆρυξ τανηλεγέῃ θανάτοιο,
 Νικήσας δ' αἰχμῆς ἀγλαὸν εὖχῃ ἔλοι·
 Πάντες μὲν τιμῶσιν ὁμῶς νέοι ἢ δὲ παλαιοί,
 Πολλὰ δὲ τερπνὰ παθὼν ἔρχεται εἰς αἶδην.
 Γηράτκων δ' ἀγοῖσι μεταπρέπει, εἰδέ τις αὐτὸν
 Βλάπτειν ἔτ' αἰδέσθαι ἔτε δίκης ἐθέλει.
 Πάντες δ' ἐν θώκοισιν ὁμᾶς νέοι, οἳ τε κατ' αὐτὸν
 Εἴκοσ' ἐκ χώρης, οἳ τε παλαιότεροι.
 Ταύτης νῦν τις ἀνὴρ ἀρετῆς εἰς ἄκρον ἰκέαδς
 Πειρίδω, θυμὸν μὴ μεθίεις πολέμῳ.

35

40

Τὸ αὐτὸ, β'.

Μέχρις τεῦ κατάκεισθε; κότ' ἄλκιμον ἔξετε θυμὸν,
 ὦ νέοι; εἰδ' αἰδεῖσθαι ἀμφιπερικλίονας,
 ὦ δὲ λίην μεθιέντες; ἐν εἰρήνῃ δὲ δοκεῖτε
 Ἦδ' ἀτὰρ πόλεμῳ γαῖαν ἅπασαν ἔχει.

* * * *

Καί τις δαπνῆσκων ὕφατ' ἀκοντισάτω.
 Τιμῆν τε γάρ ἐστι καὶ ἀγλαὸν ἀνδρὶ, μάχεσθαι
 Γῆς πέρι, καὶ παίδων, κεριδίης τ' ἀλόχευ,
 Δυσμυρίσιν. θάνατῳ δέ ποτ' ἔσεται, ὅπποτε κεν δὴ
 Μοῖραι ἐπικλώσωσιν. ἀλλὰ τις ἰθὺς ἴτω,
 Ἐλχῶ ἀνασχόμενῳ, καὶ ἴω' ἀσπίδῳ ἄλκιμον ἦτορ
 Ἐλσας τοπρῶτον μινυμένῳ πολέμῳ.
 Οὐ γάρ κως θανάτον γε φυγεῖν εἰμαρμένον ἐστὶν
 Ἄνδρ', εἰδ' εἰ προγόνων ἢ γένῳ ἀθανάτων.
 Πολλάκι δ' ἡϊοτῆτα φυγῶν καὶ δόπον ἀκόντων
 Ἐρχεται, ἐν δ' οἴκῳ μοῖρα κίχεν θανάτου.

5

15

Υ 2

Ἄλλ'

Ἄλλ' ὁ μὲν ἐκ ἔμπας δῆμῳ φίλῳ, ἐδὲ ποθεινός·
 Τὸν δ' ὀλίῳ φενάχει, καὶ μέλας, ἦν τι πάθη.
 Λαῶ γδ' ξύμπαντι πύθῳ κρατερόφρονῳ ἀνδρὸς
 Οἰήσκονίῳ, ζώων δ' ἄξιῳ ἡμιθέων.
 Ὡς περ γὰρ μιν πύρρον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀρώσιν·
 Ἐγείνῃ γδ' πολλῶν ἄξια μὲν ἔων.

20

Τὸ αὐτὸ γ'.

Ἄλλ' Ἡρακλῆῳ γὰρ ἀνίκητον γένῳ ἐστὶ.
 Θαρσεῖτ', ἔπω Ζεὺς αὐχένα λοξὸν ἔχει.
 Μὴδ' ἀνδρῶν πληθὺν δειμαίνετε, μὴδ' ἐφοβεῖσθε·
 Ἴθυσ δ' ἐς προμάχῃς ἀσπίδ' ἀνὴρ ἐχέτω.
 Ἴστε γδ' ὡς Ἀρεῶς πολυδακρύῃς ἔργ' ἀρίδῃλα,
 Εὖ δ' ὄργην ἐδάητ' ἀργαλέῃς πολέμοις·
 Οἱ μὲν γδ' τολμῶσι, παρ' ἀλλήλοισι μένοντες,
 Ἐς τ' αὐτοσχεδίην καὶ προμάχῃς ἵεναι,
 Παυρότεροι θνήσκουσι, σάουσι δὲ λαὸν ὀπίσσω·
 Τρεοσάντων δ' ἀνδρῶν πᾶσ' ἀπόλωλ' ἀρετή·
 Οἷδ' εἰς δ' ἂν ποτε ταῦτα λέγων ἀνύσειεν ἕκαστα,
 Ὅσ', ἂν αἰσχυρὰ πάθῃ, γίγνεται ἀνδρὶ κακά·
 Ἀργαλέον γδ' ὅπιδε μετάφρενον ἐστὶ δαΐζειν
 Ἀνδρὸς φεύγονίῳ δῆϊω ἐν πολέμῳ.
 Αἰσχυρὸς δ' ἐστὶ νέκυς κατακείμενῳ ἐν κονίῃσι
 Νῶτον ὅπιδ' αἰχμῇ δειρὸς ἐληλαμένῳ·
 Ἀλλὰ τις εὖ διαβὰς μενέτω ποσὶν ἀμφοτέροισι
 Στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς, χεῖλῳ ὀδῶσι δακύν·
 Μῆρες τε κνήμας τε κάτω καὶ γέρνα καὶ ὦμους
 Ἀσπίδῳ εὐρείῃς γαστρὶ καλυψάμενῳ·

5

10

15

20

Δεξιτερῇ

Δεξιτέρῃ δ' ἐν χειρὶ τινασέτω ὄβριμον ἔλχῃ,

Κινεῖτω δὲ λόφον δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς.

Ἐρδων δ' ὄβριμα ἔργα διδασκέτω πολεμιζέειν,

Μηδ' ἔκτος βελέων ἑσάτω ἀσπίδ' ἔχων.

Ἀλλὰ τις ἔγυς ἰὼν αὐτοσχεδὸν ἔλχεϊ μακρῷ

25

Ἥ ξίφει ἐτάζων δῆϊον ἄνδρ' ἐλέτω.

Καὶ πόδα παρ πόδι θείς, καὶ ἐπ' ἀσπίδ' ἀσπίδ' ἐρεί-
σας,

Ἐν δὲ λόφον τε λόφῳ, καὶ κυνέην κυνέῃ,

Καὶ γέροντα γέροντα πεπαλημένῳ ἄνδρὶ μαχέσθω,

Ἥ ξίφε' κώπην ἢ δορυ μακρὸν ἐλών.

30

Τῆ αὐτῆ δ'.

Τεθνάμηναι γὰρ καλὸν ἐν προμάχοισι πεσόντα

Ἄνδρ' ἀγαθόν, περὶ ἧ πατρίδι μαριάμηνον.

Τὴν δ' αὐτῆ προλιπόντα πόλιν καὶ πόδας ἀγρὸς

Πτωχεύειν πάντων ἑσ' ἀνιηρότατον,

Πλαζόμενον σὺν μητρὶ φίλῃ, καὶ πατρὶ γέροντι,

5

Παισὶ τε σὺν μικροῖς, κηριδίῃ τ' ἀλόχῳ.

Ἐχθρὸς μὲν γὰρ τοῖσι μετέσεται ὅς κεν ἴκηται,

Χρημοσύνη τ' εἰκὼν καὶ τυγερὴ πενήνῃ.

Αἰσχύνει τε γένῳ, καὶ δ' ἀγλαὸν εἶδ' ἐλέγχει,

Πᾶσα δ' ἀθυμία καὶ κακότης ἔπεται.

13

Εἴθ' ἔτις ἀνδρὸς τοι ἀλωμένῳ ἔδεμι ἄρη

Γίγνεται, ἔτ' αἰδῶς εἰσοπίσω τελέθει.

Εὐμῶ γῆς πέρι τῆσδε μαχώμεθα, καὶ περὶ παίδων

Θιήσχωμνι, ψυχῶν μηκέτι φειδόμενοι.

* Ω νέοι

Καὶ γελαῖς ἱμερόεν· τό μοι ἄν 5

Καρδίαν ἐν ζήθεσιν ἐπλόασεν·

Ὡς γὰρ εἶδω σε, βροχέως με φωνᾷς

Οὐδὲν ἔτ' εἴκει,

Ἄλλὰ καμὲν γλῶσσα ἔαγε· λεπίς δ'

Αὐτίκα χρῶ πῦρ ὑποδεδρόμακεν· 10

Οππάτεσιν δ' ἐδὲν ὄρημ', ἐπιρρόμ-

βεῦσι δ' ἀκθέ·

Καθδ' ἰδρὰς ψυχρὸς χέεται, τρόμος δ'

Πᾶσαν ἀγρεῖ, χλωρότερα δ' ποίας

Ερμί· τεθνάκην δ' ὀλίγω· πιδεύσῃν 15

Φαίνομαι ἄπρες.

7. Βροχέως.] *Aeolice* dicitur pro βραχέως; et vi etur idem hic significare, quod ἐν βροχῇ repente. *Pearcius*

9. Καμὲν.] Dicitur *Aeolice* pro κατὰ μὲν, ita ut κατὰ conjungatur cum ἔαγε. *Pearcius* Vossius in observat. ad Catulum, p. 113, legit γλῶσσα σίσιγε. Ceterum videtur *Lucretius* legisse ἔαγε, qui illud per infringi linguam interpretatus sit in iis versibus, qui hac respiciunt:

Sudores itaque et pallorem existere toto

Corpore, et infringi linguam, vocemque aboriri,

Caligare oculos, sonare aures, succidere artus.

De Rerum Nat. lib. iii. v. 155.

10. Per vocem πῦρ intelligendus est is ignis, qui colorem rubeum in iis, qui re aliqua efficiuntur, efficit: eam enim per ἐρύθημα πυρῶδες explicat *Plutarchus* in *Demetrio Poliore* ubi dicit *Antiocho* aegrotanti fuisse omnia signa, quæ in sua *Ode Sappho* notarat; et ex his *Medicum* reperisse, eum non alio morbo, quam amore, labrassē. *Pearcius.*

11. Οππάτ. *Aeol.* pro ὄμματ.

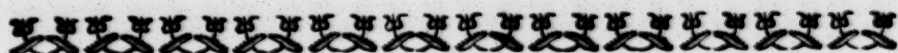
12. Ἀκ.έ. *Aeol.* pro ἀκ.αί.

14. Ἀγρε.] *Aeol.* pro αἶρε.

Ibid. Χλωρότ.] *Χλωρὸς* ita viridis, ut referat colorem herbarum foliorumque flavescentium.

15. Τεθνάκην.] *Aeol.* pro τεθνάαι. Et πιδεύσῃν pro ἐπιδεύσῃν, quod pro ἐπιδείσῃν.

ΣΑΠΦΟΥΣ ᾠσμα εἰς ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ. ἐκ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ περὶ συνθ. Edit. UPTON.

Π Οικιλόθρον' ἀθάνατ' Ἀφροδίτη,
Παῖ Διὸς, δολοπλόκε, λίσσομαί σε
Μή μ' ἄσαισι, μηδ' ἀνίαισι δάμνα
Πότνια θυμόν.

Ἄλλὰ τυῖδ' ἔλθ', αἵποκα κατερῶτα 5
Τὰς ἐμὰς ἀνδᾶς αἰῖοισα πολὺ.
Ἐκλυες, πατρός δ' ἐδόμον λιπῆσα
Χρῦσεν ἦλθες,

Ἄρμ' ὑποζεύξασα· καλοὶ δέ σ' ἄγον 10
Ὠκέες τρεθοὶ περὶ γᾶς μελαίνας,
Πυκνὰ δινῶντες πλερ' ἀπ' ὠραν' αἰθέ-
ρῳ διὰ μέσσω.

Αἰψ' ἀλλ' ἐξίκοντο. Τὺ δ', ὦ μάκαιρα,
Μειδιάσας' ἀθανάτῳ προσώπῳ
Ἦρέ, ὅτι δ' ἦν τὸ πέπονθα, κ' ὅτι 15
Δὴν τε κάλημι

5. Τυῖδε.] *Aeol. pro τῆδε ib. κατερῶτα Aeol. pro κατεράθε.*
11. Δινῶντες] *Aeol. pro διανῶντες. ibid. ὠραν' pro ἑρανῶ.*
16. Τε pro σε.

Ὅφρα κοιρανῆον ἔχοισα κάρλῳ
Ἀλεμονεύης.

Σᾶ δ' ὑπὸ ζεύγλα κρατερῶν λεπάδνων
Στέρνα γαίας καὶ πολιάς θαλάσσης
Σφίγεται· σὺ δ' ἀτφαλέως κυβερνᾷς
Ἀτρεα λαῶν.

10

Πάντα δ' ἐσφάλλων ὁ μέγιστ' αἰῶν,
Καὶ μέγαπλάσσω βίον ἄλλοτ' ἄλλως
Σοὶ μόνῃ πλεσίσιον ἔρον ἀρχᾶς
Οὐ μέγαβάλλει.

15

Ἡ γάρ ἐκ πάντων σὺ μόνῃ κραιλίτῃς
Ἄνδρας αἰχμητὰς μεάλως λοχεύεις,
Εὐσταχυν δάμαρτ' ὅπως ἀνεῖσα
Καρπὸν ἀπ' ἀνδρῶν.

20

~~~~~

Ἐκ τῶν ΜΙΜΝΕΡΜΟΥ.

Περὶ βίῃ, ὅτι βραχύς. α'.

ἩΜΕΙΣ δ', οἷά τε φύλλα φύει πολυάνθεμ' ὥρη,
Ἡρ', ὅτ' αἰψ' αὐγὴ αὖξεται ἡελίῃ·
Τοῖς ἱκελοι, πῆχμον ἐπὶ χρόνον ἀνθεσιν ἤβης
Τερπόμεθα, πρὸς θεῶν εἰδότες ἔτε κακόν,

19. Legit Grætius ὅπως συνοίσῃς·

Οὐτ'

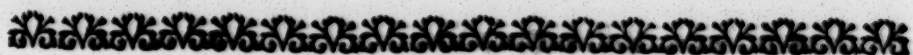
- Οὐτ' ἀγαθόν. κῆρες δὲ παρῆκασι μέλαιναι·
 Ἡ μὲν, ἔχουσα τέλ^α γῆρα^α ἀρβαλέε·
 Ἡ δ' ἐτέρη, θανάτοιο. μίνυνθα δὲ γίγνεται ἥεης
 Καρπός, ὅσον τ' ἐπὶ γῆν κίδναται πέλι^α.
 Αὐτὰρ ἐπὶν δὴ τῷτο τέλ^α παραμείψεται ἄρης,
 Αὐτίκα τεθνᾶναι βέλτιον, ἢ βίοι^α.
 Πολλὰ γὰρ ἐν θυμῷ κακὰ γίγνεται ἄλλοτὲ τ' οἶκ^α
 Τρυχεῖται, πενίης δ' ἔργ' ὀδυνηρὰ πέλει.
 Ἄλλ^α δ' αὖ παίδων ἐπιδεύεται, ὦντε μάλιτα
 Ἰμείρων, χ^ι γῆς ἔρχεται εἰς αἶδην.
 Ἄλλ^α νῆσον ἔχει θυμοφθόρον· ἐδέ τις ἐστὶν
 Ἀνθρώπων, ᾧ Ζεὺς μὴ κακὰ πολλὰ διδῶ.

Τῷ αὐτῷ. β'. Ψύγ^α γήρας.

* * * * *

- Ἄλλ' ὀλιγοχρόνιον γίγνεται, ὥσπερ ὄναρ,
 Ἦε τιμήεσσα. τὸ δ' ἀρβαλέον κ^ι ἄμορφον
 Γῆρας ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτίχ' ὑπερκρέμαται,
 Ἐχθρὸν ὁμῶς κ^ι ἄτιμον, ὃ, τ' ἄγνωστον τιθεῖ ἄνδρα,
 Βλάβει δ' ὀφθαλμὸς κ^ι νόον ἀμφιχυθέν.
 Τιθωνῷ μὲν ἔδωκεν ἔχειν κακὸν ἀφθιτον ὁ Ζεὺς
 Γῆρας, ὃ κ^ι θανάτῳ ρίσιον ἀρβαλέε.
 Τὸ πρὶν εἶναι κάλλιπ^α, ἐπὶν παραμείψεται ὦρη,
 Οὔτε πατὴρ παυσὶν τίμι^α, ἔτε φίλοις.

Ἐκ τῶν ΣΟΛΩΝΟΣ ἐλεγῶν.

β'.

Ἡ Μετῆρ δὲ πόλις κ' μὲν Διὸς ἔποτ' ὀλεῖται
Αἴσαν, καὶ μακάρων θεῶν φρένας αἰθανάτων.

Τοίη γδ' ἀνὰ θυμῷ ἐπίσκοπ' ὀβριμοπάτρη

Παλλὰς Ἀθηναίῃ χεῖρας ὑπερβεν ἔχει.

Αὐτοὶ δὲ φθείρειν μεγάλην πόλιν ἀφραδίησιν

5

Ἄστοι βέλονται χρήμασι πειθόμενοι.

* * * *

Οὐδ' ἱερῶν κλεάνων, ἅτε τι δημοσίων

Φειδόμενοι, κλέπτουσιν ἐφ' ἀρπαγῇ ἄλλοθεν ἄλλῳ. 15

Οὐδὲ φυλάσσονται σεμνὰ δίκης δέμεθλα.

Ἡ σιγῶσα σύνοιδε τὰ γινόμενα πόρ' ἔοντα,

Τῷ δὲ χρόνῳ πάντως ἦλθ' ἀποτισαμένη.

* * * *

Οὕτω δημοσίον κακὸν ἔρχεται οἴκαδ' ἐκάστω,

Αὔλαιοι δέ τ' ἔχουσιν ἐκ ἐθέλῃσι δύραι.

20

Ἑφ' ἡλὸν δ' ὑπὲρ ἔρκ' ὑπέρθορον, εὖρε δὲ πάντας,

Εἶδε τις ἢ φεύγων ἐν μύχῳ, ἢ θαλάμῳ.

Ταῦτα διδάξαι δομὸς Ἀθηναίῃς με κελεύει,

Ὡς κακὰ πλείεστα πόλει δυσνομία παρέχει.

Εὐνομία δ' εὖκοσμα καὶ ἄρτια πάντ' ἀποφαίνει,

25

Καὶ θαμὰ τοῖς ἀδίκῃς ἀμφιτίθῃσι πένδας.

Τρηχέα

Τρηχέα λαιαίνει, παύει κόρον, ὕβριν ἀμαυροῖ,
 Αὐαίνει δ' ἄτης ἄνθεια φύομα·
 Εὐθύνει δ' εἰ δίκας σκολιὰς, ὑπερήφανά τ' ἔρλα
 Πραῦνει, παύει δ' ἔρλα διχοστασίης.
 Παύει δ' ἀρβιγῆς ἐριδὶ χόλον· ἔτι δ' ὑπ' αὐτῆς
 Πάντα κατ' ἀνθρώπου ἄρτια καὶ πινυτά.

30

Ἐκ τῶν ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Εἰς τῶν θνητῶν βίον. α'.

Ὅτδ' ἐν ὧν ἀνθρώποισι μένει χρεὶς ἔμπεδον αἰεὶ,
 Ἐν δὲ τὸ κάλλιστον Χίϛ· ἔειπεν ἀνὴρ·
 Οἷη περ φύλλων γενεή, τοιούδε καὶ ἀνδρῶν.
 Παῦροί μιν θνητῶν ἔασι δεξάμενοι
 Στέρχοις ἐγκατέθεντο. πάρεςτι γὰρ ἐλπίς ἐκάστω
 Ἀνδρῶν, ἥ τε νέων γήθεσιν ἐμφύεται.
 Θνητῶν δ' ὅφρα τις ἀνθῶ· ἔχει πολυήρατον ἥβης,
 Κῦφον ἔχων θυμὸν πόλλ' ἀτέλεστα νοεῖ.
 Οὐδὲ γὰρ ἐλπίδ' ἔχει γηρασέμεν, ὑδὲ τ' ἴσασιν
 Ὡς χρόνῳ ἔδ' ἥβης καὶ βιότοι ὀλίγῳ
 Θνητοῖς. Ἀλλὰ σὺ ταῦτα μαθὼν, βιότῳ ποτὶ τέρμα
 Ψυχῇ τῶν ἀγαθῶν τλήθῃ χαριζόμενῳ.

5

10

Τὸ αὐτὸ δ'. Εἰς βίον ἀνθρώπινον.

ὦ παῖ, τέλῳ μὲν Ζεὺς ἔχει βαρύκλυπῳ
 Πάντων, ὅς' ἐστὶ, καὶ τιθῆσ' ὅπη θέλει.

Νέο

Νόσος δ' ἐπ' ἀνθρώποισιν ἐκ ἐφημέροις
 Ἔς, ἀλλ' ἐφημέριοι βροτοὶ δὴ ζώοντες.
 Ὅπως ἕκαστον ἐκτελευτήσει θεός.
 Ἐλπίς δὲ πάντας κάλλεσιν θεῖη τρέφει,
 Ἀπρηκτον ὀρμαίνοντάς. οἱ μὲν ἡμέρην
 Μένουσιν ἐλθεῖν, οἱ δ' ἐτέων περιτροπάς.
 Νέωτα δ' ὁδεῖς ὅτις ἐδοκεῖ βροτῶν
 Πλὴν τε καὶ γαθοῖσιν ἐξεῶς φίλον.
 Φθάνει δὲ τὸν μὲν γῆρας ἄζηλον λαβεῖν,
 Πρὶν τέρμ' ἵκηται· τὰς δ' ἐδύστηνοι νόσοι
 Φθειρῶσι θνητῶν· τὰς δ' Ἀρεὶ δεδμημένους
 Πέμπει μελαίνης Αἴδης ὑπὸ χθόνος.
 Οἱ δ' ἐν θαλάσῃ λαίλαπι κλονεύμενοι,
 Καὶ κύμασιν πολλοῖσι πορφυρῆς ἄλως
 Θνήσκουσιν, εὖτ' ἂν μὴ δυνήσωνται ζῶειν.
 Οἱ δ' ἀλχόνην ἀφαντο δυστήνῳ μόρῳ,
 Κ' αὐτᾶρ εἰς λείπουσιν ἡλίου φάος.
 Οὕτω κακῶν ἅπ' ἐδέν· ἀλλὰ μυρίαί
 Βροτοῖσι κῆρες, καὶ ἐπιφραστοὶ δῦαι,
 Καὶ πῆμα ἔστιν. εἰ δέ μοι πιθοιάτο,
 Οὐκ ἂν κακῶν ἐρῶμεν, ἐδ' ἐν ἀλγεσὶ
 Κακοῖς ἔχοντες θυμὸν αἰκίζοίμεθα.

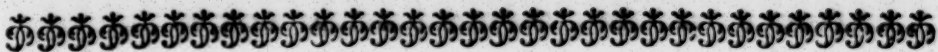
5

10

15

20

ΕΛΛΕΞΕ
 ΕΝΑ

Τῷ αὐτῷ, ἐν ΔΙΟΝΥΣΙΩ περὶ συνθ. Juxta edi-
tionem Jac. Uptoni.

Διὰ πελάγους φερομένη Δανάη τὰς ἑαυτῆς ἐπὶ τῷ Περσέως τύχας ἀποδύεται.

ὍΤΕ λάρνακι ἐν δαιδαλέᾳ ἄνεμῳ
Βρέμῃ πυνέων, κινηθεῖσα δὲ λίμνα

Δείματι ἔρειπεν· ἔτ' ἀδιάντασι

Παρθενῶν, ἀμφὶ τε Περσεΐ βάλλε

Φίλαν χέρα, εἶπέν τε· “ὦ τέχνη,

“ Οἶον ἔχω πόνον ! σὺ δ’ ἄωτεις, γαλαθηνῶ τ’

“ Ἡτορι γνώσεις ἐν ἀτερπεί δώματι,

“ Χαλχεογόμφω δὲ, νυκίλαμπει,

“Κυανέω τε δνόφω. Τὸ δ’ ἀναλέαν

“ Ὑπερθε τεὰν κόμαν βαθεῖαν

“ Παριόντ' κύμαί' ἐκ ἀλέγεις,

“ Οὐδ’ ἀνέμους φθόγγων, πομφυρέα

“Κείμεν⁹ ἐν χλανίδι, πρόσωπον καλόν.

“ Εἰ δέ τοι δεινὸν τότ'ε δεινὸν ἦν,

“ Καὶ πέν ἐμῶν ῥημάτων λεπτόν

6. ΑΥΤΗΣ] Dulcem fomnum carpis. ἀγέτω vox Hom. Hoc conjectura feliciter affectus est Casaubonus, pro αὐτῆς.

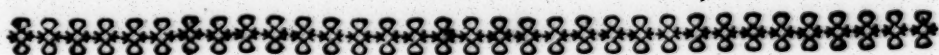
8. Νυκτιλαμπή.] Hanc vocem Sylburgius cum δώματι connectit: domo, cui nox sola illucet, idque tenebrosa. Nec male, ut videtur. a quibuldam vero hæc vox ad Lunam, seu cognomen, refertur, ut quæ idem fit quod Horatii Noctilucæ.

“Υπείχες

- “ Ὑπεῖχες ὕας· Κέλομαι, εὐδε, βρέφ’,
 “ Εὐδέτω δὲ πόνλ’, εὐδέτω ἄμετρον κακόν.
 “ Ματαιοβυλία δέ τις φανείη,
 “ Ζεῦ πάτερ, ἐκ σέο· ὃ, τι δὴ Σαρταλέον
 “ Ἐπ’, εὐχομαι τεκνόφι δίκας μοι.—

20

* * * * *

Ἐκ τῶν ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ ἔλεγ.

- Ἀ Κρόπολις καὶ πύρ’ ἐὼν κευόφρονι δήμῳ,
 Κύρ’, ὀλίγης τιμῆς ἔμμορεν ἑδλὸς ἀνὴρ.
 Σοὶ μὲν ἐγὼ πτέρ’ ἔδωκα, σὺν οἷς ἐπ’ ἀπείρονα πόντον
 Πωτήση, καὶ γῆν παῖσαν ἀερόμεν
 Ρηϊδίως· Δοίνας δὲ καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσση
 Ἐν πάσαις, πολλῶν κείμεν ἐν ζόμασι.
 Καί σε σὺν αὐλίσχοις λιγυφθόγχοις νέοι ἄνδρες
 Ἐν κόσμῳ ἐρατοὶ καλὰ τε καὶ λιγέα
 Ἀσονῆαι· καὶ ὅταν θνοφέροις ὑπο κεύθεσσι γαίης
 Βῆς πολυκακύτης εἰς αἶδαο δόμους,
 Οὐδέ ποί’ ἔδ’ ὅταν ἀπολεῖς κλέ’, ἔδέ γε λήσεις,
 Ἀφθιτον ἀνθρώποις αἰὲν ἔχων ὄνομα,
 Κύρνε, καθ’ Ἑλλάδα γῆν τρωφώμεν, ἥδ’ ἀνὰ νήσους,
 Ἰχθυόεντα περὶ πόντον ἐπ’ ἀτρύγετον,
 Οὐχ ἵππων νώτοιςιν ἐφήμεν· ἀλλὰ σε πέμψει
 Ἀγλαὰ Μεσάων δῶρα ἰοσεφάνων.

5

10

15

Πᾶσι

Πᾶσι γὰρ, οἷσι μέμηλε καὶ ἐσσομένοισιν αἰοδῆ,
 "Εσση ὁμῶς, ἔφρ' ἂν γῆ τε καὶ ἥλιος.

Τὲ αὐτῶ,

Οἷ μοι ἐγὼν ἦθες καὶ γῆρας ἐλομένοιο,
 Τὸ μὲν ἐπερχομένον, τῆς δ' ἀπανισταμένης.
 Αἶψα γὰρ, ὥς τε νόημα, πηρέχεται ἀγλαὰς ἦβη·
 Οὐδ' ἵππων ὁρμή γίνεται ὠκυτέρη.
 Ὡς μάκαρ εὐδαίμων τε καὶ ὀλβίος, ὅστις ἀπειρῶ
 "Αθλων εἰς ἄθ' δ' ὦμα μέλαν κατέβη.
 Αὐτίκα μοι καλὰ μὲν χροὶν ῥέει ἄσπετος ἰδρῶς,
 Πτοιῶμαι δ' ἐσορᾶν ἀνθ' ὀμηλικῆς
 Τερπνὸν ὁμῶς καὶ καλόν· ἐπεὶ πλεον ὠφελεν εἶναι.
 Ἄλλ' ὀλιγοχρόνιον γίγνεται, ὥσπερ ὄναρ,
 "Ηβη τιμήεσσα· τὸ δ' ἐλόμενον καὶ ἄμορφον
 Αὐτίχ' ὑπὲρ κεφαλῆς γῆρας ὑπερκρέμαται.

Τὲ αὐτῶ.

Πῖν' οἶνον, τὸν ἐμῆς κορυφῆς ἀπο Τηϋγέτριο
 "Αμπελοι ἠνεγκαν, τὰς ἐφύτευσ' ὁ γέγων
 Οὔρεσ' ἐν βήσσησι θεοῖσι φίλος Θεότιμος,
 Ἐκ πλατανιστῶν ψυχρὸν ὕδωρ ἐπάσων.
 Τὸ πίνων, ἀπὸ μὲν χαλεπὰς σκεδάσεις μελεδῶνας,
 Ὡρηχθεὶς δ' ἔσται πολλὸν ἐλαφρότερος.
 Εἰρήνη καὶ πλοῦτος ἔχοι πόλιν, ὅφρα μετ' ἄλλων
 Κωμάζοιμι· κακῶ δ' ἐκ ἔραμαι πολέμῳ.
 Ζεὺς μὲν τῆσδε πόλιν ὑπερέχοι, αἰθέρι ναίων,
 Αἰεὶ δεξιτερὴν χεῖρ' ἐπ' ἀτημοσύνη

Α α

"Αλλοι

"Ἄλλοι τ' ἀθάνατοι μάκαρες θεοί· Αὐτὰρ Ἀπόλλων
 Ἀρθρῶσαι γλῶσσαν καὶ νόον ἡμέτερον·
 Φόρμιγ' αὖ φθέγγοιθ' ἱερὸν μέλ^ῳ ἥδ' ἐ καὶ αὐλῶ·
 Ἡμεῖς δὲ σπονδὰς θεοῖσιν ἀρεσσάμενοι
 Πίνωμεν. χαριέν^ῃα μετ' ἀλλήλοισι λέγοντες, 15
 Μηδὲν τὸν Μήδων δειδιότες πόλεμον.
 "Ὡδ' εἶναι, καὶ ἄμεινον, εὐφρονα θυμὸν ἔχοντας,
 Νόσφι μεριμνάων εὐφροσύνῃ διαγῆν
 Τερπομένους, τηλῶ δὲ κακὰς ἀπὸ κῆρας ἀμῦναι,
 Γῆρας τ' ἐλόμενον, καὶ θανάτοιο τέλ^ῳ. 20
 "Ἦεν τερπόμεν^ῳ παίζω^ι δηρὸν γὰρ ἐνεσθεν
 Γῆς, ὀλέσας ψυχὴν, κείσομαι ὥςτε λίθ^ῳ.
 "Ἀφθογ^ῳ, λείψω δ' ἐσάτ^ῳον φά^ῳ ἡελίοιο·
 "Εμπης δ' ἐδλὸς ἐὼν ὄφομαι ἔδ^ῳ ἐτι.
 Τέρπεός μοι φίλε θυμέ· τάχ' ἂν τινες ἄλλοι ἔσονται 25
 "Ἄνδρες, ἐγὼ δὲ θανὼν γαῖα μέλαιν' ἔσομαι.
 Αἰεὶ μοι φίλον ἦτορ ἀγάλλεται, ὅπποτ' ἀκέσω
 Αὐλῶν φθεγγομένων ἱμερόεσσαν ὄπα.
 Χαίρω δ' εὖ πίνων, καὶ ὑπ' αὐλητῆρ^ῳ ἀκέων·
 Χαίρω δ' εὐφθογ^ῳον χερσὶ λύρην ὀχέων. 30
 Οὐδεῖς ἀνθρώπων, ὅς, ἐπεὶ ποῖε γαῖα καλύφῃ,
 Εἰς τ' Ἐρεβ^ῳ κα' ἀβῆ δῶμά τε Περσεφόνης,
 Τέρπεται, ἔτε λύρης ἔτ' αὐλητῆρ^ῳ ἀκέων,
 Οὔτε Διωνύσῃ δῶρ' ἐσσεύεσθαι^ῳ.
 Ταῦτ' ἐσορῶν, κραδίη^ν εὖ πείσομαι, ὄφρα τ' ἐλαφρὰ 35
 Γένατα καὶ κεφαλὴν ἀτρομέων προσφέρω.

29 Pro ἀκέων legit J. Pierſonius ἀέδων: et in versu proxime ſe-
 quente pro ὀχέων, legit ἐλάων. Veriſim. p. 226.

Περὶ φιλίας.

Κάτορ καὶ Πολύδευκες, οἳ ἐν Λακεδαιμόνι δῖη
 Ναίειτ' ἐπ' Εὐρώτῃ καλλιρόῳ ποταμῷ,
 Εἴποτε βελεύσαιο φίλῳ κακὸν, αὐτὸς ἔχοιμι
 Εἰ δέ τι κείνῳ ἐμοὶ, δῖς τόσον αὐτὸς ἔχοι.
 Ἀργαλέως μοι θυμὸς ἔχει παρὶ σῆς φιλότητος 5
 Οὔτε γὰρ ἐχθαίρειν, ἔτε φιλεῖν δύναμαι,
 Γινώσκων χαλεπὸν μὲν, ὅταν φίλῳ ἀνδρὶ γένηται,
 Ἐχθαίρειν· χαλεπὸν δ' ἐκ ἐθέλοντα φιλεῖν.

ΞΕΝΟΦΑΝΟΥΣ Τῆ ΚΟΛΟΦΩΝΙΟΥ.

Apud Athenæum p. 462. Edit. Casaub.

ΝΥΝ γὰρ δὴ δάπεδον καθαρὸν καὶ χεῖρες ἀπάντων,
 Καὶ κύλικες, πλεκλὸς δ' ἀμφιτεθεῖς στεφάνῳ·
 Ἀλλ' ὁ δ' εὐώδες μύρον ἐν φιάλῃ παρατείνει·
 Κρατὴρ δ' ἔστηκεν μετὰ εὐφροσύνης·
 Ἀλλὰ δ' οἶνον ἔτοιμον, ὃς ἔ ποτε φησὶ προδώσειν, 5
 Μείλιχ', ἐν κεράμοις ἀνθεὶ ὑσδόμενον·
 Ἐν δὲ μέσοις ἀγνὴν ὀσμὴν λιθανώλως ἴησι,
 Ψυχρὸν δ' ἐστὶν ὕδωρ, καὶ γλυκύ, καὶ καθαρὸν·
 Πάρκενται δ' ἄριστοι ξανθοὶ, γεραρὴ τε τράπεζα
 Τυρὸς καὶ μέλι· πῶς ἀχθομένη· 10

~~~~~

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ἐλεγείον τι.

Ἀνδρομάχη, παρὰ τῷ Νεοπτολέμῳ, φυγῶσα ἐπὶ τὸ ἱερὸν τῆς Θέτις
δθ, λέγει τάδε.

ΙΛΙΩ αἰπενᾷ Πάρις ἔγάμον, ἀλλὰ τιν' ἄταν
 Ἦγάγετ' εὐναίαν εἰς θαλάμους Ἑλέναν.
 Ἄς ἔνεκ, ᾧ Τροία, δορὶ καὶ πυρὶ δηϊάλωτον
 Εἶλέσ' ὁ χιλιόναυς Ἑλλάδθ ὠκύς Ἀρης,
 Καὶ τὸν ἐμὸν μελέας πόσιν Ἐκτορα, τὸν περὶ τείχη 5
 Εἵλκυσε διφρεύων παῖς Ἀλίας Θέτιδθ.
 Αὐτὰ δ' ἐκ θαλάμων ἀγόμεαν ἐπὶ Σῖνα θαλάσσης,
 Δηλοσύναν ἑυτέραν ἀμφιβαλῶσα κάρα.
 Πολλὰ δὲ δάκρυά μοι κατέβα χροὸς, ἄνικ' ἔλειπον
 Ἄστυ τε καὶ θαλάμους, καὶ πόσιν ἐν κονίαις. 10
 ὦ μοι ἐγὼ μελέα, τί μ' ἐχρῆν ἔτι φέγλθ ὀράσθαι,
 Ἑρμιόνας δέλαν, ἅς ὑπο τερομένα
 Πρὸς τόδ' ἄσταλμα θεᾶς ἰκέτις περὶ χεῖρε βαλῶσα,
 Τάχομαι, ὡς πετρίνα πιδακόμεοις λιβάς.

εὐκλῆθ
δθ

ΕΑΚΧΥΛΙΔΟΥ

ΒΑΚΧΥΛΙΔΟΥ.

Παρά τῷ Στοβαίῳ ἐν τῷ περὶ εἰρήνης λόγῳ, καὶ παρὰ τῷ Πλαντάρχῳ
ἐν τῷ τῷ Νεμᾶ βίῳ: Ἐκ τῶν Βακχυλίδεος παιάνων.

ΤΙΚΤΕΙ δὲ θνατοῖσιν εἰρήνην μεγάλην,
Πλῆστον, καὶ μελιγλώσσω ἀοιδῶν ἄνθεα·
Δαιδαλέων τ' ἐπὶ βωμῶν θεοῖσιν αἰθεῖαι βοῶν
Ἑσθᾶ φλογὶ μῆρια, τῶν εὐτρίχων τε μήλων·
Γυμνασίων τε νέοις αὐλῶν τε καὶ κώμων μέλει. 5
Ἐν δὲ σιδαροδέτοισιν πόρπαξιν αἰθᾶν ἀραχνᾶν
Ἴστοι πέλονται· ἔγχεά τε λογχωτά,
Ξίφεά τ' ἀμφάκεα εὐρὺς δάμναται· χαλκῶν
Οὐκέτι σαλπύγων κίυπῳ, ἐδ' ἐσυλάται μελίφρων ὕπνῳ
Ἀπὸ βλεφάρων, ἅμῃν ὅς τ' ἄλπει κέαρ. 10
Συμποσίων δ' ἐρατῶν βριθόντ' ἀγυαί,
Παιδικοὶ δ' ὕμνοι φλέγονται.

Τῷ ΚΡΙΤΙΟΥ. Apud *Athenaeum* p. 432. *Casaub.*

ΚΑΙ τόδ' ἔθ' Σπάρτῃ μελέτημά τε κείμενον ἐστὶ,
Πίνειν τὴν αὐτὴν οἶνοφόρον κύλικα,

7. F. πλέκονται. *Ussib.*

Μηδ'

Μηδ' ἀποδωρεῖδ' ὠροπόσεις ὀνομασί λεγούλια,
Μηδ' ἐπὶ δεξιτερὰν χεῖρα κυκλῶν διάσπον

* * * * *

Εἴτ' ἀπὸ τοιούτων πόσεων γλώσσας τε λύσει 5

Εἰς αἰσχρὸς μύθος, σῶμά τ' ἀμαυρότερον
Τεύχεσιν· πρὸς δ' ὄμμ' ἀχλὺς ἀμβλωπὸς ἐφίξει·

Λῆξις δ' ἐκλήκει μνήμοσύνην πρᾶπίδων·
Νῦς τε παρῆσφαι· δμῶες δ' ἀκόλαστον ἔχουσι 10
Ἦθη· ἐπεισπίπτει δ' οἰκοτριβὴς δαπάνη.

Οἱ Λακεδαιμονίων δὲ κόροι πίνουσι τοσῶτον,
Ὡς φρέν' εἰς ἰλαρὰν ἀσπίδα πάντ' ἀπάγειν,
Εἰς τε φιλοφροσύνην γλῶττιαν, μέτριόν τε γέλωτα.

Τοιαύτη δὲ πόσις σώματί τ' ὠφέλιμος,
Γνώμη τε, κήσει τε καλῶς εἰς Παλλάδ' ἔρτα, 15

Πρὸς δ' ὕπνον ἤρμοσαι τὸν καμάτων λιμένα,
Πρὸς τὴν τερπνοτάτην τε θεῶν θνητοῖς Ὑγίαν,
Καὶ τὴν Εὐσεβίης γείτονα Σωφροσύνην.

Αἱ δ' ἄρ' ὑπὲρ τὸ μέτρον κυλίκων ὠροπόσεις, παραχρῆμα 20
Τέρψασαι, λυπῶσ' εἰς τὸν ἅπανία χρόνον.

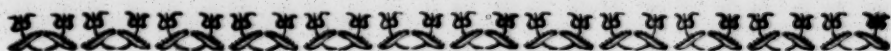
Ἡ Λακεδαιμονίων δὲ δίαίθ' ὁμαλῶς διάκειται

Ἐθεῖν καὶ πίνειν σύμμετρα, πρὸς τὸ φαγεῖν

Καὶ τὸ πιεῖν εἶναι δυνατὸς ὥς ἔς' ἀπότακτον

Ἡμέρα οἰνῶσαι σῶμ' ἀμέτροισι ποτοῖς.

ἌΡΜΟΔΙΟΥ μέλῳ, τὸ ἐπὶ Ἀρμόδιῳ ποιηθέν σκο-
λιὸν ὑπὸ ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΥ, ἕτως ἔλεγον. *Hesychius* in voce Ἀρμόδιε *.

ἘΝ μύρτε κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω,
Ὡσπερ Ἀρμόδιον καὶ Ἀριστογείτων,
Ὅτε τὸν Τύραννον κτανέτην,
Ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποίησάτην.
Φίλταθ' Ἀρμόδι', ἕτι πρὸ τέθνηκας,
Νήσοις δ' ἐν Μακάρων σε φασὶν εἶναι
Ἴνα πρὸς ποδῶκης Ἀχιλεὺς,
Τυδεΐδην τε φασὶν Διομήδεα.
Ἐν μύρτε κλάδιν τὸ ξίφος φορήσω,
Ὡσπερ Ἀρμόδιον καὶ Ἀριστογείτων,

5

* *Athenæus* lib. xv. "Σκολιὸν hoc nonnulli *Alcæo* tribuerunt : quod temporum ratio non fert. Floruit enim *Alcæus* annis circiter 80 ante *Hipparchi* necem. Sed et auctoris nomen ab interitu vindicavit *Hesychius*. Erat autem hoc Σκολιὸν Athenis ita celebre, ut in omnibus conviviis cantari solitum esset. quod patet ex *Aristoph. Acharn.* 977, et ad eum locum Scholiastæ : item ex v. 1092 et *Lyfistral.* 633. Liquet autem ex ipso Σκολιῳ, conjuratos, cum *Hipparchum* adorirentur, pugiones suos abdidiſſe in illis myrti ramis, quos, opinor, solenne erat gestari ab omnibus, qui Sacrificio *Panathenæico* interessent : quod etiam diserte testatur *Aristophanis* Scholiastæ. Hinc fortasse ductus est mos, ut qui in convivio Σκολιὸν aliquod cantaret, semper manu teneret myrti ramum (vid. *Plutarch.* i. Symp. Quæst. i.) quod in hoc σκολιῳ ex re initium habuisse videtur." *Lowth. Prælect. Poet.* Cujus viri, docti admodum et ingeniosi, distinctionem et emendationes hic libentur sequimur.

Ὅτ'

Ὅτ' Ἀθηναίης ἐν θυσίαις

Ἄνδρα τύραννον Ἰππαρχον ἐκαινέτην.

Ἀεὶ σφῶν κλέος ἔσσεται κατ' αἶαν,

Φίλιθ' Ἀρμόδιε κ' Ἀριστόγειτον,

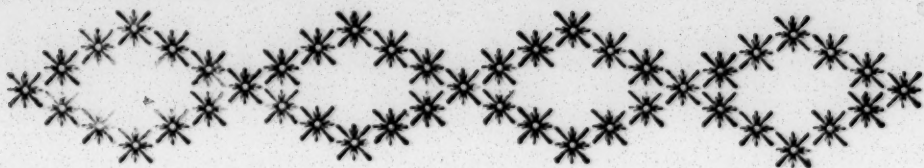
Ὅτι τὸν Τύραννον κίανετον,

Ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιήσαλον.

15

Ε Κ

ΒΙΩΝΟΣ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ.

Εκ τῆς Ἐπιταφίου Ἀδωνιδος.

* * * ΙΑΪΩ τὸν Ἀδωνιν· ἐπαιᾶσθαι Ἐρωτες.
 Α Κεῖται καλὸς Ἀδωνις ἐπ' ὄρεσι, μηρὸν ὀδόντι
 * * * Λευκῷ λευκὸν ὀδόντι τυπεῖς, καὶ Κυπριν ἀνιᾶ
 Λεπτὸν ἀποψύχων· τὸ δέ οἱ μέλαν εἴβεται αἷμα
 Χιονέας κατὰ σαρκός· ὑπ' ὀφρύσι δ' ὀμμαλα ναρκεῖ, 5
 Καὶ τὸ ρόδον φεύγει τῷ χεῖλε· ἀμφὶ δὲ τήνῃ
 Θνάσκει καὶ τὸ φίλαμα τὸ μήποτε Κύπρις ἀφήσει·
 Κύπριδι μὲν τὸ φίλαμα καὶ ἐ ζώντῃ ἀρέσκει·
 Ἀλλ' ἐκ εἶδεν Ἀδωνις ὃ μιν θνάσκοντ' ἐφίλασεν.
 Αἰ αἰ τὰν Κυθήρειαν· Ἀπώλετο καλὸς Ἀδωνις. 10

Ως

Ὡς ἴδεν, ὡς ἐνόησεν Ἀδώνιδ' ἀσχετον ἔλκε',
 Ὡς ἴδε φοίνιον αἶμα μαραινομένῳ πέρι μηρῶ,
 Πάχεας ἀμπετάσασα κινύρετο, Μείνον Ἀδωνι,
 Δύσποτμε μείνον Ἀδωνι, πανύστατον ὡς σε κιχείω,
 Ὡς σε περιπύξω, καὶ χεῖλεα χεῖλεσι μίξω. 15
 Ἔλρεο τυτθον Ἀδωνι, τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον·
 Τοσῶτόν με φίλασον ὅσον ζῶει τὸ φίλαμα·
 Ἀχρὶς ἀπὸ ψυχῆς ἐς ἐμὸν τόμα κείς ἐμὸν ἦπαρ
 Πνεῦμα τέον ῥέυσῃ, τὸ δ' εὖ γλυκὺ φίλτρον ἀμέλξω,
 Ἐκ δὲ πῶ τὸν ἔρωτα· φίλαμα δὲ τῷτο φυλάξω 20
 Ὡς αὐτὸν τὸν Ἀδωνιν· ἐπεὶ σύ με δύσμορε φεῖλεις,
 Φεῖλεις μακρὸν Ἀδωνι, καὶ ἔρχεαι εἰς Ἀχέροντα,
 Καὶ τυτθὸν βασιλῆα καὶ ἄγριον· ἃ δὲ τάλαίνα
 Ζῶω, καὶ θεὸς ἐμμί, καὶ εἰ δύναμαί σε δύνει.
 Λάμβανε Περσεφόνα τὸν ἐμὸν πόσιν· ἐοσὶ γὰρ αὐτὰ 25
 Πολλὸν ἐμεῦ κρείσσων· τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σὲ καταρρεῖ.
 Θνάσκεις, ὦ τριπόθατε· πόθ' δὲ μοι ὡς ὄναρ ἔπιγ'.
 Σοὶ δ' αἶμα κεφὰς ὀλωλε. τί γὰρ τολμῶς κινᾷς;
 Καλὸς ἔων τοσῶτον ἐμήνας θηρσὶ παλαιῃν;
 Ὡδ' ὀλοφύρατο Κύπρις· ἐπαιάζουσιν Ἐρωτες. 30
 Αἶ' αἶ ταν Κυθήρειαν· Ἀπώλετο καλὸς Ἀδωνις.
 Δάκρυον ἃ Παφίη τ' σὸν ἐκχέει, ὅσον Ἀδωνις
 Αἶμα χέει· τὰ δὲ πάντα ποτὶ χθονὶ γίγνεται ἄνθη·
 Αἶμα ῥόδον τίχλει· τὰ δὲ δάκρυα τῶν ἀνεμώνων.
 Αἰάζω τὸν Ἀδωνιν· Ἀπώλετο καλὸς Ἀδωνις. 35
 Μηκέτ' ἐνὶ δρυμοῖσι τὸν ἀνέρα μύρου, Κύπρι·

22. Pro ἔρχεαι legit οἰχέαι J. P. Person in Verisim. p. 54.

"Ἐξ' ἀλῆθ' ἑσθλὰς, ἔστιν Ἀδώνιδι φυλλὰς ἑτοίμα·
 Λέκκρον ἔχει, Κυθήρεια, τὸ σὸν τοδε νεκρὸς Ἀδωνίς·
 Καὶ νέκυσ ὦν καλὸς ἔστι, καλὸς νέκυσ οἷα καθεύδων.
 Κεκλιταὶ ἄβρὸς Ἀδωνίς ἐν εἵματι πορφυρέοισιν· 40
 Ἀμφὶ δέ μιν κλαίοντες ἀναστεινάζουσιν Ἑρωτες,
 Κεράμῳροι χαίτας ἐπ' Ἀδώνιδι. χῶ μὲν οἷτως,
 Ὃς δ' ἐπὶ τόξον ἔβαιν', ὃς δ' εὐπλερον ἄλγε φαρέτρην·
 Χῶ μὲν ἔλυσε πέδιλον Ἀδάνιδ', ὃς δὲ λάβῃσι
 Χρυσείοις φορέουσιν ὕδωρ, ὃ δὲ μηρία λῖβει 45
 Ὃς δ' ὅτιθεν πλερύσσειν ἀναψύχει τὸν Ἀδωνιν.
 Αὐτὰν τὰν Κυθήρειαν ἐπαιάζουσιν Ἑρωτες.
 Ἐσβесе λαμπάδα πᾶσαν ἐπὶ φλιαῖς Ὑμέναι',
 Καὶ τέφρ' ἐξεπέτασσε γαμήλιον· ἐκέτι δ' Ὑμῶν,
 Ὑμῶν ἐκέτ' αἰδομένον μέλ', ἀδεταὶ αἱ αἱ· 50
 Αἱ Χαρῖτες κλαίοντι τὸν υἱέα τῷ Κινύραο,
 Καὶ μιν ἐπαείδουσιν· ὃ δὲ σφισιν ἐκ ἐπακύνει,
 Οὐ μὲν ἐκ ἐθέλει, κῶρα δέ μιν ἐκ ἀπολύει.

49 Pro Ἐξεπέτασσε legit *Pierfonus* ἐξεκέδασσε. *Verisim.* p. 56.

53. Κῶρα.] *Proserpina* a Graecis dicebatur κῶρη, unde festa in ejus honorem instituta κόρη.

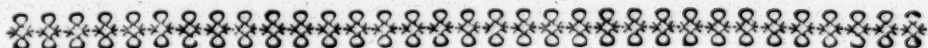

Ε Κ

Μ Ο Σ Χ Ο Υ.

Ἐκ τοῦ ἘΠΙΤΑΦΙΟΥ ΒΙΩΝΟΣ.

ἈΡΧΕΤΕ Σικελικαὶ τῷ πένθει, ἄρχετε
 Α Μοῖσαι.

Ἀδόνες αἱ πυκνοῖσιν ὀδυρόμεναι ποτὶ φύλλοις,
 Νάμασι τοῖς Σικελοῖς ἀγγείλατε τὰς Ἀρεθόσας,
 Ὅτι Βίων τέθνακεν ὁ Βωκόλ, ὅτι σὺν αὐτῷ
 Καὶ τὸ μέλ, τέθνακε, καὶ ὦλετο Δωρὶς αἰοιδά. 5

Ἀρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθει, ἄρχετε Μοῖσαι.
 Κεῖν ὁ ταῖς ἀγέλαισιν ἐράσμι ἐκέτι μέλπει,
 Οὐκέτ' ἐρημαίαισιν ὑπὸ δρυσὶν ἠυδν ἄδει·
 Ἀλλὰ παρὰ Πλωτῇ μέλ, ληθαιον αἰεῖδει.

Ὡρεα δ' ἐστὶν ἄρωνα, καὶ αἱ βόες αἱ ποτὶ ταῦροις 10
 Παλ-

Πλαζόμεναι γοάοντι, καὶ ἐκ ἐθέλονται νέμεσθαι.

"Ἀρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεσσι, ἀρχετε Μοῖσαι.
Σεῖο, Βίων, ἔκλαυσε ταχὺν μόρον αὐτὸς Ἀπόλλων,
Καὶ Σάτυροι μύροντο, μελάγχλαινοί τε Πρίηποι·
Ἄχω δ' ἐν πένεσσι ὁδύρεται, ὅτι σιωπῇ, 15
Κεκέτι μιμείται τὰ σὰ χεῖλεα· σὼ δ' ἐπ' ὀλέθρῳ
Δένδρεα καρπὸν ἔριψε, τὰ δ' ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη.

"Ἀρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεσσι, ἀρχετε Μοῖσαι.
Τίς ποτε σὰ σύριγλι μελίσσεται, ὦ τριπόθατε;
Τίς δ' ἐπὶ σοῖς καλάμοις ᾄσκει τόμα; τίς θρασὺς
ἔτι; 20

Εἰσέτι γὰρ πνείει τὰ σὰ χεῖλεα καὶ τὸ σὸν ἄσθμα.

Ἄχω δ' ἐν δονάκεσι τεὰς ἐπιβόσκειτ' αἰοιδάς.

Πανὶ φέρω τὸ μέλισμα· τάχ' ἂν κακέϊντο ἐρεῖσαι
Τὸ τόμα δαιμαῖνοι, μὴ δεύτερα σεῖο φέρηται.

"Ἀρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεσσι, ἀρχετε Μοῖσαι. 25
Κλαίει καὶ Γαλάτεια τὸ τὸν μέλῃ, ἂν ποτ' ἕτερπες
Ἐξομέναν παρ' ἑοῖο παρ' ἡϊόνεσσι θαλάσσης.

Οὐ γὰρ ἴσον Κύκλωπι μελίσσδ'· τὸν μὲν ἔφευγεν
Ἄ καλὰ Γαλάτεια. σέ δ' ἀδύ ἀπέβλεπεν ἄλμας·
Καὶ νῦν λασαμένη τῷ κύματι, ἐν ψαμάθοισιν 30
Ἐξετ' ἐρημαίαισι, βόας δ' ἔτι σεῖο νομεύει.

"Ἀρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεσσι, ἀρχετε Μοῖσαι.
Πάνη τοι, ὦ βώτα, ξυγκάθανε δῶρα τὰ Μοισᾶν,
Παρθενικᾶν ἐρόεντα φιλάματα, χεῖλεα παίδων·
Καὶ θυγνὸν παρ' ἑοῖο τετὸν κλαίβειν Ἑρωτες. 35
Ἄ Κύπρις φιλεῖ σε πολὺ πλέον ἢ τὸ φίλαμα
Τὸ πρῶτον τὸν Ἀδωνιν ἀποθνήσκοντα φίλασε.

Τῷτό τοι, ὦ ποτάμῳ λιγυρώτατε, δεύτερον ἄλκιον·
 Τῷτο, Μέλῃ, νέον ἄλκιον· ἀπώλετο πρᾶν τοι Ὀμηρῶ,
 Τῆνο τὸ Καλλιόπας γλυκερὸν γόμα· καί σε λέ-
 γοντι

40

Μύρεσθ' καλὸν υἱά πολυκλαύτοις ῥέεθροις,
 Πᾶσαν δ' ἐπλησας φωνᾶς ἄλᾳ· νῦν πάλιν ἄλλον
 Ὑιέα δακρύεις, αἰνῶ δ' ἐπὶ πένθεϊ τάκῃ.
 Ἀμφοτέροι παγαῖς πεφιλαμένοι· ὅς μὲν ἔπινε
 Παγασίδ' κράνας, ὃ δ' ἔχεν πόμα τὰς Ἀρεθέσας. 45
 Χῶ μὲν Τυνδαρέοιο καλὰν ἄεισε θυάτρα,
 Καὶ Θέτιδ' μέγαν υἱά, καὶ Ἀτρεΐδαν Μενέλαον·
 Κεῖν δ' ἐπολέμεις, ἐδάκρυα, Πᾶνα δ' ἔμελπε,
 Καὶ βώτας ἐλίγανε, καὶ αἰείδων ἐνόμει,
 Καὶ σύριγας ἔτειχε, καὶ ἀδέα πόρτιν ἀμελῆε, 50
 Καὶ παίδων ἐδίδασκε φιλάματα, καὶ τὸν Ἑρωτα
 Ἐτρεφεν ἐν κόλποισι, καὶ ἤρесе τὴν Ἀφροδίτην.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεϊ, ἄρχετε Μοῖσαι.
 Πᾶσα, Βίων, θρηνεῖ σε κλυτὴ πόλις, ἄστρα πάντα·
 Ἄσκη μὲν γοάει σε πολὺ πλεόν Ἡσιόδοιο· 55
 Πίνδαρον ἐποθέοντι τόσον Βοιωτίδες ὕλαι·
 Οὐτόσον Ἀλκαίῳ πᾶσι μύρατο Λέσβ' ἐρυμνά·
 Οὐδὲ τόσον τὸν αἰοιδὸν ἐμύρατο Κηϊὸν ἄστ·
 Σὲ πλεόν Ἀρχιλόχοιο ποθεῖ Πάρῳ. ἀντὶ δὲ Σαπ-
 φῆς

Εἰσέτι σεῦ τὸ μέλισμα κινύρεται ἅ Μιτυλάνα, 60

* * * * *

Ἑρ

Ἐν δὲ Συρακοσίοισι Θεόκριτος, αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 Αὔσονικᾶς ὀδύνας μέλπω μέλῳ, ὃ ξένῳ ὦδ' ᾶς
 Βωκολικᾶς, ἀλλ' ἦντ' ἐδιδάξαιο σείῳ μαθητὰς,
 Κλαρονόμῳς μῶσας τᾶς Δωρίδ' ἄμμε γεραίρων.
 "Αλλοις μὲν τεὸν ὄλβον, ἐμοὶ δ' ἀπέλειψας αἰοιδᾶν, 65
 "Ἀρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεῳ, ἄρχετε Μοῖσαι.
 Αἰ' αἰ, ταὶ μαλάχαι μὲν ἐπ' ἄν κτ' κᾶπον ὀλωνται,
 "Ἡ τὰ χλωρὰ σέλινα, τό, τ' εὐθαλὲς ἔλκον ἄνηθον,
 "Υττερον αὖ ζῶντι, καὶ εἰς ἔτ' ἄλλο φύοντι.
 "Ἀμμες δ' οἱ μεγάλοι καὶ καρτεροὶ ἢ σοφοὶ ἄνδρες, 70
 "Οππότε πρῶτα θάνωμες, ἀνάκοι ἐν χθονὶ κοίλῃ
 Εὐδομες εὖ μάλα μακρὸν ἀτέρμονα νήγρετον ὕπνον.
 Καὶ σὺ μὲν ἐν σιγᾷ πεπυκασμένῳ ἔσσει ἐν γᾶ.
 "Ἀρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεῳ, ἄρχετε Μοῖσαι.
 Φάρμακον ἦλθε, Βίων, ποτὶ σὸν γόμα, φάρμακον εἶδες· 75
 Πῶς τεῦ τοῖς χεῖλεσσι ποτεδράμε, καὶ ἐγλυκάνῃ;
 Τίς δὲ βροτὸς τοσούτον ἀνάμερῳ, ἢ κεράων τοι,
 "Ἡ δῦναι καλέων τοι φάρμακον, ἐκφυγεν ὦδ' ἄν;
 "Ἀρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεῳ, ἄρχετε Μοῖσαι.
 "Ἀλλὰ δίκαιον πάντας· ἐγὼ δ' ἐπὶ πένθεϊ τῷδε 80
 Δακρυχέων τεῖον αἶτον ὀδύρομαι· εἰ δυνάμην δέ,

61. Ἐν δὲ Συρακοσίοισι.] *Ante hunc versum desunt pauca. Sex si-*
quentes versus supplevisse aicitur Marcus Musurus Gretensis: nonnulli
autem ipsius Moschi esse existimant.

Πάντες ὅσοις καπυρὸν τελέθει γόμα βωκολιασαὶ
 Εκ Μοισῶν, σέο πόντον ἀνακλαίσει θανόντῳ.
 Κλαίει Σικελίδας τὸ Σάμψ κλέῳ, ἐν δὲ Κίδωσιν,
 "Ο πρὶν μεθιδύωντι σὺν ὄμματι παῖδ' ἰδέσθαι.
 Δάκρυα νῦν Λυκίδας κλαίων ῥέει· ἐν τε πολίταις
 Τριοπίδαις ποταμῷ θρηγνὲ παρ' Ἀλεντι Φιλητᾶς.

Ὡς Ὀρφεὺς καταβᾶς ποτὶ τάρταρον, ὥς ποτὶ Ὀδυσ-
σεύς,

Ὡς πάρος Αλκείδης κῆγ' ἂν ἐς δόμον ἦλθον

Πλῆτέ, ὥς κεν ἴδοιμι καὶ εἰ Πλῆτῃ μελίσσας,

Ὡς ἂν ἀκυσταίμην τι μελίσσας ἀλλ' ἐπὶ κώρα

Σικελικόν τι λιγαινε, καὶ αὖ τι βωκολιάττει·

85

Κακείνη Σικελαῖς καὶ Αἰτναιαῖσιν ἐπαιξεν

Ἀίοσι καὶ μέλ' ἥδε τὸ Δώριον. ἔκ ἀγέρας

Ἑσσεῖθ' ἅ μολπά· καὶ ὥς Ὀρφεὶ πρόσθεν ἔδωκεν

Ἀδέα φορμίζοντι παλίσσυτον Ἑυρυδικεαν,

Καί σε, Βίων, πεμφεῖ τοῖς ὤρεσιν. εἰ δέ τι κῆγ' ἂν

90

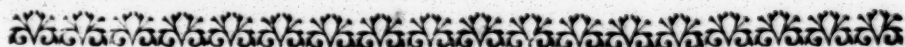
Συρίσδεν δυνάμην, παρὰ Πλῆτῃ καὶ αὐτὸς αἶδον.

E K

Μ Ο Υ Σ Α' Ι Ο Υ.

Εκ τῶν καθ' ἩΡΩ' καὶ ΛΕ'ΑΝΔΡΟΝ.

Σ οἱ μὲν φιλότῃ ὑποκλέπτοντες ἀνάγκην,
 Ω Κρυπιάδῃ τέρποντο μετ' ἀλλήλων κυδερειῇ
 Αλλ' ὀλίγον ζώσκον ἐπὶ χρόνον, ὅδ' ἐπὶ
 δὴρ' ἐν

Ἀλλήλων ἀπόναντο πολυπλάγκτων ὕμνων.
 Ἀλλ', ὅτε παχνηνέῃ ἐπήλυθε χεῖμαί ὥρη
 Φρικαλέας δυνέσσα πολυτροφάλιγας ἀέλλας,
 Βένθεα δ' ἀττήρικτα καὶ ὕγρὰ θέμεθλα θαλάσσης
 Χειμέριοι πνειοντες αἰεὶ τυφέλιζον αἵται,
 Λαίλαπι μασιζοντες ὅλην ἄλα· τυπιομένης δέ,
 Ἦδη νῆα μέλαιναν ἀπέκλασε διχθάδι χέρσῳ

5

10

v. 9, 10. Hunc locum ita emendat D'Orville,

τυπιομένην δέ

Ἦδη νῆα μέλαιναν ἀνέκλυσε διχθάδι χέρσῳ

Postea J. Lennep in edit. Coluthi ita corrigit,

ἀνέκλυσεν ἠθάδι χέρσῳ.

Διχθάδι vox est parum Græca. Lennep. Animad. 2. 2.

ΧΑΤΕ-

Χειμερίν κ' ἄπιτον ἀλυσκάζων ἄλ' αὐτῆς.
 Ἄλλ' ὃ χειμερὶς σε φόβῳ κατέρυκε θαλάσσης,
 Καρτερόθυμε Λεάνδρε· διακτορὴν δέ σε πύργῳ,
 Ἦθάδα σημαίνοντα φρεσφορίν ὑμναίων,
 Μαινομένης ὅτρυνεν ἀφειδήτ' ἅπαντα θαλάσσης,
 Νηλεὺς κ' ἄπιτος. ὄφελ' δ' ἐδύμορ' Ἡρῶ,
 Χείματ' ἰσταμένοιο, μένει ἀπ' ἀνέυθε Λεάνδρε,
 Μηκέτ' ἀναπνοὴν νη μινυώριον ἀτρεγὰ λέκτρων.
 Ἄλλ' αὖ πόθῳ κ' μοῖρα βίησατο. Σελυγομένη δ' ἐ
 Μοιρῶν ἀνέφαινε κ' ἐκέτι θαλόν' ἔρῳτων.

15

20

Γυῖς ἦν, εὖτε μάλιχα βαρυπνεύοντες αἴηται,
 Χειμερίῃ προῖησιν ἀκοντίζοντες αἴητι,
 Ἄδρῶν ἐμπίπτεσιν ἐπὶ ρηγμῖνι θαλάσσης.
 Δὴ τότε Λεωνδρός τ' ἐξημον' ἐλπίδι νύμφης
 Δυσκελαδῶν πεφόρητο θαλασσίῳ ἔτι νῶτων.
 Ἦδη κύματι κύμα κυλινδετο, σύγχυτο δ' ἰδῶρ,
 Αἰθερὶ μίσγετο πῦρ. ἀνέγχετο παντοῖον ἡγῆ
 Μαρναμένων ἀνέμων· ζεφύρῳ δ' ἀντέπτεεν εὖς,
 Καὶ νότ' ἐς βορέην μεγάλας ἀφηνκεν ἀπειλὰς,
 Καὶ κτύπ' ἦν ἀλίας ἐοισμαράγιο θαλάσσης.
 Αἰνοπαθὴς δ' ἐ Λεάνδρ' ἀκηλήτοισ ἐπὶ διναις
 Πολλάκι μὲν λιτάευσσε θαλασσίην Ἀφροδίτην,
 Πολλάκι δ' αὐτὸν ἄνακτα Ποσειδάωνα θαλάσσης·
 Ἀττίδ' ὃ βορέην ἀμνήμονα καλλιπε νύμφης.
 Ἀλλ' αὖ οἱ ἔτις ἀσῆγεν' Ἔρως δ' ἐκ ἤρκεσε Μοίρας.
 Πάντοσι δ' αἰγρομένοιο δυσαντῆϊ κύμαϊ ὄρμη

25

30

35

Τυπτόμεν πεφορητοῖ ποδῶν δέ οἱ ὤκλασεν ὄρμη,
Καὶ σθένος ἦν ἀδόνητον ἀκοιμήτων παλαμάων.

Πολλὴ δ' αὐτόματ' χύσις ὕδατος ἔρρεε λαίμῳ,

Καὶ ποτόν ἀχρηΐστον αἰμακέτω πινέσθαι.

40

Καὶ δὴ λύχρον ἄπιστον ἀπεσβέσε πικρὸς ἀήτης,

Καὶ ψυχὴν καὶ ἔρωτα πολυτλήτοιο Λεάνδρου.

Ἡ δ' ἐτι δηδύνοντο ἐπ' ἀγρύπνοισιν ὀπωπαῖς

Ἰστατο, κυμαίνεσθαι πολυκλαύτοισι μεριμναῖς.

Ἦλυθε δ' ἡριγεία, καὶ ἔκ' ἴδε νυμφίον Ἡρώ.

45

Πάντοτε δ' ὅμμα τιταίνεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,

Ἐἰ περ ἐσαδρήσειεν αἰωμόνιον ἐν παρακοίτῃ.

Λύχνη σθένος νυμφίοιο. Παρά κρηπίδα δὲ πύργου

Θρυπτόμενον σπιδάδεσσιν ὅτ' ἔδρακε νεκρὸν ἀκοίτην,

Δαιδαλέον ῥήξασα παρὰ τῇδεσσι χιτῶνα,

50

Ῥοιζήσθαι προκάριν ἀπ' ἡλιβάτω πέτε πύργου.

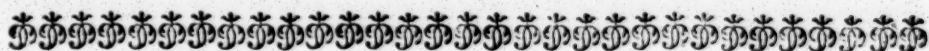
Καδδ' Ἡρὼ τεθνήκε σὺν ολλυμένῳ παρακοίτῃ.

Ἀλλήλων δ' ἀπόναντο καὶ ἐν πυμάτω παρ' ὀλέθρῳ.

ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΟΛΥΜΠ. Α΄.

Ἱέρωνι ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΩ Κέλῃτι.

Hæc Ode in laudem Hieronis Regis Syracusanorum, qui in Olympicis vicerat, est conscripta. Eundem prædicat a Justitia. Sapientia, Musices peritia. Præterea equum, quo victoriam retulit, & locum, ubi Olympica certamina agebantur, celebrat. Ab eo loco, nimirum Peloponneso, occasionem arripit digrediendi ad vulgatam de Tantalo & Pelope fabulam; unde ad Hieronem regressus, felicitatem, quæ sequitur Olympionicas, proponit. Postremo, concludit hanc Odam voto; ut Deus gloriam & dignitatem regiam Hieroni tueatur, & Poetam in studio celebrandi victores conservet.

✠✠✠✠ ΠΙΣΤΟΝ μὲν ὕδωρ· ὁ δὲ

✠ A ✠ χρυσός, αἰδόμενον πῦρ

✠✠✠✠ ἄτε διαπρέπει νυ-

κτὶ, μέγανος ἔξοχα πλάτους

εἰ δ' ἄετ' ἄλλα γαρυέει

ἔλδεαι φίλον ἦτορ,

μηκέτ' ἀλίς σκόπει

ἄλλο

ἄλλο θαλπνότερον
 ἐν ἀμέρᾳ φαεινὸν ἄστρον,
 ἑρήμας δι' αἰθέρα.
 μήδ' Ολυμπίας ἀγῶνα
 φέρτερον αὐδάσομεν·
 ὅθεν ὁ πολύφατος
 ὕμνος ἀμφιβάλλεται
 σοφῶν μητίεσι, κελαδεῖν
 Κρόνῃ παῖδ', ἐς ἀφνεὴν ἱκομένους
 μάκαιραν Ἰέρων ἑτίαν·

ἀντιγραφὴ α΄. κώλων 13.

Σεμιτρεῖον ὃς ἀμφέπει
 σκάπτων ἐν πολυμάλῳ
 Σικελία, δρέπων μὲν·
 κορυφὰς ἀρετῶν ἀπὸ πασῶν·
 ἀγλαΐζεται δὲ καὶ
 μουσικᾶς ἐν αὐτῷ,
 οἷα παίζομεν φίλαν
 ἄνδρες ἀμφὶ θαμὰ
 τράπεζαν. Ἀλλὰ Δωρίαν ἀ-
 πὸ φόρμιγλα πασσάλου
 λαμβάν', εἴτι τοι Πίσας τε
 καὶ * Φερενίκου χάρις
 νόον ὑπὸ γλυκυτά-

* Ὄνομα τῶ νικήσαντος ἵππου. Schol.

ταῖς ἔθηκε φροντίσιν·
 ὅτε παρ' Αλφεῶ σῦτο, δέμας
 ἀκέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων,
 κράτει δὲ προσέμιξε δεσπότην

ἐπωδὸς α'. κώλων ιγ'.

Συρακόσιον, ἵπποχάρμαν
 βασιλῆα. Λάμπει
 δέ οἱ κλέε' παρ' εὐάνορι Λυδῶ
 Πέλοπ' ἀποικίᾳ· τῷ μεγασθενῆς
 ἐράσαστο γαῖαρχ' Ποσειδῶν,
 ἐπεὶ νιν καθαρῷ λέβητι ἔξελεν
 Κλωθῶ, ἐλέφαντι φαίδιμον
 ὦμον κεκαδμένον.
 Ἡ θαύματα πολλὰ,
 καί τις τι καὶ βροτῶν φρένας,
 ὑπὲρ τὸν ἀληθεῖ λόγον
 δεδαιδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις
 ἐξαπατῶντι μῦθοι·

σροφή β'. κώλων ιζ'.

Χάρις δ', ἅπερ ἅπαντα τέυ-
 χη τὰ μείλιχα θνατοῖς,
 ἐπιφέρουσα τιμάν,
 καὶ ἄπιστον ἐμήσατο πιστὸν
 ἔμμεναι το πολλάκις.
 ἀμέραι δ' ἐπιλοιποί,

μάρτυρες

μάρτυρες σοφώτατοι.

Ες δ' ἀνδρὶ φάμεν

ἔοικὸς ἀμφὶ Δαιμόνων χά-

λα· μείων γδ αἰτία.

Τὶ ἐ Ταντάλου, σὲ δ', ἀντί-

α προτέρων, φθέγγομαι,

ὅπότ' ἐκαλεσε πα-

τῆς τὸν εὐνομώτατον

ἐς ἔρανον, φίλαν τε * Σίπυλον,

ἀμοιβαῖα Θεοῖσι δεῖπνα παρέχων,

τότ' Αὔλαστρίαναν ἀρπάσαι,

ἀντιστροφὴ 6'. κώλων 13'.

δαμέντα φρένας ἱμέρω,

χρυσέαισι τ' ἀν' ἵπποις

ὑπατον εὐρυτίμῃ

ποτὶ δῶμα Διὸς μεταβάσαι·

ἐνθα δευτέρῳ χρόνῳ

ἦλθε καὶ Γανυμήδης

Ζηνὶ τῷτ' ἐπὶ χρέεῃ.

ὥς δ' ἄφαντῃ ἔπε-

λες, εἰδὲ ματρὶ πολλὰ μαιό-

μενοι φῶτες ἄγαγον·

ἔπειτα κρυφᾷ τις αὐτί-

κα φθονερῶν γειτόνων,

ἵστατῃ ὅτι τε πυ-

* Οἱ μὲν πολέως ὄνομα. οἱ δὲ ὄρῃ περὶ τὴν Λυδίαν. Schol.

ῥὶ ζέοισαν ἀμφ' ἀκμάν
μαχαίρα τάμον κατὰ μέλη,
τραπέζαισί τ' ἀμφιδεύτατα κρεῶν
σέθεν διεδάσαντο, καὶ φάγον.

ἐπωδὸς β'. κώλων ιγ'.

Εμοὶ δ' ἄπορα, γαστρίμαργον
μακάρων τιν' εἰπεῖν.
ἀφίξαι. ἀκέρδεια λέλογχεν
δαμινὰ κακαγόρως. Εἰ δὲ δὴ τιν' ἄν-
δρα θνατὸν Ολύμπῃ σκοποὶ ἐτίμα-
σαν, ἦν Τάνταλος ἔτ'. ἀλλὰ γὰρ κατα-
πέψαι μέγαν ὄλβον ἐκ ἐδυ-
νάσθῃ· κόρῳ δ' ἔλεν
ἄταν ὑπέροπλον,
τάν οἱ πατὴρ ὑπερχρέμα-
σε, καρτερόν αὐτῷ λίθον,
τὸν αἰεὶ μενοινῶν κεφαλᾶς βαλεῖν,
εὐφροσύνας ἀλάττει.

στροφὴ γ'. κώλων ιζ'.

ἔχει δ' ἀτάλαμον βίον
τῷτον, ἐμπεδόμεχθον.

μετὰ * τριῶν τέταρτον
 πόνον· ἀθανάτων ὅτι κλέψας
 ἀλίκεσσι συμπόταις
 νέκταρ ἀμβροσίαν τε
 δῶκεν, οἷσιν ἄφθιτον
 δέουσαν· εἰ δὲ θεὸν
 ἀνὴρ τις ἔλπεταί τι λασέ-
 μεν ἔρδων, ἀμαρτάνει.
 τένεκα προῆκαν υἱὸν
 ἀθανάτοί οἱ πάλιν
 μετὰ τὸ ταχύποτον
 αἰετὶς ἀνέρων ἔδνος·
 πρὸς εὐάνθεμον δ' ὅτε φῦαν
 λάχναί νιν μέλαν γένειον ἔρεφον,
 ἐτοῖμον ἀνεφρύντισεν γάμον,

ἀντιστροφὴ γ'. κώλων ιζ'.

† Πισάτα παρὰ πατρός εὐ-
 δοξον ἱπποδάμειαν
 σχεδόμεν. ἄγχι δ' ἑλδῶν
 πολιάς ἀλὸς αἰῶ ἐν ὄρφνῃ,
 ἄπυεν βαρεῖκτυπον

* Ἡ ὅτι ἐν ἄδου μετὰ τριῶν
 τέταρτον κολάζεται, Σισύρου. Τι-
 τιῦ, καὶ Ἰξίαν· ἢ ὅτι μετὰ τρι-
 ῶν. τῶν πενήν, διφῆν, ἐσάναι,
 τέταρτον πόνον τέτον ἔχῃ, τὸ

τῷ λίθῳ κολάζεσθαι. Schol. Ex
 his Schol. interpretationibus posterio-
 rem Editores Oxoniens. secuti sunt.

† Τῷ Οἰνομάδῳ τῆς Πίσσης βα-
 σιλεύοντι. Schol.

Εὐτρίανον·

Εὐτρίαναν· ὅδ' αὐτῷ
παρ' ποσὶ σχεδὸν φάνη.
τῷ μὲν εἶπε· φίλι-

‘ α δῶρα Κυπρίας ἄγ' εἴ τι
‘ Ποσείδαν ἐς χάριν
‘ τέλλεται, πέδασον ἔγχ[⊙]
‘ Οἰνομάῃς χάλκεον·
‘ ἐμὲ δ' ἐπὶ ταχυτά-
‘ των πόρευσον ἄρμάτων
‘ ἐς Ἀλιν, κράτει δὲ πέλασον,
ἐπεὶ τρεῖς γε καὶ δέκ' ἄνδρας ὀλέσας
‘ ἐρῶντας, ἀναβάλλεται γάμον

ἐπιδὸς γ' κώλαν ιγ.

‘ Σουλατρίς. Ὁ μέγας δὲ κίνδυ-
‘ ν[⊙] ἀναλκιν ἐ φῶ-
‘ τα λαμβάνει. Θανεῖν δ' οἷσιν ἀνάδχα,
‘ τί κέ τις ἀνώνυμον γῆρας ἐν σκότῳ
‘ καθήμεν[⊙] ἔψοι μάταν, ἀπάντων
‘ καλῶν ἄμμορ[⊙]· ἄλλ' ἐμοὶ μὲν ἔτσσι
‘ ἄδλος γ' ὑποκείται· τὸ δὲ
‘ πρᾶξιν φίλαν δίδοι.
‘ Ως ἔννεπεν· ἐδ' ἄ-
κράντοις ἐφάψατ' ὧν ἔπεσ-
σι. τὸν μὲν ἀγάλλων Θεός,
ἔδωκεν δίφρον χρύσειον, ἐν πτεροῖ-
σιν τ' ἀκάμαντας ἵππους.

στροφή δ'. κώλων ιζ'.

Ἐλεν δ' Οἰνομάῃς βίαν,
 παρθένον τε σύνευνον·
 τέκε δ' ἐλαγέτας ἔξ
 ἀρεταῖσι μεμαλότας υἱούς.
 νῦν δ' ἐν αἵμακουρίαις
 ἀγλαῖσι μέμικται,
 Αλφεῖ ῥ' ὄρω κλιθεῖς,
 τύμβον ἀμφίπολον
 ἔχων πολυξενωτάτῳ πα-
 ρὰ βωμῷ. Τὸ δ' ἐκλέ-
 τηλόθεν δέδορκε τᾶν Ο-
 λυμπιάδων, ἐν δρόμοις
 Πέλοπ', ἵνα ταχυ-
 τὰς ποδῶν ἐρίζεται,
 αἶμαί τ' ἰσχύ' ὄφρα σῦ ποιοί.
 ὁ νικῶν δέ, λοιπὸν ἀμφὶ βίοτον
 ἔχει μελιτόεσσαν εὐδίαν

ἀντιστροφή δ'. κώλων ιζ'.

αἰέτλων γ' ἕνεκεν. τὸ δ' ἄ-
 εἰ παράμερον ἔσλον,
 ὕπατον ἔρχεται παν-
 τὶ βροτῷ. Ἐμὲ δ' ἐφεφανῶσαι
 κείνον ἵππικῳ νόμῳ
 Αἰοληίδι μολπᾷ

χρή.

χρή. Πέποιθα δὲ ξένον
 μή τιν' ἀμφοτέρα
 καλῶν τε ἴδριν ἄλλον, ἢ δύ-
 ναμιν κυριώτερον,
 τῶν γε νῦν, κλυταῖσι δαιδα-
 λώσέμεν ὕμνων πτυχαῖς.
 Θεὸς ἐπίτροπος ἔ-
 ὼν, τεαῖτι μῆδεται,
 ἔχων τῷτο κῆδ' ὅ, Ιέρων,
 μερίμναισιν. εἰ δὲ μὴ ταχὺ λίποι,
 ἔτι γλυκυτέραν κεν ἔλπομαι

ἐπωδὸς δ'. κώλων ἰγ'.

σὺν ἄρματι σοῶ κλείξεν,
 ἐπὶ κερρον εὐρών

ὁδὸν λόγων, παρ' εὐδείελον ἑλθῶν

* Κρόνιον. Ἐμοὶ μὲν ὦν μοῖσα καρτερώ-
 ταλον βέλ' ἀλκὰ τρέφει. ἔω' ἄλλοι-
 σι δ' ἄλλοι μεγάλοι· τὸ δ' ἔσχατον, κορυ-
 φᾶται βασιλεῦσι. Μηκέτι

πάπταινε πόρσιον.

εἴη σέ τε τῷτον

ὕψ' χρόνον πατεῖν, ἐμέ

■ Τὸ δὲ Κρόνιον, ἀρωγὴριον *Lycophr. de Olymp. certamine*, Κρό-
 τῆς πίσης. Schol. *Unde arua* νου παρ' αἰπὺν ὄχθον. *Lyc. v. 24.*

τε τοσάδε νικαφόροις
 ὀμιλεῖν, πρόφαντον σοφία καθ' Ἑλ-
 λανας ἔοντα παντᾶ.

ΠΙΝΔ. ΟΛ. ΕΙΔ. Β.

Θήρωνι ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ Αρματι.

*Laudatur Theron Agrigentinus, Tyrannus, à victoria quam quadri-
 jugo curru in Olympiis est adeptus ; item à justitia, liberalitate,
 fortitudine, & majorum claritudine : quorum fortunam occasione
 sumptâ attingit. Tum digressiones ad Semelen, Inonem, Peleum,
 Achillem, aliosque intertextit : atque obiter loca Beatorum, &
 Damnatorum apud inferos designat. Tandem concludit Odam sui
 carminis, & Theronis liberalitatis laude.*

σεσση ἄ. κάλων ιδ΄.

Ναξιφομιγες ὕμνοι
 { A } τίνα θεον, τίν ἥρωα,
 { } τίνα δ' ἄνδρα κελαδήσομεν ;
 ἦτοι Πίσσα μὲν Διός·
 Ολυμπιάδα δ' ἔξα-
 σεν Ηρακλῆς,
 * ἀκρόδινά παλέμου·

* Πρὸς Ἀυγέαν πολεμήσας τὸν
 Ἡλῶδον τύραννον καὶ νικήσας, ἐκ
 τῆς λαφύρασις τὰς ἀπαρχὰς

τῶν λαφύρων προσαλαβὼν, ἔκτισε
 τὸν ἀγῶνα. *Schol.*

Θήρωνα

Θήρωνα δ' ἐ τέλραορίας
 ἔνεκα νικαφόρου
 γελωνητέον ὀπί,
 δίκαιον ξένον,
 ἔρεισμ' Ἀκράγαντ',
 εὐώνυμων τε πατέρων
 ἄωτον, ὀρδοπόλιν·

ἀντιστροφὴ α'. κώλων ιδ'.

καμώντες οἱ πολλὰ θυμῷ,
 ἱερὸν ἔσχον οἶκημα
 ποταμῷ, Σικελίας τ' ἔσαν
 ὀφθαλμός· αἰὼν τ' ἔφε-
 πε μόρσιμ', πλουτόν
 τε καὶ χάριν ἄγων,
 γνησίαις ἐπ' ἀρεταῖς.
 Ἄλλ' ὦ Κρόνιε, παῖ Ρέας,
 ἔδ' ὀλύμπῳ νέμων,
 πόρον τ' Ἀλφειοῦ,
 ἱανθεῖς αἰοιδαῖς,
 εὐφρων ἄρθραν ἔτι πα-
 τρίαν σφίσιν κόμισον

ἐπωδὸς α'. κώλων ή.

λοιπῷ γένει. τῶν δ' ἐ πεπραγμένων
 ἐν δίκῃ τε καὶ παρὰ δίκαν,

ἀποίη·

ἀποίητον ἔδ' ἄν
 χρόνῳ ὁ πάντων πατὴρ
 δύναιτο δέμεν ἔργων τέλῳ.
 Λάῳ δ' ἡ πότμῳ σὺν εὐδαίμονι γένοιτ' ἄν.
 Ἑσλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων,
 πῆμα θνάσκει παλίγκοτον, δαμασθέν,

στροφὴ β'. κώλων ιδ'.

ὅταν θεῶ μοῖρα πέμπῃ
 αἰεκάς ὄλβον ὑψηλόν.
 Ἐπεταὶ δὲ λόγῳ εὐδρόνοις
 Κάδμοιο * κῆραι, ἔπα-
 ρον αἰ μεγάλα. Πένδῃ
 δὲ πιτνεῖ βαρὺ
 κρεσσονων πρὸς ἀγαθῶν.
 Ζῶει μὲν ἐν Ὀλυμπίοις,
 ἀποθανοῖσα βρόμῳ
 κεραυνοῦ, ταυνέδει-
 ρα Σεμέλα· φιλεῖ
 δὲ μιν Παλλὰς αἰεὶ,
 καὶ Ζεὺς πατὴρ μάλα· φιλεῖ
 δὲ παῖς ὁ κισσοφόρῳ.

ἀντιστροφὴ β'. κώλων ιδ'.

Λέγοντι δ' ἐν καὶ θαλάσσῃ,

* Τούτων δὲ μέμνηται, ἐπεὶ ὁ Θήρων εἰς Λαΐον ἀνάγει τὸ γένος.
 Schol.

μετὰ

μετὰ κόραισι Νηρῆ^ς
 Ἀλίας, βίοτον ἄφθιτον
 Ἰνοῖ τετάχθαι, τὸν ὅ-
 λον ἀμφὶ χρόνον. Ἦτοι
 βροτῶν κέκριται
 πείρας ἔτι θανάτου,
 ἔδ' ἀσύχιμον ἀμέραν
 ὁπότε, παῖδ' Ἀλίου,
 ἀτειρεῖ σὺν ἀγαθῷ
 τελευτάσομεν.
 Ῥοαὶ δ' ἄλλοτ' ἄλλαι
 εὐθυμιάν τε μέτα καὶ
 πόνων, ἐς ἄνδρας ἔβαν.

ἐπὶ δὲ 6'. κώλων ἦ.

Οὕτω δὲ μοῖρ, ἃ, τε πατρῷον
 τῶνδ' ἔχει τὸν εὐφρονα πότμον
 θεόρτω σὺν ὄλβῳ,
 ἐπὶ τι καὶ πῆμ' ἄγει
 παλιντράπελον ἄλλῳ χρόνῳ,
 ἐξ ἧ περ' ἔκτεινε Λαῖον μόριμ^{ον} υἱὸς
 συναντόμεν^{ον}, ἐν δὲ Πυ-
 θῶνι χρηστὸν παλαίφαλον τέλεσσεν.

στροφὴ γ'. κώλων 18'.

Ἰδοῖσα δ' ὅξῃ Εἰριννύς,
 πέφνεν ἐοῖ σὺν ἀλλαλο-

Ε ε

φονίαι

φονία γένῳ ἀρήϊον·
 Λεΐφθῃ δὲ Θέρσανδρῳ ἐ-
 ριπόντι Πολυνείκει,
 νέοις ἐν ἀέθλοις,
 ἐν μάχαις τε πολέμου
 τιμώμενῳ, Ἀδρασιδᾶν
 δάλῳ ἀρωγὸν δόμοις.
 Ὅθεν σπέρματῳ ἔχον-
 τα ρίζαν, πρέπει
 τὸν * Αἰνησιδάμου
 ἐγκωμίων τε μελέων
 λυρᾶν τε τυγχανέμεν.

ἀντιστροφή γ'. κώλων ιδ'.

Ολυμπία μὲν γὰρ αὐτὸς
 γέρας ἔδεκτο. Πυθῶνι
 δ' ὁμόκλαρον ἐς ἀδελφεόν,
 Ἰσθμοῦ τε, κοινὰί χάρι-
 τες ἄνδρα τετρίππων
 δυωδεκαδρόμων
 ἄγαλόν. Τὸ δὲ τυχεῖν,
 πειρώμενον ἀγωνίας,
 παραλύει δυσφρόνων.
 Ὁ μὲν πλεῖστῳ ἀρεταῖς
 δεδαιδαλμένῳ,

* Αἰνησίδαμῳ πατὴρ Θήρων. Schol.

φέρει

φέρει τῶν τε καὶ τῶν
καιρὸν, βαρύνειαν ὑπέχων
μέριμναν ἀγροτέραν,

ἐπὶ δὲ γ'. κώλων ή'.

ἄσπερ ἀρίζηλος, ἀλαδινὸν
ἀνδρὶ φέγγει. Ἐὶ δέ μιν ἔχει
τίς, οἶδεν τὸ μέλλον,
ὅτι θανόντων μὲν ἐν-
θάδ' αὐτίκ' ἀπάλαμνοι φρένες
ποινας ἔτισαν. Τὰ δ' ἐν τῷδε Διὸς ἀρχῇ
ἀλιτρά κατὰ γὰρ δικά-
ζει τις, ἐχθρῶ λόγον φράσας ἀνάγκη

εἰσφῆ δ'. κώλων ιδ'.

ἴσον δ' ἐνύκτεσσιν αἰεὶ,
ἴσα δ' ἐν ἀμέραις ἄλι-
ον ἔχοντες, ἀπονέφερον
ἔσθλοὶ νέμονται βίον-
τον, ἐχθρῶν ταρασσον-
τες ἀλκῇ χερῶν,
ὅδ' ἐπὶ πόντιον ὕδωρ,
κενὰν παρὰ δίαταν' ἀλ-
λὰ παρὰ μὲν τιμίῳις
θεῶν, οἵτινες ἔχαι-
ρον εὐορκίαις,
ἄδακρυ νέμονται

αἰῶνα· τοὶ δ' ἀπροσόρα-
τον ὀκχέοντι πόνον.

ἀντιστροφή δ'. κάλων ιδ'.

Ὅσοι * δ' ἐτόλμασαν ἐς τρεῖς
ἐκατέρωθεν μείναντες,
ἀπὸ πάμπαν ἀδίκων ἔχεν
ψυχάν, ἔτειλαν Διὸς
ὁδὸν παρὰ Κρόνου τύρ-
σιν· ἔνθα μακάρων
νάσον ὠκεανίδες
αὔραι περικνήθουσιν· ἄν-
δεμα δ' ἐ χρυσὸν φλέγει,
τὰ μὲν χερσὶόθεν, ἀπ' ἀ-
γλαῶν δένδρεων,
ὕδωρ δ' ἄλλα φέρβει·
ὄρμοισι τῶν χέρας ἀνα-
πλέκοντι καὶ στεφάνοις,

ἐπιφθόος δ'. κάλων ή'.

βελαῖς ἐν ὀρθαῖς Ραδαμάνθυος,
ὃν πατὴρ ἔχει Κρόνος· ἔτοι-

* Ὅσοι δὲ ἐκαρτέρησαν μέχρι
τριῶν ἐμψυχώσεων εἰς ἑκάτερα
τὰ μέρη, εἰς τε τὸν ἐν ἄδου μετὰ
θάνατον, εἰς τε τὸν τῆς ζωῆς χρό-
νον δίκαιοι γενέσθαι, οὗτοι ἐσα-

λυσαν εἰς ἣν ἔταξεν ὁ Ζεὺς. ὁ εἶναι,
εἰς τὰς μακάρων νήσους. ἔνθα Κρό-
νος ἔχει τὴν ἐκεῖ κατοικησιν. Τῇ
δε τῇ Πυθαγόρου γνώμῃ ἀκολου-
θεῖν νῦν ὁ Πίνδαρος. Schol.

μον

μον αὐτῷ παρέδρον,
 πρὸς ὃ πάντων Ρέα
 ὑπερτατον ἔχοίσας θρόνον·
 Πηλεὺς τε καὶ Κάδμος ἐν τοῖσιν ἀλέγονται·
 Ἀχιλλεὺς τ' ἐνεῖκ', ἐπεὶ
 Ζηνὸς ἦτορ λιταῖς ἐπίεισε, μάτηρ·

στροφή ε'. κώλων ιδ'.

Ὡς Ἐκτορ ἔσφαλε, Τροίαν
 ἄμαχον ἄστραβῇ κίο-
 να· Κύννον τε θανάτῳ πόρεν·
 Αἶεα τε παῖδ' Αἰθίο-
 πα. Πολλὰ μοι ὑπ' ἀγκῶ-
 νος ὠκέα βέλη
 ἔνδον ἐντὶ φαρέτρας
 φωνᾶντα συνετοῖσιν· ἔς
 δὲ τὸ πᾶν, ἐρμηνέων
 χατίζει. Σοφὸς ὁ πολ-
 λὰ εἰδὼς φυᾶ·
 μαθόντες δὲ, λάβροι
 παγλωσσία, κόρακες ὥς,
 ἀκραντα γαρύετον

ἀντιστροφή ε'. κώλων ιδ'.

Δίος πρὸς ὄρνιθα θείον.
 Ἐπεχε νῦν σκοπῶ τόξον

ἄγε

ἄγε θυμέ. Τίνα βάλλομεν
ἐκ μαλθακάς αὐτε φρε-

νὸς εὐκλέας οἷσ' αὖς

ἱέντες ; ἐπὶ τοι

Ἀκρόγαν' ἱ ταχύσας,

αὐδάσομαι ἐνόρκιον

λόγον ἀλαθεῖ νόφ,

τεκεῖν μήτιν' ἑκατόν

γε ἐτέων πόλιν,

φίλοις ἄνδρα μάλλον

εὐεργέταν πραπίσιν, ἄ-

φθονέσ' ἐρόν τε χέρα,

ἐπ' ὧδ' ἑ. κώλων ἦ.

Θήρων· ἀλλ' αἶνον ἔβα κόρῳ

οὐ δίκῃ συναντόμενον, ἀλ-

λὰ μάργων ὑπ' ἀνδρῶν

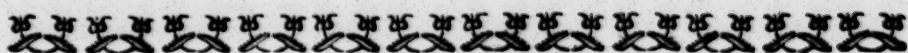
τὸ λαλαγῆσαι θέλων,

κρύφον τε θέμεν ἐσθλῶν, κακοῖς

ἔρδοις. Ἐπεὶ ψάμμ' ἀριθμὸν περιπέφευγεν·

ἐκεῖν' ὅσα χάρματ' ἄλ-

λοῖς ἔθηκεν, τίς ἂν φράσαι δύναιτο ;

ΠΙΝ Δ. ΟΛ. ΕΙΔ. Ε.

ΨΑΥΜΙΔΙ, ΤΕΘΡΙΠΠΩ, ΑΠΗΝΗ,
καὶ ΚΕΛΗΤΙ.

Prædicatur triplex victoria Psaumidis, qui circiter 82. Olympiade victor evasit celete, curru mulari, & quadrigis: unde patriæ & parentibus peperit gloriam: neque fuit ingratus erga Deos, quos sacris honoravit. Postea preces Jovi offert Poëta pro Camarinæ, & Psaumidis felicitate.

εὐροφὴ κώλων ιθ.

 Ψηλὰν ἀρετᾶν, καὶ

 γέ

 τ
  τεφάνων ἄωτον γλυκύν,

 τῶν Οὐλυμπία,
 Ωκεανῷ θυγάτερ,
 καρδίᾳ γελανεῖ,
 ἀκαμαντόποδός τ' ἀπήνας δέκευ,
 Ψαύμιδός τε δῶρα.
 Ὃς τὰν σὰν πόλιν αὖξων,
 Καμαρίνα, λαοτρόφον,
 βωμὸς * ἐξ διδύ-

* Βωμὸς ἐξ] Ὅι νικῶντες γάλατα· συμβώμους δὲ αὐτοὺς
 ἔθουσιν ἐν τοῖς ἐξ βωμοῖς. Ἡρόδω- ποιῆσαι, ἐξ βωμὸς κατασκευά-
 ρός φησι τὸν Ἡρακλέα ἐν Ολυμ- σας. *Schol.*
 πία ιδρύσασθαι δώδεκα θεῶν ἀ-

μὲς ἐγέραρεν ἑορ-
 ταῖς θεῶν, μεγίσταις
 ὑπὸ βηθυσίαις, ἀέθλων τε πεμ-
 πλάμεροις ἀμίλλαις,
 ἵπποισι, ἡμιόνοις τε, μοναμπυκί-
 α τε. Τὴν δ' ἐκῦδ[Ⓢ]
 ἄβρὸν νικήσας ἀνέθηκε, καὶ
 ὃν πατέρ' Ἀκρων ἐκάρυξε, καὶ
 τὰν νέοικον ἔδραν.

ἀντιπροφὴ κώλων 18'.

Ἰκὼν δ' Οἰνομάε καὶ
 Πέλοπ[Ⓢ] παρ' εὐηράτων
 σταδίων, ὧ πολι-
 άοχε Παλλὰς, ἀεί-
 δει μὴν ἄλσ[Ⓢ] ἀγνὸν
 τὸ τεῖον, ποταμόν τε * Ὠανόν, ἐγ-
 χωρίαν τε λίμναν,
 καὶ σεμνὲς ὄχετες, Ἴπ-
 παρις οἷσιν ἄρδει στατόν,
 κολλᾶ τε σταδί-
 ων θαλάμων ταχέως
 ὑψίγειον ἄλσ[Ⓢ],
 ἀπ' ἀμνηχανίας ἄλων ἐς φά[Ⓢ]

* Oanus fluvius Siciliae prope Ca-
 marinam ; ut et Hipparis, qui oritur
 in nemoroso quodam monte, ubi ligna
 secant Camarinæi ad ædificia, et inde
 per flumen in urbem deportant. Bene-
 dict. ex Schol.

τόνδε δ' ἄμῳ ἄζῳ.

Αἰεὶ δ' ἄμφ' ἀρεταῖσι πόνῳ δαπά-

να τε μάρναται πρὸς

ἔρπον κινδύνῳ κεκαλυμμένον.

Εὖ δ' ἔχοντες, σοφοὶ καὶ πολί-

ταις ἔδοξαν ἔμμεν.

ἐπὶ δὲ κώλων ἰθ'.

Σωτὴρ ὑψιφεγὲς Ζεῦ,

Κρόνιον τε ναίων λόφον,

τιμῶν τ' Αλφεὸν

εὐρύ ρέοντα, Ἰδαῖ-

ὄν τε σεμνὸν ἄντρον,

ἱκέτας σέθεν ἔρχομαι, Λυδίοις

ἀπίων ἐν αὐλοῖς,

αἰτήσων πόλιν εὐα-

νορῖαισι τάνδε κλυταῖς

δαιδάλλειν· σέ τ' Ο-

λυμπιονικε, Ποσει-

δανίοισιν ἵπποις

ἐπιτερπόμενον, φερεῖν γῆρας εὐ-

θυμον, εἰς τελευτάν,

ὑῶν, Ψαῦμι, παριγαμέων. Ὑγί-

εντα δ' εἴ τις ὄλβον

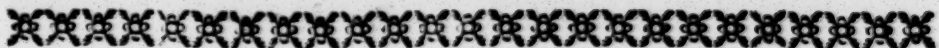
ἄρδει, ἐξαρχέων κτεάτεσσι, καὶ

εὐλογίαν προσιθεῖς, μὴ ματεύ-

σῃ Θεὸς γενέσθαι.

F f

ΠΙΝΔ.

ΠΙΝΔ. Ο Λ. Ε Ι Δ. ΙΒ'.

ΕΡΓΟΤΕΛΕΙ * Ιμεραίῳ ΔΟΛΙΧΟ-
ΔΡΟΜΩ.

Ergotelem Philanoris filium laudat à triplici victoria nimirum Olympica, quam septuagesima septima Olympiade obtinuit : Pythiaca, quam vigesima nona Pythiade reportavit : & Isthmiaca.

σπορὴ δ'. κάλων θ'.

* Ἰσομοι παῖ Ζηνὸς ἐλευθερίῃ
 Λ Ἰμέραι εὐρυσθενέ' ἀμ-
 * φὶ πόλει σώτερα Τύχα.
 Τὴν γὰρ ἐν πόντῳ κυβερνῶνται Ἰοαὶ
 νᾶες, ἐν χέρσῳ τὲ λαίψηροὶ πόλεμοι,
 καὶ γοραὶ βελαφόροι. Αἶ γε μὲν ἀνδρῶν
 πολλ' ἄνω, ταὶ δ' αὖ κάτω
 ψεύδη μεταμώνια τέμνοισαι,
 κυλίνδοντ' ἐλπίδες.

* Ergoteles, etsi Cretensis esset, tamen Himeræus Siculus appellatur; cujas etiam post victoriam Olympicam fuit proclamatus. Sæpe enim fiebat, ut victores non ex patriâ, in qua scilicet nati fuerant, se proclamari vel-
lent; sed ex illa Regione, in qua deinceps sibi vivendum putarent: præ-

sertim si a civibus injuria insigni affecti, victoriæ suæ gloriam cum illis participare nollent, & ita quodammodo injuriam ulcisci vellent. Id vero Ergoteli accidit, uti Pausan. scribit; & ex textu Pindarico ostendit Scholiastes. Ex not. Oxon.

ἀντισπορὴ

ἀντιστροφὴ α'. κώλων θ'.

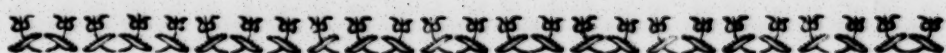
Σύμβολον δ' ἔπω τίς ἐπιχθονίων
πιζόν, ἀμφὶ πράξι' ἐσ-
σομένας, εὖρεν θεόθεν.

Τῶν δ' ἐμελλόντων τετύφλωνται φράδαι.
Πολλὰ δ' ἀνδρώτοις παρὰ γνώμαν ἔπεσεν,
ἔμπαλιν μὲν τέρψι'. Οἱ δ' ἀνιαραῖς
ἀντικύρσαντες ζάλαις,
ἔσθλὸν βαδύ πῆματ' ἐν μι-
κρῷ πεδάμειψαν χρόνῳ.

ἐπωδὸς α'. κώλων ι'.

Ῥιὲ Φιλάνορ', ἦτοι καὶ τεά κεν,
ἐνδομάχας ἄτ' ἀλέκτωρ,
συγγόνῳ παρ' ἐξίῳ
ἀκλεῆς τιμὰ κατεφυλλορόησε ποδῶν'
εἰ μὴ ξάσις ἀντιάνειρα
Κνωσίας ἄμερσε πάτρας.
Νῦν δ' Ολυμπία στεφανώσασθαι,
καὶ δις ἐν Πυθῶνι, Ἰσθμοῖ τ', Εργότελες,
θερμὰ * νυμφᾶν ληῖρὰ βασάζεις, ὁμιλέ-
ων † παρ' οἰκείαις ἀρῆραις.

* Νυμφᾶν λουτρά.] Τὰ θερμὰ ὕδατα τῶν Νυμφῶν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ὑψοῖς καὶ ἐπαίρει τῇ δόξῃ. *Schol.*
† Παρ' οἰκείαις.] Ὡς ἐν ἰδίᾳ γῇ παροικῶν. *Schol.*

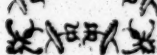
ΠΙΝ Δ. Ο Λ. ΕΙ Δ. Ι Δ.

Ασωπίχῳ ΟΡΧΟΜΕΝΙΩ Παιδὶ
ΣΤΑΔΙΕΙ.

Εἶς μονοστροφικόν.

*Laudatur Asopicus Orchomenius Cleodami filius a victoria Olympica,
ἔξ α patria: Interim quia Charites Orchomeni coluntur, ipsis
hymnum hunc poeta commendat: easque suis a proprietatibus els-
ganter celebrat.*

στροφή αἱ κάλων ἰή.

 Αφησίων ὑδάτων λαχοῖ-
 σαι, αἶ τε ναίετε καλλίπῳλον ἔ-
 δραν, ὦ λιπαρᾶς αἰδίμοι βασίλεια
Χάριτες Ορχομενῶ,
παλαιγόνων Μινυᾶν ἐπίσκοποι,
κλῦτ', ἐπεὶ εὐχομαι
Σὺν γὰρ ὑμῖν σά τερπνὰ καὶ τὰ γλυκεᾶ
γίνεται πάντα βροτοῖς·
εἰ σοφὸς, εἰ καλὸς, εἰ τις ἀγλαὸς
ἀνὴρ. Οὔτε γὰρ θεοὶ
σεμνᾶν Χαρίταν ἄτερ
κοιρανέοντι χοροῦς,
ἥτε δαίτας· ἀλλὰ πάντων

ταμίαι

ταμίαι ἔργων ἐν ἑραινῶ,
 χρυσότοξον φέμεναι
 παρὰ Πύθιον Απόλλωνα φρόνους,
 ἀέναον σέβοντι πατρὸς
 Ολυμπίοιο τιμάν.

στροφὴ 6'. κώλων 13'.

Πότνι Αἰγλαΐα, φιλησίμολπέ
 τ' Εὐφροσύνα, θεῶν κρατίστου παῖδες,
 ἐπάκοι νῦν· Θαλία τὲ ἐ-
     ρασίμολπε, ἰδοῖσα τόνδε
 κῶμον ἐπ' εὐμενεῖ τύχῃ
 κῆφα βιβῶντα. Λυδία γὰρ
 Ἀσώπιχον ἐν τρόπῳ,
 ἐν μελέταις τὲ αἰείδων,
 μόλον· ἔνεκ' Ολυμπιονικῶν ἅ Μινύεια
 σεῦ ἑκατὶ μελαντειχέα δόμον
 Φερσεφόνας ἴδι ἀχοῖ,
 πατρὶ κλυτὰν φέροισ' ἄγ-
     γελίαν, Κλεόδαμον ὄφρα ἰδοῖς, υἱ-
     ὸν εἴπῃς, ὅτι οἱ νέαν,
 κόλποισι παρ' εὐδόξοιο Πίσας,
 ἔξεφάνωσε κυδίμων αἰθέρων
 πτεροῖσι χαίταν.

ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΠΥΘΙΟΝ

ἔιδ' α.

Ἱέρωνι Αἰτναίῳ ΣΤΡΑΚΟΥΣΙΩ, Ἀρματι.

Hiero Syracusanus tyrannus, in quem est & primum Olympiorum encomium, primo hoc Pythiorum carmine commendatur a victoria, liberis, patria, vita honesta, aliisque virtutibus. Præter quas Hieronis laudes, citharæ Musicæque commendationem addit: & pro suo more fabulas, historias, sententias per digressionem interserit.

στροφὴ α. κώλων ιβ'.

ΡΥΣΕΑ φόρμιγγ', Απόλλων
καὶ ἰοπλοκάμων
σύνδικον Μοισᾶν κτέανον.

Τὰς ἀκῆαι μὲν βάσις, ἀγλαΐας ἀρχαὶ
πείθονται δ' αἰδοὶ σάμασιν,
ἀγχισχόρων ὅπότεν τῶν φροιμίων
ἀμβολαῖς τέυχης ἐλελιζομένα·
καὶ τὸν αἰχματὰν κεραυνὸν σθεννύεις
ἀενάου πυρός. Εὖ-

δει ἀνὰ σκάπτῳ Διὸς αἰετός, ὦ-
κείαν πτέρυγ' ἀμφοτέρω-
θεν χαλάξαις,

ἀντιστροφὴ α. κώλων ιβ'.

ἀρχὸς οἰωνῶν· κελαινῶ-
πιν δ' ἐπὶ οἱ νεφέλαν
ἀγκύλῳ κρατὶ, βλεφάρων

αδ'.

ἀδὺ κλαίῃσ' ῥον, κατέχευας. Ὁ δὲ κνώσων
 ὕγρον νῶτον αἰώρει, τεαῖς
 ῥίπαῖσι κατασχόμεν. Καὶ γὰρ βια-
 τὰς Ἀρης, τραχεῖαν ἀνευθε λιπῶν
 ἐγχείων ἀκμάν, ἰαίνει καρδίαν
 κώματι. Κῆλα δὲ καὶ
 δαιμόνων θέλγει φρένας, ἀμφὶ τε Λα-
 τοῖδα σοφία, βαθυκόλ-
 πων τὲ Μοισᾶν.

ἐπὶ δὲ αὖ κώλων ἴε.

Ὅσσα δὲ μὴ πεφίληκε
 Ζεὺς, ἀτύζονται βοᾶν
 Πιερίδων αἶοντα,
 γὰρ τε καὶ πόντον κατ' ἀμαιμάκετον
 ὅς τ' ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ κεί-
 ται, θεῶν πολέμι,
 Τυφῶς ἑκατοντακάραν. τὸν ποτε
 Κιλίκιον θρέψεν πολυώ-
 νυμον ἀντρον· νῦν γε μάν
 ταί τ' ὑπὲρ Κύμας ἀλιερκέες ὄχθαι,
 Σικελία τ' αὐτᾷ πιέζει
 φέρνα λαχναέντα· κίων
 δ' ἑρηνία συνέχει
 νιφόεσσ' Αἴτνα, πάνετες
 χιόν· ὀξείας τιθήνα·

στροφὴ 6'. κώλων 16'.

τὰς ἐρέουσινταί μὲν ἀπλά-
 τῃ πυρὸς ἀγνόταται
 ἐκ μυχῶν παλαιῖ ποταμοὶ
 δ' ἀμέραισιν μὲν προχέοντι ῥοὸν καπνῷ
 αἰδῶν· ἀλλ' ἐν ὄρφναισιν, πέτρας
 φοίνισσα κυλινδομένα φλοῖς ἐς βαθεῖ-
 αν φέρει πόντε πλάκα σὺν πατάγῳ.
 Κεῖνο δ' Αἰαίτωιο κρηνὴς ἐρπετὸν
 δεινотάτης ἀναπέμ-
 πει· τέρας μὲν θαυμάσιον προσιδέ-
 σθαι· θαῦμα δὲ καὶ παριόν-
 των ἀκῆσαι,

ἀντιστροφὴ 6'. κώλων 16'.

οἶον Αἴτνας ἐν μελαμφύλ-
 λοις δέδεταί κορυφαῖς,
 καὶ πῆδ' ἑρμῆα δὲ χαράσ-
 σοις· ἅπαν νῶτον ποικιλεκλιμένον κεντεῖ.
 Εἴη, Ζεῦ, τὴν εἴη ἀνδάνειν,
 ὅς τ' ἔφ' ἐπέεις ἔρ'·, εὐκάρποιο γαί-
 ας μέτωπον, τῇ μὲν ἐπωνυμίαν
 κλεινὸς οἰκιστὴρ ἐκύδανεν πόλιν
 γειτονα· Πυθιάδ'·
 δ' ἐν δρόμῳ κάρυξ ἀνέειπέ νιν, ἄγ-

γέλ-

γέλλων ἱέρων ὑπερ
καλλινίκῃ

ἐπωδὸς β'. κώλων ιε'.

ἄρμασι. Ναυσιφορήτοις
δ' ἀνδράσι πρῶτα χάρις
ἔς πλόον ἐρχομένοις, πομπ-
παῖον ἐλθεῖν ἔρον. εἰκότα γδ
κὰν τελευτᾷ φερτέρῃ νό-
τῃ τυχεῖν. Ὁ δὲ λοῖ
ταύταις ἐπὶ συντυχίαις δόξαν φέρει,
λοιπὸν ἔσσεσθαι στεφάνοι-
σί τε ἵπποις τε κλυτὰν,
καὶ σὺν εὐφώνοις θαλίαις ὀνομαστᾶν.
Λύκιε, καὶ Δάλοϊ ἀνάσσω
Φοῖβε, Παρνασσῷ τε κρᾶναν
Καταλίαν φιλέων,
ἔδελῆσαις ταῦτα νόῳ
τιθέμεν, εὐανδρόν τε χώραν.

εἴσοφον γ'. κώλων ιβ'.

Ἐκ θεῶν γδ μηχαναὶ πᾶ-
σαι βροτέαις ἀρεταῖς.
καὶ σοφοὶ, καὶ χερσὶ βια-
ταί, περιγλωσσοί τ' ἔφυν· ἄνδρα δ' ἐγὼ κεῖνον
αἰνῆσαι μενοινῶν, ἔλπομαι
μὴ χαλκοπάραον ἄκονθ' ὥσεί τ' ἀγῶ-

ν^ο βαλεῖν ἔξω παλάμα δονέων,
μακρὰ δ' ἐκρίψαις ἀμέυσασθ' ἀντίως.
Εἰ γ' ὁ πᾶς χρόν^ο ὅλ-
ρον μὲν ἔτω, καὶ κτεάνων δόσιν εὐ-
δύνοι, καμάτων δ' ἐπίλα-
σιν παράσχοι·

ἀντιροφὴ γ'. κώλων ιβ'.

ἦκεν ἀμνιάσειεν οἴαις
ἐν πολέμοισι μάχαις
τλάμονι ψυχᾷ παρέμει-
ν', ἀνίχ' * εὐρίσκοντο θεῶν παλάμαις τιμάν,
οἴαν ἔτις Ελλάνων δρέπει,
πλέτθ' ἑφάωμ' ἀγέρωχον. † Νῦν γε μάν
τὰν Φιλοκτῆταο δίκαν ἐφέπων,
ἑτράιεύθη. Σὺν δ' ἀνάγκη μιν φίλον
καί τις § ἐὼν μετ' ἀλά-
νωρ, ἔσανεν. Φαντὶ δὲ Λαμνόνθεν ἔλ-
κει τειρόμενον μεταλλάσ-
σοντας ἐλθεῖν

ἐπωθεῖς γ'. κώλων ιε'.

ἥρωας ἀντιθέως Ποί-

* Ὁ μὲν λόγ^ο ἐστὶ περὶ Ἰέ-
ρων^ο καὶ Γέλων^ο, τῶν τυραν-
νησάντων ἐν Συρακοσίαις. Schol.

† Νῦν γε μάν.] Φορεῖω δὲ φε-
ρόμεν^ο ὁ Ἰέρων διὰ τὴν λιθυρίαν

κατηγωνίζετο τὸς ἐναντίους. Schol.

§ Καί τις ἐὼν.] Αναξίλαος, ὁ
τῶν Ῥηγίνων βασιλεὺς, Λόκρος
ἠθέλησεν ἄρδην ἀπολέσαι, καὶ ἐκω-
λύθη πρὸς Ἰέρων^ο. Schol.

αντ^ο

αντὸ υἱὸν τοξόταν·
 ὃς Πριάμοιο πόλιν πέρ-
 σεν, τελευτάσεν τε πόντος Δαναοῖς,
 ἀσθενεῖ μὲν χρωτὶ βαίνων·
 ἀλλὰ μοιριδίων ἦν.
 "Οὕτω δ' Ἰέρωνι Θεὸς ὀρθωτὴρ πέλοι
 τὸν προσέρποντα χρόνον, ὦν
 ἔραται, καιρὸν διδύς.
 Μοῖσα, καὶ π' ῥ Δεινομένει κελαδῆσαι,
 πείθεό μοι, ποινὰν τετρίπων.
 Χάρμα δ' ἐκ ἀλλότριον νι-
 καφορία πατέρῳ.
 "Αγ', ἔπειτ' Αἴτνας βασιλεῖ
 φίλιον ἐξέυρωμεν ὕμνον.

σροφή δ'. κώλων ιβ'.

Τῷ * πόλιν κείναν θεοδμά-
 τω σὺν ἐλευθερίᾳ,
 † Υλλίδῳ γάθμας Ἰέρων
 ἐν νόμοις ἐκτίσσε. Θέλοντι δὲ * * Παμφύλῃ

* Πόλιν κείναν] Ἀνακλίσας τὴν Κατάνην ὃ Ἰέρων καὶ Αἴτην μετονομάσας, διοικεῖν Δεινομένει τῷ ὡς ταύτην δέδωκεν ἐν νόμοις τῆς Δωρίδῳ γάθμας, ἐλευθερίας ἀφείδους τὰς Αἰτναίους καὶ τοῖς Λακωνικοῖς τρόποις χρωμένους. Schol.

† Υλλίδῳ γάθμας] Τῆς Δωρίδῳ, ἀπὸ Υλλίος τὸ ἐπιφανέ-

τάτης τῶν Δωρίων, ὃς ἐβασίλευσε τῶν περὶ Ἰταλίαν οἰκησάντων. Ὁ δὲ Ἰέρων Γελαῖος καὶ Μεγαρίτης, καὶ Συρακουσῆς, ὄντας τῶν Δωρίων ἀποίκους, ἐνέκησε τῇ Αἰτνᾷ. Schol.

* * Παμφύλῃ] Τετάρτην οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἀπὸ Ἡρακλέους καὶ Παμφύλου. Πάμφουλῳ καὶ Δυμάς καὶ Δῶρῳ ὑπὸ Αἰγιμίου. Schol.

καὶ μὲν Ἡρακλεῖδ' ἔκγονοι,
 ὄχθαις ὑπο Ταυγέτῃ ναιοντες, αἰ-
 εὶ μένειν τεθμοῖσιν ἐν Αἰγίμιᾳ
 Δωριῆς. Ἔσχον δ' Ἀμύκλας ὄλβιοι,
 Πινδόθεν ὀρνύμενοι,
 Λευκοπώλων Τυνδαριδᾶν βασιδέο-
 ξοι γείτονες, ὧν κλέει ἀν-
 θησεν αἰχμᾶς.

ἀντιγραφὴ δ'. κώλων ιβ'.

Ζεῦ τέλει· αἰεὶ δὲ τοιαύ-
 ταν, Ἀμένα παρ' ὕδωρ,
 αἶσαν, ἄγχοις καὶ βασιλεῦ-
 σιν, διακρίνειν ἔτυμον λόγον ἀνθρώπων.
 Σὺν τοι τίν' κεν ἀγῆτ' ἄνθρωπος,
 υἱὸν τ' ἐπιτελλόμενον, δ᾽ ἄμὸν τε γέ-
 ρων τράποι σύμφωνον ἐφ' ἡσυχίαν.
 Λίσσομαι, γένεσον Κρονίων, ἄμερον
 ἔφρα κατ' οἶκον ὁ Φοί-
 νιξ, ὃ Τυρσανῶν τ' ἀλαλατὸς ἔχη,
 ναυσίφονον ὕβριν ἰδὼν,
 τὰν πρὸ Κύμας·

ἐπιγραφὴ δ'. κώλων ιε'.

οἷα Συρακοσίων ἀρ-
 χὸν δαμασθέντες πάσσαν,

κιντάρων

ὠκυπόρων ἀπὸ ναῶν
 ὅς σφιν ἐν πόντῳ βάλεθ' ἀλικίαν,
 * Ἑλλάδ' ἐξέλκων βαρείας
 δαλείας. Ἀιρέομαι
 παρ μὲν Σαλαμῖν, Ἀθηναίων χάριν,
 μισθόν· ἐν Σπάρτῃ δ' ἐρέω
 πρὸ Κιθαιρῶν μάχαν·
 ταῖσι Μῆδοι μὲν κάμον ἀγκυλοτόξοι.
 παρ δέ γε τὰν ἔυδρον ἀκλιν
 Ἰμέρα, παίδεσσιν ὕμνον
 Δεινομένεος τελέσαις,
 τὸν ἐδέξαντ' ἀμφ' ἀρετᾷ,
 πολεμίων ἀνδρῶν καμόντων.

στροφή ἐ. κώλων 16'.

Καιρὸν εἰ φθέγγαιο, πολλῶν
 πείρατα συντανύσαις
 ἐν βραχεῖ· μείων ἐπεῖλαι
 μῶμ' ἀνθρώπων. Ἀπὸ γὰρ κόρ' ἀμβλύνει

* Ἑλλάδ' ἐξέλκων] Ἰσορεῖται τι τοιοῦτον, ὅτι Ξέρξης μέλονται ὡς στρατεύειν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα πρέσβεις ἦλθον πρὸς Καρχηδονίους κελύοντες πλεῖν ἐπὶ Σικελίαν, καὶ τὰς τὰ τῶν Ἑλλήνων φρονήσας καταστρέφεισθαι, καὶ ὅπως ὁρμᾶν ἐπὶ τὴν Πελοπόννησον. Οἱ μὲν ἐν Καρχηδόνι ὑπήκισαν. Κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν χρόνον, πρὸς

Ἰέρωνα πρέσβει· ἦλθον παρ' Ἀθηναίων ἀξιῶντες συμμαχεῖν τοῖς Ἑλλησιν. Ὡν ὑπήκιστα οἱ περὶ τὸν Γέλωνα καὶ καταστρεφάμενοι διακοσίας ναῦς, καὶ δισχιλίας ἰππέας, καὶ μυρίας πεζάς, τὸν τῶν Καρχηδονίων στόλον κατεικυμάχησαν, κατὰ τῆς Σικελίας ὅρων· ὥστε τὰς Σικελώτας, καὶ τὰς ἄλλας Ἑλληνας ἐλευθερώσαι. Sch.

αἰανὴς

αἰαντὸς ταχείας * ἀπάδης.

Ἄσων δ' ἀκοὰ κρύφιον θυμὸν βαρύνει,
 μάλιτ' ἐσλοῖσιν ἐπ' ἀλλοτρίοις.

Ἄλλ' ἔμως, κρέσσων γδ' οἰκτιρμῶν φθόνῳ,
 μὴ παρίει καλὰ νώ-

μα δικάϊω πηδάλϊω στρατόν, ἀ-

ψευδεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι χάλ-

κευε γλῶσσαν.

ἀντιστροφὴ ἐ. κώλων 16'.

Εἴ τι καὶ φλαῦρον παραιθύν-

σει, μέγα τοι φέρεται

παρ σέθεν. Πολλῶν ταμίας

ἔσσι' πολλοὶ μάρτυρες ἀμφοτέροις πιττοί.

Ἐυανθεῖ δ' ἐν ὄργᾳ παρμένων,

εἶπερ τι φιλεῖς ἀκοὰν ἀδείαν ἀ-

εἰ κλύειν, μὴ κόμνε λίαν δαπάναις

ἔξίει δ' ὥσπερ κυβερνάτας ἀνὴρ

ἰστίον ἀνεμόεν,

μὴ δολωθῇς ὧ φίλε, εὐτραπέλοισ

* Ἀπάδης] Ἀπαδῖς Pindar. Lex format ex ἀπαδῖς, in accusat. plural απαδίας. Ὁ καλὰ κράσιν ἀπάδης. Cum vero derivat πραπίδας παρὰ τὸ προαπιδεῖν, ad eundem modum verisimili conjectura ἀπαδῖς παρὰ τὸ ἀπὸ, τῷ τῆστιν

ἀπῶθεν, ἰδεῖν. Ut propriè secundum hoc Etymon ἀπαδῖς denotet vim animi, qua futura prospicit. Hæc autem vox ex iis est, quæ vix alias leguntur, ideoque in conjecturis, quales congruum sensum fundant, permanendum est. Ex not. Edit. Oxon.

κέρ-

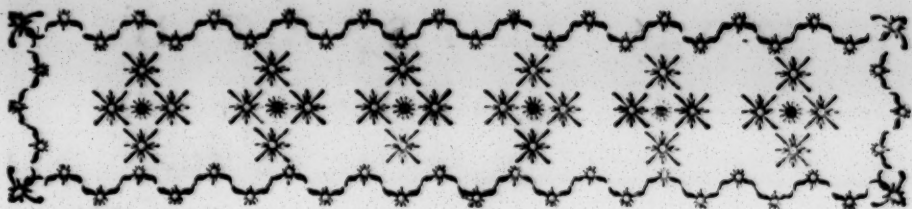
κέρδεσσ'. Ὅπισθόμβοτον αὐ-
χημα δόξας,

ἐπὶ δὲ εἰ. κώλων ιε.

οἶον ἀποιχομένων ἀν-
δρῶν δίαιταν μανύει,
καὶ λογίοις, καὶ ἀοιδοῖς.
Ὅου φθίνει Κροίσθ' φιλόφρων ἀρετά.
Τὸν δὲ ταύρω χαλκῆω καυ-
τῆρα, νηλεῆ νόον
ἐχθρὰ Φάλαριν κατέχει παντᾶ φάτις.
ἔδ' ἐ μιν φέρμιγες ὑπω-
ρόφιοι κοινωνίαν
μαλθακὰν παίδων ὀάροιςι δέχονται.
Εὖ δ' ἐ παθεῖν, τὸ πρῶτον ἄθλων.
εὖ δ' ἀκῆεν, δευτέρα μοῖ-
ρ'. Ἀμφοτέροισι δ' ἀνὴρ
ὅς ἂν ἐγκύρσῃ, καὶ ἔλῃ,
τέφανον ὕψιστον δέδεκται.

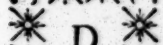
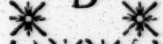
E X

HOM. ODYSSEA.

O D Y S S. Lib. IV.

*Telemachum, qui patrem suum Spartæ quærebat, ignotum
benignè excepit Menelaus; qui cum suos post expugnatam Trojam
errores exposuisset, sic deinde eum pergit alloqui.*

 U M Ego circa illa multas facultates colligens
 D Errabam, interea mihi fratrem alius interfecit
  Clam, ex improvise, dolo perniciosæ uxoris.
 Adeo nequaquam gaudens hisce facultatibus impero.
 Quarum utinam vel tertiam habens in domo partem 5
 Habitarem; illi vero viri salvi essent, qui tum perierunt
 Troja in lata, longe ab Argis pulchros equos pascentibus.
 Sed tamen omnes quidem lugens & deflens,
 Crebro domi defidens nostræ
 Interdū quidem luctu mentem oblector, interdum vero rursus 10
 Quiesco: cita vero satietas molesti luctus.
 Horum omnium non tantum lugeo tametsi tristis,
 Ut unius gratia, qui utique mihi somnum invisum facit & cibum

B

Recor-

Recordanti, quoniam nullus Græcorum tot laboravit,
 Quot Ulysses laboravit & pertulit: huic in fatis erat 15
 Ipfi dolores fieri, mihi vero tristitiam semper gravissimam
 Ob illum, quoniam diu longe abest; neque scimus
 An vivat ille, an mortuus sit. Descent illius gratia
 Laertesque senex, & prudens Penelope,
 Telemachusque, quem reliquit recens natum in domo. 20

Sic ait, huic autem ob patrem desiderium excitavit luctus.
 Lacrymas vero a palpebris humi fudit de patre audiens
 Chlænam purpuream ante oculos obtendens
 Utraque manu: animadvertit autem Menelaus ipsam:
 Cogitavit vero deinde in mente & in animo, 25
 An eum ipsum patris fineret memoriam inducere,
 An prior interrogaret, singulaque diceret.

Interim dum ille ista deliberabat in mente & in animo,
 Helena ex thalamo odorifero excelsa
 Egredia est, Dianæ aureum arcum habenti similis: 30
 Sedit vero in sella, scabellum vero sub pedibus erat:
 Continuo autem illa verbis maritum interrogabat singula.
 Scimusne Menelæe rex quinam hi
 Viri gloriantur venisse nostram domum?
 Mentiar, an verum dicam: jubet me animus. 35

Nullum enim unquam puto similem adeo vidiſſe
 Neque virum neq; mulierem (admiratio me tenet aspicientem)
 Ut iste Ulyſſis magnanimi filio similis est
 Telemacho, quem reliquit recens natum domi suæ
 Ille vir, quando mei impudicæ gratia Græci 40
 Venistis ad Trojam, bellum audax excitantes.

Hanc vicissim respondens alloquutus est flavus Menelaus.
 Sic nunc & ego cognosco, uxor, ut tu putas.

Illius enim ejusmodi pedes ejusmodique manus,
Oculorumque jactus caputque & superne comæ. 45

Et nunc fane ego recordatus de Ulyffe,
Loquebar quantas ille æumnas patiens toleravit
Pro me : cæterum hic amaras a palpebris lacrymas stillat
Chlænam purpuream oculis obtendens.

Υ Hunc rursus Nestorides Pifistratus contra alloquutus est : 50

Atrida Menelae a Jove nutrite dux populorum,
Illius quidem certe hic filius est vere, quemadmodum dicis.
Hunc autē vicissim respondens alloquutus est flavus Menelaus :
Papæ ! certe amici viri filius meam domum

Venit, qui mei gratia plurima subiit certamina. 55

Atque ipsum statuebam huc profectum me amice excepturum
præter alios

Græcorum, si nobis super mare reditum dedisset
Navibus velocibus fieri Olympius late tonans Jupiter :
Et fane ei in Argo erexissem urbem & ædes ædificassem,
Ex Ithaca adducto cum facultatibus & filio suo, 60

Et omni populo, una urbe evacuata earum,
Quæ circum habitantur, imperantur autem à meipso :
Et fane crebro hic una fuissemus versati : neque nos
Aliud diremisset amantésque oblectantésque,
Antequam mortis nigra nebula obruisset. 65

Sed hæc quidem futurum erat ut invideret deus ipse,
Qui illum infelicem absque reditu solum reddidit.

Sic ait, his verò omnibus desiderium excitavit luctus.

Flebat quidem Argiva Helena ex Jove nata,
Flebat etiam Telemachusque & Atrides Menelaus : 70

Neque fane Nestoris filius absque lacrymis habebat oculos ;

Recordabatur enim in animo præstantis Antilochi,

Quem fane Auroræ interfecit splendidae inclytus filius.

O D Y S S. V.

Mercurius, a Jove missus, Calypso jubet Ulysses dimittere.

S I C ait : neque non paruit internuncius Argicida :
 Statim deinde pedibus subligavit pulchra talaria
 Immortalia, aurea, quæ ipsum ferebant sive per mare,
 Sive per immensam terram pariter cum flamine venti :
 Cepit autem virgam, qua virorum oculos demulcet, 5
 Quorumcunque vult, eos autem rursus ipsos sopitos excitat.
 Hanc in manibus tenens delabitur fortis Mercurius,
 Ad Pieriam vero delapsus, ex æthere incidit in mare.
 Ruit autem deinde super fluctus laro avi similis,
 Quæ circum magnos sinus maris infructuosi 10
 Pisces venans crebro alas mergit falsugine :
 Huic similis plurimos superjectus est fluctus Mercurius.
 Sed quando jam insulam pervenisset longe jacentem,
 Tum ex ponto conscendens cæruleo ad terram
 Ibat : donec ad ingentem specum pervenit in quo Nympha 15
 Habitabat pulchricoma, hanc vero intus invenit :
 Ignis quidem ad focum ingens ardebat, procul vero odor
 Cedrique fissilis, & thyæ per insulam redolebat,
 Ardentium : ipsa vero intus cantillans voce pulchra,
 Telam percurrent, aureo radio texebat. 20
 Sylva autem specum circumcreverat virescens,
 Alnus populusque & bene odorata cupressus.
 Ibi quoque aves extensas alas habentes nidulabantur,
 Eubones accipitresque, laticasque linguas habentes cornices
 Marinae,

Marinæ, quibus utique marina opera curæ sunt :

25

Atque illic extensa erat circum speluncam cavam

Vitis pubescens, florebat vero uvis :

Quatuor vero serie fontes fluebant aqua limpida

Vicini inter se versi alio alius.

Circum vero mollia prata violarum atque apii

30

Virescebant : eo vel immortalis accedens,

Admiraretur videns & oblectaretur mente sua :

Illic stans admirabatur internuncius Argicida.

Cæterum postquam omnia suo admiratus est animo,

Statim in latam speluncam perrexit, neque ipsum coram

35

Ignoravit conspicata Calypso diva dearum.

Neque vero Ulysssem magnanimum intus deprehendit,

Sed ipse ad littus flebat sedens : ubi ante etiam

Lacrymis & gemitibus & doloribus animum macerans

Pontum in infructuosum prospiciebat, lacrymas stillans :

40

Mercurium autem interrogabat Calypso diva dearum

In throno cum collocasset splendido, varie ornato :

Tum ipsam verbis excipiens alloquutus est.

Jupiter me jussit huc ire invitum.

Ait tibi virum adesse ærumnosissimum aliorum

Virorum, qui circa urbem Priami pugnarunt

45

Novennio, decimo vero urbem depopulati conscenderunt navem

Domum : cæterum in reditu Palladem offenderunt

Quæ ipsis excitavit ventumque malum & fluctus ingentes.

Ibi alii quidem omnes perierunt boni focii.

Hunc autem huc ventusque ferens & fluctus appulit.

50

Hunc nunc te jubet dimittere quam celerrime.

Non enim ei hic est fatum ab amicis seorsum perire :

Sed

6 HOM. ODYSSEÆ V.

Sed adhuc illi fatum est amicosque videre & pervenire
Ad domum excelsam & suam ad patriam terram.

Sic ait : exhorruit vero Calypso diva dearum, 55
Et ipsum compellans verba alata dixit.

Illum quidem ego servavi carinæ insistentem
Solum, posteaquam illi navem celerem corusco fulmine
Jupiter jaculando diffidit medio in nigro ponto.
Tum alii quidem omnes perierunt eximii focii : 60

Hunc vero huc ventusque ferens & fluctus adegit.
Hunc ego amavi & enutrivi, atque promiseram
Facere immortalem, (& absque senio diebus omnibus.
Verum quando quidem nullo pacto fas est Jovis mentem Ægio-
chi

Vel prætergredi alium deum, neque irritam facere, 65
Valeat, si illum ipse excitat & jubet,
Pontum per irrequietum. Dimittam vero ipsum nunquam ego ;
Non enim mihi præsto sunt naves remis instructæ & focii
Qui ipsum deducant per lata dorsa maris.

Cæterum ei lubens consulam neque celabo, 70
Ut omnino incolumis suam patriam terram perveniat.

Tum deinde ad Ulyssæm magnanimum veneranda Nympha
Ibat, postquam Jovis accepisset mandata.

Hunc autem in littore invenit sedentem, neque unquam oculi
A lacrymis ficcabantur, consumebatur autem dulcis ætas 75
Ob reditum lugenti, quoniam non amplius placebat Nympha.
Sed fane nocte quidem dormiebat etiam coactus

In spelunca cava, nolens apud volentem :
Die vero in petris & littoribus sedens,
Lacrymis & gemitibus & doloribus animum macerans, 80
Pontum in infructuosum prospiciebat lacrymas stillans.

Prope

Prope autem astans alloquuta est diva dearum,

Infelix, ne amplius mihi hic lugeas, neque tibi ætas
Consumatur, jam enim te valde prompta dimittam.

Sic ait, exhorruit autem patiens nobilis Ulysses, 85
Et ipsam alloquutus verba alata dixit.

Aliud quippiam jam tu dea hâc in re moliris, & neutiquam
dimissionem :

Quæ me jubes rate parvula trajicere ingentes undas maris
Horrendas difficilesque, quas neque naves æquales
Veloces trajiciant lætantes Jovis vento. 90

Pervenerunt ad speluncam cavam dea atque vir.
Et ille quidem illic resedit in folio unde surrexerat
Mercurius, Nympha vero apposuit omnem cibum
Ad edendum & bibendum qualia mortales viri edunt.
Ipsa vero e regione sedit Ulyssis divini. 95

Huic vero ambrosiam ancillæ & nectar apposuerunt.
Hi vero ad fercula parata apposita manus extenderunt.
Cæterum postquam saturati sunt cibo & potu,
His tum sermonibus cœpit Calypso diva dearum,

O inclyte Laertiade versute Ulysses, 100
Siccine jam domum charam ad patriam terram
Protinus nunc vis proficisci? tu vero vale nihilominus.
Siquidem scires tua mente, quantos tibi fatum est
Dolores implere, priusquam ad patriam terram pervenias;
Certe hîc manens una mecum hanc domum custodires, 105
Immortalisque effes, quantumvis cupidus sis videndi
Tuam uxorem, cujus usque desiderio teneris dies omnes.
Neque vero certe illa inferior gloriôr esse,
Nec corpore, neq; habitu oris: quandoquidem nequaquam
deceat

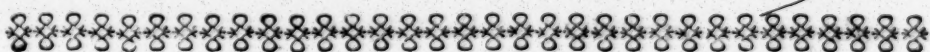
Mortales

8 HOM. ODYSSEÆ V.

Mortales cum immortalibus corpore et forma contendere. 110

Hanc respondens alloquutus est versutus Ulysses,
 Veneranda dea ne mihi ob hoc succenseas, scio enim ipse
 Omnia recte, quod te prudens Penelope
 Forma inferior est, proceritateque coram aspectu.
 Illa quidem mortalis est, tu vero immortalis & senii expers. 115
 Sed etiam sic volo & desidero diebus omnibus,
 Domumque redire, & reditus diem videre.
 Quod si quispiam me male mulctarit deorum in nigro ponto,
 Patiar in pectore habens patientem animum.
 Jam enim valde multa passus sum, & multa pertuli 120
 In fluctibus & bello, post quæ et hoc illis accedat.

O D Y S S. VIII.

Ulyssi apud Alcinoûm epulanti, suo carmine Demodocus lacrymas excutit.

PRÆCO autem prope venit ducens amabilem cantorem :
 Quem supra modum Musa dilexit, dedit vero bonumque
 malumque,
 Oculis quidem privavit, dedit autem dulcem cantum.
 Huic vero deinde Pontonous apposuit sedem argenteis clavis
 distinctam,
 In medio convivantium, columnæ longæ affixam. 5
 Ad paxillum autem suspendit citharam sonoram,
 Ipsius supra caput, & monstrabat quo pacto manibus prenderet
 Præco : juxta autem apponebat canistrum pulchramque mensam,
 Juxta autem poculum vini ut biberet quoties animus juberet.

Illi ad edulia parata apposita manus mittebant. 10

Cæterum postquam potus & cibi cupiditatem expulerunt,
Musa dein cantorem excitavit ut caneret gloriam virorum
Cantilena, cujus tunc gloria ad cælum latum pervenerat:

Contentionem Ulyffis & Pelidæ Achillis,
Ut quondam contenderunt deorum in convivio celebri 15

Vehementibus verbis: rex autem virorum Agamemnon
Gaudebat animo, cum optimates Græcorum contenderent.

Sic enim illi vaticinans prædixerat augur Apollo,
In Pytho divina, quando ingressus est lapideum limen
Oraculum petiturus; tunc enim devolvebatur ærumnarum
principium 20

Trojanisque & Græcis, Jovis magni pèr voluntatem.

Ista sane cantor cantabat inclytus: cæterum Ulyffes
Purpurea ingenti veste accepta manibus fortibus
Eam in caput traxit, obtexit autem pulchram faciem,
Reverebatur enim Phæacas sub superciliis lacrymas stillans. 25

Sed quando definebat canere divinus cantor,
Lacrymas abstergens, a capite vestem demebat,
Et poculum rotundum accipiens libabat diis.

Cæterum quum rursus inciperet, & concitarent ut caneret
Phæacum optimates (quoniam oblectabantur illius carminibus)
Rursus Ulyffes capite obvoluto lugebat. 31

Tum alios quidem omnes latebat, lacrymas stillans,
Alcinous vero solus ipsum animadvertit, atque observavit
Sedens prope ipsum, graviter autem suspirantem audivit.
Continuo autem Phæacibus studiosis remorum loquebatur, 35

Audite Phæacum principes atque consilarii,
Jam quidem convivio explevimus animum æquali,
Citharaque quæ convivio congruens est lauto.
Nunc autem exeamus, & certamina experiamur.

O D Y S S. XI.

Ulysses apud Inferos.

CÆTERUM postquam ad naves venimusque & mare,
Navem quidem omnium primum deduximus in mare
vastum,

Malum autem posuimus & vela navi nigra,
Intra autem pecora accepta induximus, intro & ipsi
Conscendimus tristes, uberes lacrymas profundentes. 5
Nobis autem dein a posteriori parte navis nigrae prora
Secundum ventum immittit impientem vela, bonum socium,
Circe pulchricoma horrenda dea venialis.

Nos autem armis singulis ordinatis per navem
Sedimus, hanc vero ventusque gubernatorque dirigebat. 10
Hujus autem tota die expansa fuerunt vela per pontum va-
dentis.

Occidit autem sol, obscuratique sunt omnes vici.
Illa vero ad fines pervenit profundum Oceani.
Hic vero Cimmericorum (erat) virorum populusque civitasque
Qui caligine & nubibus tecti sunt, neque unquam eos 15
Sol lucidus aspicit radiis,
Neque quum ascendit in cœlum stelliferum,
Neque quum cursu converso in terram de cœlo præceps de-
fertur.

Sed nox perniciofa contegit miseros illos mortales.
Navem quidem illic profecti subduximus; pecudes autem 20
Exprompsimus; ipsique deinde propter fluentum oceani
Ivimus, donec in locum pervenissemus, quem monuerat Circe.
Hic vero postquam votis precibusque gentes mortuorum

Fres

Precatus sum, pecudes utique prehensas jugulavi
 Super fossam, fluebat autem sanguis ater; congregabantur vero
 Animæ ex Erebo manium defunctorum, 26
 Puellæque juvenesque, & multa-passi senes,
 Virginēsque tenellæ novo luctu affectum animum habentes:
 Multi autem vulnerati hastis ferreis,
 Viri bello cæsi, cruenta arma habentes, 30
 Qui multi circa fossam itabant aliunde alius,
 Immenso clamore, me vero pallidus timor cepit.

Supervenit autem anima matris demortuæ,
 Autolyçi filia magnanimi Anticlea,
 Quam vivam reliqui profectus ad Ilium sacram:
 Hanc quidem ego deflevi conspiciens, miseratus animo:

Quæ mihi lugens verba alata dixit.
 Fili mi, quo pacto venisti sub caliginem obscuram
 Vivus cum sis? difficile vero hæc viventibus visu:
 Intersunt enim ingentes fluvii & gravia fluentia. 40
 Oceanus quidem primum quem non licet transmittere
 Peditem, nisi quis habuerit bene compactam navem.
 Num jam a Troja errans huc venisti
 Cum navique, & fociis longo tempore, necdum accessisti
 Ad Ithacam? neque vidisti domi uxorem? 45

Sic ait, cæterum ego ipsam excipiens allocutus sum.
 Mater mea, necessitas adegit me ad Plutonis ædes,
 Ab anima oraculum suscepturum Thebani Tiresiæ.
 Nondum enim prope veni Achaiam, neque nostram
 Terram ascendi, sed semper habens erro ærumnam, 50
 Ex quo primum sequebar Agamemnonem divinum,
 Ad Ilium eximios equos nutrientem, ut cum Trojanis bellarem.
 Sed age mihi hoc dic & vere narra,

Quod te fatum edomuit longum fomnum afferentis mortis ?

An diuturnus morbus, an Diana sagittis gaudens 55

Suis levibus jaculis superveniens occidit ?

Dic autem mihi & de patre & filio quem reliqui,

An adhuc in illorum manibus mea bona, an quisquam jam

Virorum alius habet, me autem non amplius putant reditu-
rum.

Dic etiam mihi nuptæ uxoris consiliumque mentemque, 60

An manet cum puero, & salva omnia custodit,

An jam duxit Græcorum eam, qui sit optimus ?

Sic dicebam : ipsa statim respondit veneranda mater.

Et fane illa quidem manet afflicto animo

Tuis in ædibus : ærumnosæ autem illi semper 65

Absumuntur noctesque diesque lacrymanti :

Tuum vero nondum quisquam possidet pulchrum præmium,
fed quietus

Telemachus possessionibus utitur, & convivia æqualia

Celebrat, quæ decet principem virum curare.

Omnes enim invitant : pater autem tuus illic manet 70

In agro, neque in urbem concredit, neque illi lectuli

Strata & chlænæ, & stragula ornata ;

Sed ille hyeme quidem dormit, ubi mancipia, in domo

In pulveribus prope focum, laceras vero corpori vestes induit :

Cæterum postquam venit æstasque virensque autumnus, 75

Undique illi per fertilem partem vineæ vitiferæ

Ex foliis delapsis humi sternitur lectulus :

Hic ille jacet tristis, ingentemque in mente dolorem auget

Tuum fatum deflens : molesta autem senectus urget.

Sic enim etiam ego perii, & fatum obii. 80

Neque me domi sagittandi perita jaculatrix

Suis

Suis mitibus telis superveniens interemit,
 Neque aliquis me morbus invasit, qui maxime
 Tabe horrenda ex membris tollit animum.

Sed me tuique desiderium, tuique cura, inclyte Ulysses, 85
 Tuique benignus amor dulci animo privarunt.

Sic ait : cæterum ego volui mente deliberans
 Matris meæ animamprehendere defunctæ :

Ter quidem irrui, amplectique me animus invitabat :

Ter autem mihi ex manibus instar umbræ, vel & somnii 90

Avolabat : mihi vero dolor acutus exoriebatur ex animo magis,

Et ipsam alloquutus verba velocia dixi.

Mater mea, cur me non expectas amplecti cupidum,

Ut etiam apud inferos charis circa manibus amplectentes,

Uterque sævo faturemur luctu ? 95

Nunquid mihi idolum hoc illustris Proserpina

Incitat, ut adhuc magis lugens ingemiscam ?

Sic dicebam : ipsa rursus respondit veneranda mater,

Eheu fili mi super omnes infelix viros,

Minime Proserpina Jovis filia eludit, 100

Sed ipsa lex est mortalium, cum mortui fuerint.

Non enim amplius carnesque & ossa nervi sustentant,

Sed ea quidem ignis forte robur ardentis

Absumit statim, ut primum reliquit alba ossa animus :

Anima vero tanquam somnium avolitans evolavit. 105

Sed in lucem viventium celerrime contende, hæc autem
 omnia

Scias, ut etiam in posterum tuæ dicas uxori.

Supervenit autem anima Pelidæ Achillis ;

Et lugens verba alata dixit.

Generose Laertiade solers Ulysses,

110

Quo

Quo pacto audes ad inferos venire, ubi mortui
 Sensuum expertes habitant, hominum simulachra mortuorum?
 Sed age mihi de filio (meo) generoso sermonem dic,
 An pergit ad bellum inter primos pugnator esse, an non?
 Dic etiam mihi de Peleo eximio, si quid audieris. 115

Sic ait : cæterum ego ipsum excipiens alloquutus sum.
 Profecto quidem de Peleo eximio nihil audiui
 Sed tibi de filio utique Neoptolemo charo,
 Omnem veritatem dicam perinde ut jubes.
 Profecto, quum circa urbem Trojam iniremus consilia, 120
 Semper primus dicebat, & non aberrabat oratione.
 Cæterum quoties circa urbem Trojanorum decerneremus
 Græci,

Nunquam in multitudine manebat virorum, neque in turba,
 Sed longe præcurrebat, suo robore nulli cedens.
 Cæterum cum in equum conscendimus, quem fabricavit Epeus,
 Græcorum optimates, commissaque mihi erant omnia, 126
 Sive aperire densas infidias, sive concludere;
 Hic alii Græcorum duces atque consilarii,
 Lacrymas abstergebant, subtredebant autem membra unius-
 cujusque,

Illum autem nunquam prorsus ego vidi oculis 130
 Neque pallescentem corpore corpore, neque a maxillis
 Lacrymam abstergentem; ille mihi multum supplicabat
 Ab equo exire, gladii autem prensabat capulum,
 Et hastam gravatam ære, mala autem Trojanis cogitabat.
 Sed quando jam Priami urbem depopulati sumus celsam, 135
 Portionem & munus eximium habens navem conscendit.

Sic dicebam: anima autem pedibus celeris Æacidæ
 Abibat magnifice incedens per herbosum pratum

Læta,

Læta, quod ejus dixissem filium inclytum esse.

Alia vero animæ mortuorum defunctorum 140

Stabant tristes, narrabant autem pœnas unaquæque.

Sola autem Ajacis anima Telamoniadæ,

Longe absistebat irata propter victoriam,

Qua ipsum ego vici judicio experiens apud naves

Pro armis Achillis, proposuit autem veneranda mater : 145

Filii autem Trojanorum judicarunt & Pallas Minerva.

Utinam sanè non vicissem hujusmodi in certamine.

Tale enim caput ob ista terra occupavit

Ajacem, qui eximius quidem forma, & rebus gestis fuit

Aliorum Græcorum post eximium Achillem. 150

Illum quidem ego verbis alloquebar mollibus.

Ajax fili Telamonis eximii nonne debuisti

Vel mortuus remittere iram ob arma

Perniciosa : quæ perniciem Dii fecerunt Græcis.

Talis enim ipsis turris periisti, propter te autem Græci 155

Non minus Achillis capite Pelidæ

Tristamur defuncti penitus, neque quispiam alius

In culpa est : sed Jupiter Græcorum exercitum fortium

Graviter odit, tibi autem fatum imposuit. 159

Sed age, huc veni, rex, ut verbum & orationem audias

Nostram : doma autem robur & generosum animum.

Sic dixi : ille autem mihi nihil respondit, ibat autem ad

alias

Animas ad Erebum mortuorum defunctorum.

Et Tityum vidi terræ gloriose filium

Prostratum in solo. hic autem per novem jacebat jugera : 165

Vultures autem ipsi utrinque assistentes jecur fodiebant,

Rostrum intromittentes : ille autem non abigebat manibus.

Latonam

16 HOM. ODYSSEÆ XI.

Latonam enim attrectavit per vim, Jovis gloriosam amicam
Ad Pytho euntem per pulchrichorum Panopeum.

Et ipsum Tantalum vidi graves dolores patientem, 170
Stantem in lacu, hic alluebat mentum.

Cupiebat autem sitiens, potum autem non poterat capere.

Quoties enim se inclinabat senex bibere cupiens,

Toties aqua peribat absorpta; circa autem pedes

Terra nigra apparebat, arefcere autem faciebat numen. 175

Arbores proceræ a capite fundebant fructum,

Pyri, mali punicæ, & mali splendidum ferentes fructum,

Ficusque dulces & oleæ virefcetes.

Quoties recta pergeret senex manibus decerpere,

Has ventus propellebat in nubes obscuras. 180

Et ipsum Sisyphum aspexi immensos dolores patientem,

Lapidem gestantem ingentem utraque manu.

Profecto ille enixus manibusque pedibusque

Lapidem fursum pellebat ad cacumen: sed quando prope
erat

Summitatem superaturus, tunc repulsabat fortis vis; 185

Rursus deinde ad solumolvebatur lapis immanis:

Cæterum ille rursus pellebat intensus: sudor autem

Dimanabat ex membris, vapor autem ex capite oriebatur.

Post hunc vidi vim Herculeam

Simulachrum: ipse vero apud immortales deos 190

Oblectatur in conviviiis, & habet pulchris talis Hebem,

Filiam Jovis magnanimi, & Junonis aureis sandaliis.

Circa ipsum clamor mortuorum erat, instar alitum,

Undique fugitantium: ille vero obscuræ nocti similis,

Nudum arcum habens, & ad nervum sagittam, 195

Horrendum circumspectans, semper jaculaturus similis.

Terribilis

18 HOM. ODYSSEÆ XXIII.

Non enim unquam aliquis huc præternavigavit nave nigra,
Priusquam nostram suavem ab ore vocem audiret.

Sed hic delectatus abiit, & plura doctus.

Scimus enim omnia quæcunque in Troja lata
Græci Trojanique deorum voluntate passi.

25

Scimus etiam, quæcunque fiunt in terra alma.

Sic dicebant edentes vocem dulcem: cæterum meum
cor

Voluit audire, solvere autem iussi socios

Superciliis innuens, illi autem annitentes remigabant.

Statim surgentes Perimedes Eurylochusque

30

Plurimis me vinculis ligarunt, magisque premebant.

Cæterum postquam illas præternavigarunt neque amplius de-
inde

Sonitum Sirenum audiebamus, neque cantilenam;

Continuo ceram dempserunt mei dilecti socii,

Quam illis auribus illeveram, meque ex vinculis solverunt.

35

O D Y S S. XXIII.

Penelope agnoscit Ulysses.

SIC dixit, hujus vero ibidem soluta sunt genua & dilec-
tum cor

Signa recognoscentis, quæ ei certa dixit Ulysses.

Illi autem audienti fluebant lacrymæ, liquifcebatque cutis:

Sicut autem nix liquefit in summis montibus,

Quam scilicet Eurus liquefecit, postquam Zephyrus diffude-
rit;

5

Liquefcente

Liquefcente autem ea fluvii implentur fluentes :
 Sic ejus liquifiebant pulchræ genæ lacrymantis.
 Lacrymans autem postea recta cucurrit, circum autem manus
 Collum jecit Ulyssi, caputque osculata est. at Ulysses
 Flebat habens uxorem gratam, honesta scientem. 10
 Sicut autem quando libenter terra natantibus apparet,
 Quorum Neptunus bene factam navem in pontō
 Perdidit, dum impelleretur vento, & unda vasta ;
 Pauci autem effugerunt album mare in terram
 Natantes, multa autem circa corpus accrescit salfugo : 15
 Læti autem ascenderunt terram clade evitata.
 Sic igitur huic gratus erat maritus inspicienti.
 Collo autem nondum omnino removebat brachia alba :
 Et lugentibus apparuisset roseis digitis Aurora,
 Nisi aliud cogitasset Dea cæcia Minerva. 20
 Noctem quidem sub finem longam tenuit, auroram autem
 contra
 Detinuit in Oceano auream sedem habentem, neque finebat
 equos
 Conjungi veloces pedibus, lumen hominibus portantes
 Lampum & Phaetonta, qui Auroram equuli ducunt.

O D Y S S. XXIV.

Patrem suum rusticantem adit Ulysses.

SOLUM autem patrem invenit bene facto in viri-
dario,

Expurgantem plantam : sordidam indutus erat vestem,

Laceram, indecentem, circum autem tibias bovinas

Ocreas laceras ligaverat scissuras fugiens,

Chirothecasque in manibus ruborum gratia, at desuper 5

Caprinam galeam capite habebat, dolorem augens.

Hunc autem postquam agnovit perpatiens nobilis Ulysses

Senectute consumptum, magnumque mente dolorem haben-
tem,

Stans sub alta pyræ lacrymam effudit :

Cogitabat autem postea in mente, & in animo 10

Osculari & amplecti suum patrem, & singula

Dicere, quomodo pervenit in patriam terram :

An prius interroget singulaque tentet.

Sic autem ei cogitanti visum est melius esse,

Primum territantibus verbis tentare. 15

Hæc cogitans recta ivit ad eum nobilis Ulysses.

Hic quidem capite demisso plantam circum fodiebat.

Hunc autem astans allocutus est illustris filius,

O senex mihi hoc dic, & vere narra,

Cujus servus es virorum ? cujus autem hortum curas ? 20

Et mihi hoc dic vere ut bene sciam,

Si vere Ithacam hanc veni, sicut mihi dixit

Hic vir qui nunc primum obvius factus est huc venienti,

Non

H O M. O D Y S S E Æ XXIV. 21

Non omnium rerum penitus gnarus, quoniam non ausus est
singula

Dicere, & audire meum verbum sicut interrogavi 25

Circa amicum meum, sicubi vivit & est,

An jam mortuus est, & in inferni ædibus.

Dicebat autem ex Ithaca genus esse, & dicebat

Laertem Arcisiadem patrem esse ipsius.

Huic autem respondit postea pater lacrymas fundens, 30

Hospes certe terram pervenisti de qua interrogas.

Sed age mihi hoc dic, & vere narra,

Quotus jam annus est, quando hospitio illum excepisti

Tuum amicum infelicem, meum filium, si aliquando fuit, 35

Infortunatum ; quem longe ab amicis & patria terra,

Vel in ponto comederunt pisces, vel in terra

Feris et avibus præda factus est, neque ipsum mater

Flevit pollinctum, paterque qui ipsum genuimus.

Neque uxor multum dotata prudens Penelope

Ploravit in lectis dilectum maritum, sicut decet, 40

Oculos illius claudens : hic enim est honos mortuorum.

Hunc autem respondens allocutus est prudens Ulysses.

Nunc Ulyssi hic jam quintus annus est

Ex quo illinc ivit, & à mea discessit patria.

Gaudebat ille abiens. animus autem nobis adhuc sperabat 45

Misceri hospitalitate, & splendida dona dare.

Sic dixit, hunc autem doloris nebula cooperuit nigra.

Ambabus autem manibus captum pulverem ardentem

Fudit in caput canum, graviter suspirans.

Hujus autem motus est animus, ad nares autem ei jam 50

Acer spiritus pulsavit dilectum patrem insipienti.

Osculatus est vero ipsum amplexus, insiliensque allocutus est.

Ille

Ille quidem hic ipse ego, pater, quem tu inquiris,
Veni vigesimo anno in patriam terram.

Sed abstine fletu luctuque lacrymoso.

55

Sic dixit, hujus autem ipsius soluta sunt genua & suum
cor ;

Circum autem filium dilectum jecit brachia, hunc vero ad se
Cepit exanimatum patiens nobilis Ulysses.

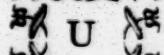

E X

H E S I O D I

O P. et D I E B.

 T simul nati sunt dii, mortalesque homines,
 U Aureum quidem primum genus diversiloquentium
 hominum

Dii fecerunt, cœlestium domorum incolæ.

Ii quidem temporibus Saturni erant, cum in cœlo regnaret.

Ut dii autem vivebant, securum animum habentes, 5

Plane absque laboribus & ærumna ; neque molesta

Senecta aderat : semper vero pedibus ac manibus similes

Delectabantur in conviviis, extra mala omnia :

Moriebantur autem ceu somno domiti : bona vero omnia

Illis erant : fructum autem ferebat fertile arvom 10

Sponte sua, multumque & copiosum : ipsique ultro

Quieti possessiones dividebant cum bonis multis.

Verum postquam hoc genus terra abscondit,

Ii quidem divi *facti* sunt, Jovis magni consilio,

Boni, in terris versantes, custodes mortalium : 15

Qui quidum observant judicia & prava opera,

Caligine amicti, passim euntes per terram,

Opum datores. Atque hoc munus regale consecuti sunt.

Secundum inde genus, multo deterius postea

Argenteum fecerunt cœlestium domorum incolæ, 20

Aureo neque habitu corporis simile, neque intellectu :

Sed centum quidem annos puer apud matrem charam

Nutrie-

Nutriebatur crescens valde rudis domo in sua.

Cum vero adoleviffet, & pubertatis terminum attigiffet,

Pauxillum vivebant ad tempus, dolores habentes 25

Ob ftultitias. Injuriam enim pravam non poterant

A fe mutuo abftinere, neque deos colere

Volebant, neque facrificare beatorum facris in aris,

Prout fas hominibus vicitim. Hos quidem deinde

Jupiter Saturnius abfcondit; iratus, quia honores 30

Non dabant beatis diis qui Olympum habitant.

At poftquam & hoc genus terra occultavit,

Hi quidem fubterranei beati mortales vocantur

Secundi: fed tamen honor etiam hos fequitur.

Jupiter vero pater tertium aliud genus varie loquentium ho-

minum 35

Æneum fecit, omnino argenteo diffimile,

E fraxinis, vehemens & robuftum, quibus Martis

Opera curæ erant luftuofa, ac injuriæ: neque ullum frumentum

Edebant, fed adamantis habebant durum animum,

Inconditi: magna vero vis, & manus invictæ 40

Ex humeris provenerant fuper validis membris.

His erant ænea quidem arma, æneæque domus;

Ære vero operabantur: nigrum autem nondum erat ferrum.

Et hi quidem manibus propriis domiti,

Descenderunt fqualidam in domum diri Orci, 45

Ignobiles: mors vero tametfi terribiles exiftentes

Cepit tetra; fplendidum vero liquerunt lumen folis.

Sed poftquam & hoc genus terra operuit,

Rurfum etiam aliud quartum fuper terram multorum alum-

nam

Jupiter Saturnius fecit, juftius & melius,

50

Virorum

Virorum heroum divinum genus, qui vocantur
Semidei priori ætati, per immensam terram.

Hos quoque bellumque malum & pugna gravis,
Alios quidem ad septiportes Thebas, Cadmeam terram,
Perdidit, pugnantes propter oves Oedipi :

55

Alios vero & in navibus super magnum fluctum maris
Ad Trojam ducens, Helenæ gratia pulchricomæ,
Ubi quidem ipsos mortis quoque finis obruit.

Iis autem seorsum ab hominibus victum & sedem tribuens
Jupiter Saturnius pater constituit ad terræ fines.

60

Et hi quidem habitant securum animum habentes
In beatorum insulis, juxta Oceanum profundum,
Felices heroes : his dulcem fructum

Ter quotannis florentem profert fecunda tellus.

O si neque jam quinto ego interesssem

65

Hominum generi, sed aut mortuus essem prius, aut postea
natus.

Nunc enim genus est ferreum : nunquam nec die
Quiescere solent a labore & miseria, neque nocte,
Corrupti : graves vero dii dant fere curas.

Sed tamen & hisce admiscuntur bona malis.

70

Jupiter autem perdet etiam hoc genus varie loquentium homi-
num,

Quum vix nati circa tempora cani sint.

Neque pater liberis concors, neque liberi,
Neque hospes hospiti, neque sodalis sodali.

Neque frater amicus est, ut antehac.

75

Statim vero senescentes dehonorant parentes,
Violenti : alter vero alterius civitatem diripit.
Neque ulla pii gratia est, neque iusti,

E

Neque

Neque boni : magis vero maleficum & injurium
 Virum colunt. Justitia vero in manibus & pudor 80
 Non est. Lædet autem malus meliorem virum,
 Verbis injustis alloquens, perjurium vero jurat.
 Livor autem homines miseros omnes,
 Malos rumores spargens, malis gaudens, comitatur inviso
 aspectu.
 Tumque demum ad cœlum à terra spatiosa, 85
 Candidis vestibus testæ corpus pulchrum,
 Deorum ad familiam abierunt relictis hominibus
 Pudor & Nemesis : relinquuntur autem dolores graves
 Mortalibus hominibus, mali vero non est remedium.

Ex Scuti Herc. Descriptione.

IBI Martis terribilis veloces stabant equi
 Aurei. Ibi & ipse spolia ferens, perniciosus Mars,
 Hastam in manibus ferens, militibus imperans,
 Sanguine purpureus, tanquam vivos spolians,
 Currui insistens : juxta autem terror & fuga 5
 Stabant, cupientes bellum ingredi hominum.
 Ibi Jovis filia Agelea Minerva,
 Et similis, tanquam pugnam volens incendere,
 Lanceam habens in manibus, aureamque galeam,
 Et clypeum circa humeros : & ibat ad pugnam gravem. 10
 Ibi erat immortalium Deorum facer chorus. Et ibi in me-
 dio

Amabile

Amabile quiddam personabat Latonæ & Jovis filius
Aurea cithara. Deorumque *ibi* sedes, purus Olympus.

Ibi Concio, & opulencia infinita in circuitu erat
Immortalium in certamine. Deæ autem duces erant cantilenæ
Musæ Pierides, sonore canentibus similes. 16

Ibi vero portus tutus indomiti maris
Circulari forma factus erat ex excocto stanno,
Inundanti similis : multi vero in medio ipsius
Delphines hac & illac discurrebant, pisces capientes, 20
Natantibus similes. Duo autem fursum spirantes
Argentei delphines devorabant mutos pisces :
Sub quibus ærei tremebant pisces. Sed in littoribus
Sedebat vir piscator observans, habebat autem in manibus
Piscibus rete complectendis, projecturo simillis. 25

Viri pugnabant, bellica arma habentes :
Aliqui quidem, a sua urbe suisque parentibus
Interitum arcentes ; aliqui autem, devastare prompti.
Multi quidem jacebant, plures vero adhuc pugnantes
Decertabant : Mulieres vero bene factis in turribus 30
Valde acute clamabant, & dilacerabant unguibus genas,
Vivis similes, operâ inclyti Vulcani.

Viri autem qui seniores erant, senectutemque attigerant,
Congregati extra portas erant, & Diis
Manus extendebant beatis, pro suis filiis 35
Timentes : Illi vero rursus pugnam habebant. Post ipsos vero
Parcæ nigræ, albos cum fragore collidentes dentes,
Truces vultu, terribilisque, funestæque & insatiabiles,
Contentionem hebebant de cadentibus. Omnes autem cupie-
bant

Sanguinem nigrum bibere. Illæ autem mentes statim ut placassent 40

Sanguine humano, cadaver projiciebant post se.

Retro autem ad tumultum & conflictum discurrebant iterum
euntes

Sanguine maculatæ. Juxta autem bene-turrita urbs virorum :

Aureæ autem ipsam habebant superliminaribus adaptatæ

Septem portæ. Viri autem in conviviis & choreis 45

Delectationem habebant : li enim in fabrefacto curru

Ducebant viro mulierem ; multus autem Hymenæus oriebatur.

Longe autem ab ardentibus facibus lumen resplendebat

Manibus in ancillarum : hæ vero venustate floridæ

Ante ibant, quas & chori saltantes sequebantur. 50

Alii quidem ad stridulas tibias mittebant vocem

Ex teneris oribus : circumque ipsos repercutiebatur sonus.

Aliæ vero ad citharas ducebant chorum dulcem.

Inde autem rursus ex altera parte juvenes lasciviebant ad tibiam :

Alii quidem rursus ludentes sub chorea & cantu, 55

Alii autem rursus ridentes, sub tibicine unusquisque,

Procedebant : omnem autem urbem conviviaque tripudiaque

Et Voluptates habebant. Alii autem rursus ante urbem

Terga equorum inscendentes discurrebant. Alii autem ara-
tores

Rumpebant terram diam, ornatæque vestes 60

Succinctas habebant. Erat autem profunda feges. Alii quidem
metebant.

Cuspidibus acutis incurvos culmos,

Gravatos spicis, tanquam Cereris fructum.

Alii autem in manipulis ligabant, & implebant aream.

Alii autem vindemiabant vites, falces in manibus habentes : 65

Alii autem rursus in cistellas ferebant à vindemiatoribus

Albos & nigros racemos, magnis a vitium ordinibus

Oneratis

Oneratis foliis & argenteis capreolis.

Alii quidem calcabant, alii autem hauriebant. Illi vero pug-
nabant

Pugiliterque, & luctando. Alii autem pedibus-veloces lepores
capiebant 70

Viri venatores, & duo dentati canes juxta

Cupientes capere : illi vero cupientes aufugere.

Apud ipsos autem & equites habebant laborem : circa vero
præmia

Contentionem habebant & laborem. Bene-complicatos vero in
currus

Aurigæ ascendentes, instigabant veloces equos, 75

Habenas laxantes. At prævalentes volabant

Currus compacti : modioli vero valde resonabant.

Istis autem & propositus erat magnus tripos in stadio,

Aureus, inclyta opera solertis Vulcani.

Circa autem oram fluebat Oceanus pleno similis : 80

Omne autem continebat scutum valde-varium. Et in ipso

Cycni altivolantes valde clamabant, qui multi

Natabant in summa aqua : & juxta pisces gestiebant,

Mirabile visu etiam Jovi gravistrepenti ; cujus consiliis

Vulcanus fecit scutum & magnum & solidum. 85

Aptans manibus, hoc Jovis fortissimus filius

Vibrabat firmiter ; & in equestrem saliebat currum

Similis fulguri patris Jovis Ægiochi,

Leviter conscendens : cui auriga fortis Iolaus

Bigis infistens dirigebat flexibilem currum. 90

EX THEOGONIA.

Tartara.

HUNC circa ferreum septum ductum est ; circum vero
ipsum nox

Triplici ordine fusa est circa collum : sed superne

Terræ radices sunt, & infructuosi maris.

Ibi Dii Titanes sub caligine opaca

Abconditi sunt, consiliis Jovis nubes cogentis,

5

Regione in squalida, vastæ circa ultima terræ.

His non exitus patet : portas vero imposuit Neptunus

Aëneas ; murus etiam circumjacet utrinque.

Illic Gyges Cottusque & Briareus magnanimus

Habitant, custodes fidi Jovis ægida-habentis.

10

Ibidem Terræ tenibricosæ, & tartari opaci,

Pontique infructuosi, & Cœli stelligeri,

Ex ordine omnium fontes & fines sunt,

Tetri, squalidi, quos oderunt etiam Dii,

Hiatus ingens: (nec vero integro anno

15

Solum attinget, ubi primum portas intra venerit ;

Sed sane huc & illuc fert impetuosa procella,

Dira : horrendum etiam immortalibus Diis

Hoc monstrum) & noctis obscuræ domus horrendæ

Stant nubibus obtectæ nigris.

20

Has

Has juxta Iapeti filius sustinet cœlum latum
 Stans capiteque & indefessis manibus
 Firmiter, ubi tam nox quam dies prope euntes
 Sese compellant, per vices supergredientes magnum limen
 Ferreum: hæc quidem intrat, illa vero foras 25
 Egreditur, neque unquam utrasque domus intus cohibet:
 Sed semper altera domos extra existens
 Supra terram movetur; altera rursus in domo existens
 Expectat horam itineris sui, donec veniat:
 Hæc quidem terrestribus multa cernens Lumen habens, 30
 Illa vero Somnum in manibus fratrem Mortis,
 Nox mala nube tecta obscura.

Ibi autem Noctis filii obscuræ domos habent,
 Somnus & Mors, graves Dii: neque unquam eos
 Sol lucidus intuetur radiis, 35
 Cœlum scandens, nec cœlitus descendens.
 Horum alter quidem terramque & lata dorso maris
 Quietus percurrit, & placidus hominibus:
 Alterius vero ferreum quidem cor, æreum vero ei pectus
 Crudele in præcordiis; habet autem quem semel arripuerit 40
 Hominum; hostis vero etiam immortalibus Diis.

E X

T H E O C R I T O.

A R G U M E N T U M I D Y L L I I I.

In hoc Idyllio colloquuntur inter se Thyrsis pastor & Caprarius: Thyrsis autem Bucolicocarmine canit Daphnidem præ amore contabescentem atque morientem: & pro eo capram ter mulgendam, & pulcrum pastorale poculum a Caprario præmii loco refert.

T H Y R S I S P A S T O R , & C A P R A R I U S .

ULCEM susurrum & pinus ista, o pastor caprarie,
 D Quæ est juxta fontes, resonat: suaviter vero & tu
 Fistula canis: post Pana proximum præmium feres.
 Si ille acceperit cornutum hircum, tu capram capies:
 Si vero capram acceperit ille præmium, ad te defluet 5
 Capella. Capellæ autem caro bona est, donec mulseris.

C A P R A R I U S .

Dulcius, o pastor, tuum carmen, quam effusa
 Illa de rupe ex alto defluit unda.
 Si Musæ oviculam præmium abducant,
 Agnum tu stabularium pro præmio accipies. Si vero placuerit
 Illis agnum capere, tunc tu postea ovem abduces. 11

T H Y R S I S .

Visne per nymphas, visne, Caprarie, hic assidens,

Ad

Ad acclivem hunc tumulum, ubi *sunt* myricæ,
Canere fistula? ego autem interea capellas pascam.

CAPRARIUS.

Non fas est, o pastor, jam circa meridiem, non fas est nobis 15

Fistula canere: Pana metuimus: namque is à venatione

Tunc fessus requiescere solet, estque amarulentus,

Et illi semper acerba bilis in naribus sedet.

Verum (tu enim o Thyrsi Daphnidis dolores nosti,

Et bucolicæ ad summum pervenisti Musæ)

20

Huc age, sub ulmo confideamus, Priapi

Et fontium Nympharum ex adverso, ubi sedes est

Illa pastoralis & quercus. Si vero cecineris

Sicut olim cum Libyco pastore Chromide cantasti certans,

Tunc & capram tibi dabo gemellorum matrem ut ter mulgeas,

Quæ geminos hædos lactans, duas interea mulctras lacte com-

plet:

26

Et profundum poculum *dabo* dulci cera collutum,

Geminis ansulis novum, recentem adhuc sculpturam redolens;

Cui circum labra innectitur superne hederæ,

Hederæ helichryso adglutinata: & circa illam

30

Fructu capreolus volvitur gestiens croceo.

Intus vero mulier, divina quædam imago, sculpta est,

Ornata peplo, reticuloque: juxta vero ipsam viri

Pulchris capillis vicissim, hinc ille, inde alter,

Verbis altercantur: id vero nihil movet ipsam:

35

Verum jam hunc aspicit virum ridens,

Jam vero ad alterum applicat se. Illi vero præ amore

Diu oculis tumentes, incassum laborant.

Inter hæc piscator senex, & rupes fabrefacta est

F

Aspera,

Aspera, in qua festinans magnum rete ad jactum trahit 40
Senex, valde laboranti viro similis :

Diceres ipsum totis membrorum viribus piscari :

Nam venæ illi undique in collo tument,

Quamvis jam cano : robur vero illi est etiam juvenia dignum.

Non procul inde ab isto marino sene, 45

Rubris uvis pulchre gravatur vinea.

Eam parvus quidam puer juxta sepes custodit

Sedens : quem circum duæ vulpes : altera per ordines vitium

Incedit, lædens maturas uvas : altera peræ

Insidias struit, nec prius puerum se relicturam 50

Affirmat, quam eum sine jentaculo in sicco collocarit.

Sed ille ex culmis pulchrâ cicadis capiendis decipulam nescit

Junco concinnans : neque vero illi vel pera curæ est,

Vel fructus vineæ tantum, quantum opere suo, quod nescit,
delectatur.

Undique vero circa poculum circumvolat mollis acanthus, 55

Æolicum spectaculum : quod operis miraculo animum obstu-
pefaciat.

Pro hoc ego nautæ Calydonio capram dedi

Pretium, & grandem caseum candidi lactis :

Necdum adhuc labra mea attigit, sed adhuc jacet

Intactum, quo tibi valde lubens gratificabor, 60

Si mihi, amice, illud amabile carmen cecineris.

Nec invideo tibi, age o bone : cantum enim

Non ad Plutonem obliviosum reservabis.

THYRSIS.

Incipite Bucolicum, o dulces Musæ, incipite carmen.

Thyrsis hic ille ab Ætna, et Thyrsidis hæc vox est. 65

Ubi

Ubi tandem fuistis, o Nymphæ, cum Daphnis amore tabesce-
ret?

Anne apud Penei pulchra tempe, vel circa Pindum?

Neque enim Anapi magnum flumen tenuistis,

Neque Ætnæ cacumen, nec sacram Acidis undam.

Incipite Bucolicum, o dulces Musæ, incipite carmen. 70

Illum sane lupi cervarii, aliique lupi rugitu deploraverunt,

Et mortem ipsius leo in sylva degens flevit.

Incipite Bucolicum, o dulces Musæ, incipite carmen.

Multæ ei ad pedes vaccæ, multi item tauri,

Multæ juvencæ & vitulæ luxerunt. 75

Incipite Bucolicum, o dulces Musæ, incipite carmen.

Mercurius primus ex monte venit, & inquit: o Daphni,

Quis te ita conficit? cujus, obsecro, amore adeo ardes?

Incipite Bucolicum, o dulces Musæ, incipite carmen.

Venerunt bubulci, pastores, caprarii venerunt. 80

Omnes rogabant quo malo laboraret. Venit Priapus,

Et ait: Daphni miser, quid ita tabescis? ipsa vero puella

Per fontes omnes, sylvasque pedibus discurrit

(Incipite Bucolicum, o dulces Musæ, incipite carmen.)

Querens: Ah nimis infelix es amator, & consilii inops. 85

His vero nihil quidquam respondit bubulcus, sed suum

Perficiebat acerbum amorem usque ad finem vitæ.

Incipite Bucolicum, o dulces Musæ, incipite carmen.

Tandem venit & dulcis Venus arridens:

Occulte quidem ridens, animo vero graviter irata erat: 90

Et ait, Tu sane Daphni gloriabaris te amorem flexurum:

Nonne vero nunc ipse ab amore gravi superatus es?

Incipite Bucolicum, o dulces Musæ, incipite carmen.

Huic Daphnis respondit : O tristis Venus,
Venus odiosa, Venus hominibus inimica.

95

Jam ergo declarant omnia solem nobis occidisse.

Daphnis & apud inferos etiam erit malus dolor amoris.

Incipite Bucolicum, o dulces Musæ, incipite carmen.

Vos o lupi, vos cervarii lupi, & in lustris degentes ursi,

Valete : ego Daphnis bubulcus vobiscum non amplius in sylvis,

Non inter arbuta nec nemora ero : vale Arethusa, 101

Et vos fluvii, qui pulchram a Thymbride undam funditis.

Incipite Bucolicum, o dulces Musæ, incipite carmen.

Daphnis ego ille, qui boves hic pascebam :

Daphnis ego qui tauros, qui vitulos hic potum agebam. 105

Incipite Bucolicum, o dulces Musæ, incipite carmen.

O Pan Pan, five nunc es in monte alto Lycæo,

Seu per magnum Mænalum obambulas, veni in insulam

Siculam, & relinque promontorium Helices, & sublime sepul-
crum

Illud Lycaonidæ, quod & Diis beatis *est* venerabile. 110

Definite Bucolicum carmen, Musæ agite, jam definite.

Veni rex, & hanc aufer dulcem bene compactam

E cera fistulam pulchram, circa labrum apte inflexam.

Nam ego certe ab amore jam trahor ad orcum.

Definite Bucolicum carmen, Musæ, agite, jam definite. 115

Nunc violas feratis rubi, & vos spinæ feratis.

Pulchra narcissus juniperis floreat :

Omnia denique contraria fiant, & jam pinus pira ferat :

Daphnis quoniam moritur : Jam cervus canes trahat captivos,

Et ex montibus ululæ cum lusciniis cantu certent. 120

Definite Bucolicum carmen, Musæ, agite, jam definite.

Et

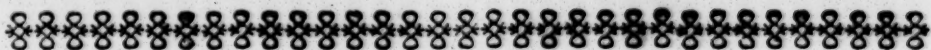
Et ille quidem tantum locutus defiit. At Venus
 Volebat ipsum erigere : verum omnia fila defecerant
 A Parcis : sic Daphnis transiit flumen, & unda obruit
 Musis dilectum virum neque Nymphis ingratum. 125
 Definite, Bucolicum carmen, Musæ, agite, jam definite.
 Et tu da capram, atque poculum : ut ipsam mulgeam,
 Ac Musis libem. o salвете plurimum Musæ,
 Salvete, ego véro vobis & posthac dulcius canam.

CAPRARIUS.

Utinam tibi melle plenum sit pulchrum os, 130
 Plenum & favis : atque comedas ficum ex Ægilo decerptam
 Dulcem : suavius enim canis quam cicada.
 En tibi poculum : contemplare amice, quam suaviter olet.
 Horarum in fontibus ipsum collutum esse dices.

ARGUMENTUM IDYLLION II.

Inducitur Simætha, Delphidis cujusdam Myndii amore correpta: quam ex palestra amatoris incantationibus & veneficiis, Thestylidis cujusdam ancillæ ministerio, ad se traducere conatur, advocatis in auxilium Luna & Hecate, utpote Deabus nocturnis amorem adjuvantibus. Thestylida vero Theocritus ex Sophronis Mimis desumpsit.

PHARMACEUTRIA,

IDYLLION II.

UB I mihi *sunt* lauri, Thestyli ; ubi sunt philtrea ?
Cinge calicem hunc purpurea ovis lana,

Ut amatorem meum, qui me excruciat, carmine magico persequar.

Qui miser jam totos duodecim dies a me abest,

Neque scit utrum mortui simus, an vivi,

5

Nec fores pulsando fregit crudelis : nimirum illi alio

Abiit habens Amor levem animum & Venus.

Ibo ad Timageti gymnasium

Cras, ut ipsum videam ; & cum eo expostulem, quod ita
mecum agit.

Nunc magicis sacris ipsum incantabo. Sed tu o Luna,

10

Luceas pulchre : ad te enim convertam carmina placide, o dea,

Et ad Hecaten subterraneam, quam etiam catuli timent,

Cum

Cum incedit per mortuorum sepulcra, & atrum sanguinem:

Salve Hecate terribilis, & ad finem usque nobiscum sis,

Efficiens hæc venena non inferiora neque Circes, 15

Nec Medæ, neque flavæ Perimedæ *venenis*.

Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.

Mola quidem in igne consumitur, sed asperge

Thestyli infelix: quo tibi mens avolavit?

An vero, scelestæ, tibi quoque ludibrio sum? 20

Sparge salem & hæc dicas, Delphidis ossa spargo.

Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.

Delphis me cruciat: ego vero in Delphide hanc laurum

Uro: & sicut illa crepat valde inflammata,

Et subito conflagravit, neque cinis de ea apparuit, 25

Ita etiam Delphidis caro in flamma consumatur.

Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.

Sicut hanc ceram ego, Deo adjuvante, liquefacio,

Ita præ amore statim lique scat Myndius Delphis.

Utque volvitur hic æneus orbis, ope Veneris, 30

Sic ille volvatur ante nostras fores.

Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum,

Nunc furfures sacrificabo: tu vero Diana etiam illum, qui
apud inferos est,

Rhadamanthum movere posses, & si quid aliud firmum est.

Thestyli, canes nobis per urbem latrant, 35

Dea adest in triviis, vas æneum quam primum pulsa.

Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.

Ecce jam mare filet, silent et venti:

Sed meus dolor in pectore non quiescit.

Verum amore erga illum tota comburor, qui me miseram 40

Pro conjuge infamem fecit, & ut non sim amplius virgo.

Hippomanes

Hippomanes nascitur apud Arcades, quo concitati omnes

Et equulei infaniunt in montibus, & celeres equæ.

Utinam sic & Delphidem videam ad hanc domum venire,

Insano similem, ex nitida palæstra !

45

Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.

Hanc à vestimento fimbriam amisit Delphis,

Quam ego nunc divellens in sævum ignem spargo.

Hei mihi tristis amor : quid mihi atrum e corpore sanguinem,

Veluti palustris hirudo inhærens, omnem exuxisti ?

50

Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum .

Lacertam tibi terens, malam potionem cras afferam.

Thestyli, nunc capiens hæc venena, ea illine

Limini illius, ad quod limen etiam nunc

Animo alligata sum : ille vero me nihil curat.

55

Et inspuens dicito, Nunc Delphidis ossa spargo.

Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.

Nunc sola relicta, unde amorem meum deplorare incipiam ?

Unde exordiar ? quis mihi hoc malum attulit ?

Venit ad nos Anaxo Eubuli filia canistrum ferens,

60

Ad lucum Dianæ : quo in loco & multæ aliæ

Feræ in pompa ducebantur undique, inter quas erat læna.

Dic amorem meum, undi venerit, veneranda Luna.

Meque adeo Teucharilæ nutrix Thressa felicitis memoriæ,

Vicina prope habitans, oravit & obsecravit

65

Ut pompam spectarem. Ego vero insigniter infelix

Sequebar, trahens pulchram ex bysso tunicam,

Et induta xyftide Clearistæ.

Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.

Cum itaque jam incederem per mediam orbitam, ubi ædes

Lyconis,

70

Ibi

Ibi Delphidem vidi, & simul Eudamippum, euntes.

His erat helichryso flavior barbæ lanugo,

Pectora vero splendebant multo magis quam tu Luna,

Ut gymnasii relicto pulchro labore.

Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.

75

Atque ut vidi, ut infanii, ut animus mihi male affectus est

Miseræ! forma mea tabescebat, neque amplius pompam

Illam curabam, neque quomodo domum redierim,

Novi: sed me ardens quidam morbus conficiebat;

Decubui vero in lecto dies decem & noctes decem.

80

Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.

Bt corpus meum admodum simile fiebat thapso:

Defluebant vero e capite omnes capilli, ipsaque sola reliqua

Ossa erant & cutis: ad cujus vero *ædes* non ivi?

Aut cujus aniculæ domum prætermisi quæ incantaret?

85

Sed nihil erat leve, & tempus interea consumebatur fugiens.

Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.

Tandem ancillæ verum sermonem dixi:

Eia age, Thestyli, mihi gravis morbi aliquod remedium in-
veni:

Totam me cepit miseram Myndius ille. Sed profecta

90

Observe circa Timageti Palæstram:

Eo enim commeare solet, ibique ei gratum desidere.

Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.

Cumque ipsum senties esse solum, occulte innue,

Et dic, Simætha te vocat: atque huc ad me adducito.

95

Sic dixeram. ipsa vero abiit, & adduxit nitidum illum

Delphidem ad ædes nostras. at ego ut ipsum aspexi

Jam portæ limen superantem pede celeri,

(Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.)

Tota quidem obrigui, plus nive : ex fronte vero 100

Mea sudor abunde defluebat similis australibus pruinis,

Neque quicquam eloqui poteram, ne tantum quidem quantum
in somnis

Murmurant clamantes caram ad matrem pueri :

Sed obrigui toto corpore, sicut monile riget.

Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna. 105

Et crudelis ille me intuens, oculos in terram defixit,

Affeditque in fella, atque sedens sic ait :

Certe me Simætha tantum antevertisti, quantum ego

Nuper currens formosum anteverti Philinum,

Cum me ad tectum tuum vocasti, ut adessem. 110

Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.

Venissem enim ego, per dulcem amorem, venissem

Vel duobus vel tribus comitatus de nocte amans :

Mala quidem in sinu Bacchi habens,

In capite autem habens populum, Herculi sacram plantam, 115

Undique purpureis lemniscis involutam.

Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.

Et si me admisisses, id gratum fuisset : nam celer

Et formosus inter omnes juvenes vocor.

Quievissem vero si tantum os tuum pulchrum osculatus fuif-
sem : 120

Sin alio repulissetis me, & fores pessulo occlusæ fuissent,

Omnino & secures & faces ad vos venissent.

Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.

Nunc vero affirmo, me hanc gratiam primum Veneri debere :

Et post Venerem, secundo tu ex flamma me eripuisti, 125

O mulier, quæ me huc ad ædes tuas vocasti

Prorsus

Prorsus semustum : nam amor sæpe Liparæo
 Vulcano ardentio rem flammam incendere solet.
 Sic dixit Delphis, ego vero illi facile credula.
 Neque post id tempus me ille culpavit usque in hesternum
 diem : 130

Neque ipsum ego : sed venit ad me Philistæ
 Mater meæ tibicinæ, atque eadem mater Melixus,
 Hodie cum ad cœlum ascenderent equi,
 Roseam auroram ab Oceano vehentes,
 Ea inter alia multa narravit mihi, quod Delphis amet. 135
 Et dixit domum illi refertam esse coronis.

Hæc mihi narravit hospita : est autem verax.
 Nam ad me prius ter aut quater commeare solebat,
 Et sæpe apud me deposuit Doricam pyxidem :
 Nunc vero dies duodecim ex quo ipsum non vidi. 140

Num alias nunc habet delicias, & nostri oblitus est ?
 Quare ipsum veneficiis amatoris aggrediar. Sin autem me
 Magis offenderit, Orci fores (per Parcas) pulsabit.

Talia ei in cistella venena me dico servare,
 Quæ, o domina, ab Assyrio hospite conficere didici. 145
 Verum tu vale, atque ad Oceanum equos flecte
 Veneranda : ego vero dolorem meum feram sicut suscepi.
 Vale Luna nitido corpore : valete & alia
 Sidera, quæ placidæ noctis currum comitari soletis.

ARGUMENTUM IDYLLII VII.

Peregre agens Theocritus in insula Co, cum ad Ptolemæum in Alexandriam proficisceretur, amicus factus est Phrasidamo: vocatusque ab illo rus ad Thalyfia sacra Cereris, abit eo cum Eucrito & Amynta. Incidit autem in itinere in Lycidam Cydoniatem ex Creta, & mutuo sermone suos ipsorum amores inter se recensent.

T H A L Y S I A,

ⁱ IDYLLION VII.

TEMPUS erat, cum ego & Eucritus ad Halenta
Ibamus ex urbe, & tertius nobiscum erat Amyntas.

Nam Cereri faciebat Thalyfia Phrasidamus.

Necdum vero mediam viam emenfi eramus, & nondum sepulcrum

Brafilæ nobis apparebat, cum in quendam viatorem 5

Cydonicum virum bonum, & Musis dilectum, incidimus.

Nomen erat Lycidas, pastor vero caprarius erat: neque aliquis ipsum

Ignorasset aspiciens; nam caprario admodum similis erat.

Ex hirsuto enim & villoso exuvio hirci habebat

Fulvam pellem humeris indutam: recens coagulum adhuc redolentem. 10

Circa pectus vero vetustum pallium illi adstrictum erat

Cingulo textili, curvumque ferebat ex oleastro

Dextra

Dextra manu pedum : & placide ridens me appellavit
 Oculo arridenti (nam risus illi hærebat in labris :)
 Simichida, quo tu nunc in meridie pedes trahis ? 15
 Quum & lacertus sub sepibus dormit,
 Neque cristatæ cassitæ vagantur.
 An vocatus ad cœnam festinas ? an in alicujus ex civibus
 Torcular infilis ? nam te pedibus concitato,
 Omnes calculi offensi ad soleas tinniunt. 20
 Illi ego respondi : care Lycida, omnes te dicunt
 Esse eximium fistulatorem, inter pastores
 Et messorum : quod magna lætitia animum afficit
 Nostrum ; etsi, ut mea fert sententia, te æquiparare
 Spero. Iter vero hoc nobis est ad Thalyfia : fane enim amici
 Viri epulum parant pulchræ Cereri, 26
 Opum primitias offerentes. nam ipsis valde pingui mensura
 Dea frumento complevit horreum.
 Sed age (quoniam communis hæc via est, communis & dies)
 Canamus carmen Bucolicum : forte alter alterum juverit. 30
 Nam & ego Musarum facundum os *sum* ; meque dicunt
 Omnes cantorem optimum esse : sed ego non facile illis credo :
 Non per terram. Nondum enim, meo judicio, neque præ-
 stantem
 Sicelidam Samium vinco, neque Philetam,
 Cantando : sed velut rana quædam contra cicadas, contendo. 35
 Sic dixi dedita opera. Caprarius autem cum suaviter arrisisset,
 Hoc, inquit, tibi pedum donabo, namque es
 Totus revera germen divinitus factum.
 Nam & fabrum valde odi, qui conatur
 Extruere domum tam altam, quam est vertex montis Orome-
 dontis : 40
 Et

Et Musarum aves, quæcunque contra Chium vatem
Obstreptentes, incassum laborant.

Sed age, quamprimum incipiamus canere Bucolicum carmen,
Simichida! atque ego quidem *canam* (vide quæso num tibi
placeat)

Hoc quod nuper in monte breve carmen meditatus sum. 45

Utinam fit Ageanaëti felix navigatio in Mitylenen:

Etiam tum cum sub occiduis hædis Notus humidus urget

Fluctus, cumque Orion in Oceano pedes sistit.

Et Halcyones sternent fluctus & mare,

Atque Notum, atque Eurum, qui extremas algas movet: 50

Halcyones, quæ a glaucis Nereïdibus maxime

Inter aves diliguntur, quæcunque e mari victitant.

Utinam Ageanaëti naviganti in Mitylenam

Omnia tranquilla sint, & in commodum portum perveniat.

Ego illo die anethinam vel rosaceam, 55

Aut ex albis violis coronam in capite gestans,

Vinum in Ptelea natum e cratere hauriam,

Ad ignem recubans. interea in igne aliquis fabas torrebit,

Et torus densatus erit ad cubitum usque

Cnyza, asphodelo, & flexibili apio: 60

Et bibam suaviter, memor Ageanaëtis,

Ipsis calicibus usque ad fæces labrum infigens.

Tibiis vero cantabunt mihi duo pastores, alter Acharnensis,

Alter vero Lycopitas: & Tityrus prope accinet,

Quomodo olim Xeneam amavit Daphnis bubulcus: 65

Et quomodo per montem oberravit, & quomodo quercus ip-
sum luxerunt,

Quæ nascuntur circa ripas fluvii Himeræ,

Quum ille velut nix contabescebat in excelsio Hæmo,

Vel in Atho, vel Rhodope, vel in extremo Caucaſo.

Cantabitque quomodo olim *incluſum* exceperit paſtorem ampla
arca 70

Vivum, ob malam impietatem heri :

Et quomodo ipſum ſimæ aluerunt ex pratis venientes

In cedrum dulcem, mollibus floribus, apes ;

Eo quod illi Muſa dulce neſtar in os infuderat.

O beate Comata, tibi hæc jucunda acciderunt :

75

Et tu in arcam incluſus fuiſti, atque tu apum

Favis paſtus tempus vernum exegifti.

Utinam meo tempore inter vivos fuiſſes numeratus !

Tibi enim paſcerem in montibus pulchras capellas,

Vocem tuam audiens : tu vero ſub quercu vel pinu

80

Suaviter canens recubares, divine Comata.

Ille hæc locutus deſiit. Poſt quem viciffim

Ego talia dixi, Care Lycida, multa quidem alia

Nymphæ me quoque docuerunt, cum in montibus boves
paſcerem,

Bona, quæ forte ad Jovis thronum fama pertulit.

85

Hoc vero ex omnibus maxime eximium eſt, quod tui honoris
cauſa

Cantabo. ſed auſculta, quandoquidem Muſis carus es.

O dulcis Amarylli, quare me non amplius prope hoc antrum

Procumbens vocas amatorculum tuum ? num me odiſti ?

Num tibi ſimulus videor, cum prope adſum,

90

O Nympha, & barbatus ? efficies ut me ſuſpendam.

Ecce mala decem affero tibi, ex eo loco decerpta

Unde me juſſiſti decerpere ; cras alia afferam.

Reſpice quæſo acerbum dolorem meum : utinam fierem

Suſurrans apicula, atque in tuum antrum venirem,

95

Penetrans

Penetrans per hederam & flicem, quæ te circumdant.

Nunc scio quid sit amor, sævus est Deus: certe lænæ

Mammam fuxit, & in saltibus ipsum educavit mater:

Qui me penitus urens, usque ad ossa conficit.

O puella dulci aspectu, tota saxeæ, o nigris decora superciliis

Nympha, amplectere me caprararium, ut te deosculer. 101

Inest & in osculis inanibus dulcis voluptas.

Facies ut statim coronam hanc in minutas partes discerpam,

Quam tua causa, o cara Amarylli, ex hedera nexam gero,

Implexis folliculis, & odorato apio. 105

Hei mei! de me quid fiet? mihi infelici quid accidet? non
exaudis?

Exuta pellicea læna in hos fluctus me conjiciam,

Ubi thynnis insidiatur Olpis piscator.

Et quamvis non fuero mortuus, tu tamen voluptatem capies.

Intellexi nuper, cum quærerem an me amares, 110

Telephilon allisum non edidit sonum,

Sed frustra in tenero cubito exaruit.

Dixit & Agræo verum, cribellaris vates,

Quæ nuper spicas legebat, mercede conductæ, quod ego qui-
dem

Tibi totus incumberem, tu vero me nihili faceres. 115

Certe tibi servo capram albam geminorum matrem:

Eam a me filia Mermnonis nigella Erithacis

Petit; & dabo ei, quoniam tu me ludificaris.

Saltat mihi oculus dexter. Num videbo

Ipsam? cantabo ad pinum hic reclinatus. 120

Et forte me aspiciet, quoniam non adamantina est.

Hippomenes cum virginem cuperet ducere,

Poma in manus accipiens, cursum perfecit: verum Atalanta

Ut

Ut vidit, ut insaniit, ut in profundum incidit amorem !
 Doleo caput : tu vero non curas. non amplius canam. 125
 Jacebo hic stratus, & lupi hic me comedent :
 Ut istud tibi *quasi* mel dulce sit in gutture.

Hæc dixeram : ipse vero pedum mihi, suaviter ridens,
 Sicut & antea, dedit, ut Musarum munus hospitale effet.
 Atque ipse deflectens ad sinistram, qua itur ad Pyxam, 130
 Via pergebat : sed ego & Eucritus ad Phrasidami *domum*
 Conversi, simulque pulcher Amyntichus, in profundis
 Amœnissimi junci thoris recubuimus,
 Inque recens abscissis læti pampinis.
 Multæ autem nobis supra caput quatiebantur 135
 Populique ulmique, & prope sacer rivus
 Nympharum ex antro defluens murmurabat.
 Ad opacos vero frutices ardenticulæ
 Cicadæ garrientes laborabant : & acredula
 Procul in densis ruborum stridebat spinis. 140
 Cantabant cassitæ & cardueles, gemebat turtur.
 Volitabant flavæ undique circum fonticulos apes.
 Omnia redolebant æstatem uberrimam, redolebant & autum-
 num.

Nam pira circa pedes, circa latera vero poma
 Largiter nobis volvebantur : & curvati erant 145
 Rami prunis gravati in terram ;
 Quadrima vero a doliorum prificio relinebatur litura.
 O Nymphæ Castalides quæ Parnassi juga tenetis,
 Num talem in Pholi lapideo antro
 Cratera Herculi fenex statuit Chiron ? 150
 Num pastorem illum ad Anapum,
 Fortem illum Polyphemum, qui saxis naves petebat,

Tale nectar movit, ut per stabula pedibus saltaret,
 Quale tunc poculum relevistis Nymphæ,
 Apud aram Cereris arealis? in cujus acervo 155
 Utinam iterum magnum ventilabrum figam; & ipsa rideat,
 Manipulos & papavera utraque manu tenens.

ARGUMENTUM IDYLLII VIII.

Ras quidem transacta in Sicilia: oratio vero sub ipsius Poetæ persona fingitur. Contendunt autem inter se Menalcas pastor & Daphnis bubulcus, iudice deletō caprario, cujus nomen filetur. Præmium autem victoriæ deponunt proprias fistulas. Finito vero certamine caprarius Daphnidi victoriam adjudicat.

BUCOLICI CARMINIS CANTORES,

IDYLLION VIII.

DAPHNIS, MENALCAS, & CAPRARIUS.

Daphnidi formoso occurrit boves pascenti
 Pascens, ut aiunt, in montibus altis oves Menalcas.
 Ambobus erat flava coma, ambo puberes.
 Ambo fistulam inflare, & ambo cantare periti.
 Primus ergo Menalcas Daphnidem intuitus ait: 5

MENALCAS.

Daphni, custos boum mugientium, visne mecum cantu certare?

Affirmo

Affirmo enim, me victurum esse cantu te, quantum ipse volo.
Huic Daphnis tali sermone respondit :

DAPHNIS.

Pastor lanigerarum ovium, fistulator Menalca,
Nunquam me vinces cantu, ne si quidem cantando moriaris ?

MENALCAS.

Visne igitur videre ? visne deponere præmium victoriæ ? 11

DAPHNIS.

Volo hoc videre, & volo deponere præmium.

MENALCAS.

Verum quid deponemus, quod nobis satis dignum sit ?

DAPHNIS.

Vitulum ego deponam, tu vero depone agnum æqualem
matri.

MENALCAS.

Nunquam deponam agnum : nam pater meus difficilis est, 15
Et mater : numerant vero vespere semper oves omnes.

DAPHNIS.

Sed quid igitur depones ? quid lucrabitur qui vincet ?

MENALCAS.

Fistulam, quam feci, pulchram, novem vocibus,
Alba cera compactam, æqualiter infra, & æqualiter supra :
Hanc deponam : quæ vero patris sunt, ea non deponam. 20

DAPHNIS.

Atqui & ego fistulam habeo novam vocibus,
 Alba cera compactam, æqualiter infra, & æqualiter supra.
 Nuper eam compegi, & adhuc digitus dolet
 Iste : illum enim calamus scissus faucivavit.
 Verum quis iudex inter nos ? quis noster auditor erit ?

25

MENALCAS.

Quid si caprarium istum vocemus,
 Cui apud hædos canis albus latrat ?
 Et pueri vocarunt, & caprarius auditum venit :
 Et pueri canebant, caprarius vero iudex esse volebat.
 Prior igitur cecinit sortitus fistulator Menalcas :
 Deinde alternis excepit Daphnis cantilenam
 Bucolicam. Sic vero Menalcas incepit prior :

30

MENALCAS.

Saltus & fluvii, divinum genus, si quod Menalcas,
 Fistula canens, unquam gratum carmen cecinit ;
 Pascite has ex animo agnas : si vero venerit
 Daphnis agens vitulas, nihilo minus & ille habeat.

35

DAPHNIS.

Fontes & herbæ, jucunda germina : siquidem eodem modo
 Canat Daphnis sicut lusciniaë,
 Hoc armentum faginate : & si Menalcas
 Huc appulerit, lætus omnia copiosa pascat.

MENALCAS.

Ubique ver est, & ubique pascua, & ubique lacte
 Ubera turgent, & teneræ pecudes faginantur,
 Quo pulchra puella advenit. Si vero discesserit,

Tunc

Tunc & pastor aret illic, & herbæ.

DAPHNIS.

Ibi oves sunt, ibi capræ geminorum matres, ibi & apes
Alvearia replent, & quercus altiores sunt,
Ubi pulcher Milo incedit pedibus. Si vero discefferit,
Tunc & qui vaccas pascit, & vaccæ ipsæ sunt aridiores.

MENALCAS.

O hirce marite albarum caprarum, o altitudo silvæ
Immensa, o fimi hædi huc ad undam venite: 50
In eo enim loco ille est. Abi tu cornibus mutilate, dic Mi-
loni,
Quod Proteus, quamvis deus esset tamen phocas pavit.

DAPHNIS.

Non mihi regnum Pelopis, non mihi auri talenta
Contingat habere, neque cursu superare ventos :
Verum sub hac rupe cantabo, te amplexu tenens, 55
Simul pascentes oves & in mare Siculum aspiciens.

MENALCAS.

Arboribus tempestas metuendum malum, undis vero ficcitas,
Avibus laqueus, feris silvestribus retia :
Viro autem teneræ puellæ desiderium. O pater, o Jupiter,
Non solus amavi : nam & tu mulierum amator es. 60
Hæc quidem alternis pueri cecinerunt ;
Ultimam vero cantionem sic cœpit Menalcas,

MENALCAS.

Parce meis hædis, lupe : parce fœto meo pecori,
Neque me lædas, quod cum parvus sim, multas pecudes sequar.
O canis

O canis Lampure, ficcine profundus somnus tenet te? 65
 Non oportet profunde dormire, cum puerum pascentem comitaris.

O oves neque vos vereamini tenera fatiari
 Herba, neque fatigemini, quando iterum illa recrefcit.
 Agite, pascimini, pascimini, omnesque ubera replete,
 Ut partim agni habeant, partim in calathos reponam. 70
 Deinde viciffim Daphnis fuaviter canere cœpit :

DAPHNIS.

Et me ex antro nuper profpectans junc̃tis fuperciliis puella,
 Cum præteragerem juvencas, pulchrum, pulchrum effe dixit.
 Nec fane fermone respondi acerbo ipfi :
 Sed in terram demiffis oculis, iter meum perfequebar. 75
 Dulcis vox eff vitulæ, dulcis fpiritus :
 Suaviter mugit & vitulus, & vacca fuaviter :
 Suave eff etiam æftate ad undam fluentem fub dio cubare.
 Quercui glandes decori funt, malo fua poma ;
 Vaccis vituli, bubulco vero ipfæ boves. 80
 Sic pueri cantabant : fic vero Caprarius inquit :

CAPRARIUS.

Quam tibi os dulce eff, & vox amabilis, o Daphni :
 Jucundius eff te audire canentem, quam mel lingere.
 Accipe fiftilas : nam cantu viciffi.
 Si vero me & ipfum una capras pascentem velis docere, 85
 Hanc cornibus mutilatam capellam tibi dabo mercedem pro
 doct̃rina,
 Quæ mulct̃ram femp̃ ad fummum ufque complet.
 Sic quidem puer gavifus eff, & exiliit, & plaufum dedit,
 Poftquam vicit, ficut ad matrem hinnulus faltat.

Ita

Ita vero doluit, & animo dejectus est mœrore 90

Alter, quemadmodum sponsa nupta mœrore conficitur.

Ex illo tempore Daphnis inter pastores primus habitus est,

Et valde adolescens adhuc Nympham Naïdem uxorem duxit.

ARGUMENTUM IDYLLII XI.

Proponitur Cyclops qui amorem suum erga Galateam carmine solatur.

Alloquitur autem Theocritus Niciam medicum, Milesum natione, qui condiscipulus fuit Erasistrati, etiam medici. Fertur vero & aliquod ab illo carmen rescriptum de Cyclope ad Theocritum.

C Y C L O P S,

IDYLLION XI.

NULLUM contra amorem natum est remedium aliud,
O Nicia, neque quod vel inungi vel aspergi possit, ut
opinor,

Quam Musæ. Leve hoc & jucundum

Nascitur inter homines : quod tamen facile non est invenire.

Puto autem ego bene nosse te hoc, medicus cum sis, 5

Et novem Musis eximie carus.

Sic Cyclops apud nos commode vixit,

Antiquus ille Polyphemus, cum amaret Galateam,

Jam primum pubescens circa os & tempora.

Amavit vero non rosis, aut pomis, aut cincinnis, 10

Sed perniciosis furiis : ducebat autem omnia posthabenda.

Sæpe

Sæpe oves ad ovile *sine duce* sua sponte redibant
Ex viridi gramine : ipse vero Galateam cantu celebrans
In ipso algofo litore consumebatur,
Inde usque ab aurora, infensissimum habens sub pectore vulnus
A Venere potenti, quod telum illi in hepate fixerat. 16
Sed hoc remedium ille invenit, sedensque in rupe
Præcelsa, in mare prospectans, talia canebat :
O candida Galatea, cur amantem respuis ?
Candidior caseo, cum aspiceris : tenerior agno, 20
Vitulo lascivior, splendidior uva immatura.
Soles vero huc venire, cum me dulcis somnus tenet :
Recedis vero statim abiens cum dulcis somnus me reliquit,
Fugisque velut ovis canum lupum conspicata.
Amare te cœpi puella tunc, cum primum 25
Venisti cum mea matre, volens hyacinthina folia
Ex monte decerpere ; ego vero viæ dux eram.
Neque, ubi te vidi, postea desinere, ne nunc quidem,
Ab eo inde tempore potui : tu vero prorsus nihil per Jovem
curas.
Scio pulchra puella, quare me fugis : 30
Quia mihi hirsutum supercilium per totam frontem,
Ab aure altera ad alteram protensum est aurem, unum longum.
Unus vero oculus subest, & latus nasus supra labra.
Verum ego ille qui talis sum, oves mille pascō ;
Et lac optimum, quod ex illis mulgetur, bibo : 35
Nec caseus mihi deficit in æstate, neque in autumnō,
Neque summa etiam hyeme : fiscellæ enim sunt oneratæ semper.
Fistula vero melius canere novi quam ullus hic Cyclopum,
Tecum,

Tecum, ô carum dulce pomum, me ipsum quoque cantu celebrans,

Idque sæpe nocte intempesta. Alo tibi undecim hinnulos, 40
Omnes monilia gerentes & catulos quatuor ursarum.

Sed veni tu ad me, habebis nihil minus.

Glaucum vero mare sine litus ferire.

Jucundius in antro apud me noctem transiges :

Ibi sunt lauri, sunt proceræ cupressi : 45

Est & nigra hedera : est vitis dulcissimos fructus ferens :

Est & gelida unda, quam mihi nemorosa Ætna

Ex candida nive, potum divinum, ministrat.

Quis præ his in mari & fluctibus vivere malit ?

Si vero ego videor tibi esse hirsutior, 50

Sunt mihi querna ligna, & sub cinere ignis inextinctus :

Et perferre possum, ut etiam anima mea à te comburatur,

Et unicus ille oculus, quo mihi nihil dulcius est.

Hei mihi quod mater non peperit me habentem branchias,

Ut ad te per undas irem, ac manum tuam oscularer, 55

Si quidem os non velles : adferrem vero tibi vel alba lilia,

Vel papaver tenerum, quod rubra crepitacula habet.

Atqui hæc quidem in æstate, alia vero gignuntur hyeme,

Ut omnia hæc simul tibi afferre non possim. 60

Nunc profecto hic, ô puella, natare discam,

Si quis hospes navigans cum nave huc advenerit,

Ut sciam quænam voluptas vobis sit habitare in profundo.

Egredere ô Galatea, & egressa obliviscaris

(Sicut ego nunc hic sedens) domum redire.

Pascere vero una mecum velis, & lac mulgere, 65

Et caseum premere, acre coagulum immittens.

Mater me sola injuria afficit, & eam accuso :

Nihil prorsus illa unquam amabile tibi dixit de me,
Idque indies videns me tenuem *magis* fieri.

Dicam mihi caput & ambos pedes meos

70

Dolere, ut crucietur : quoniam & ego crucior.

O Cyclops, Cyclops, quo tibi mens avolavit ?

Si tu profectus calathos texeres, & herbas metens

Agnis adferres, fortasse multo rectius saperes.

Mulge præsentem : quid enim fugientem sectaris ?

75

Forte aliam invenies Galateam, & quidem pulchriorem.

Multæ puellæ tecum de nocte colludere volunt :

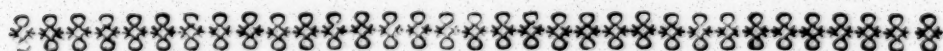
Suaviter vero rident omnes, cum ipsis ausculto :

Nimirum & ego in terra aliquis videor esse.

Sic Polyphemus mulcebat amorem,

80

Cantans : suavius autem agebat, quam si aurum dedisset.

ARGUMENTUM IDYLLII XIII.

Hoc Idyllion meram rei gestæ narrationem continet. Recenset enim Poeta Hylæ pueri raptum a Nymphis, quum ad fontem, aquam ad cœnam pro Hercule petiturus abiisset : & Herculis errationem, ac gravem, ob amissum Hylam, dolorem.

H Y L A S,

IDYLLION XIII.

NON nobis solis amorem peperit, ut arbitramur,
O Nicia, cuicumque tandem Deorum puer hic natus sit :
Neque

Neque nobis primis ea quæ pulchra sunt, pulchra videntur,
 Qui mortales sumus, & craftinum non cernimus:
 Quin & Amphitryonis filius, cui ferreum pectus erat, 5
 Qui sævum leonem sustinuit, is amavit puerum
 Formosum Hylam, cæsariem ferentem :
 Ipsumque omnia edocuit, sicut pater carum filium :
 Quibus præceptis ipse vir præstans & celebris effectus erat.
 Et nunquam ab eo discedebat neque tempore meridiano, 10
 Nec cum in domum Jovis excurreret albis quadrigis aurora,
 Neque cum pulli avium queruli ad nidum respicerent,
 Matre quatiente alas in fuliginosa trabe :
 Ut ipse puer ex sententia elaboratus esset,
 Unaque recte trahens in verum virum evaderet. 15
 Sed cum ad *petendum* aureum vellus navigaret Jason
 Æsonides, & principes ipsum sequerentur
 Omnibus ex urbibus delecti, quorum usus aliquis esse poterat :
 Advenit & laborum patiens in divitem Jaolcum
 Alcmenæ filius Mideatidis heroïnæ : 20
 Unaque cum ipso descendit Hylas in firmam Argo,
 Quæ navis Cyaneas *insulas* concurrentes non attigit,
 Sed velociter perrupit (in profundumq; ingressa est Phasidem)
 Sicut aquila, magnos fluctus : ex quo tempore petræ illæ con-
 stiterunt.
 Cum vero Pleiades orientur, & agri separati 25
 Agnos pascere, vere ad finem jam converso ;
 Tunc navigationis meminit divinus flos
 Heroum, cavaque sedentes in Argo,
 In Hellespontum veniunt, austro jam tertiam diem spirante.
 Appuleruntque ad portum Propontidis, ubi Cianorum 30
 Sulcos dilatant boves ducentes aratrum.

Egreffi vero in littus, secundum juga cœnam instruxerunt

Vespere : multi vero simul unum totum sternebant.

Pratum enim aderat, magnum toris auxilium.

Hinc butomum acutum, densumque secuerunt cyperum. 35

Et abiit flavus Hylas, aquam ad cœnam allaturus,

Ipsique Herculi, atque forti Telamoni,

(Qui focii existentes ambo, una semper instruebant mensam)

Æreum vas ferens. Statim vero fontem animadvertit,

In loco declivi, ubi multæ herbæ nascebantur, 40

Cæruleum chelidonium & viride adiantum,

Et apium virens, & crispa agrostis.

In media vero unda Nymphæ choream ducebant,

Nymphæ pervigiles, metuenda rusticis numina,

Eunica, & Malis, & *instar veris suaviter* aspiciens Nychea.

Jamque puer admoverat urnam multæ capacem aquæ,

Eam immergere cupiens. Illæ vero omnes manibus ejus inhæ-
ferunt :

Omnium enim mentes teneras amor occupaverat,

Erga puerum Argivum : cecidit vero in undas nigrantes

Præcipitatus, sicut quando rutilans stella de cœlo cadit 50

Præceps in mare : & nautis quispiam focius ait :

Leviora ô pueri armamenta facite : *nam* secundus ventus *spi-*
rabit.

Nymphæ suo in gremio puerum tenentes,

Lacrymantem blandis consolabantur sermonibus.

Hercules vero *animo* perturbatus ob puerum, 55

Ibat incurvo arcu accepto Mæotice, *i. more Scytharum,*

Et clava, quam semper dextera manus ipsius capiebat.

Ter Hylam inclamavit, quantum profundo gutture clamare
valebat,

Ter

Ter puer exaudivit, & exilis vox pervenit

Ex undis : cumque valde prope adesset, procul abesse vide-
batur. 60

Ac veluti comatus leo, cum procul exaudivit

Hinnulum clamantem, aliquis *inquam* leo crudivorus, in mon-
tibus,

E cubili suo properat ad paratissimam cœnam :

Ita Hercules in inviis sentibus

Pueri desiderio errabat, spaciosam vero cursu corripiebat re-
gionem. 65

Miseri sunt amantes. Errabundus quantum laboravit

Per montes & saltus ! res vero Jasonis posteriores illi erant.

Navis stabat habens antennas suspensas ab illis qui aderant :

Juvenes vero media nocte vela purgabant,

Herculem expectantes. At ille ruebat quo pedes ducebant, 70

Furibundus : nam sævus dolor intus illi jecur laniabat.

Sic pulcherrimus Hylas inter immortales numeratur.

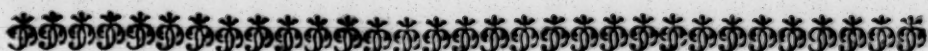
Hercules vero heroës criminabantur, ut desertorem navis,

Quod deseruisset Argo habentem triginta remigum transtra.

Pedes vero venit ad Colchos, & inhospitalem Phasidem. 75

ARGUMENTUM IDYLLII XV.

Inscribitur hoc Idyllion Syracusiae sive Adonidis festum celebrantes. Tractat autem de Syracusanis quibusdam genere, quæ Alexandriæ peregrinantur, & exeunt ad spectaculum pompæ, qua Adonis ab Arsinoe uxore Ptolemæi Philadelphi gestabatur. Morem autem habebant Alexandrini in Adonidis festis, eos qui Adonidis simulacra gestabant, una cum solemnibus ad mare ferre. Describit autem Theocritus, ut reginæ gratificetur, cantricem quandam, sumptuosum Arsinoes apparatus carmine recensentem.

SYRACUSIAE,

SIVE,

ADONIDIS FESTUM celebrantes,

GORGŌ, EUNOE ANCILLA, PRAXINOE, ANUS, HOSPES.

EST ne intus Praxinoe? EUN. Cara Gorgo, ut fero? est intus.

PRAXINOE.

Mirum quod & nunc ades! Eunoe dispice illi fellam.

Injice & pulvinum. EUN. Habet optime. PRAX. Sede.

GORGŌ.

O incorpoream animam: vix vobis salva evasi,

Praxinoe, a multa turba, & multis curribus.

5

Ubique sunt crepidæ, ubique chlamydati viri

Et via immensa est: tu vero longius a me habitas.

PRAXI-

PRAXINOE.

Hæc demens ille (*maritus meus*) extrema terræ occupavit veniens,

Specum, non domum, ne vicinæ effemus

Inter nos, ut mihi adversaretur, invida pestis mihi semper. 10

GORGEO.

Ne dic de tuo marito talia, cara Dione,

Parvulo præfente : vides, mulier, ut te aspicit.

PRAXINOE.

Bono animo sis, Zopyrion, care fili, non dico de patre.

GORGEO.

Puer intelligit, per Proserpinam : Pulcher est pater.

PRAXINOE.

Pater quidem ille nuper (nam nuper dicamus scilicet 15

Omnia) nitrum & fucum cum ex taberna empturus esset,

Rediit salem adferens nobis, homo tredecim cubitorum.

GORGEO.

Eodem modo meus *maritus* Dioclides agit, pernicies argenti :

Septem drachmis pilos caninos, veterum avulsiones perarum ;

Quinque vellera emit heri, nil nisi fordes, laborem super laborem. 20

Verum age, cape amiculum, & peplum fibulatum.

Eamus ad *aulam* divitis regis Ptolemæi,

Spektaturæ Adonidem : audio pulchrum aliquid

Instruere reginam. PR. Apud opulentos omnia sunt opulenta,

Verum tu *narra* illi qui non vidit ea quæ dicis, quæque vidisti.

GORGEO.

GORG O.

Ire nobis tempus fuerit : otiosis semper feriæ.

26

PRAXINOE.

Eunoa fer aquam : & in medium, tu quam deliciæ non decent,
Repone. Feles molliter cubare volunt.

Move te, affer propere aquam : nam aqua primum opus est.

Ecce ut fert aquam : da tamen : non multam tu ô profusa 30

Infunde aquam : infelix cur meam tunicam commadefacis ?

Define : sicut diis visum est, ita lota sum.

Ubi clavis magnæ cistæ est ? huc affer ipsam.

GORG O.

Praxinoe, valde te sinuosa vestis fibulata

Hæc decet. Dic mihi, quanti constitit tibi a jugo telæ ? 35

PRAXINOE.

Ne memores Gorgo, pluris quam argenti puri minis

Duabus : operi vero etiam animam affixam habui.

GORG O.

Atque fane ex sententia processit. PRAX. Certe bene dixisti.

Affer mihi amiculum, & umbellam : decenter

Impone. Non te una ducam fili ; larva foris est, mordet equus.

Plora quantum voles, non oportet te claudum fieri. 41

Eamus. Heus Phrygia, parvulum accipe, cumque eo lude.

Canem intro voca, claude portam vestibuli.

Dii boni, quanta turba : quomodo & quando tandem per-
transire

Oportet hoc malum ! *sunt ut* formicæ innumeræ & infinitæ. 45

Multa præclara facinora a te facta sunt, ô Ptolemæe,

Postquam

Postquam ad superos pater migravit. Nemo maleficus
 Lædit amplius viatorem, dolose subiens more Ægyptio :
 Quemadmodum antea astu exercitati homines ludebant,
 Inter se similes, malos lusus, omnes contentiosi. 50
 Dulcissima Gorgo, quid de nobis fiet ? bellatores
 Equi regis *adsunt*. Amice, ne me proculces :
 Erectus constitit hic rufus : ecce quam sævus & ferox.
 Eunoe non fugies ? perimet hic suum sefforem.
 Bene mecum actum est, quod puer meus manet intus. 55

G O R G O.

Animum recipe, Praxinoe : jam sumus post eos.
 Illi processerunt in campum. PR. Et ego jam me colligo.
 Equum enim & frigidum anguem, hæc duo semper timui
 Inde usque a pueritia. Festinemus : ingens multitudo nobis
 affluit.

G O R G O.

Ex aulane venis o mater ? AN. Ego, o filiæ. GOR. An intrare
 Facile est ? AN. Conando Græci Trojam pervenerunt : 61
 Optima filia, conando omnia perficiuntur.

G O R G O.

Anus abiit, nobis mera oracula respondens.
 Omnia norunt mulieres, etiam quomodo Jupiter Junonem
 duxerit.
 Vide Praxinoe quanta ante portam turba est. 65

P R A X I N O E.

Immensa. Gorgo manum porrige mihi, tuque apprehende
 Eunoe manum Eutyichidos : adhæreto illi, ne a nobis aberres.

Omnes una confertim intremus : adhæreto nobis Eunoe.

Me miseram, dupliciter vestis mea jam

Sciffa est, o Gorgo : per Jovem si sis

70

Felix, o homo, conserva quæso mihi amiculum.

HOSPES.

Non penes me est : tamen conservabo. PR. Conferta turba est,

Trudunt ut fues. HOSP. Bono animo sis mulier, in tuto sumus.

PRAXINOE.

Et in annum tibi, care vir, & in posterum bene sis,

Qui nos curas. Virum probum & misericordem !

75

Premitur Eunoe nobis : age o misera, vi perrumpe.

Optime : jam omnes intus sunt, ait qui sponsam inclusit.

GORGEO.

Praxinoe huc ades, hæc textilia primum spectâ,

Quam ex tenui filo sunt, & venusta ; deorum opera esse dixeris.

PRAXINOE.

Veneranda Minerva, quales lanificæ illa elaborarunt ?

80

Quales pictores tam exactas picturas pinxerunt ?

Quam evidenter adstant, quamque evidenter moventur ?

Animata sunt, non textilia : sapiens quædam res est homo.

Ipse vero quam admirandus in argenteo jacet

Toro, primam lanuginem circa tempora spargens,

85

Multipliciter amabilis Adonis, qui etiam apud inferos amatur.

HOSPES.

Definite, o miseræ, inutiliter garrientes :

Ut turtures odiose stridunt, ore diducto omnia pronuntiantes.

GORGEO.

GORGŌ.

Ancillis quas possides impera : imperas Syracusiis ? 90
 Atque ut & hoc scias, Corinthiæ sumus ab origine,
 Sicut & Bellerophon : Peloponnesiace loquimur.
 Dorice autem loqui licet (opinor) Doriensibus.

PRAXINŌE.

Non oriatur, o dulcis *Proserpina*, qui nobis imperet,
 Uno excepto : non curo te, ne mihi alapam impingas. 95

GORGŌ.

Tace Praxinoe, jam de Adonide cantabit
 Argivæ filia sapiens poetria,
 Quæ & Sperchin lugubre carmen canendo superavit.
 Cantabit aliquid, fat scio : pulchris jam præludiis ad cantan-
 dum se parat.

Domina, quæ Golgon & Idalium diligis, 100
 Sublimemque Erycem, auro ludens Venus,
 Qualem tibi Adonidem e perenni Acheronte
 Mense duodecimo reduxerunt mollipedes Horæ :
 Tardissimæ ex diis Horæ caræ, tamen exoptatæ
 Veniunt, omnibus hominibus semper aliquid ferentes. 105
 Venus Cypria, filia Diones, tu immortalem ex mortalibus
 Hominibus (ut sermo est) fecisti Berenicen,
 Ambrosiam instillans in pectus mulieris.
 Quare tibi gratificans, o celeberrima & multis delubris cele-
 brata,

Berenices filia, Helenæ similis, 110
 Arsinoe, multifariis bonis ornat Adonidem,

Juxta eum enim matura jacent quæcunque ferunt arborum
apices :

Adfunt & molles hortuli, inclusi calathis
Argenteis, & aurea alabastra *plena* Syrio unguento,
Et ciborum quicquid mulieres in sartagine parant, 115
Miscentes varios flores una cum alba farina :
Quæque *fiunt* ex dulci melle, quæque ex liquido oleo :
Omnia illi volatilia & reptilia adfunt.
Viridia quoque umbracula molli gravata anetho
Extracta sunt, & pueri supervolitantes Amores, 120
Veluti lusciniæ pulli sedentes in arbutis
Volitant, alarum periculum facientes, de ramo ad ramum.
O ebum, o aurum, o ex albo ebore
Aquilæ, Jovi Saturnidæ puerum pocillatorem advehentes.
Et purpurea tapeta in superiore parte, somno molliora : 125
Sic Miletus dixerit, quique incolit Samum.
Stratus est alius torus Adonidi pulchro :
Alterum tenet Venus, alterum formosus Adonis,
Decem & octo, aut decem & novem annorum sponsus :
Non pungit osculum : labra illi adhuc circum rufa sunt. 130
Nunc Venus maritum suum habens gaudeat.
Sub auroram vero nos illum, dum ros est, frequentes foras
Efferemus ad fluctus in litore spumantes,
Solutisque crinibus, & veste ad talos demissa,
Pectoribus apertis, sonoram incipiemus cantionem : 135
Commeas o care Adoni, & huc & ad inferos,
Solutus ex heroibus, ut fertur. Neque Agamemnoni
Hoc accidit, neque Ajaci magno graviter furenti heroï :
Neque Hæctori honoratiori inter viginti liberos Hecubæ,
Neque Patroclo, aut Pyrrho a Troia reverso, 140
Neque

Neque illis qui superiores fuerunt, Lapithis, aut Deucalionibus,

Neque porro Pelopidis, aut Argivorum principibus Pelasgis.
Sis jam placatus Adoni, & in futurum annum lætitiā afferas.
Et nunc *amicus* venisti Adoni : & cum redieris, *amicus* venias.

G O R G O.

Praxinoe, quam elegans hæc res est ! hæc mulier 145
Felix est : quam multa scit, prorsus sum felix ! quam suaviter
canit ?

Tamen tempus est domum redire : impransus adhuc est Dioclidas.

Estque vir iracundus admodum : esurienti quidem ne unquam
occurras.

Vale Adoni dilecte, atque ad gaudentes venias.

HELENÆ EPITHALAMION,

IDYLLION XVIII.

IN Sparta olim, apud flavum Menelaum,
Virgines virentem hyacinthum comis *implicitum* habentes,
Ante recens depictum thalamum chorum instituerunt,
Duodecim primariæ urbis, magnum decus Lacænarum,
Quando Tyndari *filiam* amabilem *in thalamo* conclusit 5
Helenam, cum eam duxisset uxorem, minor natu filius Atrei.
Concinebant autem omnes carmen unum, applaudentes
Pedibus connexis : atque domus insonuit Hymenæo.
Itane crepusculo obdormivisti, o care sponse ?

Nunquid

Nunquid nimis gravia tibi sunt membra? num somniculosus
es? 10

An vero multum adbibisti, cum in lectum conjectus es?

Nam volentem dormire, tempestive oportebat te dormire;

Puellam autem finire cum cæteris puellis apud caram matrem

Ludere usque ad altum diluculum: nam & vesperi & mane,

Et de anno in annum, hæc tua Menelæ sponfa erit. 15

Fortunate sponse, bonus tibi quispiam adsternutavit proficif-
centi

Ad Spartam, ubi & alii principes erant, ut hoc perficeres.

Solus inter semideos Jovem focerum habebis;

Nam filia Jovis tecum sub unum subit stragulum,

Qualis ex mulieribus Græciæ nulla terram calcat. 20

Certe præclarum quiddam tibi pariet, si matri pepererit simile.

Nos omnes enim æquales ætate, quibus idem cursus est,

Quæ ungimur more virorum ad Eurotæ fluenta,

Quater sexaginta puellæ de muliebri juventute:

Ex his nulla vitio caret, si cum Helena conferatur. 25

Sicut aurora exoriens decorum ostendit aspectum

Sacra cum nox abit, hyeme candidum ver remittente,

Sic & aurea Helena elucebat inter nos,

Valida, procera. Quemadmodum procurrit fulcus in arvo,

Aut in horto cupressus, aut in curru Thessalicus equus: 30

Sic & rosea Helena Lacedæmoni ornamento.

Nulla in quasillo conglomerat talia opera,

Neque in tela picta majore arte stamen,

Radio intextum, e longis scindit furculis.

Neque sane ulla sic citharam pulsare novit, 35

Dianam cantu celebrans, & lato-pectore Minervam,

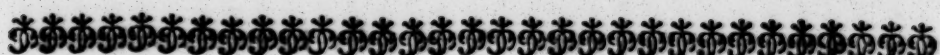
Sicut Helena; cujus in oculis omnes amores insunt.

O pulchra,

O pulchra, o amabilis puella, tu jam matrona facta es :
 Nos autem ad cursum mane, & ad folia in pratis nascentia
 Ibimus, ut colligamus ferta suaviter redolentia, 40
 Sæpe de te cogitantes o Helena : sicut lactentes
 Agnæ quæ matris oviculæ ubera desiderant.
 Primæ tibi coronam ex humi nascente loto
 Nectentes in umbrosa suspendemus platano :
 Et primæ tibi ex argentea pyxide liquidum unguentum 45
 Accipientes, stillabimus sub umbrosam platanum.
 Literæ vero in cortice scribentur (ut quis præteriens
 Legat) Dorice : Venerare me : nam Helenæ arbor sum.
 Salve o sponsa : salve felix propter socerum sponse, *vel gener.*
 Latona quidem, Latona liberorum altrix, det vobis 50
 Felicem sobolem. Venus autem, dea Venus det æqualem
 amorem
 Inter vos mutuo : Jupiter vero, Saturnides Jupiter divitias
 durabiles,
 Ut a *vobis* nobilibus ad generosos *liberos vestros* perveniant.
 Dormite in pectora mutuo amorem inspirantes,
 Et desiderium : expergiscamini vero sub auroram : neque ob-
 liviscamini. 55
 Redibimus & nos mane, ubi primus cantor
 E cubili suo insonuerit, sustollens pulchre pennatam cervicem.
 Hymen, o Hymenæe, his nuptiis gaudeas.

F A V O R U M F U R,

IDYLLION XIX.

FUREM quondam Amorem infesta punxit apicula,
Favos ex alvearibus deprædantem : extremos vero man-
uum

Digitos omnes confixit. At ille dolebat, manusque inflabat :

Et terram pulsavit, & exiliit : atque Veneri

Ostendit dolorem : & questus est quod tam exilis 5

Bestiola effret apis, & tanta vulnera faceret.

Mater autem ridens, Quid, *inquit*, an non tu similis es apibus ?

Et cum parvus sis, tamen vulnera tanta facis.

B U B U L C U S,

IDYLLION XX.

EUNICA me derisit, cum ipsam vellem suaviter osculari :
Et mihi convicians hæc dixit : Abi in malam rem a me.

Bubulcus quum sis, vis me osculari miser ? non didici

More rustico osculari, verum urbana labra premere.

Non tu meum pulchrum os osculatus fueris, ne quidem per
somnia.

5

Quali

Quali aspectu es ! quomodo loqueris ! quam rustice ludis !
 Quam delicate loqueris ! quam blanda verba profers !
 Quam mollem habes barbulam ! quam pulchram cæsariem !
 Labra tibi sunt *velut* ægroto, manus sunt nigræ,
 Et male oles. Fuge hinc à me, ne me contamines. 10
 Hæc locuta, ter in suum despuit finum,
 Et me à capite ad pedes usque continue aspexit,
 Labris mussitans, & oculis oblique aspiciens.
 Atque admodum propter formam lasciviebat, & ore diducto
 Ac fastuose me derisit. Mihi autem statim exæstuavit sanguis,
 Et corpore rubefactus sum præ dolore, sicut rosa à rore. 16
 Atque illa quidem me relicto abiit ; fero autem in pectore iram,
 Quod me tam elegantem fœda meretrix irrisit.
 Vos pastores verum mihi dicite : nonne sum pulcher ?
 Num quis me subito Deus alium hominem fecit ? 20
 Etenim mihi prius emicabat grata quædam forma
 Sicut hedera circa arboris stirpem, meamque ornabat barbam :
 Capilli autem velut apium circum tempora fusi erant :
 Et frons alba splendebat supra nigra supercilia.
 Oculi mihi erant multo venustiores quam Minervæ. 25
 Os etiam lacte concreto dulcius : ex ore autem
 Fluebat mihi vox dulcior quam favi.
 Dulce meum carmen est, & cum fistula modulator,
 Et tibia cano, cumque calamo & obliqua tibia *canto*.
 Et omnes me pulchrum dicunt in montibus mulieres, 30
 Omneique me amant : urbanæ vero me non amarunt ;
 Verum propterea quod bubulcus sum, prætereunt, nec un-
 quam audiunt
 Quomodo formosus Bacchus in vallibus vitulam pascit :
 Neque sciunt quod Venus amore bubulci insanivit,

Et in montibus Phrygiæ una pavit: ipsumque Adonidem 35
In sylvis amavit, & in sylvis deploravit.

Endymion autem quis erat? an non bubulcus? quem tamen
Luna

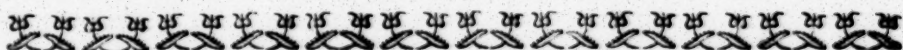
Boves pascentem amavit, deque cœlo descendens
In Latmium saltum venit, & una cum puero cubuit.

Et tu Rhea deploras bubulcum: nonne & tu 40

O Jupiter propter puerum boves pascentem ipse errasti?

Eunica vero sola bubulcum suo amore non est dignata,

Cybele *scilicet* melior, & Venere, & Luna.

HERCULISUS,

IDYLLION XXIV.

HERCULEM, cū jam decem menses natus esset,
quondam Mideatis

Alcmena, & nocte minorem Iphiclum,

Cum ambos lavisset, & lacte replevisset,

Posuit super scutum æreum, quod Pterelæ

Amphitryo pulchram armaturam ademerat interfecto. 5

Tangens vero mulier puerorum capita, sic dixit:

Dormite pueri mei dulcem & excitabilem somnum:

Dormite animi mei, fratres duo, incolumes liberi:

Felices dormiatis, & felices auroram consequamini.

Sic locuta. movit scutum grande: illos autem occupavit som-
nus. 10

Cum

Cum vero media nocte urſa ad occaſum vertitur,
 Juxta Orionem ipſum, ille autem latum oſtendit humerum;
 Tunc horrenda monſtra duo infidioſa Juno,
 Cæruleis horrentes ſpiris dracones,
 Immiſit ad latum limen, ubi ſunt pervii poſtes januæ 15
 Domus; minis inſtigans ut devorarent infantem Herculem.
 Illi vero provoluti in terra, ventres ambo
 Cruorivorosolvebant: ab oculis mala flamma
 Euntibus lucebat, noxiumque expuebant venenum.
 Verum ubi jam prope pueros venerunt, ora lambentes, 20
 Tunc illi experrecti ſunt (Jove proſpiciente omnia)
 Alcmenæ cari pueri: lux autem in domo extitit.
 Et alter quidem ſtatim exclamavit, ubi malas beſtias ſenſit
 Super cavum ſcutum, & obſcenos vidit dentes
 Iphiclus, mollemque pedibus calcitrando dejecit lænam, 25
 Fugere cupiens: alter autem adverſus hærebat manibus
 Hercules, amboſque gravi innexuit vinculo,
 Comprimens jugulum, ubi mala venena ſedem habent
 Pernicioſis ſerpentibus, quæ etiam dii oderunt.
 Illi autem ſpirisolvebantur circum puerum 30
 Nuper genitum, lactentem, nec ſub nutrice unquam vagien-
 tem.
 Mox vero ruſus ſolverunt, cum deſatigati eſſent, ſpinas *dorſi*,
 Vinculi violenti conantes ſolutionem invenire.
 Alcmena autem audivit clamorem, & prima expergeſacta eſt;
 Surge Amphitryo: me enim metus tenet formidoloſus: 35
 Surge, neque pedibus tuis ſandalia ſubjicias.
 Audisne filiorum minor natu quam clamat?
 Non ſentis quod nocte intempeſta adhuc hi parietes
 Omnes collucent, cum nondum ſit clara aurora?

Aliquid mihi novi est in domo, est, care vir. 40
 Sic ait : ille vero e lecto descendit, conjugi obtemperans,
 Affabretactum ad enssem properabat, qui illi ad caput
 Lectuli cedrini a clavo semper suspensus erat.
 Petebat recens contextum lorum,
 Levans altera manu vaginam, magnum e loto opus. 45
 Amplus autem thalamus rursus caligine repletus est.
 Tunc famulos clamore vocavit, gravem somnum efflantes,
 Afferte quam celerrime ignem e foco arreptum,
 Famuli mei ; & firma januarum removete repagula.
 Surgite famuli operum patientes. Ipse clamat : 50
 Illi vero statim aderant una cum lychnis ardentibus
 Famuli : & domus, cum pro se quisque festinaret, repleta est.
 Sane ut viderunt Herculem parvulum
 Belluas duas tenaciter manibus teneris prementem
 Constrictim, exclamarunt : ille vero ad patrem Amphitryonem
 Serpentes *comprehensos* porrigebat, & alte exiliebat gaudens 56
 Pueriliter : cumque risu ad pedes abjecit
 Patris sui, morte sopita horrenda monstra.
 Alcmena deinde in suum conjecit gremium,
 Exanimatum metu biliosum Iphiclum. 60
 Amphitryo vero alterum sub agninam posuit lænam
 Pueram, & iterum ad lectum rediit ut dormiret.
 Galli tertium jam ultimum diluculum cantu indicabant,
 Tunc Tiresiam vatem vera omnia dicentem
 Alcmena cum vocasset, portentum exposuit recens : 65
 Et ipsum respondere, quid eventurum esset,
 Jussit : Et ne si quid (*inquit*) Dii adversi cogitant,
 Reveritus me cœles : non enim effugere possunt
 Homines id quod Parca per fila sua urget,

Vates Eueride : admodum sapientem te doceo.

70

Sic locuta est regina : ille autem tali modo respondit :

Confide mulier optimæ prolis genitrix, nata ex sanguine Persei.

Per meum dulce lumen, quod olim ab oculis meis recessit,

Multæ Achaïades, mollia fila inter genua

Manibus versabunt, extremo vespere cantu celebrantes 75

Alcmenam nominatim : reverenter colent te mulieres Argivæ.

Talis hic vir in astriferum cœlum

Ascensurus est filius tuus lato pectore heros :

A quo & belluæ omnes, & alii viri superabuntur.

Illi in fatis est, ubi duodecim perfecerit, in domo Jovis habi-
tare, 80

Labores : & pyra Trachinia quicquid illi mortale est ab-
sumet.

Gener autem Immortalium vocabitur, qui hæc excitarunt

Monstra speluncis occultata, ut puerum læderent.

Tempus erit illud, quando hinnulum in suo lustro

Serratis dentibus lupus videns, lædere non volet. 85

Verum Domina, vide ut ignis tibi sub cinere paratus sit,

Et ligna arida aspalathi instruite, vel paliuri,

Vel rubi, vel vento agitatum ficcum acherdum :

In silvestribus hisce lignis sectis combure hos dracones

Media nocte, quando puerum tuum occidere ipsi volebant. 90

Sub auroram aliqua ex ancillis collectum cinerem

Projiciat bene omnem, ad fluvium ferens,

In petras præruptas, in ventum secundum : statimque redeat,

Non respectans : & puro lustrate domum sulphure

Primum, deinde sale mixta (ut consuetum est) 95

Ramoque virenti coronata, aspergite pura aqua.

Jovi autem mactate supremo masculum porcum,

Ut

Ut hostibus *vestris* semper superiores sitis.

Dixit, & recedens ad eburneum currum abiit

Tiresias, etsi multis annis gravis erat.

100

Hercules vero apud matrem, sicut tenera planta in viridario,

Alebatur, Argivi *filius* dictus Amphitryonis.

Literas quidem puerum senex docuit Linus,

Filius Apollinis, procurator diligens, pervigil heros :

Arcum autem tendere, & certum esse sagittæ jaculatorem, 105

Eurytus a majoribus amplis locuples arvis.

Sed cantorem eum fecit, & ambas manus formavit

In buxea cithara Philammonides Eumolpus.

Quomodo vero a cruribus podicem invertentes ex Argo viri

Sese mutuo luctando supplantant, & quomodo pugiles 110

Sævi cæstibus, & quæ in terram ruentes

Luctatores invenerunt certamina idonea arti,

Omnia hæc didicit edoctus a filio Mercurii

Harpalyco Phanopeo ; cujus ne procul quidem conspectum

Audacter quis sustinuit, pugnantis in certamine :

115

Tale supercilium terribili incumbibat faciei.

Porro equos ad currum junctos educere, & circa metam

Tuto flectendo rotis modiolos axium *ne frangantur* tueri,

Amphitryo filium suum amans docuit

Ipse : quoniam multa ex velocibus reportavit certaminibus, 120

In equestri Argo preciosa munera : & illi nunquam fracti

Currus quibus vehebatur, præ vetustate lora soluta habebant.

At *quomodo* hasta directâ, tergo sub scutum occultato,

Virum peteret, & gladiatorum vulnera sustineret,

Instrueretque aciem, atque insidias disponderet,

125

Hostes aggrediens, & equites hortaretur,

Castor eques docuit, quum profugus Argo venisset,

Quo

Quo tempore totum regnum & vineam magnam Tydeus
Tenebat, equestri Argo ab Adraſto accepto.

Caſtori autem nullus fimilis inter heroas bellator

130

Alius erat, priuſquam ſenium aboleret iuventam.

Sic autem Herculem cara edocuit mater,

Torus erat puero inſtructus prope patrem,

Exuvium leonis, valde illi ipſi gratum :

Prandium autem carnes aſſatæ, & grandis e caniſtro panis 135

Doricus, qui facile etiam foſſorem ſatiare poſſet.

Verum finito die exilem abſque igne ſumebat cœnam.

Veſtes autem non elaboratas induebat ſuper mediam ſuram.

Deſcit finis huius Idyllii.

~~~~~

Ex IDYLL. XXV.

HERCULES, quomodo a ſe Leo NEMÆUS interfectus ſit,
commemorat.

HOC mihi primum perficere præcepit certamen
Euryſtheus ; cupiebat autem ut me interficeret ſæva
beſtia.

Ego itaque flexibilem arcum & cavam pharetram cum acce-
piſſem

Sagittis plenam, ibam : altera vero manu clavam

Bene compactam, una cum ſuo cortice, ex alto oleaſtro, 5

Satis magnam ; quam ſub ſacro Helicone

Cum inveniſſem, una cum denſis integram evulſi radicibus.

Verum

Verum ubi ad locum, in quo leo erat, perveni,
 Tunc arcu accepto, ad flexibile cornu applicui
 Nervum, & sagittam exitialem statim imposui. 10

Circumquaque autem oculos ferens, perniciosum monstrum
 observabam,

Si ipsum adspicere possem, priusquam ille me videret.

Jam diei medium erat : neque usquam vestigia illius

Observare poteram, neque rugitum exaudire,

Neque quisquam hominum erat apud boves, aut in opere 15

Apparens in arvis, quem interrogarem :

Sed in stabulis pallidus metus quemque continebat.

Non tamen prius pedes repressi, frondosum montem perscrutans,

Quam viderem, & vires statim experirer.

Ille quidem in specum suum ante vesperum ibat, 20

Pastus carnibus & cruore : undique autem jubas

Squalidas maculatus erat tabo, trucemque faciem,

Et pectus : lingua vero undique circum lungebat mentum.

Ego autem arbutis continuo umbrosis occultavi me,

In rupe sylvestri, expectans quando veniret : 25

Et emisi sagittam in propius accedentis sinistrum ile

Frustra : neque enim sagitta per carnem penetrabat

Acuta, verum resiliens in virides herbas cecidit.

At ille caput fulvum a terra statim sustulit,

Observans, hiatuque terribiles ostendit dentes. 30

Huic ego aliam sagittam a nervo misi,

Ægre ferens quod mihi prius irrita effugisset e manu.

In medium vero jeci pectus, ubi sedes est pulmonis :

Sed ne tunc quidem per corium penetravit dolorifica sagitta,

Sed cecidit ante pedes irrita. 35

Tertio parabam, graviter animo commotus,
Tendere arcum : at ille me vidit circumspiciens oculis,
Bellua ingens, longamque circum crurum poplites volvebat
Caudam, ac statim pugnam meditabatur : totum autem collum
ipfi

Ira impletum est, & fulvæ horruerunt comæ 40

Irascenti : ac spina dorfi curva facta est sicut arcus,

Cum undique curvaretur ipse circa latera & ilia.

Quemadmodum autem faber lignarius, multorum operum
gnarus,

Cum ramos inflectit caprifici sectilis,

Calefaciens in igne prius, ut rotæ sint currui qui ad axem vol-
vitur ; 45

Illius e manu caprificus densa cortice elabitur,

Dum curvatur, & procul uno exilit impetu :

Sic in me leo sævus eminus toto impetu profiliit,

Cupiens se corpore meo satiare. Ego autem altera sagittas

Manu prætendebam, & ab humeris duplex vestimentum ; 50

Altera vero clavam aridam supra tempora illius attollens,

Impingebam in caput : in duas vero partes asperam fregi

Ibidem supra hirsutum caput sylvestrem oleam

Indomitæ belluæ. Concidit vero ille, antequam supervenirem,

Ex alto in terram, & tremulis pedibus constitit, 55

Nutans capite : nam caligo illi oculos ambos

Invasit, cum cerebrum intra os vi concussum esset.

Hunc igitur ego dolore exanimatum gravi

Observans, priusquam iterum ad se rediens respiraret,

Ad invicti colli tendinem percussu anteverrens, 60

Abiecto in terram arcu & futile pharetra.

Angebam autem firmiter, manus robustas comprimens

M

A tergo,

A tergo, nequid de caarne mihi laniaret unguibus.
 Inque terram calcaneis pedes robustos premebam
 Posteriores infidens, & lateribus femora muniebam, 65
 Donec illi extendi armos, rectum attollens
 Sine respiratione: animam autem ingentem accepit infernus.
 Hic Nemeæ fuit, o amice, belluæ interitus,
 Multa prius pecudibus & viris damna quæ intulerat.

T H E O C R I T I

S Y R A C U S I I

E P I G R A M M A T A.

I.

ROSÆ illæ roscidæ, & densum illud
 Serpyllum dicatum est Heliconiadibus [Musis:]
 At nigra folia habentes lauri, tibi, o Pythie Apollo:
 Delphica enim petra his te ornavit.
 Aram autem cruentabit cornutus hircus iste villosus,
 Terebinthi comedens ultimum ramum.

ALIUD. 4.

Per illum vicum, ubi quercus [sunt] o caprarie, deflectens,
 Ficulneam invenies recens sculptam statuam.

Ædes

Ædes autem sacra pulchre circumcurrit, & perenne
 Fluentum e faxis undique viret
 Lauris & myrtis, & odorata cupressō;
 Ubi circumcirca diffusa est racemosa cum capreolis
 Vitis: vernæ autem stridulis cantibus
 Merulæ modulantur varie sonora carmina:
 Flavæ lusciniæ sibilis ex adverso canunt,
 Cantantes gutture suavissimum sonum.
 Sede igitur illic, & amabilem Priapum
 Precare ut ego possim renunciare Daphnidis amoribus:
 Et mox sacrificaturum me *dic* pulchrum caprum: at si abnu-
 erit,
 Hoc adeptus volo tres hostias offerre.
 Sacrificabo enim juvencam, hirsutum hircum, agnum quem
 habeo
 Stabularium: audiat autem benevole Deus.

ALIUD. 5.

Visne, per nymphas, duplicibus tibiis cantare
 Suave aliquid mihi? & ego fistulam sumens
 Incipiam aliquid sonare: bubulcus autem simul oblectabit
 Daphnis, cera compacta spiritu [i. e. fistula] modulans.
 Stantes vero prope hirsutam quercum post antrum,
 Pana caprarium privaverimus fomno.

ALIUD. 6.

Ah miser tu Thyrsi! quid proderit si contabefacias
 Lacrymis geminos oculos lugendo?
 Abiit capella, præclara soboles, abiit ad inferos.
 Nam durus ungulis [eam] comprehendit lupo:

Canes vero clamant : quid prodest, quum illius
Nec os [quidem] neque cinis relictus sit abeuntis ?

EPITAPHIUM ORTHONIS 8.

Hospes, Syracusanus vir Orthon hoc tibi præcipit,
Hyberna nocte ebrius ne iter facias.
Nam ego talem habeo interitum : & pro magna
Patria [mea] peregrina [terra] jaceo coopertus.

IN SIMULACRUM *cælestis Veneris*. 13.

Venus ista non [est] vulgaris : propitiam redde deam, vocans
[eam]
Cœlestem, castæ donarium Chrysogonæ
In domo Amphiclis, cum quo & liberos, & vitam habuit
Communem : semper autem ipsis melius quotannis erat
A te incipientibus, o veneranda : nam dum curant
Immortales, ipsi plus habent mortales.

EPITAPHIUM EURYMEDONTIS. 14.

Parvulum filium reliquisti ; & tu ipse etiam in flore ætatis
O Eurymedon hoc sepulcrum mortuus obtinuisti.
Tibi quidem sedes [est] inter divinos viros ; hunc autem
cives
Honorabunt, patris memores utpote boni.

IN IDEM, 15.

Cognoscam siquid amplius bonis [viris] tribuas, an etiam im-
probis
A te, o viator, itidem æqualem habet [honorem.]

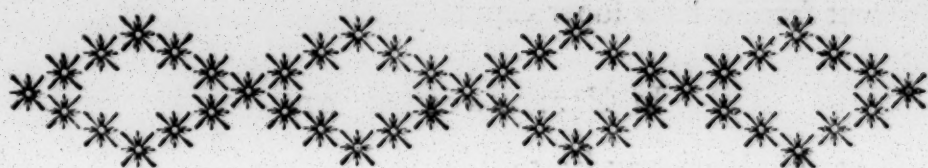
Salve

Salveat iste tumulus, inquires : nam Eurymedontis
Jacet sacrum levis super caput.

IN HIPPONACTEM. 21.

Poeta hic Hipponax jacet :
Si quidem improbus es, ne accedas sepulchrum :
Sin autem es bonus, & ex probis [natus,]
Confidens sede ; &, si volueris, dormi.

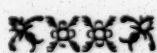
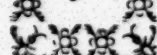
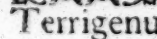

C A L L I M A C H I

C Y R E N A E I

H Y M N U S in J O V E M.

 O V I S apud sacrificia quid aliud fit celebrare
 J Melius, quam Deum ipsum, semper magnum,
 semper regem,
 Terrigenum expulsores, jura dantem cœlicolis ?

Et quomodo ipsum, Dictæum canemus, an Lycæum ?

In dubio admodum hæret animus : quoniam genus Jovis con-
troversum est. 5

Jupiter, te quidem alii Idæis in montibus aiunt genitum,

Jupiter, te vero alii in Arcadia : utri, pater, mentiti sunt ?

Cretenses semper mendaces. etenim sepulchrum, o Rex, tuum

Cretenses fabricarunt. tu autem non periisti : es enim semper.

In Parrhasia autem te Rhea peperit, ubi maxime 10

Erat mons nemoribus obtectus : inde locus ille est

Sacer : neque eum aliquod indigum Lucinæ

Animal, neque mulier adit ulla : sed ipsum Rheæ

Veterem nominant puerperii lectum Apidanes.

Hic te postquam mater magno deposuit ex utero, 15
Statim

Statim quærebat rivum aquæ, quo partus sui
 Sordes ablueret, tuumque corpus purgaret.
 Ladon vero magnus nondum fluebat, neque Erymanthus
 Limpidissimus amnium : sed adhuc ficca erat omnis
 Arcadia ; quæ tamen futura erat maxime aquosa 20
 In posterum. quoniam tum temporis quo Rhea zonam solvit,
 Sane multas desuper quercus liquidus Iaon
 Produxit, multos etiam Melas fluvijs tum gestavit currus :
 Multæ præterea supra Carionem, quamlibet nunc fit humidus,
 Lustra construxerunt feræ ; ibat etiam vir 25
 Pedester tum super Crathin, tum super scrupulosum Metopen
 Sitibundus : sed multa aquæ copia sub pedibus latebat.
 Itaque in hac difficultate constituta dicebat veneranda Rhea,
 Terra chara, parito & tu : tui enim dolores leves sunt.
 Dixit : & cum extendisset Dea magnum in sublimis cubi-
 tum, 30
 Percussit montem scepro. at ille duobus locis multum discessit,
 Effuditque magnum fluxum. Tum corpus a se perpurgatum,
 O Rex, tuum fasciis involvit : & Nedæ te dedit portandum
 In recessum Cretensem (ut clam ibi educareris)
 Neque vanam reposuit Dea illi gratiam, quippe fluvium 35
 Illum Nedam appellavit. Atque is copiosus juxta ipsum
 Cauconum oppidum, quod Leprium vocatum est,
 In mare defertur : & vetustissimam sane hanc aquam
 Posterius bibunt Lycaoniæ urfæ. i. e. Arcades.
 Jupiter, te vero Corybantum sociæ ulnis amplexæ sunt
 Dictææ Meliæ : te sopivit Adrastea 45
 Cunis in aureis : tu autem suxisti plena lactis ubera
 Capræ Amaltheæ : & insuper dulcem favum comedisti.
 Extiterunt enim subito opera Panacridis apiculæ

Idæis in montibus, quos vocant Panacra.

Strenue item Curetes te circum armatum tripudium luserunt,

50

Arma concutientes : ut Saturnus auribus sonitum

Clypei audiret, non autem te vagientem.

Pulchre quidem crevisti, pulchreque educatus es, o cœlestis
Jupiter :

Cito etiam adolevisti, & velox tibi oborta est lanugo.

Sed & quum adhuc adolescentulus esses, cogitasti omnia tanquam adultus :

55

Ideoque tibi fratres, quamvis natu priores essent,

Cœlum non inviderunt ut tu haberes in divisione assignatam domum.

Prisci autem nullo modo veraces fuerunt Poetæ :

Dicebant filios Saturni trifariam domos divisisse.

Non te deorum regem sortes constituerunt ; sed opera manuum,

60

Tuaque Potentia & Robur, quod etiam collocasti prope sedem tuam.

Sed constituisti & avem omnium præstantissimam nunciam
Tuorum auguriorum, quæ utinam amicis meis fausta ostendas.
Elegisti præterea ex juvenibus omnium optimos : non qui navibus exercent

Mercaturam, non virum scutatum, non poetam :

65

Sed hæc quidem Diis minoribus illic reliquisti,

Alia curanda aliis : tu vero elegisti urbium principes

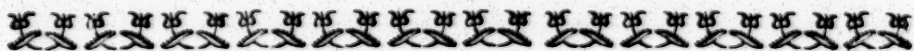
Ipso : quorum sub potestate est agricola, quorum peritus militiæ,

Quorum remex, quorum sunt omnia : & quid non dominantis sub potestate ?

Primo

Primo quidem fabros canimus esse Vulcani : 70
 Milites deinde Martis : venatores item Chitones
 Dianæ : Phœbi denique, qui lyræ bene sciunt modos.
 At ex Jove sunt reges : quoniam Jovis nihil regibus
 Divinius est. ideoque tuum illis decrevisti ordinem :
 Constituisti autem, qui urbes custodiant. tuque ipse præfides 75
 In arcibus, inspector tam eorum qui judiciis
 Populum iniquis, quam eorum qui aliter gubernant.

Salve plurimum, o Saturnie summe, dator bonorum
 Dator incolumitatis. tua vero opera quis celebret ?
 Non fuit, nec erit. Quis Jovis opera celebret ? 80
 Salve iterum atque iterum. Da nobis & virtutem & opes.
 Neque sine virtute opulencia potest homines beare,
 Neque sine opulencia virtus. Da ergo & virtutem & opes.

EX HYMNO in APOLLINEM.

Quantopere iste Apollinis commotus est laureus ramus !
 Quantopere hoc totum antrum ! procul sit, quisquis fa-
 cinorosus.

Et certe ostia præclaro pedes Phœbus tundit.
 Non vides ? annuit Deliaca suave quid palma
 Derepente, & olor in aëre pulcre modulatur. 5
 Ipsa vos nunc repagula forium recumbite,
 Ipsi etiam vos vestes. Deus enim jam non longe abest.
 At vos, pueri, cantum etiam ad symphoniam parate.
 Apollo non cuivis apparet, sed ei quisquis vir bonus.

Qui ipsum viderit, magnus hic: qui non videt, abjectus ille
est. 10

Videbimus te, o Apollo, & nunquam erimus abjecti.

Neque tacitam citharam, neque tacitum gressum

Phœbo præsente pueri habeant.

Favete linguis vos audientes de Apolline cantum.

Favet & pelagus, quando celebrant poetæ 15

Aut citharam aut tela divina Lycorei Apollinis.

Neque Thetis Achillem deplorat lugubriter mater,

Quoties Io pæan, io pæan audiverit.

Sed & lacrymosum differt dolores saxum,

Qui in Phrygia humidus lapis induruit. 20

Io io resonate: malum est cum diis contendere.

Cœtum hunc Apollo, quod ex sententia ejus cecinerit,

Honore afficiet. potest enim, quum a Jovis dextra sit collocatus.

Atqui haud cœtus iste Apollinem uno tantum die celebrabit:

Est enim laudum ubique plenus. quis non facile Phœbum lau-
darit? 25

Aurea sunt Apollini & amictus, & fibula,

Et lyra, & arcus Lycæius, & pharetra:

Et omnium rerum copia affluit. id quod ex Delphis colligas.

Quin etiam semper formosus, & semper juvenis est. nunquam
Phœbi

Teneris ne tantillum quidem lanuginis increvit genis. 30

Capilli vero odoriferis in terram stillant oleis.

Non adipe crines Apollinis stillant,

Sed ipsi panacea. In urbe autem quacunque illæ

Guttæ in terram deciderint, omnia incolumia redduntur.

Arte præterea nemo tam varia est præditus quam Apollo. 35

Ille sagittatorem sortitus est virum, ille poetam.

Phœbo

Phœbo enim & sagitta curæ est & carmen.

Illius etiam sunt fortes, & vates. Ex Phœbo item
Medici didicerunt prolationem mortis.

Phœbum etiam Nomium cognominamus, ex illo tempore 40

Ex quo juxta Amphrysum jugales pavit equas,

Impuberis amore inflammatus Admeti.

Facile quidem pascuum sit plenum, neque capræ

Egeant hœdis admixtæ ovibus, in quas Apollo

Pascentes oculum conjecerit : neque sine lacte 45

Oves, neque infœcundæ fuerint, sed omnes sub se agnum
habuerint :

Et quæ unipara erit, gemellipara repente fuerit.

Phœbum insuper qui sequuntur, civitates dimetiri solent

Homines. Phœbus enim semper civitates gaudet

Condi, & ipse fundamenta earum Phœbus ponit. 50

Quadrismus adhuc prima fundamenta Phœbus jecit

In pulchra Ortygia rotundam prope paludem.

Diana venata capita assidue caprearum

Cynthiadum afferebat, ipse vero compingebat aram Apollo.

Construxit quidem cornibus fundamenta, compegitque aram 55

Ex cornibus : corneos autem undique opposuit parietes.

Sic didicit prima fundamenta Phœbus jacere.

Phœbus etiam fœcundam meam civitatem ostendit Batto :

Et Libyam ingredienti corvus præivit populo

Auspicatus coloniæ ductor : & juravit se mcenia daturum 60

Nostris regibus : & semper stat jurejurando Apollo.

O Apollo, multi te Boëdromium appellant,

Multi etiam Clarium (undique enim nomen tibi multiplex)

Sed ego Carneum. Mihi sic vocare est patrii moris.

Io io Carnee, quem multis precibus venerantur, tuæ quidem
aræ 65

Flores gerunt in vere, quotquot tempus
Pictos tum producit, zephyro inspirante rorem,
Hyeme vero crocum suavem. & semper tibi perpetuus ignis est:
Neque unquam hefternum absumit carbonem cinis.
Equidem lætatus est vehementer Apollo, quando cincti balteis
Bellonæ (i. e. armati) 70

Viri tripudiarunt cum flavis Libyffis,
Solenne ubi ipsis Carneæ festivitatis advenisset tempus.

Io io Pæan, audimus: quoniam istum
Delphicus tibi primum hymnum invenit populus:
Quo tempore jaculationem aurearum demonstrasti sagittarum. 75
Nam Pythonem tibi descendenti occurrit sæva bestia,
Horribilis serpens. eum tu quidem occidisti, aliam super aliam
Mittens velocem sagittam. acclamavit autem populus,
Io io Pæan, mitte sagittam: primo statim ab ortu te Mater
Peperit Auxiliatorem. Atque hoc nomine jam ex illo celebra-
ris. 80

Invidia in aures Apollinis clanculum dixit,
Non admiror poëtam, qui non tantum, quantum pontus, cantat.
Invidiam Apollo pede repulit, & sic dixit:
Assyrii fluvii copiosus est fluxus, sed multas
Sordes terræ & multam in aqua illuviem trahit. 85
Cereri autem non ex omni fluvio aquam libant Melissæ:
Sed qui purus & nulla forde infectus serpit
Fonte e sacro parvus latex, eximius aquarum flos.
Salve rex: sed invidus ubi male pereat, illuc abeat.

EX HYMNO IN DIANAM.

DIANAM (neque enim leve est canentibus, si ejus ob-
liviscantur)

Celebramus, cui tela & retia curæ sunt,
Et tripudium spatiosum, & in montibus ludi,
Principium hinc ducentes, quomodo, quum patris infideret
genibus,

Puella adhuc adolescens, hæc verba ad patrem protulerit : 5
Da mihi, Pater, virginitatem in æternum conservare,
Et nominum multitudinem : ne hac mecum Phœbus certare
possit.

Da etiam sagittas & arcus. sine, pater : non a te pharetram,
Nec postulo magnum arcum, (mihi Cyclopes sagittas
Confestim fabricabunt, mihi etiam flexilem arcum) 10

Sed ut lucem feram, & ad genua usque tunicam
Succingam fimbriatam, quando agrestes feras perimo.
Da mihi item sexaginta tripudii socias Oceaninas,
Omnes novem annos natas, omnes adhuc puellas discinctas.
Da quoque mihi pedissequas Amnifides viginti nymphas : 15
Quæ mihi & calceamenta venatori, &, ubi interdum neque
lynxes

Neque cervos arcu feriero, celeres canes bene curent.
Da præterea mihi omnes montes : urbem vero mihi quamcun-
que imperti,
Quamcunque vis. rarum enim hoc erit, quum Diana in urbem
ibit :

In

In montibus habitabo : urbibus vero admiscebor hominum, 20
 Solummodo quum acutis pariendi doloribus mulieres
 Oppressæ vocarint me opitulatricem : quibus me Parcæ,
 Ut primum nata sum, sortem assignarunt opem ferendi :
 Quoniam & quum me pareret & in utero ferret, non doluit
 Mater, sed sine labore e suo deposuit utero. 25

Sic puella loquuta, barbam voluit patris
 Apprehendere : sed sæpius frustra extendit manus,
 Usquedum attingeret. Pater autem annuit cum risu,
 Dixitque, eam demulcens, quando mihi tales liberos deæ
 Pepererint, parvi ego æmulæ Junonis 30
 Iracundiam æstimavero. habe, filia, quæcumque ultro
 Postulas : sed & alia pater multo majora dabit.
 Triginta tibi urbes, & turrim non unam dabo :
 Triginta tibi urbes, quæ neminem alium Deum honorare
 Scient quam solam te, & Dianæ solius vocari. 35
 Multas etiam communiter cum aliis urbes dimetiendas
 Tam mediterraneas, quam insulas dabo : & in omnibus erunt
 Dianæ aræ ac luci. sed & viis
 Præeris & portubus inspectrix. Sic ille loquutus,
 Orationem suam confirmavit capite. ibat autem puella 40
 In Leucum Cretensem montem vestitum sylva :
 Inde ad Oceanum. Multas vero ibi delegit nymphas,
 Omnes novem annos natas, omnes adhuc puellas discinctas.
 Lætabatur Cæratu fluvius vehementer : lætabatur & Tethys,
 Propterea quod Latoniæ filias misisset focias. 45

Hinc deinde ad Cyclopas transiit, eosque reperit
 Insula in Lipara (Lipara nunc, sed tum erat
 Nomen ei Meligunis) super incudibus Vulcani
 Circumstantes massam. Urgebat enim ipsos grave opus.

Equestre

Equestre fabricabant Neptuno aquarium. 50

Nymphæ vero pertimuerunt, cum aspexissent horrida monstra

Jugis Offæ montis similia (omnibus autem sub cilio

Lumina erant unocula, clypeo æqualia quadruplici,

Torvum tuentia) & cum strepitum audivissent

Incudis resonantis, nam magnus ac vastus spiritus erat 55

Follium, ipforumque gravis gemitus. Insonabat enim Ætna,

Insonabat & Trinacria, Sicanorum sedes : insonabat & proxima

Italia : magnus item strepitus in Corfica resonabat.

At postquam illi Cyclopes malleis sublati super humeros,

Aut æs candens e camino eductum, aut ferrum 60

Alterne ferientes, valde laborabant ;

Tunc ipsos non potuerunt securæ Oceaninæ

Ne contra quidem aspicere, neque sonitum auribus percipere.

Neque hoc ægre ferendum in ipsis. Illos enim quæ etiam non
amplius sunt ita parvæ

Nunquam sine tremore aspiciunt divorum filiæ. 65

Sed cum puellarum aliqua immorigera adversus matrem pec-
carit,

Mater quidem Cyclopes suam contra filiam advocat

Argen, aut Steropen : e domo vero interiori

Provenit Mercurius, carbone oblitus atro.

Statim is puellam territat : at ipsa genitricis 70

Subit in gremium, ponens super oculos utramque manum.

Tu vero puella Diana etiam longe ante, trima adhuc existens,

Ubi venit Latona in Liparam, te in ulnis gestans,

Vulcano cum arcescente, ut munera tui videndi gratia daret :

Bronte te in robusta collocante genua, 75

Pectore e magno Brontæ hirsutas excerpisti fetas :

Proinde

Proinde valde animosa ipsos sic tum affata es :

Cyclopes, mihi aliquem Cydonium agedum arcum,
Et sagittas, cavumque claustrum sagittarum, i. pharetram,
Fabricate. Etenim ego sum Latonæ, sicut Apollo. 80
Quod si ego sagittis agrestem porcum, aut aliquam prægran-
dem

Feram venatu cepero, eam sane Cyclopes comedent.

Dicebas. At illi perfecerunt, statimque armata es Dea.

Continuo autem ad catulos reversa, pervenisti ad mansionem
Arcadicam Panos. Is tum carnes Lyncis secabat 85
Mænaliæ : ut ejus fœtæ canes escam comederent.

Tibi autem barbatus Pan duos quidem canes, media parte al-
bos,

Tres vero auritos, & unum diversicolorem, qui vel leones
Ipsos retrorsum trahentes, ubi apprehendissent eos cervici-
bus,

Rapiebant adhuc vivos in stabulum ; septem præterea dedit 90
Velociores ventis Cynosurides, quæ & in investigandis
Promptissimæ erant hinnulisque, & non connivente lepore,
Et cubile cervi, & hystricis ubi essent nidi
Ostendendo, & damæ ad vestigium perducendo.

Inde proficiscens (una vero & canes ibant) 95

Reperiebas in cacumine montis Parrhasii

Salientes cervas, rem magnam. Illæ quidem in ripis

Semper pascebant nigris lapillis oppleti Anauri,

Majores quam tauri. In cornibus vero refulgebat aurum.

Hic repente tu obstupecebas, & tuum apud animum
dixisti, 100

Hæc sane prima præda Diana digna esset.

Quinque erant omnes, quarum quatuor cepisti velociter inci-
tata,

Abſque

Abſque canum curſu : ut tibi celerem currum provehant :
Unam vero, (quæ Celadontem ad fluvium effugerat 105
Junonis conſilio, certamen Herculi
Ultimum ut eſſet) collis Ceryneus recepit.

Diana Parthenie, Tityi domitrix, aurea quidem tibi
Arma, & cingulum, & aureum junxiſti currum :
Injeciſtiſque aureos dea cervis frænos. 110

Sed quonam te primum cornutus currus cœpit attollere ?
Æmum ad Threicium, unde Boreæ procella
Exoritur, male veſtitos homines gravi frigore infeſtans.
Ubi autem ſecuiſti pinum ? & ex flamma accendiſti quali ?
Myſo in Olympo : lucis vero injeciſti vaporem 115
Inextinctæ, quæ ex patris Jovis deſtillat fulmine.
Sed quoties, o dea, argenteum exploraſti arcum ?
Primum quidem in ulmum, alterum vero miſiſti in quer-
cum,

Tertium rurfus in feram : quartum non amplius in quercum
Sed illud in ſcleratorum jeciſti civitatem, quique in ſuos, 120
Quique in peregrinos nefaria multa perpetraverant.

Ah miſeri, in quos tu gravem impinges iram !
Pecudes ipſorum peſtis devorat, opera vero glacies :
Tonſi autem ſenes lugent filios : & mulieres
Aut iſtæ moriuntur puerperæ, aut profugæ 125
Pariunt : earum vero nihil talo recto inſiſtit.

Quos contra hilari vultu & benigna tu reſpexeris,
Illis bene & tellus fert ſpicam, & bene proventus
Quadrupedum, beneque opulencia augetur : neque in ſepul-
crum

Veniunt, priuſquam admodum annorum quoddam, i. e. ſenium
attingant. 130

Neque discordia devorat horum familiam, quæ etiam bene
Constitutas domos perturbavit : sed mensam
Fratriæ & glores circum unam fellas collocant.

Diva, fit mihi illorum (ex numero) quidem amicus, qui-
cunque est verus,

Sim vero & ipse, regina: curæ etiam fit mihi semper car-
men, 135

In quo & Latonæ nuptiæ erunt: in quo & tu crebra eris :

In quo etiam Apollo: in quo tui omnes labores :

In quo canes & sagittæ, & canthi rotarum, qui te facile
Spectabilem portant, quando in Jovis domum currum agitas.

Ibi tum occurrentes tibi in vestibulo, capiunt 140

Arma quidem Mercurius Acacefius, sed Apollo

Feram quamcunque portas, idque antequam advenisset in
cælum

Fortis Alcides. Nunc autem non amplius istum laborem

Phœbus sustinet. Talis enim semper Tirynthius indefessus

Stat ante fores cœli, expectans an quippiam afferens 145

Redeas pingue edulium. Dii autem omnes super eo Hercule

Indefinenter rident : in primis vero socrus ipsa Juno,

Taurum siquando e curru praegrandem, aut quando aprum

Sylvestrem ferat Hercules posteriori pede palpitantem.

Astuto admodum sermone te, dea, sic alloquitur ; 150

Feri noxias feras, ut mortales te auxiliatricem,

Sicuti me, invocent. Sine capreas & lepores

In montibus errare. Quid enim capreæ & lepores

Perpetrant ? fues opus rusticorum, fues culta vastant :

Et boves hominibus ingens malum sunt, feri & hos. 155

Sic ait, & celer magnam circa feram laborabat.

Tibi vero Amnisfides nymphæ a jugo solutas

Fricant cervas, & ad eas multum pabuli
 Junonis e prato demetentes comportant
 Velox natu trifolium : quod & Jovis equi comedunt. 160

Præterea & aureos oculos implent

Aqua, ut cervis potus gratior reddatur.

Ipsamet vero in patris domum venis, ibique te in sedem suam
 Omnes simul invitant : tu autem Apollini affides.

At quando nymphæ te in choro circumdabunt 165

Prope fontem Ægyptii Inopi in Delo,

Aut prope Pitana (nam & Pitana tua) nunquam istum

Transivit Sol pulchrum chorum : sed asperstat,

Curram inhibens, & dies ipsi tum protrahuntur.

Quæ vero tibi insularum, quis mons placuit potissimum? 170

Quis portus ? quæ civitas ? quam præcipue nympharum

Dilexisti ? & quales heroïnas habuisti socias ?

Dic Dea, tu quidem nobis : ego vero aliis canam.

Insularum quidem Doliche, urbium vero tibi placuit Perga :

Taygetus autem ex montibus, portus denique Euripi. 175

Præcipue autem inter omnes alias Gortynida amasti nympham,

Cervarum venatricem, Britomartin, certam jaculatricem : cu-

jus olim Minos

Percussus amore, pervagatus est montes Cretæ.

Illa vero alias quidem hirtis sub quercubus latitabat nympa,

Alias autem in locis uliginosis. At ipse novem menses percur-

rebat

180

Loca prærupta, & pendentes scopulos. Nec intermisit infec-
 tionem,

Donec apprehensa ferme nympa infiliit mare.

Ab alto vertice : incidit autem in piscatorum

Retia, quæ ipsam conservarunt. Hinc deinceps Cydones

O 2

Nympham

Nympham ipsam, Dictynnam, montem vero unde defiliit
nympha, 185

Dictæum appellitant: excitaruntque ibi aras.

Veneranda, quæ multas domos & multas urbes possides, salve
Chitone:

Quæ Miletum habitas. Nam te Neleus fecit

Ducem, quando navibus avectus est e Cecropia:

Chefias, Imbrasia, primæ sedis dea. Tibi etiam Agamem-
non 190

Clavum navis suæ dedicavit in templo,

Munus contra navigandi incommoditatem, quando ipsi detine-
bas ventos,

Teucrorum cum naves Achivæ oppida vexatum

Navigarent, propter Helenam Rhamnufiam animis concitata.

Tibi etiam Amazones, belli avidæ, 195

Olim in littore Ephesi statuam posuerunt,

Fagino sub trunco. Peregitque tibi sacrum Hippos:

Ipsæ vero Amazones, Upi regina, circum solenni saltatu tripu-
diarunt,

Primo quidem in scutis armatum tripudium, deinde vero in or-
bem

Ducentes latum chorum. Succinuerunt autem suaves 200

Subtile quid fistulæ, ut saltarent junctim.

Nondum enim ossa hinnulorum perforata erant,

Opus Minervæ, cervo grave. Ibat autem sonus

Sardes usque, & ad tractum Berecynthium: ipsæ vero pedibus

Valde strepebant, insonabantque pharetræ. 205

Hanc porro deinceps circa statuam amplum templum

Ædificatum est, quo nullum divinius aspiciet Oriens,

Neque ullum opulentius: facile Pythonem superet.

Quare

Quare infaniens vastaturum se hoc comminatus est
Lygdamis, homo injurius, & insuper exercitum equimulso-
rum 210

Adduxit Cimmericorum, arenarum instar, qui apud ipsum
Adjacentes habitant vaccæ Inachiae transitum.

Ah miserum regem, quantum erravit! neque enim futurum
erat

Ut vel ipse in Scythiam redux, vel quisquam alius,
Quorumcunque in prato Caystrio consistere currus, 215
Reverterentur. Epheso enim semper tuæ sagittæ, quasi pro-
pugnaculum, objectæ sunt.

Diva Munychia, portuum inspectrix, salve Pheræa.

Nemo dedecore afficiat Dianam. Neque enim Œneō
Aram ejus contumelia afficienti pulchra domi subeunda fuerunt
certamina.

Neque cervorum venatione, neque jaculandi peritia divam pro-
vocet : 220

Non enim Agamemnon sine magno se jactavit malo.

Nemo item ambiat hanc virginem : neque enim Otus,
Neque Orion bonas nuptias appetiverunt.

Sed neque saltatum aliquis fugiat solemnem : neque enim
Hippo

Abſque fletu circa aram renuit tripudiare. 225

Salve magna regina, & propitia sis huic cantui.

Ex —

Ex HYMNO in DELUM.

SACRAM, o anime, unquamne tandem aut quando celebrabis

Delum, Apollinis nutriculam? equidem omnes
 Cyclades, quæ insularum sacratissimæ in mari jacent,
 Laudibus dignæ sunt: Delus vero vult primas ferre
 A Mutis, quod Phœbum carminum principem 5
 Et abluit, & fasciis involvit, & pro deo celebravit prima.
 Ut Musæ poetam, qui Pimpleam non canit,
 Odere; sic Phœbus eum, quicumque Deli obliviscitur.
 Delo nunc igitur carmen impertiar, ut Apollo 10
 Cynthius laudet me, carae studiosum nutriculae.
 Illa vero ventosa, & aspera, ut quæ & mari percussa,
 Mergisque magis pervia quam equis
 In mari stabilita est, quod circa ipsam copiose revolutum
 Icariae multam excutit undae asperginem.
 Ideoque eam piscatores marivagi incoluerunt. 15
 Sed nulla invidia est inter primas (illam) numerari.
 Aliæ quidem insulæ turribus firmis munitæ sunt,
 Delus autem Apolline. Quod vero firmitus septum Apolline?
 Muri quidem & lapides ab impulsu concidunt
 Strymonii boreæ: at deus permanet semper immotus. 20
 Dele chara, talis te propugnator defendit.

Quoniam vero plurimæ de te circumferuntur cantiones,

Quanam

Quânam potissimum coronabo te? quid tibi jucundum auditu?

An quo pacto primum magnus Deus montes concutiens,
Ense trifulco, quem ei Telchines fabricarunt, 25
Insulas marinas effecerit: deorsumque omnes
Ab radicibus protruserit, & in mare devolverit;

Et alias quidem in alto, ut continentis obliviscerentur,
Firmiter defixit: te vero haud ulla constrinxit necessitas:
Sed libera mari innatabas: nomen autem erat tibi 30
Asterie antiquitus: quoniam profundam transfiliisti fossam,
Cœlitus fugiens Jovis concubitum, astro similis.

Quantisper quidem te nondum aurea attigerat Latona,
Tantisper Asterie & nondum vocabaris Delus.

Sæpe ex Trœzene a Xanthi oppidulo 35
Venientes Ephyram, in Saronico sinu

Nautæ conspexerunt. & Ephyra radeuntes,
Ipsi quidem te non amplius viderunt: tu vero angusti ad
rapidum

Cucurristi fretum Euripi cum strepitu fluentis,
Chalcidique confestim respuens maris undam, 40
Usque ad Atheniensium adnatasti promontorium Sunium.
At cum Apollini natale solum exhibuisses,

Tum hæc tibi remunerationis loco nautæ nomina indiderunt,
Propterea quod non amplius obscura innatares, sed in maris
Fluctibus Ægæi pedum tuorum affixisses radices. 45

Neque Junonem infestam pertimuiſti, quæ alias omnes
Atrociter fremebat contra puerperas, quæ Jovi filios
Pepererunt: Latonæ vero præcipue, quoniam sola
Jovi paritura erat chariorem Marte filium.

Ac proinde ipsa quidem tanquam in specula posita est in cœlo,
Ira

Ira vehementi concitata, & non effabili. Detinebat enim Latonam

51

Afflictam pariendi doloribus. Duo item constituti erant custodes,

Terram observantes. Unus quidem solum terræ continentis, Stans in excelfo vertice Thracii Æmi,

Crudelis Mars observavit cum armis. Ejus interim equi 55 Septemplicem boreæ juxta specum stabulabantur.

Altera vero insularum inspectrix latarum

Constituta erat filia Thaumantis, quæ invaserat Mimantem.

Illi ergo civitatibus, quascunque adibat Latona,

Aderant comminantes, & prohibebant eam recipere. 60

Cæterum quum Achivæ ipsam respuissent civitates, Retro pedes in Thessaliam convertit. Fugiebat autem Anaurus

Et magna Larissa, & Chironides rupes :

Fugiebat etiam Peneus qui fluit per Tempe.

Juno, tibi vero etiamnum immite pectus inerat : 65

Neque fracta es, neque miserta es, quando lacertos

Ambos extendens, nequicquam talia diceret Latona :

Nymphæ Thessalides, fluvii genus, dicite patri

Ut sistat magnum fluxum : apprehendite ipsum mento,

Precantes ut Jovis in aqua liberos parere liceat. 70

Penee Phthiota, quid nunc cum ventis celeritate certas ?

An obsecro tibi sic semper veloces sunt pedes ? an propter me Tantummodo leviores sunt ? fecistique volare eos

Hodie subito ? hic nihil audit. O meum onus,

Quo te fero ? nam ægri defessi sunt nervi. 75

Pelion o Philyræ thalame, atqui tu mane,

Mane : quando & feræ in montibus sæpe tuis

Graves partus dolores effuderunt lænæ.

Huic igitur & Peneus respondit lacrymas profundens,
O Latona, neceſſitas ingens eſt dea. Neque enim ego 80

Diva tuos dolores rejicio. Novi quippe & alias
Ablutas eſſe a me puerperas. Sed mihi Juno
Graviter comminata eſt. Vide quantus hic obſervator
Monte ex alto ſpeculam habeat, qui me facile
Funditus ſubvertat. Quid conabor ? an interire 85

Dulce quid ſit tibi Peneum ? eat fatalis dies.

Patiar tui cauſa, etſi inter fluvios

Aridum fluxum habens æternum ſim periturus,

Et ſolus inter amnes abjectiſſimus futurus.

Atque eccum me: quid plura? voca tantum Lucinam. 90

Dixit, & repreſſit magnum fluxum. At ejus Mars

Pangæi avulſa cacumina attollens erat

Injecturus vorticibus, & obruturus fluentia.

Deſuper vero increpuit, & ſcutum percuffit cuspide

Lanceæ: idque ſtrepitum edidit armifonum. tremuerunt autem

Offæ 95

Montes, & campus Cranonius, & graviter ſpirantes

Extremæ oræ Pindi: metuque commota eſt univerſa

Theſſalia. Talis namque e ſcuti obortus eſt ſonitus,

Ut quum Ætnæi montis incendio flagrante

Commoventur omnes recessus, ſubterraneo gigante 100

Briareo in alterum ſe latus vertente,

Et fornaces ſtridunt ſub Vulcani forcipe,

Et opera ſimul: tum graviter & igne laborati lebetes

Et tripodes cadentes ſuper ſe invicem reſonant.

Tantus tunc exitit fragor ſcuti rotundi. 105

Peneus autem non illinc diſcedebat, ſed permanebat perinde

Constans ut initio, celeresque inhibuit vortices,
 Donec ei Cœceis Latona acclamavit, Salvus sis & incolumis :
 Salvus sis: nec patiaris adversi quid mei causa isthac
 Pro misericordia ; gratia vero tibi retribuetur. 110

Dixit, & quum multa prius pertulisset, adiit quoque in-
 fulas

Maritimas. Sed illæ ipsam advenientem non receperunt.
 Asterie carminum amans, tu autem ex Euboea descenderas
 Cycladas visura rotundas, neque olim,
 Sed adhuc recens a tergo Geræstia sequebatur alga. 115
 Constitisti vero in medio, & commiserata Latonæ,
 Marinam algam omnem arefecisti : quoniam corde flagrabas,
 Miseram pariendi doloribus molestissimis afflctam videns.
 Juno, hoc in me statuas quodcunque tibi libet. Neque enim
 comminationes

Vestras curo. Transi, transi in me, o Latona. 120
 Dixisti : at Latona infando & misero errori finem fecit.
 Sedebat autem Inopi ad fluvium : quem profundissimum
 Tellus tunc emittit, cum pleno fluvio
 Nilus a præcipitio Æthiopico descendit.
 Ibi exolvit Latona cingulum, retroque inclinata est humeris 125
 Ad palmæ truncum, difficultate miserabili
 Afflcta : humidus vero per corpus defluebat sudor.
 Dixit autem anhelans: quid matrem, fili mi, torques ?
 Ipsa tibi, care fili, insula supernatans mari.
 Nascere, nascere puer, & benignus egredere ex utero. 130
 Sic hæc loquuta est. Olores vero Phœbi cantores modulantes,
 Mæonio Pactolo relicto, cinxerunt
 Septies Delum, & accinuerunt puerperio,
 Musarum volucres, vocalissimi inter aves.

Atque

Atque hinc puer Apollo totidem lyræ intendit nervos 135

Postmodum, quoties olores pariendi doloribus accinuerant.

Octavum nondum cecinerant, & ille exiliit. Alta vero voce

Nymphæ Deliades, fluvii genus antiqui,

Dixerunt Lucinæ sacrum carmen : statimque æther

Æneus resonuit magna canentium exultatione. 140

Neque Juno id graviter tulit : quia iram ei exemerat Jupiter.

Aurea tibi tune omnia fundamenta facta sunt, Dele :

Auro etiam rotunda per totum diem fluebat palus :

Auream quoque produxit stirpem ramus oleæ :

Auro item exuberavit profundus Inopus revolutus. 145

Tu ipsa denique aureo e solo sustulisti puerum,

Inque gremium repofuisti, & tale loquuta es verbum,

O magna, o multis aris ornata, multisque urbibus, multa pro-
ferens :

O pingues continentis terræ, & circumhabitatae insulæ,

Ipsamet ego sum illa tam inculta terra : sed a me 150

Deliuss Apollo jam nominabitur : neque ulla alia

Terrarum tantum Deo curæ erit alteri :

Non Cenchris Neptuno, regi Lechæo,

Non mons Mercurio Cyllenius, non Jovi Creta,

Quantum ego Apollini : & ero haud amplius errabunda. 155

Sic tu quidem dixisti : is vero dulcem traxit mammam.

Ac proinde insularum sanctissima etiamnum ab illo tempore

Vocaris, Apollinis nutricula : neque te Bellona,

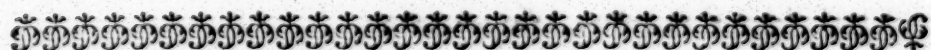
Nec Pluto, nec equi Martis calcant :

Sed tibi quotannis decimiferæ semper primitiæ 160

Mittuntur : omnesque tripudia agunt civitates,

Quæque ad auroram, quæque ad vesperam, quæque ad meri-
diem

Sedes posuerunt, & qui supra Boreum
 Domicilia littus habent, valde longævum genus,
 Asterie odora, te puidem circum insulæ 165
 Cinxerunt, & tanquam choro stiparunt,
 Nec tacitam, nec strepitu saltantium orbatam: sed splendidis
 capillis,
 Vesper te semper despectat circumquaque decantatam.
 Asterie, multis aris multisque precibus ornata, ecquis te nauta
 Institor in Ægeo præterit navi properante? 170
 Nunquam tam vehementes ipsam propellunt venti,
 Etiam cum necessitas celerrimum urget cursum; quin vela
 Celeres nautæ contrahant: neque prius inde reverterint,
 Quam circa magnam tuam aram gyros egerint plagis
 Percussam, & truncum sacrum oleæ momorderint, 175
 Manibus retro reflexis; quos Deliaa invenit nymphea
 Ludos, & juvenescenti Apollini risum.
 O ara insularum, tranquilla domus, salva sis & ipsa:
 Salvus sit & Apollo, & quam peperit Latona.

EX HYMNO in LAVACRUM PALLADIS.

QUOTQUOT lotrices Palladis adestis, exite om-
 nes,

Exite: equas modo hinnientes

Sacras illas audivi, & dea in promptu incedit:

Properate, o flavæ, properate, Pelasgides.

Nunquam

IN LAVACRUM PALLADIS. 109

Nunquam Minerva magnos abluit lacertos, 5

Priusquam pulverem equorum absterferit ab iliis :

Ne quidem quum cruore defœdata omnia ferens

Arma, injustis venit a terrigenis.

Sed longe ante, a curru cervicibus equorum

Solutis, undis abluit Oceani 10

Sudorem & guttas : purgavitque concretam

Omnem spumam frænatorum ab ore equorum.

O ite Achaiades : & ne unguenta, neu alabaistros,

(Modiolorum audio sonitum axibus circumdatorum)

Ne unguenta lotrices Palladi, neu alabaistros 15

(Neque enim Minerva unguenta mixta amat)

Attuleritis : sed neque speculum : semper venustus est oculus
illius,

Neque quum apud Idam montem Phryx Paris dijudicavit
litem,

In orichalcum magna hæc dea, neque Simoëntis

Inspexit in vorticem pellucidum ; 20

Neque Juno. Sed Venus, claro ære accepto,

Sæpe eandem bis disposuit comam.

Sed Pallas bis sexaginta cum percurrisset duplicia stadia,

Qualiter apud Eurotam Lacedæmoniaë

Stellæ, scite se perfricuit simplicibus acceptis 25

Unguentis, in proprio natis horto.

O puellae tunc ei rubor recurrit matutinus, cujusmodi

Aut rosa, aut Punici mali granum habet colorem.

Egredere, Minerva : adest tibi grata cohors,

Virgines magnorum filiae Acestoridarum. 30

Egredere, Minerva, urbium vastatrix, aurea insignis galea :

Equorum & scutorum quae oblectaris strepitu.

Hodie

Hodie vos undiferae ne tingite urceos, hodie Argivi

Bibite vos fontibus, non autem ex amnibus.

Hodie servæ urnas, vel ad Phrysiadeam,

35

Vel ad Amymonen ferte, Danaï filiam.

Etenim auro & floribus aquas habens permixtas

Veniet pascuis Inachus ex montibus,

Minervae lavacrum advehens pulchrum. Sed tu, Pelasge,

Cave ne invitus etiam reginam Minervam aspicias.

40

Qui aspexerit nudam Minervam tutelarem deam,

Argos aspiciet hoc postremum.

Diva Minerva, tu quidem egredere: interim vero ego quid-
dam

Puellis dicam. Sermo autem non meus, sed aliorum.

Puellae, Minerva nympham quandam olim Thebis

45

Plurimum & summe amavit præ caeteris fociis

Matrem Tiresiae: neque unquam sine illa erat.

Sed & quum priscos ad Thespienses,

Aut Coroneam, aut Haliartum ageret

Equos, Bœotorum opera perlustrans;

50

Sæpe dea ista ipsam nympham suo imposuit currui.

Neque confabulationes nymphae, neque saltationes

Gratae erant, ubi non dux effet Chariclo:

Sed tamen & illam lacrymae multae manebant,

Quamlibet Minervae gratam existentem sociam.

55

Aliquando peplorum solutis fibulis,

In Hippocrene Heliconide pulchre fluente

Lavabant, quum meridiana teneret montem quies.

Tiresias vero solus cum canibus, modo in mento

Nigrescens lanugine, in sacro loco versabatur:

60

Et

IN LAVACRUM PALLADIS. III

Et quia sitiebat admodum ad rivum venit fontis

Miser : ubi invitus inspexit quod haud fas erat inspicere.

Hunc autem, quantumvis irata, tamen alloquebatur Minerva,

Quis te oculos tuos non amplius hinc deportaturum,

O Everide, in funestam hanc viam perduxit ? 65

Hæc quidem sic loquuta est : at pueri oculos tenebræ ob-
ruerunt :

Stetitque mutus : conglutinauerunt enim dolores

Genua, & vocem impediit mentis inopia.

At nymp̃ha Chariclo exclamavit, Quid meo puero facis

Diva ? tales vos deæ estis amicæ ? 70

Oculos mihi pueri abstulisti. o fili miserande,

Vidisti Minervæ pectora & ilia :

Sed non & solem rursus videbis. O me miseram,

O mons, o Helicon nunquam post mihi adeunde.

Ipsa quidem Chariclo ambabus ulnis valde carum sibi filium
amplexa, 75

Quasi mater flebilium fatum lusciniarum,

Ducebat graviter lugens. Dea vero miserta fuit sociæ,

Et ipsum Minerva tali affata est verbo :

Divina mulier, muta omnia rursus quæcunque per iram

Protulisti. Ego enim haudquaquam filium effeci cæcum. 80

Neque enim Minervæ gratum est oculos puerorum

Abripere. Sed Saturni sic jubent leges :

Quisquis aliquem immortalium, nisi deus ipse velit,

Conspexerit, non sine malo conspiciet magno.

Divina mulier, hoc quidem haud revocabile erit 85

Factum : quandoquidem Parcarum sic volvebantur fila,

Quum primo ipsum peperisti. Nunc ergo accipe,

O Everide, præmium quod tibi debetur.

O socia,

O focia, proinde ne lamentare. Ipsum namque alia,
 Tui causa, a me multa manent præmia. 90
 Nam vatem constituam ipsum, & quidem celeberrimum inter
 posteros :
 Ac profecto longe aliis præstantiorem.
 Cognoscet autem aves, quænam fausta sit, quæque volitent
 Frustra, & quarum non boni ominis sint alæ.
 Dabo & magnum baculum, qui ei pedes convenienter ducat: 95
 Dabo etiam vitæ terminum longævum.
 Et solus, ubi diem obierit, prudens inter mortuos
 Versabitur, magno honoratus mortalium deductori Plutoni.
 Sic loquuta annuit. Idque firmum, cui annuerit
 Pallas : quoniam soli Jupiter hoc ex filiabus 100
 Dedit Minervæ, ut paterna omnia habeat.
 Lotrices, mater vero nulla peperit deam,
 Sed Jovis vertex. Jovis vertex cuicumque annuerit,
 Firmum erit : similiter cuicumque & filia ejus.
 Venit Minerva nunc vere : proin recipite 105
 Deam, o puellæ, Argos quibus curæ est,
 Cumque gratulatione, cumque votis, cumque lætis acclama-
 tionibus.
 Salve Dea, & curam gere Argi Inachii.
 Salve, & educens, & rursus in urbem reducas
 Equos, & Danaorum fortunam omnem conserva. 110

E X

APOLLONII RHODII

ARGONAUTICIS Lib. iii.

GREGIE inter omnes eminebat Æsonides
 E Pulchritudine et Gratiis: in eum vero oculos virgo
 Obliquos tenens per nitidum spectabat velum,
 Cor dolore absumens: animus autem illi, somnio similis,
 Furtim abiens avolabat post vestigia euntis. 5
 Et Argonautæ quidem domo [Æetæ] exhibant mœsti.
 Chalciopeque iram cavens Æetæ
 Cito in thalamum cum filiis suis discessit.
 Medea vero sic temere secessit: multaque animo
 Versabat, quotquot amor excitat ut curæ fint. 10
 Ob oculos autem similia apparebant omnia.
 Et ipse qualis erat, & quali veste indutus erat,
 Et qualia dicebat, qualiter sedebat in sedili, utque foras
 Abibat; neque quenquam alium putabat mente æstuans
 Esse virum talem: inque auribus semper recens erat 15
 Voxque, & verba dulcia quæ edidit.
 Metuit de illo, ne eum boves vel etiam ipse

Q

Æeta

Æeta perderet : lugebatque veluti omnino
 Jam mortuum : ac tenera illi per genas
 Lacryma gravissima miseratione fluebat præ cura. 20
 Leniter vero, cum ejulatu lamentans, edidit vocem.

Cur me miseram hic habet dolor ? five ille omnium
 Heroum optimus peribit, five inferior,
 Abeat. Et tamen debet incolumis effugere.
 Imo hoc, o veneranda dea Perseï, fiat, 25
 Domum redeat, elapsus fatum. Si vero fatum sit
 Ut cadat sub bovis, hoc ante sciat
 Quod ego misero illius non gestio exitio.
 Sic versabatur animum curis virgo.

Nox deinde in terram induxit tenebras, inque ponto 30
 Navitæ in Helicen & fidus Orionis
 Spectabant ex navibus : somnumque & viator
 Jam & janitor appetebat : & aliquam pueris
 Mortuis matrem sopor altus obtegebat.

Neque canum latratus per urbem, non tumultus erat 35
 Strepens ; at silentium nigrantem habebat noctem.

At non Medeam dulcis occupabat somnus.
 Multæ enim præ Æsonidæ desiderio vigilare faciebant curæ
 Timentem taurorum validas vires, quibus forsan esset
 Periturus indigno fato in arvo Martis. 40

Crebro illi animus in pectore æstuabat.
 Solis sicut quidam ædibus vibratur fulgor
 Ex aqua exurgens, quæ recens vel in lebetem
 Vel in mulctram fusa est : ille autem hic & illic
 Celeri vertigine ruens contorquetur : 45

Sic & in pectoribus cor torquebatur virginis,
 Lacrymaque ex oculis misericordia fluebat ; intusque semper
 Conficiebat

Conficiebat dolor consumens corpus : tantum illi ærumnas
Pervigiles in pectus injiciebant Amores.

Statuitque nunc illi salutaria medicamenta in tauros 50

Se daturam, nunc haudquaquam ; sed morituram & ipsam.

Statimque neque ipsam morituram, neque medicamenta da-

Sed fine consilio tranquillam suam subituram fatum. [turam,

Sedensque deinde deliberabat, & locuta est.

Misera ego vel hinc malis, vel inde ero. 55

Undique mihi animus est consilii inops ; neque aliquid reme-
dium

Doloris ; sed temere me urit penitus. Quam vellem

Dianæ velocibus ante telis cecidissem,

Quam hunc aspexissem, quam ad Græciam profecti essent

Chalciopes filii ; quos Deus, vel aliqua Furia 60

Nobis infelices huc inde duxit curas.

Pereat contendens, si illi in arvo perire

Fatum sit. Quî enim meos lateam parentes

Medicamenta ei parans ? qualemque sermonem dicam ?

Quis dolus, quod consilium secretum erit auxilii ? 65

An illum seorsim a fociis amice compellabo solum conspicata

Infelix ? Non equidem sperem, utcunque penitus mortuus
fuerit,

Me cessaturam ab doloribus. Imo tunc miseria nobis fieret,

Cum ille vita privaretur. Abeat pudor,

Abeat decori sensus : et ille meis consiliis servatus 70

Incolumis, quocunque illi visum fuerit, illuc eat.

Et deinde ego illo ipso die, quo certamen confecerit,

Moriar, vel gutture suspenso ædibus,

Vel haustis medicamentis ; vitæ inimicis.

Sed & sic in mortuam me conjicientur a tergo 75

Convicia: proculque urbs undique omnis resonabit
 Fatum meum, ac utique me per ora jactantes
 Colchides alibi aliæ contumeliosissime insectabuntur.

“ Quæ tantum curans virum ignotum

“ Mortua est: quæ domum suosque infamavit parentes, 80

“ Infano amorì cedens.” Quodnam mihi non erit dedecus?

Hei mihi ob ærumnas! certe multo melius esset

Hac ipsa in nocte relinquere vitam in thalamo,

Morte non expectata ex hac infamia omni elapsam,

Priusquam hæc exitiosa & infanda perficiam.

85

Dixit, & ad cistam ibat, in qua multa

Medicamenta illi, quædam bona, quædam noxia jacebant.

Cumque eam posuisset in genua flebat, rigabatque finum

Perpetuis lacrymis, quæ fluebant ubertim ei temere

Graviter lugenti suum fatum: & appetebat ipsa

90

Medicamenta decerpere letalia, ut hauriret.

Et jam vincula solvebat cistæ

Excerpere cupiens infelix: sed illi subito

Timor gravis diri orci menti offusus est.

Tenebatur autem dubitatione longum tempus, circumque

omnes

95

Amabiles vitæ curæ præsentès apparebant.

Reminiscebatur voluptatum, quot inter vivos adsunt,

Reminiscebatur læti æqualium cætus, utpote virgo:

Et illi sol amænior erat aspectu

Quam antea: certe magis animo amavit singula.

100

Tum illam deinde rursus suis deposuit genibus,

Junonis consilio conversa: cupiebatque statim apparere

Auroram orientem, ut illi salutifera daret

Medicamenta ex pacto, & conveniret præsens.

Sæpe

Sæpe claustra suarum solvebat forium, 105

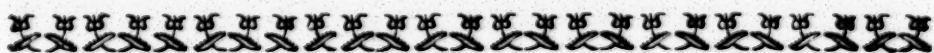
Lucem prospectans : illi deinde gratum conjecit lumen
Aurora, movebanturque per urbem singuli.

Simul vero ac lucentem vidit Auroram,
Virgo, flavas religavit manibus comas,
Quæ illi negligenter demissæ fluitabant. 110

Aridasque deterfit genas, tum unguento
Suavi nitidum reddidit corpus : induebatque peplum
Pulchrum, bene flexis aptatum fibulis.

Pulcherrimumque super caput jecit velum
Argento ornatam : & ibi circa ædes obambulans 115
Calcabat solum, cum oblivione malorum, quæ illi ante pedes
erant

Ingentia, sed futura erant auctiora postea.

JASON MEDEAM in HECATES templo convenit.

TUM nunquam aliquis talis veterum extitit virorum,
Neque quot ex ipso Jove genus, neque quot aliorum
Deorum ex sanguine Heroes orti sunt,
Qualem Jasonem fecit Jovis uxor die illo
Et coram visu, & compellatu. 5

Illum ipsi comites suspicientes reverebantur
Splendentem gratiis : gaudebat autem via
Mopsus, cum jam animo prospexisset singula.

Neque Medæ animus conversus est, ut alia observaret,
Cantantis licet: at omnes ei, quemcunque modularetur 10
Cantum,

118 Ex APOLLONII RHODII

Cantum, non longum placuit ludere.

Sed abfistebat consilio carens. Neque unquam oculos

Famularum in turbam fixos tenebat, sed in vias

Longe prospectabat reclines genas proferens.

Certe crebro pectus in præcordiis trepidavit, quandocunque
sonitum

15

Vel pedis, vel venti prætereuntem observaret.

Sed ille paulo post cupienti apparuit,
Sublime exultans velut Sirius ex Oceano,

Qui quidem pulcher illustrisque visu

Exoritur, sed pecori ingentem cladem affert.

20

Sic proinde illi pulcher advenit aspectu

Æsonides, sed laborem luctuosum movit apparens.

Cor deinde illi præcordiis excidit, oculique temere

Caligabant, calidusque genas cepit rubor.

Ac genua neque retro, neque porro attollere

25

Valebat, sed subtus fixa est pedes : interea

Famulæ omnes ab illis segregatæ sunt.

Hi vero muti prorsus adstiterunt sibi invicem,

Vel quercubus, vel proceris similes arietibus,

Quæ juxta tranquillæ in montibus defixæ sunt

30

Ventis jam positis, mox vero per flabra venti

Agitatæ valde strepunt : sic illi

Posthac erant satis locuturi præ spiritu amoris.

Sensit autem ipsam Jason malo jam trepidantem

Divinitus immisso, & talem blandiens dixit sermonem.

35

Cur me, virgo, tantum revereris solum existentem?

Non ego sum, quales gloriantes alii sunt

Viri, neque, cum in patria habitabam,

Eram prius : ideo ne me nimium reverearis, virgo,

Quin

Quin aliquid perconteris, quicquid tibi libeat, vel aliquid
dicas. 40

Sed quoniam nobis invicem amicis animis venimus

Loco in sacro, ubi non fas est peccare,

Palam dic & interroga: neque me blandis

Decipias verbis: quoniam a principio pollicita es

Sorori tuæ, grata medicamenta te mihi daturam. 45

Per ipsam Hecaten precor, & parentes,

Et Jovem, qui super hospites ac supplices manum protendit,

Ego & supplex & hospes huc venio,

Neessitate durissima obtestans. non enim absque

Te luctuosum superabo laborem. 50

Tibi vero ego rependam postea gratiam auxilio,

Qua fas erit, sicut decet seorsim habitantes,

Nomen tibi & pulchrum comparans decus: ut & etiam alii

Heroes te celebrabunt cum in Græciam redierint,

Heroumque conjuges & matres: quæ nunc alicubi 55

Nos in litoribus sedentes cum lamentis desiderant.

Harum graves utique tu dissipes curas.

Et quidem olim Thesea malis expedivit laboribus

Virgo Minois mitis Ariadne,

Quam Pasiphae folis filia peperit. 60

Sed illa & navem, postquam iram suam sopivit Minos,

Cum eo ascendens patriam reliquit: quam & ipsi

Dii amabant, medioque illius in æthere signum

Siderea corona, quam perhibent Ariadnes,

Nocturna inter cœlestia volvitur simulachra. 65

Sic & tibi a diis gratia erit, siquidem fervabis

Tantas præstantium virorum copias. Certe videris

Ex forma mitibus ornari moribus.

Sic

118 Ex APOLLONII RHODII

Sic dixit, adulatione eam attollens. illa vero declinatos oculos conjiciens

Amabiliter risit, & liquefiebat ei intus animus 70

Laude elatæ, & suspexit oculis ex adverfo.

Neque novit quod prius verbum diceret,

Sed simul valde volebat conferta omnia edere.

Ultroque nihil parcens ex fragrante cepit mitra

Medicamen : at ille statim manibus accepit gestiens. 75

Et quidem illi etiam omnem e pectoribus exhaustam

Animam dedisset ea libentissime petenti.

Talis a flavo capite Æsonidis

Fulgidam emittebat amor dulcem flammam, ejusque radios

Oculorum rapiebat : gaudio autem perfusa est mentem intus 80

Liquefacta, sicut circum rosas ros

Liquitur matutinis tepefactus radiis.

Ambo autem nunc in humum oculos figebant

Verentes, nunc rursus in se mutuo conjiciebant lumina,

Amabiliter hilaribus superciliis subridentes. 85

Tandem vero talibus vix compellavit eum virgo.

Attende animum nunc, quomodo tibi machinabor auxilium.

Cum jam advenienti tibi pater meus dederit

Ex serpentis malis exitiales spargere dentes,

Tum medio noctis ex æquo divisæ observato, 90

Perpetui flumine cum te laveris amnis,

Solus procul ab aliis in vestibus fuscis

Fossam excava rotundam : & in illa

Agnam macta, & integram crudam aræ impone,

Ipsam ignem cum aggefferis ad fossam. 95

Et unigenam Hecaten Persei filiam precibus placa,

Fundens ex patera mellea opera apium.

Mane

Mane vero, stillato hoc medicamine, veluti unguento
Nudus nitidum redde tuum corpus, inque illo vis
Erit maxima ingenisque robur : & arbitraberis 100

Non viris, sed immortalibus Diis parem te fieri.
Cumque ipsa hasta clypeus illinatur
Et ensis : Tum non te vulneraverint cuspides
Terrigenarum virorum, neque intolerabilis irruens
Flamma exitialium boum. Talis vero non in longum tempus
Eris, sed in illum diem. Tamen tu neutiquam a certamine 106
Recede. Quin & aliud tibi ulterius subjiciam adjuvmentum.

Simul ac validos boves iugo junxeris, & deinde omne
Manibus & viribus asperum novale araveris,
Et jam per sulcos exorti fuerint Gigantes 110

Sparsis serpentis atram in glebam dentibus :
Si surgentes multos per campum observes,
Furtim lapidem conjice gravem ; illi autem super eo,
Esurientes veluti canes de cibo, perdent
Se invicem : & ipse vehemens perge per certamen 115

Cum impetu ferri. Sic vellus in Græciam illo modo
Auferes ex Æa longe hinc : abibisque penitus,
Quo libeat, si tibi placuerit hinc profecto ire.

Sic dixit : & silentio ante pedes oculos conjiciens
Admodum tepidis genam lacrymis rigavit 120

Lamentans, quod erat longissime a se
Per pontum erraturus ; flebilique eum aperte
Rursus fermone allocuta est, prehenditque manu
Dextra : jam enim oculos reliquerat verecundia.

Reminiscere vero, siquidem unquam domum reversus sis, 125
Nomen Medæ : sic & ego rursus te a me distantem
Reminiscar. dic autem mihi hoc libens, ubi tibi sunt

Ædes, quo nunc per pontum nave transibis.

An alicubi prope divitem regredieris Orchomenum,

Vel etiam Ææam juxta insulam. Dic quoque puellam 130

Istam quam nominabas clarissimam natam

Pasiphaes, quæ cognata est patri meo.

Sic dixit : illumque ipsum subiit præ lacrymis puellæ

Mollis amor : talemque dolose vocem edidit.

Et ipse quoque sane neque nocte puto, neque unquam die 135

Tui me obliturum, cum effugero fatum ; si omnino

Fugiam incolumis in Græciam, neque ullum aliud

Æeta objiciat nobis graviolem laborem.

Quod si nostram scire tibi libeat patriam,

Dicam : valde enim & me ipsum animus hortatur. 140

Est quædam altis montibus circumdata terra,

Omnino pecudis & armentorum dives : ubi Prometheus

Iapeto natus bonum genuit Deucalionem :

Qui primus fecit urbes, & condidit templa

Diis, primusque hominibus imperavit. 145

Hæmoniam hanc vicini vocant.

In illa est Iolcos mea urbs, ibi & aliæ.

Sed cur hæc tibi irrita omnia dico,

Nostramque domum, illustremque Ariadnem

Filiam Minois ? quo insigni nomine illam 150

Virginem vocabant amabilem, de qua me interrogas.

Utinam enim, ut cum Theseo convenit Minoi

De illa, sic nobis pater tuus fit commodus.

Sic dixit, mollibus demulcens sermonibus.

Illius autem gravissimæ pectus agitabant curæ. 155

Et eum mœsta blandis verbis allocuta est.

Græciæ

Græciæ forsan hoc honestum est, pacta curare.

Æeta vero non talis est inter viros, qualem dixisti
Minoa Pasiphaes maritum fuisse; neque ego Ariadnæ
Æqualis sum: ideo nequaquam hospitii jura memora. 160

Sed tantum tu mei, cum Iolcum redieris,
Reminiscere, & tui ego, meis etiam invitis parentibus,
Reminiscar. Veniat vero ad nos e longinquo vel fama aliqua
Vel nuncia aliqua avis, quod mei oblitus sis,
Ipsam me veloces super pontum ferant 165
Hinc ad Iolcum abreptam procellæ,
Ut te, coram vituperationem objiciens,
Admoneam te per mea consilia elapsum esse. Utinam enim
essem

De improvviso tunc tuis præsens in ædibus.

Sic dixit, miserabiliter effundens per genas 170
Lacrymas: eamque ille tum interpellans allocutus est.

Puella optima, inanes sine abire procellas
Sicut & nunciam avem, quoniam vana dicis.
Quod si sedes illas & Græciam adveneris,
Honorata fæminis & viris ac veneranda 175
Eris: qui quidem te omnino ut Deam honorabunt,
Quoniam horum filii reduces domum venerint
Per te, illarumque fratresque & amici
Et vigentes ab exitio plane servati sint conjuges.
Nostrumque lectum thalamis in nuptialibus 180
Ornabis: neque nos dividet in amore
Aliud, priusquam mors fatalis nos obtegit.

Sic dixit. illique intus liquefactus est animus audiendo.
Et tamen opera cæca exhorruit prospiciens
Infelix: non vero diu abnegatura erat 185

Græciam habitare : sic enim hoc machinata est Juno,
 Ut malum Pelixæ sacram Iolcum veniret
 Ææa Medea, relicta patria.

Jam famulæ speculantes pone
 Silentio sollicitæ erant : poscebatque diei tempus 190
 Rursus domum abire puellam ad suam matrem.
 Illa vero nequaquam reditus meminit (delectabatur enim ei
 Animus simul formaque & blandis verbis)

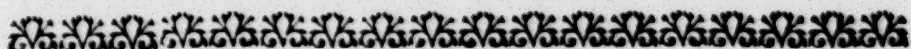
Nisi Ælionides cavens tandem locutus esset.
 Tempus est redire, ne ante lux solis 195
 Prior occidat, & aliquis singula observet
 Externorum : rursus vero hic conveniemus.

Sic illi se invicem mollibus tantum verbis
 Tentabant, ac deinde segregati sunt. Jason quidem
 Ad socios & navem lætus festinavit ire, 200
 Et illa ad famulas : istæ vero prope accurrebant
 Omnes simul ; eas autem circumfusas neutiquam observavit :
 Mens enim inter nubes sublimis volabat.

Spontaneis autem pedibus celerem ascendit currum :
 Et altera quidem manu cepit lora, altera vero scuticam 205
 Ornatam ut mulos agitare : illi autem ad urbem
 Ruebant properantes domum. Hanc vero reversam
 Chalciope, de filiis sollicita, interrogabat.

Illa præ mentis agitatione consilii inops, neque verba
 Audiebat, neque respondere percontanti volebat. 210
 Sedebat vero in scabello humili subter lectum
 Oblique ignitente in lævam manum gena.

Humida vero in palpebris habebat lumina, mente versans
 Quale suo consilio malum opus ex pacto jam machinata sit.

E. T Y R T A E O,

De bellica Virtute.

I.

NON memorandus mihi vir, nec in pretio habendus
videtur,

Seu virtutis pedum seu gratia luctæ ;

Neque si Cyclopum habeat magnitudinem & robur,

Et currendo vincat Thracium Aquilonem ;

Et forma fit vel ipso Tithono præstantior, 5

Et locupletior quam aut Midas aut Cinyras ;

Neque si Tantalidem Pelopem regno vincat,

Linguamque Adraſti ſuaviſſimam habeat ;

Neque ſi gloriam omnem præter bellicam fortitudinem habeat :

Non enim vir bonus eſt in bello, 10

Si non ſuſtineat cædem videre cruentam,

Et propius hoſtem ſtare cupiat.

Virtus eſt optimum inter homines præmium,

Et maxime decorat virum juvenem, cui adeſt.

Commune hoc bonum eſt civitati, & univerſo populo, 15

Si quis vir firmus inter pugnantes in-prima-acie maneat

Conſtanter, turpiſque fugæ prorſus oblivifcatur,

Vitam & animum patientem objiciens *periculo* ;

Animetque ad mortem obeundam proximum virum adſtans :

Hic vir bonus eſt in bello. 20

Statim

Statim vero hostium in fugam vertit phalanges
 Asperas, suaque industria praelii fluctus regit.
 Ipse autem in prima acie prostratus charam amittit vitam,
 Civitatem, & populos, & patrem honestans ;
 Multis per pectus & scutum rotundum vulneribus 25
 Et per thoracem ab anteriore parte fauciatus.
 Hunc vero lugent pariter juvenesque senesque,
 Et gravi desiderio tota civitas funus ipsius prosequitur.
 Hujus sepulcrum & liberi inter homines praelari sunt,
 Itemque nepotes, & omne posterorum genus. 30
 Nunquam ejus bona gloria interit, neque nomen ipsius,
 Sed, quamvis sub terra sit, manet immortalis,
 Quem se fortiter gerentem, manentemque, & pugnantem
 Pro patria & liberis vehemens Mars peremerit.
 Quod si effugerit sortem mortis longum-inducentis-soporem, 35
 Et victoria potitus splendidam gloriam pugnae auferat :
 Ipsum ex æquo omnes juvenesque senesque colunt,
 Multisque jucundis affectus ad Orcum abit.
 Senescens autem inter cives præcellit, neque quis illum
 Lædere, præ reverentia & justitia, cupit ; 40
 Omnesque in sedibus juvenes simul & æquales
 Loco cedunt ei, quique majores natu sunt.
 Hujus igitur virtutis ad summum pervenire nunc aliquis
 Nitatur animo, non remittens bellum.

Ejusdem, II.

Quamdiu torpetis ? quando strenuum habebitis animum,
 O juvenes ? an non verimini vicinos
 Ob tantam ignaviam ? In pace autem *vobis* videmini
 Sedere ? sed bellum totam regionem infestat.

Et

Et aliquis moriens ultimo jaculum emittat. 5
 Honori enim & ornamento viro, pugnare
 Pro patria & liberis & tenera uxore
 Adversus hostes. Mors autem aderit quandocunque
 Parcæ destinaverint. Sed age quispiam recta pergat
 Extenso in altum gladio, & sub scuto forte pectus 10
 Foveat cum primum incipit committi pugna.
 Non enim mortem effugere fatale est
 Virum. neque si a majoribus immortalibus genus ducat.
 Sæpe *quis* elapsus e pugna sonituque telorum
 Evadit, sed ipsum domi fatalis mors apprehendit. 15
 Atque hic sane nec amicus est populo, nec gratus :
 Illum vero magnus & parvus deslent, si quid passus fuerit,
 Universus enim populus virum fortem desiderat
 Defunctum, viventem vero instar semidei colit.
 Nam coram intuentur illum velut turrim : 20
 Quippe solus multorum æquat facinora.

Ejusdem. III.

Veruntamen Herculis genus invictum estis :
 Confidite ; nondum Jovis facies averfa est a nobis.
 Nec hominum turbam formidetis aut metuatis,
 Quin recta quisque hostibus scutum obvertat.
 Nostis enim quam gloriosa sint Martis luctuosi opera, 5
 Nostis etiam impetum permolesti belli :
 Nam ex illis qui audent una persistentes
 Cominus in hostes adversos impetum facere,
 Perpauci occidunt, & post se servant populum :
 Timidorum autem virorum omnis perit virtus. 10

Vix

Vix autem verbis aliquis explicare possit,
 Quanta incurrat mala vir qui se turpiter dederit.
 Ignominiosum namque est tergum sauciare
 Viri fugientis in adverso prælio.

Turpe quoque est cadaver in pulvere prostratum 15
 Atque in tergo hastæ cuspide vulneratum.

Sed firmus quispiam maneat utroque pede
 Terræ infixo, labia dentibus præmordens :
 Femora & tibiae inferne necnon pectus humerosque
 Lati clypei umbone contegens : 20

Dextra vero manu validam hastam torqueat,
 Terribilemque in capite cristam motet.

Fortia aggrediens facta discat bellare,
 Nec a telis procul absit clypeum gerens.

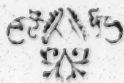
Sed congregiendi quispiam cominus longa hasta 25
 Vel gladio percussurus hostem capiat :

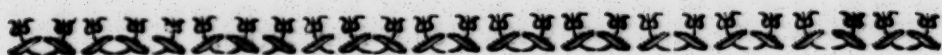
Et pedem pedi jungens, clypeumque clypeo admovens,
 Necnon cristam cristæ, galeamque galeæ,
 Pectorique adverso pectore contra hostem pugnet,
 Vel gladii capulo, vel hasta prælonga arrepta. 30

Ejusdem. IV.

Præclarum est, in prima acie si occidat
 Vir bonus, pro patria sua pugnans :
 At si quis urbe sua pinguibusque arvis relictis
 Mendicare cogitur, *hoc* omnium est miserrimum ;
 Cum chara matre vagans, & sene parente, 5
 Cumque parvulis filiis, & adolescentula uxore.
 Invisus namque erit ad quoscunque pervenerit,
 Indigentia victus & odiosa paupertate :

Genus *suum* infamat, & formam decoram turpat,
 Omnis generis anxietas & mala eum sequuntur. 10
 Tandem sic errantis hominis nulla cura
 Est, nec pudor ullus in posterum est.
 At nos animo forti pro terra hac pugnemus, & pro liberis
 Moriamur, nequaquam vitæ parcentes.
 O juvenes, arcte invicem juncti pugnate, 15
 Neque turpis fugæ aut timoris initium facite,
 Sed magnum fortemque concipite animo impetum,
 Nec pugnantes adversus hostes vitæ-rationem-habete.
 Veteranis antem, quorum genua non amplius sunt agilia,
 Grandævis relictis, ne fugite. 20
 Turpe enim est, si in prima acie prostratus
 Jaceat ante juvenes vir senior,
 Candidum jam habens caput, barbamque canam,
 Animam efflans fortem in pulvere,
 Et denudatus corpore: juvenibus autem omnino decorum
 est, 25
 Donec pulchrum pubertatis florem habeat,
 Viris quidem mortalibus, & mulieribus, visu amabilis
 Est, vivus adhuc; pulcher autem, si in prima acie ceciderit.
 Sed progressus ad pugnam quispiam maneat utroque pede
 Terræ infixio, labia dentibus præmordens. 30

S A P P H U S Fragmentum,

Apud LONGINUM.

Quod ita imitatus est CATULLUS.

- ‘ I L L E mi par esse Deo videtur,
 ‘ Ille, si fas est, superare Divos,
 ‘ Qui sedens adversus identidem te

Spectat & audit

- ‘ Dulce ridentem ; misero quod omnes
 ‘ Eripit sensus mihi : nam simul te,
 ‘ Lesbiam, aspexi, nihil est super mi

5

Quod loquar amens :

- ‘ Lingua sed torpet, tenuis sub artus
 ‘ Flamma dimanat ; sonitu suo pte
 ‘ Tinniunt aures, gemina & teguntur

10

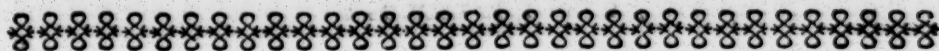
Lumina nocte.

*Liquitur sudor gelidus, tremorque
 Occupat totam ; minus ipsa pallet
 Herba marcescens ; prope succidentem*

15

Vita relinquit.

S A P P H U S

S A P P H U S carmen ad V E N E R E M.

Ex DIONYS. HALICARN. de Structura Orationis.

DI V A versutæ Cytherea mentis,
 Quæ dolos nectis, Jove nata ; damnis
 Ne domes, regina precor, gravique
 Pectora Luctu.

Huc veni : quondam mihi supplicanti 5
 Si prece audita, Venus, adfuisti ;
 Aurea dignata domo relicta
 Visere Sappho,

Vecta curru. Te tulerunt venusti
 Passeres lapsu celeri per orbem, 10
 Crebra jactantes per inane pennas
 Æthere ab alto.

Ilicet ventum est : placidoque vultu
 Alma subridens, rogitas, quid essem
 Passa ; Te cælo quibus invocarem 15
 Anxia curis.

Quid velim ; menti malefana poscam
 Quid meæ : cuinam teneros amores
 Suadeam capto : Tibi damna, Sappho,
 Intulit ecquis ? 20

Si fugit jam te, cito te sequetur :
 Si tuum ipse vit, dabit ipse munus :
 Suavium avertit ? tibi vix volenti

Porriget ultro :

Jam veni, jam nunc ; miserisque mentem
 Libera curis : fieri quod optem
 Id lubens, oro, facias ; & armis

25

Protege sumptis.

E R I N N A E Lesbiae,

Ex versione H. GROTII.

M Artis o proles mihi fortitudo
 Auream salve redimita vittam,
 Sancta, quæ terram super alta cæli

Templa tueris :

Nam tibi Parcæ tribuere foli
 Sceptra non unquam peritura regni :
 Imperi te vis decet, & potentis

5

Flexus habenæ.

Tum tua adductis juga pressa loris
 Continent terræ sola, continentque
 Spumeos fluctus : tibi tuta soli

10

Oppida parent.

Quæque res cunctas vaga fallit ætas,

Dum

Dum novis vitam variat figuris,
Semper ut regnes tibi perstat auras

15

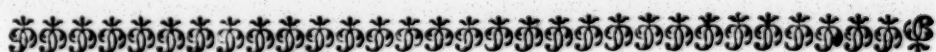
Ferre secundas.

Tu paris bello sobolem, & negatum
Prælio vinci juvenile robur,

Ut boni eventus segetem reportes

Fruge virorum.

20

E M I M N E R M O.

De Vita, quod brevis sit. I.

NOS autem, velut folia producit floridum tempus
Veris, cum subito splendor solis augetur :

His similes ad breve tempus floribus juventutis

Delectamur, a diis neque malum edocti

Neque bonum. Parcæ autem nigræ nobis adstant :

5

Altera, gerens finem molestæ senectutis ;

Altera, mortis. Breve autem tempus durat juventutis

Fructus, quamdiu super terram spargitur sol :

At postquam terminus temporis hujus præteriit,

Statim mori satius est, quam vivere.

10

Multis enim malis animus efficitur. Aliquando res domestica

Laborat, & paupertatis opera tristifica fiunt.

Alius rursus desiderat liberos, quos maxime

Cupiens, tellurem subit ad inferos.

Alius

Alius morbo animum-corrumpente tenetur : nec ullus est 15
Hominum, cui non multa Jupiter mala largiatur.

Ejusdem. II.

Vituperium Senectutis,

* * * * *

* * * *

Sed breve tempus durat, instar somnii,
Juventus pretiosa. Difficilis autem deformisque
Senectus statim iminet capiti,
Odiosa simul & contempta, quæ virum reddit obscurum,
Lædit autem oculos mentemque circumfusa. 5
Tithono Jupiter malum immortale dedit
Senectutem, quæ vel tristi morte magis est timenda.
Qui pulcherrimus erat olim, ubi forma præteriit,
Nec ut pater a filiis honoratur, nec ab amicis.

Ex SOLONIS Elegis.

II.

Nostra vero urbs nunquam occidet Jovis
Fato, & deorum immortalium sententia.
Nam magnanima speculatrix Jove-prognata
Pallas Minerva suis eam manibus protegit.
Ipsi autem celebrem urbem evertere stoliditate 5
Cives volunt pecuniis dediti :

Neque

Neque sacris possessionibus, neque ærariis
Parcentes, furantur direptionibus aliunde alius :
Neque sancta justitiæ scita curant.

Illa quidem tacens præteritorum conscia, & præsentia cernens,
Suo tempore omnino venit, ut pœnas exigat. 11

Sic publicum malum privati cujuslibet ædes occupat,
Nec vestibulares excludere illud possunt januæ :
Altos etiam super muros transcendit ; & prorsus invenit,
Sive quis in latebras fugiat, sive in lecto se *abscondat*. 15
Horum monuisse animus me jubet Athenienses,
Quam multa mala iniquitas urbi conciliet.
Æquitas vero modestiam, & omnia recta parit,
Et semper injustis compedes injicit :
Aspera mitigat, fastidium sedat, injuriam repellit, 20
Malique nascentis disperdit semina :
Jus pravum corrigit, elata corda
Mansuefacit, seditionisque opera compescit :
Reprimit etiam acerbæ litis bilem : & geruntur, cum ea regnat,
Omnia inter homines integre & prudenter. 25

E S I M O N I D E.

In vitam humanam. I.

NULLA res inter homines perpetuo firma manet,
Unam autem hanc *sententiam* vir Chius optime protulit,

Quod HOMINUM generatio talis est, qualis est foliorum.

Hanc pauci homines perceptam auribus
In pectora condunt. Fovet enim spes unumquemque 5
Virorum, qualis juvenum animis innascitur.

Quamdiu vero homo aliquis amabilem juventutis florem obtinet,
Animo levi præditus multa cogitat irrita :

Nam neque senectutem sibi affuturam expectat ; nec intelligunt

Quam breve sit juventutis & vitæ tempus *datum*
Mortalibus. Tu vero hæc discas, & ad finem usque vitæ 10
Animo tuo bona persevera gratificans.

Ejusdem. IV. In vitam humanam.

O fili, penes se habet Jupiter altitonans finem
Omnium, quæ fiunt ; & pro arbitrio suo disponit.

Nec in hominum caducorum potestate animus

Est, sed in diem nos mortales vivimus,

Ita ut singulis Deus destinaverit. 5

Omnes autem spes divina pulchris rebus, *quas sibi quisque proponit*, fovet,

Temere consultantes. Alii diem

Venturam

Venturam expectant, alii annorum circuitus.

Novum autem annum nullus non hominum sperat

Divitiis bonisque plenum & charum affore.

10

Sed prævenit alium misera senectus, comprehendens

Antequam finis accedat : alios tristes ægritudines

Mortalium perdunt : alios Marte domitos

Sub terram Pluto demittit obscuram.

Sunt qui in mari procellis agitati

15

Et multis fluctibus purpurei sali

Moriuntur, cum non amplius vivere possunt.

Nonnulli laqueo vitam infeliciter finiunt,

Et sponte sua lumen solis relinquunt.

Sic nihil malorum *in vita* abest : sed infinitæ

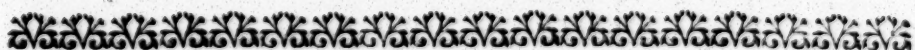
20

Mortalium fortes, & ineffabiles calamitates

Damnaque sunt. Quod si me audirent,

Mala non diligeremus, neque doloribus

Animum applicantes malis discruciamur.

Ejusdem, apud DIONYS. HALICARN. de Struct. Orationis.

QUUM navigio, eleganti arte composito, ventus

Infremeret spirans, pelagique stagna commota

Aspero fluctu id essent everfura ; haud ficcis quidem

Genis, Perseo circumque injecit

Amicam manum, dixitque “ O Fili,

5

“ Quos sustineo labores ! tu vero dulcem somnum carpis, &

“ infanti

“ Animo dormis, in domo illætabili,

T

“ Clavisque

Nunquam, ne mortuus quidem, perdes gloriam, neque latebis,

Perenne apud homines semper habens nomen,
Cyme, per Græciam versatus, & per insulas,
Piscesum tranans mare infructuosum,
Non equorum tergis infidens : sed te transmittent 15
Illustria Musarum dona violis coronatarum.

Omnibus enim, quibus curæ est etiam venturis carmen,
Intereris, donec terra erit & sol.

Ejusdem.

Hei mihi ob pubertatem & senectutem exitialem,
Hanc quidem instantem, illam vero abeuntem !
Cito enim, sicut cogitatio, præterit venusta juvena.
Neque equorum impetus est velocior.
Quam fortunatus ille est ac felix, qui expers 5
Laborum in Plutonis nigram domum descendit.
Statim mihi per corpus fuit permultum sudoris,
Et exhorreo intuens florem æqualis juventutis
Amabilem & pulchrum : quoniam diuturnior debet esse.
Sed caducum quiddam est, ut somnium, 10
Juventa veneranda : exitialis vero & deformis
Confestim capiti senectus impendet.

Ejusdem.

Bibe vinum, quod a meo vertice Taygeti
Vites tulerunt, quas plantavit senex
Montis in saltibus gratus Diis Theotimus,
Ex plataneto gelidam aquam ducens :

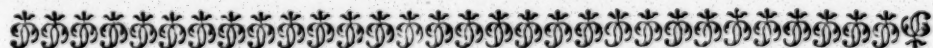
Ex hoc bibens graves dissipabis curas, 5
 Potusque eris multo alacrior.
 Pax & divitiæ habeant urbem, ut cum aliis
 Comisser : malum non amo bellum.
 Jupiter super hanc urbem protendat, æthere habitans,
 Semper dextram manum in salutem 10
 Et cæteri immortales Dii : & Apollo
 Fingat linguam & mentem nostram :
 Et lyra moduletur sacrum carmen & tibia :
 Nosque libationibus Deos placantes
 Bibamus, amœna inter nos loquentes; 15
 Nihil Medorum timentes bellum.
 Sic esse & melius hilarem animum habentes,
 Sine curis læte vivere
 Oblectatos, longeque mala fata arcere,
 Senectamque gravem, & mortis finem. 20
 Juventa delectatus ludo : longum enim sub terra,
 Anima amissa, jacebo sicut lapis
 Mutus, linquamque amœnam lucem solis,
 Et utcumque bonus sim videbo nihil amplius.
 Oblectare mi anime : mox alii quidam futuri sunt 25
 Viri, ego autem mortuus ero nigra terra.
 Semper mihi cor exultat, cum audiam
 Tibiarum sonantium amabilem vocem.
 Gaudeoque bene libens, & tibicinem audiens,
 Gaudeoque bene sonantem manibus lyram sustinens. 30
 Nemo est mortalium, qui, cum eum semel terra texerit,
 Cumque descenderit ad Erebum domumque Proserpinæ,
 Delectatur, neque lyram neque tibicinem audiens,
 Neque Bacchi dona tollens.

Hæc

Hæc intuens, pectore bene me habebo, donec agilia
Genua & caput non tremulus fero. 35

Ejusdem, De AMICITIA.

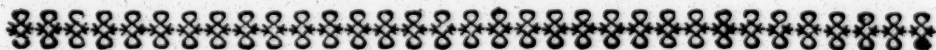
Castor, & Pollux, qui in Lacedæmone divina
Habitatis ad Eurotam pulcherrimum amnem ;
Si unquam cogitem amico malum, ipse habeam ;
Si vero aliquod ille mihi, bis tantum ipse habeat.
Molestè mihi animus habet de tua amicitia ; 5
Neque enim odisse, nec amare possum :
Cognoscens molestum quidem esse, quando amicus viro fuerit,
Odisse ; molestumque non volentem amare.

XENOPHANIS Colophonii.

NUNC enim mundum solum est, puræque manus om-
nium,
Et calices, & plicatilis circumposita corona :
Alius dulce unguentum in phiala porrigit,
Poculumque astat plenum lætitiæ :
Alii vinum in promptu est, quod promittit se nunquam pro-
diturum, 5
Suave, in doliis flores olens.
In medio castum odorem thus emittit,
Gelidaque est aqua, & dulcis, & pura.
Adjacent flavi panes, & honorata mensa,
Caseo & melle pingui onusta.

Ara autem floribus in medio undique stipatur,
 Cantusque circum tenet ædes, & convivia.
 Oportet vero primum Deum celebrare hilares viros
 Faustis verbis & puro sermone.
 Non turpe bibere, quantum ferens redeas 15
 Domum sine anteambulone, non admodum senex.
 Neque pugnæ memorare Titanum neque gigantum,
 Neque Centaurorum, vel tumultus veterum,
 Neque alias nugas, quibus nihil boni inest,
 Sed Deorum curam semper gerere bonam. 20

I O N I S Chii.

SALVET O noster rex, servator ac pater ;
 Nobisque poculum pocillatores ministri
 Misceant guttis argenteis : aurumque
 Vinum habens effundat e manibus in solum.
 Libatione deinde rite facta Herculi & Alcmenæ, 5
 Procloque, & Perseidis, a Jove auspicantes
 Bibamus, ludamus : eat per noctem cantus,
 Saltet aliquis : libensque dux esto lætitiæ.

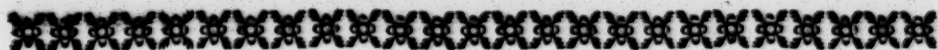
EX EURIPIDIS Andromache.

Andromache, a Neoptolemo in Græciam abducta, cum ad Thetidis templum confugisset, hæc loquitur.

AD Ilium altam Paris non nuptam, sed perniciem aliquam
 Adduxit tori sociam Helenam in thalamum.
 Propter quam, o Troja, ferro & igni vastatam
 Cepit te velox Mars Græciæ habens mille rates,
 Et meum miseræ maritum Hectorem, quem circa murum 5
 Currum agens traxit filius marinæ Thetidis.
 Ego autem ex thalamis ducta sum ad litus maris,
 Circumdans caput tristi servitute.
 Multæ autem lacrymæ defluerunt per corpus, cum reliqui
 Urbemque & thalamum, & virum in pulvere. 10
 Hei mihi miseræ! cur oportuit me lucem adhuc videre,
 Hermionæ servam, a qua afflicta
 Ad hanc statuam Deæ supplex manus circumjiciens
 Colliquesco, ut ex saxo scaturiens gutta.

BACCHY-

B A C C H Y L I D I S :

Ex versione H. G R O T I I.

PA X alma res fert maximas mortalibus,
 Illa ministrat opes,
 Blandosque lusus carminum.

Tunc lætus ignis in Deorum altaribus
 Lanigeras pecudes,
 Cælasque consumit boves.

5

Gratus palæstræ tunc juventutem labor,
 Sertaque juncta mero
 Et tibiæ exercet sonus :

Tunc inter ipsa fibularum vincula,
 In clypeiue finu
 Araneæ texunt opus :

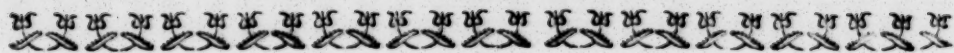
10

Hic hasta, & illic ensium mucro jacet :
 Cordis amica quies
 Nullo fugatur classico ;

15

Sed altus hæret & sui juris sopor :
 Carminibus resonat
 Vicinia, & festa dape.

CRITIÆ.

C R I T I A E.

S P A R T Æ mos est ratumque institutum,
 Eundem calicem vino gravem ebibere,
 Non autem, nominatim invitato compotore, præbire &
 calicem porrigere,
 Aut manum dextram versus in orbem bibendi vices exten-
 dere.

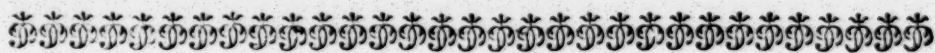
His scilicet potationibus in turpia verba 5
 Lingua solvitur, strigofiusque corpus
 Elanguescit; oculosque hebetat infidens caligo :
 Ingenium ac memoria oblivione tabescunt.
 Mens labat : perditis moribus famuli corrumpuntur ;
 Sumptus fit, qui domesticam rem proterit. 10
 Lacedæmonii juvenes eo usque bibunt,
 Ut ad capiendum scutum alacres omnes animum referant,
 Linguamque ad hilaritatem modestumque risum ;
 Ea nimirum potatio corpori utilis est,
 Mentique, & fortunis, ac bene ad opera Minervæ, 15
 Et ad somnum confert, qui laborum portus est :
 Tum etiam ad bonam valetudinem jucundissimam Dearum
 mortalibus,
 Nec minus ad castitatem pietati vicinam.
 Quæ vero supra modum fiunt potationes, confessim
 Cblectant quidem, sed perpetuo dolere post afficiunt. 20
 U Sed

Sed Lacedæmoniorum victus æqualiter institutus est ;

Modice ut bibant & edant, ita ut rursus edere

Et bibere possint : cum sit vetitum

Die proluere corpus immodicis poculis.

CALLISTRATI.

IN myrti ramo gladium gestabo,
Sicut Harmodius & Aristogiton,
Cum Tyrannum interfecerunt,
Et æquabile jus Athenis reddiderunt.

Charissime Aarmodie, non uspiam mortuus es :

5

In fortunatorum insulis te dicunt esse,

Ubi pedibus velox est Achilles,

Et Tydidem dicunt Diomedem.

In myrti ramo gladium gestabo,

Sicut Harmodius & Aristogiton,

10

Cum Minervæ in sacris

Virum Tyrannum Hipparchum occidebant.

Semper vobis gloria erit per terram,

Charissime Harmodie & Aristogiton,

Quoniam Tyrannum interfecistis,

15

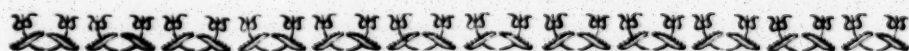
Et æquabile jus Athenis reddidistis.

E X

BIONE SMYRNÆO.

EX EPITAPHIO ADONIDIS.

Amator Adonidem : adlamentantur Amores.
L Formosus Adonis in montibus jacet, femur dente
Candidum candido dente percussus, & Venerem
dolore afficit

Tenuiter spirans : ater vero cruor manat
Niveam per carnem : sub superciliis autem oculi torpent, 5
Et rosa labrorum fugit : unaque cum illo
Moritur & osculum quod Venus nunquam relinquet.
Veneri quidem osculum, etiam non amplius viventis, gratum
est :

Sed Adonis non sensit quod ipsum morientem osculata est.

Ah ah Venus ! Perit pulcher Adonis. 10

Ut vidit, ut cognovit Adonidis intolerabile vulnus,
Ut vidit purpureum sanguinem in marcescente femore,
Brachia expandens gemendo dicebat, mane Adoni,
Miser mane Adoni, ut te postremum assequar,

U 2

Ut

Ut te amplectar, & labra labris misceam. 15

Expergiscere paulisper Adoni, jamque postremo me osculare ;

Tantillum me osculare donec vivit osculum

Donec ab anima in meum os & in meum jecur

Spiritus tuus fluxerit, & tuum dulcem amorem exuxero,

Atque imbibero amorem : Osculum autem hoc aservabo, 20

Tanquam ipsum Adonidem, quando tu me infelix fugis ;

Fugis longe Adoni, & abis ad Acherontem,

Et tristem regem & immitem : ego vero misera

Vivo, & dea sum, neque te persequi possum.

Accipe Proserpina virum meum : nam tu es 25

Longe me potentior ; &, quicquid pulchrum est ad te devolvitur.

Moreris, o desideratissime : amor autem sicut somnium mihi avolavit.

Tecum vero una cestus periit. Quid enim temerarie venabar ?

Cum adeo pulcher esses, cum feris congredi ausus es ?

Sic lugebat Venus. Amores una lugebant. 30

Væ væ Veneri ! Interiit pulcher Adonis.

Lacrymarum tantum Venus effundit, quantum Adonis

Sanguinis fundit. Hæc vero omnia in terra convertuntur in flores :

Sanguis rosam gignit, sed lacrymæ anemonem.

Lamentor Adonidem : interiit pulcher Adonis. 35

Ne in sylvis amplius virum deplora, o Venus :

Est recte instructus torus, est Adonidi torus paratus.

Tuum, o Venus, hunc lectulum tenet mortuus Adonis ;

Et, licet mortuus, tamen pulcher est : pulcher mortuus, quasi dormiens.

Recubat

Recubat tener Adonis purpureis in vestibus :

40

Circa eum autem plorantes gemunt Amores,

Tonfi capillos propter Adonidem : & hic quidem sagittas,

Ille vero arcum calcat, alius volucrem frangit pharetram :

Alius calceamentum Adonidis solvit, alius lebetibus

Aureis fert aquam, alius femora lavat :

45

Alius retro alis refrigerat Adonidem.

Ipsam Cytheream adlamentantur Amores.

Extinxit totam facem in limine Hymenæus,

Et coronam nuptialem discerpsit. Non amplius Hymen,

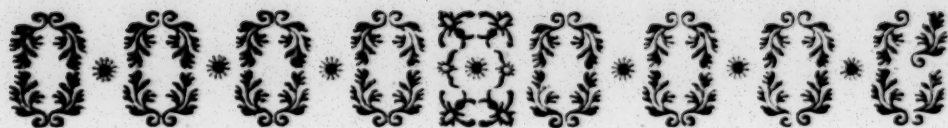
Hymen non amplius cantilena est ; sed cantatur Ah ah ! 50

Charites deplorant filium Cinyræ,

Et ipsum cantu revocant : at ille non exaudit ;

Non sane, non potest, Proserpina ipsum non dimittit.

E X

M O S C H O.

Ex E P I T A P H I O B I O N I S.

Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.

I Luscinia quæ densis lugetis in foliis,

Nunciate Siculis undis Arethusæ,

Quod pastor Bion mortuus est, quodque una cum ipso

Et carmen interiit, periitque Dorica Musa.

5

Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.

Ille armentis charus non amplius canit,

Non amplius solitariis sub quercubus recubans cantat :

Verum apud Plutonem carmen Lethæum canit.

Montes vero sunt muti, & vaccæ quæ apud tauros

10

Vagantur plorant, & non volunt pasci.

Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.

Tuum, o Bion, deflevit subitum interitum ipse Apollo,

Et Satyri lugebant, atque atris vestibibus induti Priapi.

Echo vero in rupibus luget quod taceat,

15

Neque

Neque amplius labra tua imitetur. In tuo autem interitu
Arbores fructus suos abjecerunt, & flores omnes marcidi facti
sunt.

Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.

Quis jam tua fistula canet, o desideratissime?

Quis calamis tuis os admovebit? quis adeo audax erit? 20

Nam adhuc spirant tua labra & tuum halitum.

Echo etiam inter arundines tuos decerpit cantus.

Pani fero fistulam tuam: fortasse & ille affigere

Os verebitur, ne post te secundas ferat.

Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ. 25

Deflet & Galatea tuum carmen, quam olim oblectare solebas

Sedentem apud te in littore maris.

Non enim sicut Cyclops canebas: nam ab illo refugiebat

Pulchra Galatea; te vero blande e mari adspiciebat:

Et nunc oblita pelagi, in arenis 30

Sedet desertis, & adhuc boves tuos pascit.

Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.

Omnia tecum, o pastor, mortua sunt dona Musarum,

Virginum suavia oscula, & puerorum labra:

Et miserabiliter apud tuum sepulcrum plorant Amores. 35

Venus te amat multo magis quam osculum

Quo nuper Adonidem morientem osculata est.

Hic tibi, o fluviorum maxime canore, alter mœror est;

Hic, o Mele, novus dolor. Interiit enim tibi prius Homerus,

Illud Calliopes dulce os: & te aiunt 40

Deplorasce pulchrum filium flebilibus undis,

Totumque replevisse voce tua mare: nunc iterum alium

Filium deploras, & tristi luctu contabescis.

Ambo

Ambo fontibus chari erant : alter bibebat

De Fonte Pegaseo ; alter tenebat poculum de fonte Arethusæ.

Et alter Tyndarei formosam cecinit filiam, 46

Et magnum Thetidis filium, & Atridam Menelaum :

Alter vero non bella, non lacrymas, verum Pana canebat,

Et pastores sonabat, & inter canendum pecora pascebat,

Et fistulas fabricabat, & suavem vitulam mulgebat, 50

Et puerorum oscula docebat, & Amorem

In gremio fovebat, atque Veneri charus erat.

Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.

O Bion, omnes inclytæ urbes, omnia oppida te deplorant :

Afera te deflet multo magis quam Hesiodum ; 55

Neque adeo desiderant Pindarum Bœoticæ sylvæ ;

Nec propter Alcæum adeo flevit Lesbos munita ;

Nec vatem suum adeo flevit Ceium oppidum.

Te magis quam Archilochum desiderat Parus : proque Sapphus

Adhuc tuum carmen sonat Mitylene. 60

Interque Syracusanos Theocritus. Verum ego tibi

Aufonici mœroris carmen cano, non alienus a cantione

Bucolica, quam docuisti tuos discipulos,

Hæredes Musæ Doricæ nos eo honore afficiens.

Aliis opes tuas, mihi vero reliquisti carmen. 65

Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.

Hei hei ! malvæ cum in horto interierunt,

Vel viride apium, vel florens crispum anethum,

Postea reviviscunt, & altero anno renascuntur :

Nos vero quæ magni & fortes & sapientes viri sumus, 70

Ubi semel mortui fuerimus, obscuri in terra concava

Dormimus valde longum, infinitum, inexcitabilem somnum.

Et

Et tu quidem in silentio conditus eris in terra.

Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.

Venenum venit, o Bion, ad tuum os, venenum sensisti. 75

Quomodo ad tua labra accessit, & dulce factum non fuit?

Quis homo adeo immitis, vel miscens tibi,

Vel præbere tibi jubens venenum, effugit tuam cantionem?

Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.

At pœna iusta deprehendit omnes: ego vero in hoc luctu 80

Lacrymas fundo, tuumque fatum deploro. Quod si possem,

Ut Orpheus, qui descendit ad inferos; sicut olim Ulysses,

Et ante eum Alcides; ita & ego forsitan venirem ad domum

Plutonis, ut viderem an etiam Diti cantes,

Atque quid cantes audirem. Verum apud Proserpinam 85

Siculum aliquid resona, & suave aliquod bucolicum cane:

Nam & illa in Siculo & Ætnæo ludit

Littore, & carmen Doricum cecinit. Non inhonoratum

Carmen erit: & sicut Orpheo prius dedit

Suaviter cithara canenti reducem Eurydicen, 90

Sic & te, o Bion, remittet montibus. Si vero & ego

Fistula cantare scirem, ipse apud Plutonem ad recuperandum

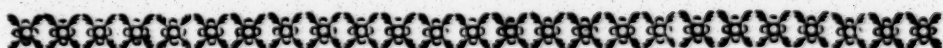
te cantare vellem.

E X

M U S Æ O.

Ex Carmine in H E R O & L E A N D R U M.

IC hi quidem amoris abscondentes vim,
 S Occulta delectabantur inter se venere.
 Sed parvum vixerunt in tempus, neque diu
 Invicem potiti sunt multivagis nuptiis.

Sed, quando pruinosa venit hyemis hora
 Horrendas commovens multarum vortiginum procellas,
 Profunditates mobiles, & madida fundamenta maris,
 Hyemales spirantes verberabant venti,
 Nimbo percutientes totum mare : jactatamque
 Jam navem nigram subduxit in consuetam terram
 Hyemale & infidum effugiens mare nauta.
 Sed non hyemalis te timor coercebat maris,

5

10

Audax

Audax Leander : nuncius sed te turris,
 Consuetam significans lucem nuptiarum,
 Furentis impulit securum maris, 15
 Crudelis & perfidus. Debebat autem infelix Hero,
 Hyeme instante, manere sine Leandro,
 Non amplius accendens brevis temporis stellam lectorum.
 Sed amor & fatum cogebat : allecta autem
 Parcarum ostendebat, & non amplius facem Amorum. 20
 Nox erat, cum maxime spirantes venti,
 Hyemalibus flatibus jaculantes venti,
 Collecti irruunt in littus maris :
 Tunc Leander consuetæ spe sponsæ
 Valde sonanti ferebatur maris in dorso. 25
 Jam ab unda undaolvebatur, & turbabatur aqua,
 Ætheri miscebatur mare : concitatus est undique strepitus,
 Pugnantibus ventis ; zephyrum autem contra spirabat eurus,
 Et notus in boream magnas immisit minas,
 Et fragor fuit dirus horrifoni maris. 30
 Gravia autem passus Leander in immitibus gurgitibus,
 Sæpe quidem precabatur æquoream Venerem,
 Sæpe autem & ipsum regem Neptunum maris :
 Atthidis non boream immemorem reliquit nymphæ.
 Sed ei nullus auxiliatus est : Amor autem non coercuit Par-
 cas. 35
 Undique autem accumulati gravi fluctus impetu
 Pulsatus ferebatur : pedum autem ejus defecit vigor,
 Et vis fuit immobilis inquietarum manuum.
 Multa autem spontanea effusio fluebat in guttur,
 Et potum letalem impetuosi potavit maris : 40
 Et jam lucernam infidam extinxit amarus ventus,

Et animam & amorem defendi Leandri.

Illa vero, adhuc cunctante Leandro, vigilibus oculis
Stabat, fluctuans miseris curis.

Venit autem aurora, & non vidit sponsum Hero.

45

Circumquaque vero oculum dirigebat in lata dorſa maris,

Sicubi videret errantem suum maritum

Lucerna extincta. Apud fundamentum vero turris

Dilaniatum scopulis ut vidit mortuum maritum,

Variam scindens circa pectora tunicam

50

Cum strepitu præceps ab alta deturbata est turri.

Atque sic Hero mortua est cum mortuo marito :
Suique potiti sunt & in ultima pernicie.

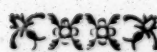
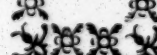
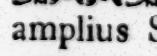
E X

P I N D A R O.

O L Y M P. I.

Hieronî SYRACUSANO equo Celete victori.

 P T I M A quidem est aqua : & aurum, ardens ignis velut excellit nocte, superbas inter divitias : si
 O vero certamina narrare gestis ô charum cor, ne
 amplius Sole contempleris aliud fœventius interdiu lucidum
 astrum, desertum per ætherem. Neque quam quod est Olympiæ, certamen præstantius dicemus : unde celeberrimus hymnus contextitur sapientum ingeniis, ut cantent Saturni filium, ad opulentam venientes beatam Hieronis domum :

A N T I S T. I.

Justum qui administrat sceptrum in foecunda Sicilia, decerpens quidem summitates virtutibus ab omnibus : resplendet
 vero

vero etiam muficæ in flore, cujufmodi ludimus amicam nos viri frequenter circa menfam.

Sed Doricam citharam à clavo accipe, fi qua tibi Piſæque & Pherenici gratia equi animum dulciſſimis ſubjecit cogitationibus : cum ad Alpheum concitus proruit, corpus non ſtimulatum in curſibus exhibens, victoriæque admovit dominum

E P O D. I.

Syracuſium, equis gaudentem regem. Splendet autem ei gloria apud generoſam Lydi Pelopis coloniam : quem præpotens amavit terram continens Neptunus, poſtquam eum puro lebetes exemit Clotho, ebore illuſtrem humerum exornatum. Certe mirabilia multa, & nonnunquam etiam hominum mentes, ſupra veracem ſermonem variegatæ mendaciis variis decipiunt fabulæ :

S T R O P H. II.

Gratiaque Poeticæ, quæ omnes facit voluptates hominibus, afferens dictis auctoritatem, etiam incredibile, ſolertia fecit credibile eſſe ſæpenumero. Dies autem ſubſequentes, teſtes ſunt ſapientiſſimi. Eſt autem homini dicere conveniens de Diis honeſta : minor enim culpa eſt. Fili Tantalî, te vero, contra quam priores, dicam, quando vocavit pater Tantalus maxime legitimas ad epulas, charamque Sipylum, retributivam diis cœnam præbens, tunc tridente inclytum rapiſſe,

A N T I S T.

A N T I S T. II.

domitum mentem desiderio, aureisque in equabus supremam late honorati ad domum Jovis transfuisse: quo proxime priore tempore venit & Ganymedes Jovi idem ad ministerium. Ut vero evanidus eras, neque matri multum inquirentes viri te adducebant: dixit clam aliquis statim invidorum vicinorum, aquæ quod te igne ferventem circa vehementiam ense difsecuissent, & comedisent.

E P O D. II.

Mihi vero absurdum, helluonem beatorum aliquem dicere. Desisto. Noxa prehendere solet frequenter maledicos. Si vero sane ullum virum mortalem Olympi speculatores honorarunt, fuit Tantalus hic. Sed enim concoquere magnam felicitatem non potuit: faturitateque accepit noxam ingentem, quam ei pater superpendit ipsi, validum videlicet lapidem, quem semper cogitans à capite amoliri, lætitia aberrat.

S T R O P H. III.

Habet autem auxilio carentem vitam hanc, & constanter ærumnosum cum tribus quartum laborem: immortalium quoniam furatus, æqualibus compotoribus nectar ambrosiamque dedit, quibus immortalem ipsum Dii fecerant. Si vero Deum vir aliquis sperat quippiam latere faciens, fallitur.

litur. Idcirco demiserunt filium immortales ei retro ad celeri
morti obnoxiam rursus hominum gentem. In florida autem
quando ætate lanugo ipsi nigrum mentum tegebat, paratas
animo volutavit nuptias,

A N T I S T. III.

ut Pisata à patre gloriosam Hippodamiam haberet. Prope
autem progressus ad canum mare solus in tenebris, inclama-
bat gravistrepum tridente insignem Neptunum : is autem ipsi
ad pedes prope apparuit. Cui quidem dixit Pelops : ama-
bilia dona Cypriæ Veneris age si quid ô Neptune ad gratiam
tibi apparent, impedi hastam Oenomai æream : me vero in
velocissimis trans mitte curribus ad Elin, victoriæque admove,
postquam tribus & decem viris interemptis amantibus, differt
nuptias

E P O D. III.

filix. Magnum autem periculum imbellem virum non oc-
cupat. Mori autem quibus necesse, quidnam aliquis igno-
bile senium in tenebris sedens coquat frustra, omnium honesto-
rum expers ? sed mihi quidem hoc certamen subiectum erit :
tu vero eventum gratum dato. Sic dixit : neque irrita attigit
igitur verba. Eum quidem lætificans Deus, dedit ei currum
aureum, in aliisque indefessos equos.

S T R O P H. IV.

Cepit igitur CEnomai robur, virginemque conjugem : ge-
nuitque duces sex virtutum curam habentes filios. Nunc
autem

autem iusta magnifica affecutus est, ad Alphei alveum reclinatus, i. e. sepultus, tumulum undique ambitum habens frequentatissimam hospitibus apud aram.

Gloria autem eminus conspicitur Olympiadum, in cursibus Pelopis, ubi velocitas pedum certat, vigoresque roboris in laboribus audaces. Qui autem vincit, reliqua in vita habet mellitam serenitatem,

AN T I S T. IV.

Præmiorum victoriæ gratia. Quod autem semper unoquoque die obvenit bonum, id summum venit omni mortali. Me autem coronare illum equestri lege Æolico cantu oportet. Confido enim, me hospitem nullum utraque ratione instructum, bonarumque rerum gnarum alium, aut potentia præstantiorem, eorum sane qui nunc sunt, inclytis exornaturum hymnorum plicis. Deus procurator existens, tuis prospicit, habens hanc sollicitudinem, O Hiero, curis. Si autem non cito te destiterit, adhuc suaviorem spero

E P O D. IV.

me te cum curru celeri decantaturum, administram ubi inveniam viam verborum, ad apricum veniens Cronium. Mihi quidem igitur musa fortissimum telum robore nutrit. In aliis autem alii magni: supremum vero, in sublime tollitur regibus. Ne amplius prospecta ulterius. Contingat saltem teque hoc in sublimi tempus transigere, meque tantis victoribus conversari, conspicuum sapientia inter Græcos existentem ubique.

O L Y M P. II.

THERONI AGRIGENTINO *Curru victori.*

S T R O P H. I.

In cithara regnantes hymni, quem deum, quem heroa, quemve virum celebrabimus? Sane Pifa quidem Jovis: Olympiadem vero instituit Hercules, primitias spoliolorum belli: Theronem vero quadrigas ob victrices celebrandum est voce, justum hospitem, columnen Agrigenti, clarorumque parentum florem, rectorem urbium:

A N T I S T. I.

qui cum laborassent multum animo, sacrum tenuerunt habitaculum fluvii, Siciliaeque erant oculus: vitaque insequetur felix, divitiasque & gratiam afferens, nativas ad virtutes. Sed o Saturnie, fili Rheæ, sedem Olympi gubernans, certaminumque summitatem, meatumque Alphei, exhilaratus hymnis, propitius agrum porro patrium illis cura

E P O D. I.

postero generi. Factorum autem iusteque & præter jus, infectum, ne quidem tempus omnium parens possit efficere, operum finem. Oblivio autem forte cum felici fieri potest. Bonis enim à gaudiis, malum perit odiosum, superatum,

S T R O P H. II.

quando Dei numen mittit eminus beatitatem excelsam.

Congruit

Congruit autem sermo in bona fede locatis Cadmi filiabus, passæ sunt quæ magna. Luctus vero concidit gravis superioribus à bonis. Vivit quidem inter cœlites, interempta fragore fulminis, passis crinibus Semele : amat autem eam Pallas semper, & Jupiter pater valde : amatque puer hederiger.

A N T I S T. II.

Aiunt autem & in mari, cum filiabus Nerei marinis, vitam immortalem Inoni constitutam esse, omne per tempus. Sane mortalium cognitus est terminus nullus mortis, neque quietis datorem diem quando filium Solis incorrupto cum bono conficiemus. Fluxus autem alias alii lætitiarumque & laborum, ad viros transferunt.

E P O D. II.

Sic enim fortuna, quæ paternam horum habet jucundam sortem divinitus profecta cum felicitate, aliquam etiam cladem inducit in contrarium versam alio tempore, ex quo interfecit Laium fatalis filius obviam factus, inque Pythone oraculum antiquum perfecit.

S T R O P H. III.

Intuita autem acris Erinnyes, interfecit ei per mutuam cædem sobolem bellicosam. Relictus est autem Therfander, interempto Polynici, renovatis in certaminibus, in pugnisque belli Epigonorum honoratus, Adrastidum germen auxiliare

domui. Unde feminis habentem radicem, decet Aenesidami filium laudumque carmina lyraſque confequi.

A N T I S T. III.

Olympiæ etenim ipſe præmium accepit. Delphis vero confortem in fratrem, inque Iſthmo, communes gratiæ flores quadrigarum duodecim curſus conficientium deduxerunt. Aſſequi autem victoriam, experientem certamen, liberat à trif-
tibus curis.

Divitiæ fane virtutibus exornatæ, afferunt horumque & illorum opportunitatem, profundam ſuſtinentes curam indagatricem rerum honeſtarum,

E P O D. III.

ſtella exiſtentes inſignis, verum homini lumen. Si autem eas habet aliquis, novit is futurum, quod mortuorum quidem illic ſtatim intractabiles mentes pœnas luant. Quæ vero in hoc Jovis imperio ſcelera fiunt, ea ſub terra judicet aliquis, inviſa juſ dicens neceſſitate :

S T R O P H. IV.

æque autem noctibus ſemper, æque & in diebus ſolem habentes, minus laborioſam boni degant vitam, non terram turbantes robore manuum, nec marinam aquam, inanem propter victum : ſed apud quidem honoratos deorum, quicumque gaudebant fide juriumjurandorum, illacrimabili fruuntur ævo : illi vero aſpectu horrendum tolerant laborem.

A N T I S T. IV:

Quicumque vero sustinuerunt in tertiam vicem alterutribi manentes, ab injustis omnino abstinere animam, illi peragere soleant Jovis viam ad Saturni Urbem. Ubi beatorum insulam oceanitides auræ perspirant : floresque aurei ardent, alii à terra, à pulchris arboribus alii, aqua autem alios alit : ex quibus factis monilibus manu, implicant & coronis capita,

E P O D. IV.

decretis in rectis Rhadamanthi, quem pater habet Saturnus idoneum sibi affectorem, maritus Rheæ omnium supremam habentis sedem. Peleusque & Cadmus inter hos curantur : Achillemque eo transtulit, postquam Jovis cor precibus persuasit, mater ;

S T R O P H. V.

Qui Hectorem prostravit, Troiæ inexpugnabilem firmam columnam : Cycnumque letho dedit : Auroræque filium Aethiopem.

Multæ mihi sub cubito celeres sagittæ intra sunt pharetram sonantes intelligentibus : ad vulgus autem, interpretibus indigent. Is demum est sapiens, qui multa scit naturæ sagacitate : at discendo rem affectuti, vehementes loquacitate, ceu corvi, irrita garriunt,

ANTIST: V.

Jovis ad avem divinam.

Intende nunc ad scopum arcum age anime mi. Quemnam petimus autem ex benevola mente gloriosa tela mittentes? Sane in Agrigentum intendens, dicam juratum sermonem veraci mente, progenuisse nullam centum intra annos urbem, amicis virum magis beneficum ex corde, largioremque manu,

EPOD. V.

Therone. Verum laudem invasit insolentia non juxte occurrens, sed furiosis a viris obstrepere volens, occultationemque affere bonorum, per mala facta. Quoniam arena numerum refugit: ideo ille quot gaudia aliis benefaciendo fecerit, quis recensere possit?

OLYMP. V.

PSAUMIDI *Quadrigis, Rheda-Mulari, & Celete.*

STROPH. I.

Celsarum virtutum, & coronarum florem suavem, quæ sunt olympiæ, o Oceani filia, corde hilari, indefatigatæque mularis rhedæ accipe, Psaumidisque dona. Qui tuam urbem

bem amplificans, o Camarina, populorum altricem, aras sex geminas honoravit festis deorum, maximis cum boum immolationibus, ludorumque quinque dierum certaminibus, equis, mulabusque, unoque fræno. Tibi autem gloriam pulchram victor dicavit, & suum patrem Acronem proclamavit, & recens habitatam sedem.

A N T I S T. I.

Veniens autem Oenomai & Pelopis ab amabilibus stationibus, o urbium conservatrix Pallas, canens celebrat quidem lucum sacrum tuum, fluviumque Oanum, patriamque paludem, & venerandos canales, Hipparis quibus aquas suppeditat populo, agglutinatque stabiliū domorum celeriter altam sylvam, a consilii inopia producens in lucem huncce populum civium. Semper autem circa virtutes labor sumptusque militant, adversus opus periculo tectum. Voti aurem compotes, sapientes etiam civibus videri solent esse.

E P O D. I.

O servator in altis nubibus Jupiter, Saturniumque habitans collem, honoransque Alpheim late fluentem, Idæumque venerandum antrum, supplex tibi venio, Lydiis sonans in tibiis, petiturus urbem strenuitatibus hancce illustribus ut ornes : tuque Olympice victor Neptuniis equis gaudens, feras senectutem tranquillam, in finem vitæ usque, filiis, o Psau-mi, adstantibus. Sanam autem si quis felicitatem irrigat, contentus possessionibus, & landem adjungens ; ne quærat Deus fieri.

O L Y M P.

O L Y M P. XII.

ERGOTELI HIMERÆO *Longiore Curriculo.*

S T R O P H. I.

Supplico tibi filia Jovis liberatoris Himera potentissima pro urbe, servatrix Fortuna. Tibi enim in mari gubernantur veloces naves, in terraque rapida bella, concionesque deliberatoriæ. Et aliæ virorum multa sursum, aliæ vero rursus deorsum mendacia irrita secantes, volutantur spes.

A N T I S T. I.

Signum vero nondum aliquis terrestrium certum, de re futura, invenit divinitus. At futurorum excæcatæ sunt cogitationes. Multaque hominibus præter opinionem cadunt, in contrarium gaudio. At qui in molestas inciderunt procellas, bonum ingens damno in exiguo permutarunt tempore.

E P O D. I.

Fili Philanoris, certe & tuum, domi pugnans ceu gallus, cognatum apud larem inglorium decus emarcuisset pedum: nisi seditio virum viro committens Cnosia privasset patria. Nunc vero Olympia coronatus, & bis in Pythone, Isthmoque, Ergoteles, callida nympharum balnea extollis, versans apud propria arva.

O L Y M P.

O L Y M P. XIV.

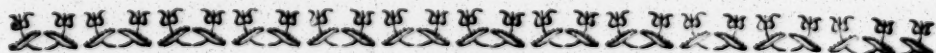
ASOPICHO ORCHOMENIO *Puero Stadii-Curfori.*

S T R O P H. I.

Cephifias aquas fortitæ, quæque colitis pulcris equis claram sedem, o splendidæ celebres reginæ Gratiæ Orchomeni, antiquorum Minyarum præfides, audite, quoniam preces fundo. Per vos enim jucunda & dulcia eveniunt omnia hominibus : si sapiens, si pulcher, si quis splendidus vir est. Neque enim dii venerandis absque Gratiis regunt choros, neque convivia : sed omnium dispensatrices operum in cælo, aureo arcu insignem habentes juxta Pythium Apollinem thronos, sempiternum colunt patris Olympii honorem.

S T R O P H. II.

Colenda Aglaia, cantuumque amans Euphrosyna, deorum summi filiæ, exauditrices nunc estote : Thaliaque cantuum amans, conspicata hunc chorealem hymnum ob propitiam sortem leviter incedentem ; Lydio enim Asopichum in modo, inque præmeditatis carminibus celebrans, veni : quoniam Olympica victrix Minyea te propter ; nigros muros habentem domum Proserpinæ accede Echo, patri celebrem afferens nuncium, Cleodamum ut conspicata, de filio dicas, quod sibi juvenilem, sinus apud illustri Pisæ, coronaverit inclytorum certaminum alis cæsariem.

P Y T H. I.

HIERONI ÆTNÆO SYRACUSIO, *Curru.*

S T R O P H. I.

O aurea cithara, Apollinis, & violaceos crines habentium
Z
conveniens

conveniens Musarum possessio : Quam audit quidem gressus, lætitiæ initium : obtemperant vero & concentores signis, choros ducentium quando hymnorum præludia facias leniter percussa : & cuspidatum fulmen extinguis perpetui ignis. Dormit vero super sceptro Jovis aquila, velocem alam utrinque demittens,

A N T I S T. I.

rex avium : obscuram vero ei nebulam superadunce rostratum caput, palpebrarum suave claustrum, offundis. At illa dormiens sinuosum tergum effert, tuis jaculationibus occupata. Quinetiam violentus Mars, asperam ubi seposuit hastarum cuspidem, delectat cor tuo cantu. Tela vero tua etiam dæmonum mulcent animos, cum Latoidæ sapientia, & quæ profunde succinctos sinus habent Musarum.

E P O D. I.

Quoscumque vero non amat Jupiter, illi consternantur vocem Pieridum ubi audierint, tam in terra quam in mari impetuso : qualis est ille qui in horrendo Tartaro jacet, deorum hostis, Typhos centiceps : quem olim Cilicium enutrivit famosum antrum : nunc vero & quæ supra Cumam mari septa littora, & Sicilia superimposita ejus premit pectora hirsuta : columna vero cœlestis eum cohibet, nivosa Ætna, per totum annum nivis acute gelidæ nutrix :

S T R O P H. II.

cujus eructantur inacceffi, i. e. furentissimi ignis liquidissimi ex cavernis fontes : fluviique igniti profundunt fluxum fumi candentem :

candentem: noctu vero, saxa punicea evoluta flamma in profundum defert maris æquor cum fragore. Illa autem Vulcani bellua gurgites horrendissimos eiecit: prodigium quidem mirabile aspectu: mirandum vero & transeuntibus auditu,

AN T I S T. II.

quomodo Ætnæ inter nigrifrondes ligatus sit Typhon vertex, & inter fundamina: lectus vero sculpens, totum dorsum inclinatum pungat. Fiat, Jupiter, fiat me tibi placere, qui hunc administras montem, fertilis terræ frontem, cui monti cognominem incluy conditor claram fecit urbem vicinam: Pythiadis siquidem in cursu præco proclamavit eam, nuncians spectatoribus de Hierone splendido victore

E P O D. II.

curribus. Qui vero navibus vehuntur viris prima gratia seu felicitas est, navigationem auspicantibus, sibi secundum venire ventum: verisimile enim etiam in fine feliciorum redditum eos consecuturos. Atque hæc ratio hosce propter eventus opinionem affert, deinceps futuram esse Ætnam coronis equisque victoribus inclutam, & in dulcisonis conviviis celebrem. O Lycie, & Delo imperans Phœbe, Parnasique fontem Castalium amans, velis hæc quæ cano animo ponere, & bene viris instructam regionem.

S T R O P H. III.

A Diis enim conatus omnes humanis virtutibus veniunt: & divinitus sapientes, & manibus fortes, facundique nascuntur. At

virum ego illum laudare in animo habens, spero me non ærea cuspide munitam sagittam ut extra certamen jacturum, manu vibrantem, sed longe ejaculatum victurum adversarios. Utinam enim omne tempus felicitatem quidem sic, & opum donationem dirigat, dolorum vero morbi oblivionem præbeat :

A N T I S T. II.

Certe in mentem revocaturum esset qualibus in bellis pugnis toleranti animo perseveranter interfuerit, cum invenerint diis juvantibus honorem, qualem nemo Græcorum decerpit, opum decus magnificum. Nunc quidem Philoctetæ morem imitatus militavit. Ex necessitate vero ei amico etiam aliquis existens magnanimus, blanditus est. Aiunt vero e Lemno ulcere vexatum abducendum investigaturos eo venisse

E P O D. III.

heroas divinos Poeantis filium sagittatorem : qui Priami urbem evertit, finivitque labores Danaïs, infirmo sane corpore incedens : sed ita fieri fatale erat. Sic vero Hieroni Deus rector adfit sequenti tempore, eorum, quæ optat, opportunam facultatem tribuens. O Musa, & apud Dinomenem ad canendum, obsequere mihi, præmium quadrigarum. Gaudium enim non alienum à filio victoria patris. Age, deinceps futuro Ætnæ regi gratum excogitemus hymnum.

S T R O P H. IV.

Cui urbem illam divinitus fundata cum libertate, Hyllidis amussis Hiero in legibus condidit. Volunt vero Pamphyli atque etiam Heraclidarum posterì, sub collibus Taygeti habitantes,
semper

semper manere in legibus Ægimii Dorientes. Sed coluerunt Amyclas fortunati, e Pindo profecti, albis equis vectorum Tyndaridarum celeberrimi vicini, quorum gloria floruit hastæ, i. e. virtutis bellicæ.

A N T I S T. IV.

Jupiter perface quæ peto : semperque talem, Amenæ juxta aquam habitantibus, fortunam, largire civibus & regibus, ut dijudicent veram famam hominum. Tua ope vir ductor ad virtutem, filioque præcipiens, populumque senex vertat ad concordem pacem. Supplex oro, annue Saturnie, pacifica ut in domo Phœnix, Tyrrhenorumque strepitus se contineat, navibus suis noxiam cladem intuitus, quæ ante Cumam ei venit :

E P O D. IV.

qualia Syracusiorum à duce victi passi sunt, velocibus à navibus : qui ipsis in mari disjecit juventutem, Græciam extrahens e gravi servitute. Amplector quidem apud Salaminem Atheniensium in gratiam mercedem : & in Sparta dicam ante Cithæronem commissam pugnam : quibus Medi laborarunt curvos arcus gerentes : veruntamen ad pulchre aquosam ripam Himeræ, filiis hymnum Dinomenis ubi prius perfecero, quem accipere promeriti sunt per virtutem, hostibus viris profligatis.

S T R O P H. V.

Opportune si dixeris, multarum rerum summas complexus oratione in brevi, minor sequitur reprehensio hominum. Nam satietas obtundit ingrata celeres mentes. Civium vero fama occulte animum molestat, maxime bona ob aliena. Attamen, nam melior miserationibus invidia, ne prætermittas honesta :
guberna

guberna iusto clavo populum, veracemque ad incudem fabricando quasi forma linguam.

A N T I S T. V.

Si quid enim quantumvis leve a te profectum fuerit, magnum utique circumfertur a te. Multorum administrator es : multi testes sunt ambobus fide digni. Tu vero generoso in proposito permanens, si vel tantillum amas famam dulcem semper audire, ne defatigeris valde sumptibus : sed expande tanquam navis gubernator vir velum ventosum, ne fallaris, o amice, urbanis lucris. Post mortem sequens gloriatio laudis,

E P O D. V.

sola defunctorum virorum vitæ rationem indicat, tam per Oratores, quam per Poetas. Non perit Croesi comitate sapiens virtus. At in tauro æneo hominum ustulatore, sævum mente odiosa Phalarin tenet ubique fama : neque ipsum citharæ domesticæ in consortium suave puerorum sermonibus admittunt. At bona fortuna uti, primum præmiorum : Bene vero audire, secunda est felicitas. In utramque autem vir quicumque inciderit, & acceperit, is coronam summæ dignitatis accepit.

F I N I S.

Lately printed and published, at ETON, by J. POTE.

A N
E S S A Y
O N T H E
D I F F E R E N T N A T U R E
O F
Accent and Quantity,
W I T H T H E I R
U S E and A P P L I C A T I O N
In the PRONUNCIATION of the
E N G L I S H, L A T I N, and G R E E K Languages ;
Containing an ACCOUNT and EXPLANATION of the
A N C I E N T T O N E S,
And a DEFENCE of the
Present SYSTEM of Greek *Accentual Marks*,
Against the OBJECTIONS of
Isaac Vossius, Henninius, Sarpedonius, Dr. G. and
others.

By JOHN FOSTER, M. A.

Assistant Master of ETON School,

Late Fellow of King's College, *Cambridge.*

To which is subjoin'd the GREEK Elegy of *M. Musurus*, addressed
to *Leo X.* with a *Latin* version.

Also, lately printed and published,

SELECTA ex SCRIPTORIBUS ROMANIS, viz.
CICERONE, LIVIO, TACITO, PLINIO, et VELL.
PATERCULO, in usum Regiæ Scholæ Etonensis. Edit.
altera, 8vo.

Also lately printed and published.

Compleat in One large Volume in Quarto,
[Price 1l. 1s. in boards, or 1l. 4s. neatly bound, gilt and letter'd.]

A NEW WORK, intituled,
**THESAURUS GRÆCÆ POESEΩS;
SIVE,
LEXICON GRÆCO-PROSODIACUM;**

Verfus, et Synonyma, (tam ad Explicationem Vocabulorum, quam ad Compositionem Poeticam pertinentia) Epitheta, Phrases, Descriptiones, &c. (Ad modum Latini *Gradus ad Parnassum*) complectens.

Opus, in studiosæ Juventutis Gratiam et Utilitatem, ex optimis quibusque Poetarum Græcorum Monumentis, quæ adhuc prodierunt, nunc primum constructum.

Cui præfigitur,

De POESI, seu PROSODIA GRÆCORUM TRACTATUS.

Ad finem adjuncta sunt,

VOCABULA quorum in Syllabis de Quantitate aliquid sit dubii—Notantur etiam Syllabæ Controversæ et *Ancipites* dictæ.

Autore T. MORELL, S. T. P.

Etonæ: ex Typographia, et Impensis JOSEPHI POTE, Bibliopolæ; veneunt etiam *Londini* apud T. POTE, in vico *Fleet-street*, 1762.

